

Giấc Mơng Của Anh, Chính Là Em

Contents

Giấc Mơng Của Anh, Chính Là Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	38
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	49
16. Chương 16	54
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	65
20. Chương 20	68
21. Chương 21	74
22. Chương 22	78
23. Chương 23	83
24. Chương 24	87
25. Chương 25	91
26. Chương 26	98
27. Chương 27	104
28. Chương 28	110
29. Chương 29	116
30. Chương 30	123
31. Chương 31	129
32. Chương 32	136
33. Chương 33	143
34. Chương 34	150
35. Chương 35	154
36. Chương 36	160
37. Chương 37	165
38. Chương 38	171
39. Chương 39	175
40. Chương 40	180

Giấc Mơng Của Anh, Chính Là Em

Giới thiệu

Có một ngày cô tâm huyết dâng trào hỏi anh: “Lý tưởng của anh là gì?” Anh đang rất xem tin tức k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mong-cua-anh-chinh-la-em>

1. Chương 1

Mùa hè, nắng có chút độc, tốp ba tốp bốn người vì tránh nắng mà đi có chút khó khăn. Đôi lúc lại có một ngọn gió thổi qua, dường như đưa tới một làn sóng nhiệt khiến người ta khó thở.

Lôi Ti Ti đẩy mũ che nắng, mặc áo thun trắng, đi dép lười, xách thêm một cái túi da rắn, còn đôi mắt thì nhìn chằm chằm màn hình lớn giữa quảng trường đến gần người.

1121 Lô B ở đâu vậy?!

Cô muốn điên rồi!

Lôi Ti Ti đang học đại học T ở thành phố B, nghỉ hè vừa về trường đã bị đại nhân quản lý phòng làm hạnh... Không, là triệu kiến, triệu kiến o()o

“220B, Lôi Ti Ti?”

“Dạ dạ” Lôi Ti Ti gật đầu như bằm tỏi, trong lòng cực kỳ đen tối. Cô cũng không ngờ đã là một sinh viên năm 3 rồi, còn có thể may mắn được dọn đến ký túc xá mới, vừa nghĩ tới mùa đông không cần đi ngang qua trường mới tới nhà tắm, Lôi Ti Ti trong lòng liền thích nha

~

“Quay về trường trễ vậy?”

“Dạ, em đi thực tập, thực tập.” Kỳ thật, cô chỉ thực tập hai loại ăn và ngủ –#

“Kia ngại thật, giường ngủ của em.” QQ của quản lý phòng vang lên, cô không coi ai ra gì hôn gió với camera.

“A?!” Lôi Ti Ti từ trên ghế nhảy dựng lên. “Cái gì gọi là không có giường cho em?!”

“Bạn học Lôi, em muốn làm gì vậy?”

“Em ngồi lâu mông hơi tê hơi tê ~ hắc hắc hắc.” Quản lý đầu hắc tuyến rồi, Lôi Ti Ti rồi, hai người tương đối không nói gì nữa...

Một lúc sau, Lôi Ti Ti sụp xuống, đáng thương nói: “Kia... Em chỉ có thể quay lại đây lâu cũ sao?”

“Khụ, đây lâu cũ... Cũng không còn chỗ.” Quản lý phòng cuối cùng cũng thể hiện chút áy náy “Ai kêu khóa mới có một nhóm du học sinh tới từ Hongkong, bạn học Lôi em muốn trách thì trách...”

Sinh viên Hongkong là sinh viên, cô thổ địa lớn của đại học T thì không phải sao?!

Lôi Ti Ti không nhịn được nói: “Mẹ nó, nhục nước mắt chủ quyền, sùng ngoài!”

Quản lý phòng hào hùng nói: “Bạn học Lôi, xin nhớ kỹ: Hongkong vĩnh viễn là lãnh thổ của Trung Quốc, đó cũng là một khu vực!”

“Hả?”

Lôi Ti Ti nổi giận!

Lôi Ti Ti chảy nước mắt!

Lôi Ti Ti vẫn phải chuyển đi >

Lôi Ti Ti trốn trong toilet, hữu khí vô lực gọi điện cho Lôi mẹ.

“Không có giường cho con, con phải ở bên ngoài!”

“Mẹ, thuê phòng rất mắc!”

“Thuê phòng? Ai muốn thuê phòng?!”

“Chẳng lẽ... mẹ muốn mua nhà?!” Lôi Ti Ti nổi lòng nghi ngờ.

“Ba mẹ con thế nào chẳng lẽ con không biết! Con là đứa phá gia mà

~

Phốc một tiếng, hi vọng tan vỡ.

“Kia... Mẹ, mẹ chẳng lẽ muốn con ăn ngủ trên đường sao?” Lôi Ti Ti rung rung.

“Cực cực, nhân duyên trời định nha... Hai ngày trước dì Ngụy có nói Ngụy Dịch mua căn nhà bên cạnh trường con. Bây giờ con không có chỗ ở, sau đó sau đó...”

Một trận gió lạnh thổi qua, trong đầu Lôi Ti Ti đột nhiên nổi lên một linh cảm xấu: “Mẹ!”

“Con qua ở chung với Ngụy Dịch đi. Vào phòng cậu ấy, vào người cậu ấy, vào tim cậu ta luôn, khụ, tiểu Ti Ti cố lên! Aza aza fight ing~”

Lôi Ti Ti hét hồn với người mẹ ở nhà luôn, tay mất thăng bằng, di động rớt xuống bồn cầu, trôi xuống ống thoát nước, chết.

Lôi mẹ bên kia điện thoại hô to: “Đúng rồi, Ti Ti đừng quên đem phí ăn ở về nha!”

Trả lời bà chỉ có tiếng phốc phốc của bọt nước.

Hiện tại, Lôi Ti Ti đáng thương đang trên đường tìm tới Ngụy Dịch để nương tựa.

Lôi Ti Ti đối với Ngụy Dịch không có bất kỳ hảo cảm nào. Tuy rằng Ngụy Dịch đã sắp tốt nghiệp nhưng ở trường vẫn rất nổi tiếng, nhưng điều này Lôi Ti Ti không thể chấp nhận. Đối với một người cùng nhau chơi bừa cùng nhau đoạt lấy Ultraman(1), cùng chơi đánh trận ngựa tre, cô nằm mơ cũng không thể sinh ra sùng bái với anh ta.

Huống chi Ngụy Dịch luôn xem cô không vừa mắt, rằng lưỡi luôn nói lời độc địa, lần nào cũng đem trái tim khỏe mạnh của Lôi Ti Ti đã kích đến tan vỡ.

Vốn tưởng tốt nghiệp, cô cuối cùng cũng có thể thoát khỏi ma trảo. Nào biết tên đáng ghét này bỏ qua cơ hội xuất ngoại, dứt khoát kiên quyết gốc trong thành phố B. Hơn nữa vận may của cô luôn luôn không tốt...

Xem chừng, cô và Ngụy công công sẽ xảy ra một ít chuyện không thể không nói.

Lôi Ti Ti càng nghĩ càng bức, liên tiếp dấm ngực dậm chân. Nửa ngày, cô mới lấy cái thẻ khóa mà buổi sáng anh ta vừa ném cho cô. Nhìn xem, nhìn xem, cứ như vậy ném cái chìa khóa qua! Không biết người gì nữa.

Vừa mở cửa, Lôi Ti Ti ném túi xách da rần qua một bên, lại chưa hết giận nên đạp thêm một cước nữa, rồi mới bắt đầu đánh giá sào nguyệt của Ngụy công công.

Hướng nam, nắng tốt, trang trí lấy chủ đạo là hai màu xanh, trắng.

Trong phòng khách bày một cái sofa nghệ thuật vừa dài vừa mềm, sàn gỗ màu rượu đỏ như dòng máu nóng đang chảy. Không biết tại sao, Lôi Ti Ti cảm giác, cảm thấy rất thân quen, nhưng chính là nghĩ không ra.

Bất ngờ, Lôi Ti Ti ném cái mũ rơm bay lên sofa, nhí nha nhí nhảnh đi xung quanh.

Đây là giới thiệu tình trạng cơ bản trong Ngụy sào:

Căn hộ nằm ở tầng 11 của một khu chung cư cao cấp. Phòng sách, nhà ăn, phòng khách đều thiết kế ở lầu dưới, có một phòng chủ và một phòng khách. Tầng trên giống một cái gác lửng trong đó cũng có một phòng khách nhỏ. Còn lại chính là ban công lớn và... vườn rau?

Lôi Ti Ti hơi shock, vẻ mặt hóa đá quay lại chạy xuống lầu.

Vẫn là tầng dưới nhìn có vẻ bình thường...

Kỳ thật, là cô muốn đi toilet.

Lôi Ti Ti vừa đụng đến tay cầm chốt cửa, thế nhưng nó tự động xoay một vòng, một tiếng ắt... Mở ra?

Lôi Ti Ti liền lui về phía sau, hoảng sợ mở to hai mắt.

Dưới lầu... Cũng rất thần quái!

Cửa mở...

Con trai.

Một người con trai.

Một người con trai tên là Ngụy Dịch.

Một người con trai tên là Ngụy Dịch chỉ có một cái khăn tắm vẩy quanh!

Chân Lôi Ti Ti mềm ra, ngã trên mặt đất: “Anh anh anh...!”

Ngụy Dịch không để ý cảnh xuân của mình bị lộ ra ngoài, nhú mày liếc cô: “Ti Ti muội muội, không biết ca ca rồi àh?”

Nói xong, một giọt nước từ từ chảy qua hần kết của anh ta, trong lòng Lôi Ti Ti “Ừng ực” một tiếng.

“Ai ai nói!” Lôi Ti Ti lớn tiếng cãi lại, “Đừng tưởng rằng anh không mặc quần áo tôi liền không biết anh là con rùa!”

Mặt Ngụy Dịch nhăn nhú: “.” Mặt đất hơi lạnh.

Vừa nghĩ tới mình vẫn còn ngồi trên sàn nhà, mặt Lôi Ti Ti liền đỏ: “Tôi không có xấu hổ, tôi không có xấu hổ”

Một đồng thịt mà thôi, một đồng thịt mà thôi! Lôi Ti Ti liếc nhanh nhìn Ngụy Dịch: cơ bắp này, màu da này như hàng ngàn khe núi vậy...

Lôi Ti Ti muốn nổ.

“Ngốc àh?”

“Eh eh, tôi đang suy nghĩ!”

“Uh?”

Lôi Ti Ti cười quỷ dị nói: “Quần lót của anh nói không chừng là góc bẹt nha ~” (2)

“Lôi Ti Ti!”

Lôi Ti Ti quỳnh lên, người vừa mới nói là cô sao –|||

Ngụy Dịch cười âm hiểm, tới gần, Lôi Ti Ti hoảng hốt: cô không muốn ăn phải thuốc nổ của Ngụy công công đâu!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lôi Ti Ti cái khó ló cái khôn, tay hướng lên người Ngụy dịch cũng không lo đó là chỗ nào, nhéo một cái...

Ngụy Dịch trừng mắt, Lôi Ti Ti há miệng.

Cô như thế nào lại kéo cái khăn tắm của Ngụy Dịch xuống vậy?!

Lôi Ti Ti thật muốn chết mà, nhưng tiểu ác ma trong lòng vẫn không ngừng nhảy loạn: NND, hơn hai mươi năm, lão nương rốt cục báo thù được rồi

~

Lôi Ti Ti ho khan một tiếng: “Nguyên lai anh không mặc gì a, hắc hắc hắc hắc hắc hắc...”

Mặt ửng hồng, hơi đỏ, cực đỏ.

Ngụy Dịch rút khăn tắm trong tay cô, che lại, nghiêng người tới: “Cũng không phải chưa xem qua.”

Hơi thở nóng ẩm của Ngụy Dịch thiêu đốt tai cô, giọng trầm thấp quyến rũ nổ tung bên tai cô, Lôi Ti Ti điên rồi:

Nhớ lúc ấy nhỏ, tôi không ngược mà anh cũng không eo... chuyện năm tuổi hai người tắm chung thì anh ta nói làm gì?!

Nếu người bị hại vẫn bảnh bao như trước, cô lại rồi rầm liền thành hẹp hòi. Hạ quyết tâm, Lôi Ti Ti dọn dẹp hành lý xong, mở laptop, bắt đầu đăng nhập vào Mộng Tưởng Quốc.

Vừa mới vào, [Hoa Trứ Triệu Triệu] liền phát tới một tin tức: “Lôi Ti nhanh chút, chúng ta sắp công thành rồi!”

[Phỉ Ngã Lôi Ti (không phải là Lôi Ti)]:? __? Ha, tôi tới liền.

Mộng Tưởng Quốc là game mới nhất, mở chưa tới nửa năm. Thế giới ở đây chia thành ba giới: người tiên, yêu, phần có vẻ đặc sắc chính là kiến quốc lập nghiệp. Nhưng bây giờ cấp bậc của mọi người vẫn còn thấp, bản phục tạm thời còn chưa có thể xây thành bang phái.

Đánh thắng được đại boss Nghịch Thiên hộ thành mới có thể lấy được Hồ phù xây thành, thật sự là quá khó khăn >

Cứ như vậy, Lôi Ti Ti hy sinh anh dũng chìm đắm vào đó không thể thoát ra.

Lúc này trong không khí yên lặng, NPC khuất cái lên tiếng: “Tiểu cô nương, cô nhìn tôi như vậy là có ý tứ với tôi àh?”

NPC này cô nhận ra. Ngay từ đầu mọi người đều nhận định NPC này có nhiệm vụ ẩn tàng, cho nên thường xuyên tặng tiền cho anh.

Kết quả nửa năm sau, NPC vẫn là một NPC, tiền thì một đi không trở lại. Người chơi đều rất phẫn nộ: “Đúng là cái game cạn bã mà, thế nhưng dựa vào chỗ này để thu tiền!”

Chỉ có Lôi Ti Ti vẫn kiên trì. Kỳ thật cô chính là chịu đả kích trong hiện thực nên ở đây tìm chút an ủi. Nhà Lôi Ti Ti có dạy nếu gặp phải ăn xin, cô ít nhất cũng phải đưa 1 đồng năm hào. Nhưng đi tới thành phố B, Lôi Ti Ti lại bị cười nhạo:

“Ti Ti, có tiền như vậy ~ không bằng giúp đỡ tôi đi?”

“Hắc hắc, Ti Ti đừng ngốc nữa, những tên ăn xin này đều là tập đoàn lừa đảo ~”

“Bây giờ còn có... Người lương thiện như vậy. Đúng là liếc mắt nhìn thiếu một cái a, hì hì.”

Lôi Ti Ti buồn bực. Chúc nghiệp ăn xin là có, nhưng nó cũng không phải nhiều lắm...

Nhìn thấy ông già tóc hoa râm, Lôi Ti Ti liền nhớ tới ông ngoại đã qua đời, thật sự, buồn mà?
Vì thế Lôi Ti Ti mỗi ngày ở Mộng Tưởng quảng tiền, tuy rằng bị người khác cho là đại ngu ngốc.
Không thể tưởng được khát cái đại ca tự kỷ như vậy, sớm biết cô sẽ không...

Tên khát cái đại ca nói tiếp: “Aiz, đáng tiếc, tôi sớm có người trong lòng, suốt đời này ngoại trừ Phù Dung tỷ không cưới ai khác... Bất quá, niệm tình cô là người lương thiện, như vậy đi, tôi đem sở học suốt đời truyền thụ cho cô.”

Sách kỹ năng đưa tới cửa tại sao lại có thể cự tuyệt? Lôi Ti Ti run rẩy tiếp nhận.

Tiếp theo, hệ thống nêu lên nói: “Chúc mừng bạn, hoàn thành nhiệm vụ ẩn tàng ‘người gốc phúc gốc’, đạt được kỹ năng ‘diệu thủ không không’. Nhiệm vụ ẩn tàng sau khi hoàn thành vĩnh viễn mất đi hiệu lực.”

Lôi Ti Ti buồn bực đến: đừng có nói quá vậy, tôi đâu có gốc >

Lúc này Lôi Ti Ti căn bản không đoán được, một ngày có thể thành danh.

2. Chương 2

Lôi Ti Ti chạy tới bên người hồng y thiếu nữ (cô gái áo đỏ): “Cậu cuối cùng cũng đến...”

Hồng y thiếu nữ chính là Hoa Trứ Triệu Triệu, bạn cùng phòng hồi trước của Lôi Ti Ti, Lưu Chiêu Chiêu.

Về phần tại sao có “hồi trước”... là do cô bị T ra phòng ngủ, được chứ >

Lôi Ti Ti điều khiển chính là một Bạch y thiếu nữ (nhân vật áo trắng), bề ngoài rất dịu dàng nhìn cũng có chút đặc biệt.

Bạch y thiếu nữ nhìn xung quanh một vòng, bên ngoài Thái Miếu bị các bang chúng vây quanh chiếm hết chỗ.

Lôi Ti Ti giật mình, có chút không biết xấu hổ hỏi Lưu Chiêu Chiêu: “Chẳng lẽ tất cả mọi người đang đợi tớ àh?”

Lưu Chiêu Chiêu nhìn cô: “Cậu ỉnh là Avatar, kỳ thật cậu chỉ là một Afanti thôi.”

(Afanti là người anh hùng thông minh và dũng cảm, chuyên giúp kẻ yếu trong truyện cổ tích của người Uighur – hiện sống ở phía đông và chính giữa châu Á, hình

Lôi Ti Ti chảy một giọt mồ hôi.

“Lão đại không phải kêu chúng ta tới đây công thành sao? Ti Ti yêu quý, tớ không muốn chết một mình nên kêu cậu tới chết chung...”

Lôi Ti Ti giận: “Cậu có thể có một ít tốt đẹp không?”

“Có thể a. Cậu muốn thấy không?” Lưu Chiêu Chiêu phóng điện tới.

Lôi Ti Ti hoàn toàn bị đánh bại, nhận mệnh gia nhập đội ngũ.

Mục đích chủ yếu của việc công thành là lấy Hồ Phù xây thành, sau đó mới có thể tới NPC để xây thành.

Bên trò chơi còn rất RP* thả ra cả đám quái vật bảo vệ Hồ Phù, thuộc tính còn là thần tiên. Cơ bản thì chỉ cần một móng vuốt chém xuống liền mất nửa cây máu, hai móng vuốt đi luôn cái mạng nhỏ.

(ai bít RP là gì ko)

Yên Vũ Nhâm Bình tại sao phải vội vã như vậy?

Lôi Ti Ti cũng không biết nữa cứ lúng ta lúng túng đi theo đội ngũ.

“Phỉ Ngã, sao lại tới?” Một Yên Vũ Nhâm Bình cả người một màu tím chạy tới bên người cô.

“Muốn tới thì tới thôi, ha ha.” Lôi Ti Ti cười quấy quýt nửa ngày chỉ đánh ra mấy chữ như vậy. Trong một dịp tình cờ, cô phát hiện Yên Vũ Nhâm Bình Sinh chính là học trưởng Nghiêm Vũ Vi mà mình thầm mến.

Từ hôm đó, Lôi Ti Ti không dám quấy phá trước mặt Yên Vũ Nhâm Bình Sinh nữa, tuy rằng Yên Vũ không biết cô là ai.

Nhưng điểm này cũng không làm thay đổi ấn tượng của Yên Vũ Nhâm Bình Sinh về cô.

Chuyện là như vậy.

Khi đó Lôi Ti Ti còn không biết Yên Vũ là ai, hồ hồ đồ đồ đi tới trước mặt đại thần đầu bản của sever:

“Đại thần vào bang của chúng tôi nha... (mắt long lanh)”

“?”

“Vào nha vào nha...”

“Lý do.”

“Một nhân vật nữ, khụ, nếu không phải như người ta nói là nhân yêu mà lại có thể chơi tới mức độ này thì đúng là rất trâu rồi, thần tượng nha...”

Đại thần Yên Vũ luôn bình tĩnh rất ít khi có vẻ mặt tức giận: “Cô dựa vào gì nói tôi là nữ?!”

“Vậy tại sao cô lại lấy tên là Yên Hoa Nhâm Bình Sinh?” Lôi Ti Ti vẻ mặt thật thà.

Yên Hoa = ngô trắng hoa = con gái trắng hoa?!

Đại thần Yên Vũ ngồi trước màn hình hồng mắt: “ID của tôi là Yên Vũ Nhâm Bình Sinh!”

Vì thế mỗi lần nhớ lại, Lôi Ti Ti đều ghen hờn không nói lên lời.

Cô không biết nên nói gì mà Yên Vũ cũng không có ý định nói chuyện, hai người cứ đi vòng vòng trong Thái Miếu không nói câu nào thì cũng thấy kỳ.

Lôi Ti Ti cảm thấy nên nói chút gì đó, đánh một dòng chữ lại bỏ, lại đánh một dòng khác. Cuối cùng, Lôi Ti Ti vẫn rất không có sáng tạo hỏi một câu: “Sao vậy?”

Tử y nam tử (con trai áo tím) dừng lại, nhanh nhẹn xoay người.

Mặc dù biết tử y nam tử cũng chỉ do một loạt số liệu tạo thành nhưng lòng cô vẫn cực kỳ hồi hộp.

Tử y nam tử mày kiếm mắt sáng, đôi mắt xé lại rất sâu, môi mỏng gợi cảm, khuôn mặt xinh đẹp đường cong rõ ràng. Với Nghiêm Vũ Vi ngoài đời cũng có vài phần giống nhau.

Lôi Ti Ti có chút ngu ngơ, mà lúc này Yên Vũ Nhâm Bình Sinh lại nói với cô: “Không có gì, có chút nhớ cô mà thôi.”

Con người Lôi Ti Ti đột nhiên phóng bự.

Cô vội nuốt một ngụm nước miếng, ngón tay tung bay: “Đây là ý gì?”

Yên Vũ trở lại với cái khuôn mặt tươi cười: “Chuyên tâm đánh quái đi, cố lên.”

Anh như vậy, tôi làm sao mà chuyên tâm đánh quái... >_<>

Lôi Ti Ti chọn nhân vật là thiếu nữ Vũ tộc, vũ khí là cung tên, tọa kỵ là một con chim lớn màu trắng.

Chức nghiệp này bình thường hơi yếu. Máu không nhiều, pháp thuật cũng không có gì đáng nói. Chủ yếu là trong giai đoạn đầu thì mọi người đều lấy mục tiêu là giết người. Với cái chức nghiệp đánh ngấm như Lôi Ti Ti thường thường chưa chém được người ta một cái đã bị mất mạng.

Nhưng chơi lâu thì cũng rất có lợi.

Thiếu nam, thiếu nữ của Vũ tộc đều hãnh diện: chỉ cần quái nằm trong phạm vi công kích, họ liền có thể bắt đầu bắn tên. Quái vật chạy vù vù đuổi theo thế nào thì họ cũng chạy nhanh hơn.

Bảy phần giống chuột, ba phần giống sói nên quái vật chỉ có thể bị dày vò kiêu nhàn mà không thể ăn, cuối cùng bị bi bi thảm thảm chịu chết.

Cứ như vậy, hàng hàng lớp lớp chim lớn màu trắng người trước ngã xuống, người sau tiến lên, cái xác vẫn nằm trong Thái Miếu. Vô số mũi tên đủ màu bay ra xung quanh. Mũi tên vừa nhanh vừa chính xác, quái vật màu đen la lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Có lẽ, công thành vào lúc này cũng là có lý do.

Phỉ Ngã cười con chim màu trắng theo sát huyết phượng hoàng (phượng hoàng đỏ) của Yên Vũ.

Trời xanh mây trắng, gió thổi nhẹ bên tai, núi non trùng trùng điệp điệp trước mắt mà dưới chân núi xác chết khắp nơi, trên núi chính là con BOSS lớn nhất của nhiệm vụ lần này: song đầu long (rồng hai đầu).

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng lấp tên: thời khắc quyết chiến cuối cùng cũng tới!

Yên Vũ cười Huyết Phượng Hoàng, từ trên cao lao thẳng vào song đầu long. Chiến sĩ Vũ tộc dưới sự chỉ huy của y, chia theo ba hướng Đông Nam, Tây Nam và Nam cùng tiến công.

“Địa Ngục Sí Diễm” của song đầu long có lực tấn công cực lớn, lướt qua chỗ nào thì ngọn cỏ cũng không còn.

Cho nên, mọi người chỉ có công kích từ phía sau thì mới có phần thắng. Còn Yên Vũ chủ yếu phụ trách hấp dẫn lực chú ý của cự long (rồng lớn), chỉ cần lơ lửng phòng bị một chút là mất mạng như chơi!

Dưới sự điều khiển của Yên Vũ, mọi việc đều đầu vào đấy. Nhưng vẫn không ngừng có người bỏ thân dưới trảo của song đầu long, trong lúc nhất thời mọi người đều chọn sống lại tại chỗ.

Mức độ tổn thương là một vạn, tự tổn tám ngàn. Song đầu long bị công kích nhiều dần dần cũng lộ ra vẻ mỏi mệt. Mà Yên Vũ chọn lựa vị trí rất kỹ càng và phối hợp công kích của mọi người cũng rất tốt càng làm cho song đầu long ứng phó không nổi.

Cự Long vẩy vẩy trên vách núi, quay cuồng, phát ra từng tiếng gào thét có thể lung lay núi đồi; trong khi đó Huyết Phượng Hoàng và tử y nam tử xuyên qua gió dùng tên trắng đâm thẳng vào tim quái vật.

Tuy rằng tình hình bên cô cũng tốt nhưng quái vật dưới chân núi vẫn chưa buông tha công kích, cứ hướng lên núi mà đánh!

Yên Vũ cuối cùng phát ra hiệu lệnh: tốc chiến tốc thắng!

Huyết Phượng Hoàng hướng thẳng cự long mà đánh, Lôi Ti Ti cũng mở to hai mắt nhìn...

“Ngao ——”

Cự long thét vang cả trời, Lôi Ti Ti rất nhanh gõ chữ: thành công?!

Cô nghĩ quá đơn giản.

Cứ nghĩ Cự Long cứ như vậy sẽ ngã xuống, ai ngờ nó bỗng nhiên mọc thêm một đôi cánh lớn màu đen!

Mà Huyết Phượng hoàng và chủ nhân của nó cứ như sao băng phóng tới con quái vật!

Mấy con quái vật chủ yếu đều tách từ con cự long ra.

Yên Vũ như biểu tượng tinh thần của toàn đội, tuy rằng sau khi chết y liền sống lại nhưng mọi người tận mắt nhìn thấy nên cũng bắt đầu e sợ.

Ai biết con quái vật này có thể cuồng bạo mấy lần?

Một lần, hai lần, hay là vô số lần?

Ai cũng nhìn vào số được liệu trong hành trang của mình càng ngày càng ít, cũng đến lúc phải quyết định rồi.

Mà Lôi Ti Ti lại lựa chọn phương pháp giống như muốn tự sát là phóng thẳng tới Cự Long.

Cô nghĩ rất đơn giản là phải giết chết song đầu long này.

Lý do chỉ là song đầu long đã giết chết Yên Vũ Nhâm Bình Sinh, học trưởng mà cô thầm mến!

Lôi Ti Ti vẫn là phương châm cũ.

Tới gần thì phóng tên, quái vật phản kích lại thì chạy trốn. Thao tác của Lôi Ti Ti tuy rằng bình thường, nhưng lúc này không biết tại sao lại phá lệ thành thạo có thể tránh thoát được công kích của quái vật.

Bang chúng đang tán loạn bỗng tập trung lại.

[Hát Chi YIN Ca Cho Đẳng Nghe] la to: “Mẹ nó, ca không thể kém con nha đầu này được!”

Đúng là như vậy!

Đội của họ có vài lần công kích hữu hiệu, nhưng máu của Lôi Ti Ti cũng không ngừng giảm.

Song đầu long bỗng nhiên gào to một tiếng, hai mắt dữ tợn nhắm thẳng Lôi Ti Ti, cự trảo mang theo cuồng phong hướng cô xoắn tới!

Lôi Ti Ti liền cảm thấy mình rất có thể hi sinh anh dũng rồi chờ hồi sinh ở dưới chân núi, cô thấy Yên Vũ cười Huyết Phượng Hoàng chạy tới bên mình.

Lôi Ti Ti bình tâm, chuẩn bị nhận lấy cái chết...

Đột nhiên cô nhớ tới kỹ năng mới vừa học còn chưa sử dụng. Lôi Ti Ti nghĩ dùng hay không cũng chết thôi thì dùng luôn, liền chọn kỹ năng diệu thủ không không.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, bỗng nhiên đỉnh núi tuôn ra một ánh sáng thật lớn, Cự Long biến mất!

Ngay sau đó, mưa tạnh trời trong, hệ thống thông báo: người chơi [Phỉ Ngã Lôi Ti] sử dụng kỹ năng “Diệu thủ không không”, trộm được Thành Hồ Phù, nhiệm vụ hoàn thành.

Trên thế giới cũng nhảy ra một hàng chữ to: Khinh Hiệp các văn công vũ đức, xây thành thành công.

Tất cả mọi người sững sốt một chút, tiếp theo liền gất gao ôm nhau!

Mà lúc này Yên Vũ bí mật nói cho cô: đến cầu Ô Thước ở Thiên Đình, có chuyện muốn nói.

3. Chương 3

Yên Vũ chỉ để lại một câu như vậy mà khiến Lôi Ti Ti lâm vào rối rắm.

Cầu Ô Thước*, cầu Ô Thước, rất ám muội nha ~*V*

~(cầu Ô Thước còn gọi là Ô Kiều nơi Ngưu Lang – Chức Nữ gặp nhau 1 năm 1 lần)

Dùng triệu hồi trực dành cho bạn tốt sẽ đến rất nhanh nhưng làm như vậy có bị hấn nhìn ra mình gấp gấp không?

Nhưng nếu cứ chạy bộ tới thì ngộ nhờ hấn đợi lâu quá không đợi nữa thì sao bây giờ?

Vì sao hấn lại là Nghiêm Vũ Vi? Hại cô chơi game còn phải giả bộ đến rồi rắm như vậy!

Lôi Ti Ti buồn bực gác chân lên, cuối cùng quyết định “Rụt rề, cao ngạo, lạnh lùng” để đi... phó bản orz

Rất nhanh Lôi Ti Ti liền phát hiện quyết định này có bao nhiêu ngu xuẩn.

Khinh Hiệp các xây thành không thể nghi ngờ đó chính là quả bom nặng ngàn cân, trên thế giới sớm xôn xao, lũ lụt cuộn cuộn: “La Hán các gửi tới thư chúc mừng”, “Am Ni cô gửi tới thiệp chúc mừng”, “Phụ nữ thuần chủng Bắc Kinh gửi tới thiệp chúc mừng”, “Soái ca Sơn Đông gửi tới thiệp chúc mừng”...

Lôi Ti Ti nhìn lên: đây là muốn làm quen sao?

Mà trên diễn đàn, một người đăng bài lên với cái tựa “Phỉ Ngã Lôi Ti, người chuẩn bị xây thành”, tác giả là Tề Thiên đại thẩm cực già chuyện nhất serve.

Tề Thiên đại thẩm đúng là vượt qua thử thách đạo đức nghề nghiệp. Trong bài, đại thẩm đưa hết vấn đề theo nhiều góc độ như là tính cách, tính hướng, kể cả ba vòng của Phỉ Ngã Lôi Ti để mọi người cùng bàn luận. Càng làm người ta giận là, để bài đăng được toàn diện, Tề Thiên đại thẩm tự mình cười con lừa trắng tìm Ti Ti đáng thương nhà ta.

“Ti Ti àh, bây giờ em định đi đâu?”

Tề Thiên đại thẩm tốt xấu cũng là tiền bối của cô. Lôi Ti Ti không biết nói lời nào: “Uh, đi cầu Ô Thước.”

“Cầu Ô Thước!” Tề Thiên đại thẩm đánh một loạt chữ đầy dấu chấm than, “Yên Vũ SAMA cũng đang ở đó, Ti Ti yêu dấu...”

(SAMA là tiếng nhật thể hiện cách xưng hô kính trọng đối với một người nào đó, có thể dịch thành “đại nhân” hoặc “điện hạ”)

Chị B àh, Lôi Ti Ti lập tức liền rồi, đành phải nói dối: “A, bang chủ ở đó sao? Trùng hợp quá ta, ha ha.”

(B là

nữ đây)

“Đúng vậy, rất trùng hợp. Nhân duyên dù có xa ngàn dặm thì cũng gặp thôi ~”

Lôi Ti Ti đành phải đổi đề tài: “Hắc hắc, chúng ta xây thành rồi rất vui nha.”

“Đúng vậy, hai người phối hợp ăn ý như vậy, đúng là có tướng vợ chồng mà... Phỉ Ngã àh, có phải em sắp làm bang chủ phụ nhân không?”

Lôi Ti Ti phát điên, Tề Thiên đại thẩm đây là... bệnh nghề nghiệp sao!

Lôi Ti Ti cũng không muốn nói tiếp nữa, kéo bạch y thiếu nữ lách qua.

Nhưng sự thật chứng minh, chuyện xấu thường thường thích tập trung một chỗ.

Rõ ràng con chim bay phía trước, con lừa đuổi theo phía sau. Lôi Ti Ti cũng không phải đại thần, thế nhưng đụng phải một con BOSS.

Lôi Ti Ti vã mồ hôi lạnh cổ mà tránh.

Khi không tìm được mục tiêu, quái vật sẽ công kích phạm vi gần!

Trong game, Lôi Ti Ti luôn không may mắn, cũng rất RP* nên đã trải qua việc hàng loạt dân trong thành bị tàn sát. Có một tay mới dẫn quái vào thành, quái vật tìm không thấy mục tiêu bắt đầu công kích xung quanh, ngay cả người mở quán nhỏ bên đường cũng không tha.

(Ami: RP có rất nhiều nghĩa. Trước mắt thường thấy nhất có ý tứ là “Nhân phẩm”, Hán ngữ ghép vần RenPin)

Không cần hoài nghi, khi đó cô đang ở trong Hoàng Thành mở quán T^T

Quả nhiên, quái vật mặt mũi hung tợn hướng cô mà đánh.

Lôi Ti Ti vội vàng nhấc tổ đội.

Tề Thiên đại thẩm không chịu: “Đánh quái loại việc cấp thấp này! Ta nghĩ ở thiên đình cũng no đủ rồi...”

“Ăn đường thành đen.”

“Ta nghĩ là mặt trời rất cao...”

“Nhân tiểu vô quang.” (Dol: hình như nói người ta thiếu cận)

“Ta nghĩ là...thối Lôi Ti, em dám chê ta!”

“Đẹp cái chuyện ba hoa cấp thấp này~ có bản lĩnh tới tổ đội đi ~”

Tề Thiên đại thẩm không thể nhịn được nữa, cuối cùng đồng ý tổ đội với Lôi Ti Ti.

Chuyện rất rõ ràng, cho dù phải chết cũng phải tìm bạn chết chung

~Cô ác như vậy sao? .

Cô ác như vậy?

Thao tác của Tề Thiên đại thẩm thật làm cho cô không nói được gì. Lôi Ti Ti nhin không được hoài nghi chị ta là BOSS phái tới làm gián điệp, chuyên môn phụ trách ở sau lưng cô đâm một dao.

Sau lần thứ N orz mới để BOSS nằm dưới chân, nhìn nhìn chỉ còn dư lại mấy hồng lam được, Lôi Ti Ti ngay cả ý muốn chết cũng không còn.

Nước mắt Lôi Ti Ti đang găm thét, lòng Lôi Ti Ti đang chảy máu, Lôi Ti Ti... Khi cô mất hết can đảm, đang muốn chụp một chưởng, quái vật lại bỗng nhiên xoay đi, hướng một phương hướng khác đánh tới.

Lôi Ti Ti vội vàng nhìn sang.

Vẫn còn người xui xẻo giống mình? Lôi Ti Ti cảm thấy cùng bệnh giống nhau.

Người tới mặc đại bào (áo khoác lớn) màu đen, cổ tay áo rộng thùng thình ẩn ẩn hiện hiện hoa văn xanh đen. Khuôn mặt đẹp tới quá phận: mắt đào hoa ửng đỏ, mũi thẳng. Từ góc độ này nhìn sang, tay áo chỉ có một đường cong trong sáng, siêu dạt nói không nên lời.

Lôi Ti Ti cảm khái, làm sao mà tạo được một yêu nghiệt như vậy, trang trí của game thật đúng là không phải người sống làm mà.

Tề Thiên đại thẩm cứ hưng phấn chào hỏi: “Ah, Giang gia gia, Giang gia gia ~”

Lôi Ti Ti rơi lệ, pó tay người này luôn T^T

Nếu đưa cho Tề Thiên đại thẩm một chiếc khăn đỏ, còn thêm hai má đỏ bừng vì kích động, miệng toàn “Thực xấu thực bạo lực” thì đúng là giống học sinh tiểu học.

Huyền y nam tử (chàng trai áo đen) hình như liếc các cô một cái, mới thản nhiên chuyển động tiến công.

Sau khi trận giết quái này bị Tề Thiên đại thẩm tổng lên diễn đàn, không chỉ tràn ngập màu sắc thần thoại còn có loại kịch anh hùng cứu mỹ nhân sến chết nữa. Chị ta nói với YIN dân trong sever: khi chị ta đang toàn lực chống lại quái Cuồng Phong đến lúc sắp chết thì Giang gia gia Giang tổng thư ký giống như thần tiên giáng trần. Cô không nhìn thì thôi vừa nhìn thì bực cả mình, đây không phải là đang nói nhảm sao? Con quái vật cao cấp hồn phi phách tán trong tay vị tổng thư ký vĩ đại này, cả một chút cặn cũng không chừa.

[Nhất Vĩ Độ Giang][1] Giang gia say mê nói không ngừng: wow, đây không phải là sự nghiệp kiến quốc cộng thêm trận Bích sao? Lớn quá a!

Thao tác của Nhất Vĩ Độ Giang thật sự không thể chê. Vài ánh sáng trắng xẹt qua, đang là quái vật dữ như hổ lập tức biến thành hello kitty, ngoài ra còn học theo tấm gương tốt của Đôrêmon tuôn ra vài món trang bị thuộc loại trâu bò.

Lôi Ti Ti đỏ mắt lại hổ thẹn, xấu hổ nói cảm ơn: “Thật sự là rất cảm ơn.”

Nhất Vĩ Độ Giang nhìn cô một cái: “Không thể dễ dàng bỏ qua vì ngu ngốc còn ở đây thôi.”

Lôi Ti Ti gật đầu: “Uh, đại thẩm, thao tác của chị quả thật rất tăng mạnh. Nhưng cũng không phải ngốc.”

Lúc chị còn máu nhiều thì cứ cuồng tăng máu, khi hết máu thì một chút cũng không trông cậy được. Thật sự là...

Nhất Vĩ Độ Giang lắc lắc tay áo: “Tôi nói cô.”

Tề Thiên đại thẩm giả mù sa mưa: “Uh, Phỉ Ngã, thao tác của em cũng mạnh hơn. Nhưng cũng không phải ngốc, chỉ là một NC.”

Lôi Ti Ti nổi giận, mắng: “Tôi không phải NC, tôi là CN!”

(CN là ý là trình nữ, xử nữ, còn NC là ý là đàn độn ko bít đúng ko nữa)

Âm vang như sấm, mãi đến khi Lôi Ti Ti biến mất.

Đường cang quanh co tương lai càng tươi sáng. Nói sao thì Lôi Ti Ti vẫn phải đi.

Nhất Vĩ Độ Giang từ trước đến nay luôn là thần long thấy đuôi không thấy đầu. Nghe Lôi Ti Ti nói xong, vùng tay áo liền biến mất.

Nhưng Tề Thiên đại thẩm như trước không chịu buông ta cứ quẩn quít lấy cô: “Lôi xử nữ Lôi xử nữ, tới đây, kể chuyện không thể nói ra giữa em và Yên Vũ SAMA đi.”

“Em dựa vào, tới pk tới pk! Chị thắng thì em sẽ nói cho chị biết!”

“Nha, ý là giữa em và Yên Vũ SAMA thật sự có ... Aiz aiz, thân ái àh, xử nữ không nên cùng người khác pk.”

“Em...! Ô ô, đại thẩm, tha cho em đi ~”

“Nha, làm sao chị có thể tha cho em? Em là xử nữ hiếm có của thế kỷ 21 nha ~”

“Tề Thiên đại thẩm chị muốn chết hả!”

“Chị chỗ nào là muốn chết hả, chị đây là tìm xử nữ ~”

Cô không thể nhẫn nhịn rồi! >

Lôi Ti Ti không nghĩ tới đời này còn có thể bị anh hùng cứu mỹ nhân. Tuy rằng anh hùng rất anh hùng, nhưng nhân vật phản diện đại BOSS Tề Thiên Đại Thẩm cũng rất đáng khinh.

Khi Huyết Phượng hoàng xuất hiện, Lôi Ti Ti kích động thiếu chút nữa khóc.

Tử y nam tử nhảy xuống Phượng Hoàng, đứng trước người cô: “Ti Ti?”

Lôi Ti Ti vội vàng trả lời: “Là tôi là tôi!”

Tề Thiên đại thẩm cũng không nghĩ ngợi: “Wow, Yên Vũ SAMA, tới rồi ~ nói cho chúng tôi biết hai người có chuyện gì không thể nói...”

Yên Vũ quét mắt nhìn Tề Thiên đại thẩm một cái, nghiêng đầu: “Không muốn chết mau cút.”

Con lừa của Tề Thiên đại thẩm gào khóc một tiếng.

Đại thẩm ôm ngực, chạy thẳng.

“Ngại quá, tôi đến muộn.” Lôi Ti Ti nhận sai.

“Không sao.” Khuôn mặt Yên Vũ tươi cười.

Mặc dù mọi người đều nói Yên Vũ rất nghiêm túc rất đáng hoàng, nhưng Lôi Ti Ti không cảm thấy như vậy. Khi Yên Vũ ở chung với mình thường xuyên bật mặt cười, làm cho tâm trạng hồi hộp của cô càng không thể bình tâm.

Lôi Ti Ti vừa nghĩ muốn để mặt cười ra, tầm mắt dừng lại trên màn ảnh.

Bọn họ đã tới nơi.

Hệ thống nêu lên: Bạn có đồng ý nhận quà – Lam Điền Ngọc Ấm cung – của người chơi Yên Vũ Nhâm Bình Sinh không? Lôi Ti Ti chọn đồng ý.

Cây cung này rất được, trên thân màu xanh ngọc có hình phượng hoàng kiêu diễm. Yên Vũ là Phượng Hoàng Tộc.

Bên ánh sáng xanh xanh của cầu Ô Thước, một thân tử y của nam tử Phượng Hoàng Tộc cười ôn nhu; bạch y nữ tử vẻ mặt thản nhiên đang thử cung, rất lâu mới nói một tiếng cảm ơn.

Gió đêm phơ phất, tà áo ẩn ẩn hiện hiện.

Cô nghĩ mình sẽ không bao giờ quên được hình ảnh bên cầu Ô Thước này.

4. Chương 4

Muốn vào Mộng Tưởng quốc nữa thì phải chờ cuối tuần.

Mặc dù mỗi ngày trái tim đều giống như bị mèo cào, nhưng Lôi Ti Ti thật rất bận. Chính sách của đại học T tương đối khá, hệ của bọn Lôi Ti Ti có khoảng 20% tỷ lệ sinh viên lên nghiên cứu sinh. Lưu Chiêu Chiêu nói thật hay, xã công phỏng vấn gì đều là vô nghĩa, tài cao học rộng mới là đúng.

Để tránh mẹ Lôi cầu nhàu, Lôi Ti Ti không thể không rút ngắn thời gian Vồng Du. Hơn nữa bi thống hơn là cô còn ở trong đoàn nghệ thuật của trường. Bài luyện tập trong đoàn nặng đến làm cho người ta orz, xế chiều ba giờ mỗi ngày đều đến trung tâm nghệ thuật “cưa gỗ”. Được rồi, cô kéo đàn vi-ô-lông.

Bi thống duy nhất trong cuộc đời đúng là, Nghiêm Vũ Vi thân yêu còn là học trưởng trong đoàn nghệ thuật.

Gần đây đoàn nghệ thuật có cuộc biểu diễn, tên là ‘hương thơm mùa hè’. Lưu Chiêu Chiêu rất ghét tên này: “Mùa hè thơm cái nỗi gì, tất cả đều là mùi chua bốc từ vớ!”

Lôi Ti Ti quyết định không để ý người đang nổi giận này.

Hôm nay là thứ ba, đoàn nghệ thuật vẫn luyện tập.

Lôi Ti Ti đến vô cùng sớm, trong phòng tập luyện chỉ có Nghiêm Vũ Vi.

“Ti Ti.” Nghiêm Vũ Vi cười cười với cô, khoe mắt cong cong rất đẹp mắt.

Lôi Ti Ti rất không bình tĩnh đỏ mặt, yên lặng trốn trong góc tường kéo đàn.

Nghiêm Vũ Vi cười, đi tới trước mặt Lôi Ti Ti: “Học muội rất ghét anh sao?”

Cô sợ hết hồn, vội vàng ngừng đàn: “Làm sao có thể!”

Nghiêm Vũ Vi chộp cây đàn trong tay, ngón tay thon dài chạy lên dọc theo dây đàn: “Vậy vì sao hay trốn anh?”

Nghiêm Vũ Vi càng ngày càng đến gần, hơi thở ấm áp thổi vào tóc mai của cô. Ánh mắt của hắn ta màu nâu nhạt, xinh đẹp giống như hổ phách.

Nhưng mà chẳng lẽ thổ lộ với mình sao?

Nai con trong lòng Lôi Ti Ti chạy loạn, chật vật nghiêng đầu: “Học trưởng, anh gần em quá.”

Em sắp không thở được >

“Thật ghét anh như vậy?” Nghiêm Vũ Vi hơi nhú lông mày, mặc dù nhẹ nhưng rất uất ức.

Lôi Ti Ti vội vàng kéo ống tay áo của hắn: “Không có, không có!”

“Không?” Nghiêm Vũ Vi nhú mày, “Đó chính là từ trái nghĩa của ghét sao?”

Thanh âm của hắn rất êm tai, mang theo chút lười biếng và đầu độc. Lôi Ti Ti lúng ta lúng túng gật đầu. Trong không gian thu hẹp, bọn họ có thể nghe thấy cả tiếng hít thở.

Lôi Ti Ti mất hồn nhìn Nghiêm Vũ Vi: tóc rơi trên trán, hai mắt trầm tĩnh, sống mũi cao thẳng và môi thật mỏng.

“Từ trái nghĩa của ghét, là cái gì?”

Lôi Ti Ti nhớ, thời điểm hắn ta nói như vậy, ánh mặt trời bên ngoài rất tốt. Ánh mặt trời tinh khiết chiếu đến, từ phía tây phòng tập luyện nghiêng nghiêng rơi vào. Gò má của hắn bị ánh mặt trời chiếu, khoe mắt đuôi mày đều dịu dàng.

Lôi Ti Ti hé miệng, lại nghe được tiếng bước chân từ xa đang đến. Cô đẩy Nghiêm Vũ Vi ra, lúng túng nhìn chằm chằm mũi chân: “Từ trái nghĩa của ghét, là không ghét.”

Lôi Ti Ti vừa nói ra khỏi miệng liền hối hận. Rõ ràng thích người ta, người còn giả bộ làm gì thế!

Quả nhiên Nghiêm Vũ Vi đen mặt lại, đi mất. Lôi Ti Ti rất hối tiếc trong lòng, hối hận cả buổi chiều, hối hận đến buổi tối Trung Quốc mỹ thuật sử luận vẫn còn nói thầm với Lưu Chiêu Chiêu.

Lưu Chiêu Chiêu trầm thống nói: “Mình nghĩ cậu là kẻ biến thái, hôm nay mới phát hiện nguyên lai cậu là người ngoài hành tinh!”

Lôi Ti Ti nghiêm nghị: “Bạn học Lưu Chiêu Chiêu, nói chuyện không cần thẳng thắn vậy.”

Lưu Chiêu Chiêu xì một tiếng: “Hừ, đây là thật đấy, chân lý đều rõ ràng rành rành ~”

Lôi Ti Ti than thở: “Chiêu Chiêu, mình chỉ cảm thấy quá nhanh. Trước đây chúng mình cũng chưa nói được mấy câu, anh ấy làm sao có thể, anh ấy làm sao có thể...”

Lưu Chiêu Chiêu phê bình: “Tình cảm không thể nói trước được... giống như chiến hữu đang xem sách với cậu hôm sau lại trở thành chủ tịch?”

Lôi Ti Ti đỏ mặt hời hợt, hai chữ chủ tịch này gọi lên trí nhớ thâm của cô: chủ tịch, Giang chủ tịch, Giang gia gia a!

“Đúng rồi, Chiêu Chiêu, cậu cảm thấy Yên Vũ trong Mộng Tưởng quốc có ý tứ gì với mình không?”

“Có chút thôi... Mẹ kiếp, không phải cậu tự ăn dấm của mình chứ?!”

“Mặc dù Phỉ Ngã và Lôi Ti Ti là một người, nhưng nghĩ đến anh ấy mập mờ với mình trong Mộng Tưởng quốc, mình vẫn có chút không thoải mái ><>”

Lưu Chiêu Chiêu trợn to hai mắt, tức giận mắng: “Cậu là đại ngốc!”

Hai ngày nay Lôi Ti Ti đại ngốc đều lo lắng đề phòng.

Cô càng không muốn gặp phải Nghiêm Vũ Vi, Nghiêm Vũ Vi lại càng thường xuất hiện trước mặt cô. Hơn nữa gương mặt soái ca luôn chỉ có một màu sắc, đen thùi lùi khiến cho TiểuTi Ti của chúng ta run sợ trong lòng.

Rơi lệ, Lôi Ti Ti, người giả bộ thể làm chi?

Lôi Ti Ti cũng rất cố gắng. Nói ví dụ luyện tập lúc thứ sáu, cô nghiêm mặt tiến tới bên cạnh Nghiêm Vũ Vi: “Học trưởng, cái đó, em em cũng thích thích...”

Nghiêm Vũ Vi nhàn nhạt không nhìn ra biểu tình gì.

“Em cũng rất thích Piano, ha ha ha!” Lôi Ti Ti chột vỗ nắp đàn.

Vậy mà nắp đàn không có tiền đồ này ‘phang’ một tiếng khép lại, phát ra một chuỗi loạn âm chói tay.

Nghiêm Vũ Vi nhìn nó một cái, đi mất.

Trời muốn đổ mưa nương phải lấy chồng, Ti Ti bị thống mất mặt, đều không cách nào ngăn trở trào lưu lịch sử...!

Lôi Ti Ti lại mở nắp đàn, nhìn bóng lưng thon gầy của Nghiêm Vũ Vi mất hồn: học trưởng thật sự thích mình, thì phải nói trước chứ? Mình, có phải tự mình đa tình hay không?

Lôi Ti Ti là cô gái thích ở nhà, phương thức tiêu khiển của cô gái thích ở nhà, chính là login đánh quái vật. Mặc dù bộ dạng Lôi Ti Ti thường thường, nhưng không giải thích được vẫn có người từng theo đuổi cô. Nhưng cô cuối cùng vẫn không giải thích được ngã bài với người ta. Trừ Ngụy Dịch luôn quấy rối “Đúng dịp”, tính tình vừa thích ở nhà vừa cổ hủ của Lôi Ti Ti cũng là một nguyên nhân.

Kéo cô đi hẹn hò còn không bằng giết cô!!!

Lưu Chiêu Chiêu dạy cô, cậu là chưa gặp phải người trong lòng chân chính, nếu đối phương là Nghiêm Vũ Vi cậu còn ở trong phòng ngủ đánh quái vật sao?

Lôi Ti Ti suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc nói cho Lưu Chiêu Chiêu, cô sẽ không ở trong phòng ngủ đánh quái vật, cô sẽ cùng vào internet đánh quái vật với Nghiêm Vũ Vi!

Lưu Chiêu Chiêu giận đến hộc ba lít máu.

Như vậy có thể thấy được Ti Ti của chúng ta thích ở nhà cỡ nào rồi. Thật vất vả nhìn đến Chủ nhật, Lôi Ti Ti hận không thể dùng bàn chải đánh răng viết một hàng chữ to trên trán: “Ta muốn lên net, ta muốn đánh quái vật! Người lạ chó quấy rầy, người quen chó tìm! Muốn tìm thì đến Mộng Tưởng quốc tìm!”

Trận chiến tranh giành máy vi tính với Ngụy Dịch chấm dứt bằng sự thất bại lần nữa của Lôi Ti Ti.

Người thắng Ngụy Dịch và người thất bại Lôi Ti Ti bắt đầu tự lên net bằng máy vi tính của mình.

Lôi Ti Ti lại mở ra QQ và Mộng Tưởng quốc.

Nhưng bị thống là máy vi tính nhỏ của cô căn bản không chạy nổi, nếu không phải là Ngụy công công tiếp tế một ổ cứng để cho cô chứa các loại trò chơi, thì máy vi tính của cô căn bản chỉ có ba loại trạng thái: chết máy, tắt máy và đi trên đường chết máy.

Đúng vậy, ổ cứng 1T, Ngụy công công người ta thật có tiền!

Còn chưa log in vào Mộng Tưởng quốc thì QQ lại gào thét trước một tiếng.

Lôi Ti Ti mở ra xem, không có gì cả, trừ chữ to máu đỏ Ngụy công công gửi: “Ngu ngốc”.

Lôi Ti Ti nổi giận, nhặt con chuột lên liền đập tới Ngụy Dịch.

Ngụy Dịch híp mắt, vững vàng chộp con chuột vào lòng bàn tay.

Anh ngược mắt nhìn cô: “Ngây thơ.”

Lôi Ti Ti ngu ngốc lại ngây thơ không thể nhẫn nhịn rồi, trực tiếp nhào tới trên người Ngụy Dịch làm một trận.

Một mực làm đến quần áo bọn họ xóc xếch, đè đến hai má Ngụy công công ửng đỏ, Lôi Ti Ti mới hấp ta hấp tập quay trở lại lên mạng.

Ngụy công công a, mỗi lần vật lộn sát người với anh ta thì anh ta luôn thua, a ha ha ha...

Tiểu Ti Ti thật thuần khiết, cũng không nghĩ tại sao orz

Trình độ tìm đường của Lôi Ti Ti cũng không tốt.

Coi như lần trước không có Tề Thiên đại thẩm, cô cũng chưa chắc có thể...

Được rồi, cô đánh quái vật thường hợp thành đội với người ta, hợp thành đội có thể mở ngăn cản tự động mà >v

Lần này Lôi Ti Ti muốn đến cầu Ô Thước.

Nơi đó, cô tưởng nhớ.

Nhưng cô không nghĩ đến gặp phải Yên Vũ.

Này này, có thể nào là một chữ ?!

Lôi Ti Ti làm N lần thủ thế, mới dám chuyển đến bên người Yên Vũ: “Chào bang chủ.”

Yên Bội trả lại cô một khuôn mặt tươi cười.

Lôi Ti Ti lại cảm thấy trong lòng ảm áp.

Nhìn lại dưới chân một chút, là ngân hà sáng chói sáng lạng, những con đom đóm nhỏ vây quanh, người ‘toàn cơ bắp’ (có thể hiểu là không có não) như Lôi Ti Ti cũng thấm nhuần ở trong hương vị lãng mạn này.

Cô không tự chủ được nói: “Từ trái nghĩa của ghét, là thích đấy.”

Thân hình nam tử áo tím dừng một chút.

Ở bên trong vòng du, tuyệt đối là tình bạn ra từ báng súng. Mặc dù “Báng súng” có thể là đao lớn có thể là mũi tên.

Sau khi lảng mạn, lập tức đánh quái vật

~Nhưng Lôi Ti Ti không ngờ tới đến núi Côn Lôn, sẽ có nhiều nhà chơi như vậy.

Lôi Ti Ti rất khấn trương hỏi Yên Vũ: “Không phải bọn họ muốn đoạt quái với chúng ta chứ?”

Nhiệm vụ Côn Luân thần thú này, phần thưởng rất phong phú rất phong phú.

Yên Vũ trả lời cô cô: “Chỉ cần bọn họ dám, anh nhất định theo cùng.”

Vấn đề là không ai dám a, Đệ Nhất Đại thần à!

Vậy thì là vì cái gì?

Lôi Ti Ti rơi lệ: “Em cảm thấy mình giống như con khỉ bị nhiều người vây xem”.

“Có con khỉ đẹp trai như anh đi cùng với em, Phỉ Ngã được lợi.”

Yên Vũ không hổ là Khổng tước nam đứng đầu tộc Khổng Tước >< (ninh=“” này=“” này,=“” anh=“” là=“” tộc=“” phượng=“” hoàng=“” được=“” không?=“” ti=“” ti:=“” hợp=“” thành=“” một=“” hợp=“” thành=“” một,=“” cái=“” đuôi=“” đều=“” giống=“” nhau!=“” ninh=“” vì=“” sao=“” cô=“” không=“” nói=“” anh=“” là=“” tộc=“” gà=“”>

Chuyện nhưng thật ra là vậy.

“Phỉ Ngã và Yên Vũ quen nhau...” Có người thông báo ở trên thế giới.

“Tọa độ, tọa độ!” Một đám sói bắt đầu rống giân.

Đáng thương Ti Ti cô không biết a. Tề Thiên đại thẩm gửi một tin tức, từ cấp bậc hai người đến cả gia tộc, toàn bộ phương diện tám đều nói về trình độ xứng đôi.

Hơn nữa Yên Vũ nổi tiếng cùng với Phỉ Ngã vừa nổi, không bị đưa lên đỉnh, có thể sao?

Còn có lời đồn đãi nói, có người đưa tin nhắn cho Yên Vũ xem, Yên Vũ phát biểu bình luận với print screen hai người bên cầu Ô Thước là: “Không tệ. Chỉ là góc độ của tôi hơi nghiêng.”

Thật bất hạnh, một người nào đó trong Mộng Tưởng quốc, cũng nhìn thấy cái này.

Lôi Ti Ti và Yên Vũ vui vẻ khiến đại Boss bị lão đảo.

Con Boss này là Boss đáng yêu nhất mà Lôi Ti Ti từng gặp, làm nó nổ chết rồi, miệng nó vẫn còn kêu: “Ta sẽ quay trở về!”

Lôi Ti Ti còn chưa từ trong không khí sung sướng phục hồi lại tinh thần, trong thế giới đột nhiên vang lên tiếng chuông lớn, mà cô cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Yên Bội mất thể diện như vậy.

Trên thế giới thông báo: nhà chơi [Nhất Vi Độ Giang] chiến thắng thành chủ Du Hiệp thành [Yên Vũ Nhâm Bình sinh], cũng muốn mời thành chủ quyết chiến ở Tử Kinh đỉnh!

Nhất Vi Độ Giang còn là một người bạn của cô.

[Thỉnh Đẳng Đẳng (xin chờ một chút)] bí mật hỏi anh: “Lão Đại đại đại đại, anh muốn làm gì?”

Nhất Vi Độ Giang trả lời: “Lão tử nhìn hấn ta không thuận mắt!”

5. Chương 5

Quyết đấu, quyết đấu!

Trên thế giới lại chiến tranh, N người đang kêu loa: “Cung ứng vé vào cửa xem quyết đấu vô hạn lượng, số lượng có hạn, tới trước được trước...”

Lôi Ti Ti cảm thấy khó hiểu một chút, vừa “Cung ứng vô hạn lượng” vừa “Số lượng có hạn”?

Cái thế giới này thật điên cuồng = =

Trong diễn đàn cũng cực kỳ náo nhiệt.

Một nhóm người vội vàng phát thiệp trang bị, điều động tất cả quan hệ cạy miệng vai nam chính quyết đấu, gần đây Yên Vũ cũng ít khi xuất hiện, Giang gia cũng luôn tự sướng.

Vấn đề duy nhất anh ta trả lời là “Bạn có tự tin chiến thắng Yên Vũ - lão đại toàn server không?”

Giang gia: “Còn chưa có quyết đấu.”

Một đám người khác ríu rít suy đoán: báo thù ư? Tình sát ư?

Khiến Lôi Ti Ti không thể nhẫn nhịn chính là, cô vô tình bị lôi vào dòng nước đục này.

Việc này, cô và Yên Vũ không phải bị đồn là couple sao? Nhưng ở cầu Ô Thước, cô cũng chạm mặt Giang gia phải không?

Thừa nhận không, không sai chứ? Được, tội danh thành lập!

Lôi Ti Ti đáng thương bị rập khuôn là Trần Viên Viên, mà Giang gia hóa thân thành Ngô Tam Quế vượt biên giận dữ vì hồng nhan T^T

Không thể nhẫn nhịn nữa, cô làm sao có thể thích tên đàn ông rầm thú đó >

Tin đồn kinh điển nhất là bản nói về đam mỹ.

Họ cho là, Giang gia và Yên Vũ vốn là một đôi công thụ tương thân tương ái. Nhưng sau khi Phi Ngã Lôi Ti đáng ghét xuất hiện, Yên Vũ dao động. Giang gia vì yêu thành hận. Tình sát!

Tóm lại, đứng trong những tin tức này, cô vừa vặn trở thành nhân vật sáng chói nhất T^T

Lôi Ti Ti bị đả kích thương tích đầy mình, vậy mà chuyện kể tiếp khiến cho cô càng học máu hơn.

Vốn ra quyết đấu, trừ những người vô cùng có kỹ thuật ham thích việc này thì những người khác không quá hứng thú. Bởi vì quyết đấu không thể đặt cược! Người quyết đấu còn ước gì có người vào vây xem, căn bản không cần vé vào cửa.

Nhưng nhưng, vừa đến cấp thần như Yên Vũ và Giang gia, liền lại là chuyện khác rồi. Vừa có thể giới thông báo vừa có nơi chốn quyết chiến lại bán vé vào cửa, còn có một bảy bình luận viên vừa tích cực vừa dâm dăng.

Vấn đề đưa ra: vé vào cửa.

Người nghèo Lôi Ti Ti khóc, Lưu Chiêu Chiêu cũng khóc.

Hai người bối rối, nên đến chỗ [Tôi Là Thương Gian] hỏi thăm một chút.

Lưu Chiêu Chiêu đi trước, lập tức ảo não trở lại.

Cô trầm thống nói với Lôi Ti Ti, vé vào cửa đã xào đến 100RMB. Lôi Ti Ti chảy nước mắt, cô phải nhặt bao nhiêu bạc trong trò chơi mới có thể có đủ!

Quả nhiên, vòng du rộng lớn có người “tài (có tiền)” xuất hiện, có tiền có tiền đều có tiền!

Lôi Ti Ti còn chưa chết tâm, len lén đi gõ gian thương: “Thương Gian GG (ca ca = anh), tôi muốn mua vé vào cửa, có thể ưu đãi một chút xíu hay không?”

Bao nhiêu năm cô không gọi người khác là GG rồi, vừa gọi thì da gà đều tỉnh dậy.

Tôi Là Thương Gian trả lời cô: “Tọa độ?”

Lôi Ti Ti không rõ, trả lại hai dấu chấm hỏi. Gian thương gầm thét, đề cả một hàng dấu chấm than cô mới đưa tọa độ cho anh ta.

Lôi Ti Ti .

Chẳng lẽ gian thương không thể nhịn được dân thường cò kè mặc cả nữa, muốn cầm dao lớn tới chém cô?

Không cần, bây giờ cô không có ở khu an toàn a a a!

Lôi Ti Ti suy nghĩ quá độ lọt vào khủng hoảng cực lớn, thật sự cảm thấy nơi đây không nên ở lâu.

Cô gọi chim cưỡi ra, vội vàng chạy về Dự châu. Mặc dù trước mắt bang phái xây thành trì chỉ có một, nhưng trong trò chơi vẫn có vài thành trì, căn bản đều là khu an toàn.

Nhưng rõ ràng cấp bậc thật sự là quá thấp, chỉ trôi lơ lửng làm dáng thôi >

Tôi Là Thương Gian vừa gian thương vừa cường hào bắt được Lôi Ti Ti, còn chất vấn cô: “Sao cô không đợi ở nguyên chỗ. Còn tản bộ?! Còn dắt chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch?!”

Má, anh mới tản bộ, anh mới dắt chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch! Đây là chạy trốn có được hay không!

Kế tiếp chuyện thần kỳ xuất hiện.

Gian thương đưa ra yêu cầu chụp ảnh chung với cô.

Mặc dù nói không biết anh ta muốn làm gì, nhưng có vẻ là lớn, chỉ cần không chụp hình khiêu dâm cái gì cô cũng nhận >

“Ai, Ti Ti, góc độ này. Không đúng, không đúng, đầu lệch một chút, thân thể sát một chút, ừ, chính là như vậy, rất tốt rất tốt!”

Sau khi làm xong gian thương rất vui vẻ, gian thương rất vui vẻ cũng ngu.

Khi Lôi Ti Ti nhìn thấy thông báo ở hệ thống cũng ngu ——

Hệ thống: nhà chơi [Tôi Là Thương Gian] tặng [Chìa khóa Tử Cấm], tiếp nhận or không chấp nhận?

Chìa khóa Tử Cấm, vé vào cửa thiên giới vô hạn đắt tiền, cứ như vậy là cho cô rồi hả? Thiệt hay giả?

Lưu Chiêu Chiêu không ngồi yên: “Không công bằng, không công bằng, không công bằng! Cấp bậc của lão nương cao hơn cậu, ID đẹp hơn cậu, nhân vật đẹp hơn cậu, đây là vì sao sao sao!!!!”

Lôi Ti Ti cũng buồn bực. Một lát sau, cô thật sự ngu rồi.

Gian thương đăng bài lên trên diễn đàn, đăng ảnh hai người chụp chung lên: “Có đồ có chân tướng! Tuyển chọn của Phỉ Ngã Lôi Ti, tuyển chọn của bạn!”

Anh ta điên cuồng dùng nhiều cái loa la lên trong thế giới, nội dung còn là lời quảng cáo rất mập mờ, rất thiếu não này.

Lôi Ti Ti không khỏi rơi lệ, rơi lệ xong cô bắt đầu tấn công Lưu Chiêu Chiêu: “Tại sao? Đây là hiệu ứng phạt của người nổi tiếng, cậu không hiểu ~”

Mất thấy thời gian quyết đấu sắp đến, Lôi Ti Ti xoay người lên đường.

Hệ thống: Xin chào nhà chơi, cấp bậc của bạn không đủ, không cách nào tiến vào mục đích.

Tôi tôi tôi... Giết!

Vé vào cửa của cô cứ như vậy tiện nghi Lưu Chiêu Chiêu /(o)/

An ủi nhỏ nhỏ duy nhất là, Lưu Chiêu Chiêu sẽ bồi thường cô cánh gà nướng ở Tây Môn.

Có cánh gà nướng ăn... Yên Vũ chắc chắn sẽ không thua, cô không cần thiết đi xem có đúng hay không?

Cô một chút cũng không tiếc nuôi, thật, tuyệt không!

Lôi Ti Ti không có việc gì quyết định đi đánh quái.

Cô nhất định phải rửa nhục, nhất định phải luyện cấp bậc lên!

Lôi Ti Ti đi núi Bất Chu.

Lôi Ti Ti rất ưa thích núi Bất Chu, rất ít người, phong cảnh cũng rất đẹp.

Trời đất mệnh mông, gió mạnh gào thét, bông tuyết rơi trắng xóa toàn núi Bất Chu. Lôi Ti Ti vừa bắn tên vèo vèo, vừa chú ý hòa bình thế giới.

Hình như tình huống chiến đấu không lạc quan!

Giang gia vào chơi thật ra thì không bao lâu, coi là vua siêu cấp mới. Ở trong vòng một tháng ngắn ngủn, cũng rất giỏi bò lên top mười.

Đại khái là xếp thứ bảy.

Cấp bậc càng cao, chênh lệch rất nhỏ lại càng dễ dàng bị phóng đại. Nếu như pk, Giang gia sẽ thiệt thòi hơn Yên Vũ.

Nhưng chỗ tốt của quyết đấu là khiến mọi người cùng cấp bậc pk.

Nói ví dụ một người là 77, một người là 70, đồng thời đều có thể lên tới 80. Cho nên hai bên muốn thắng chính là hơn thua thao tác cùng kỹ thuật.

Cho nên, Giang gia gia thật là một người âm mưu vĩ đại!

Ở trong mắt của Lôi Ti Ti, thao tác của Yên Vũ đã mạnh đến nghịch trời.

So với thao tác của Yên Vũ, kẻ biến thái hơn có thể tồn tại sao?

Lôi Ti Ti liều mạng an ủi mình, lại bắt đầu ra sức giết quái. Cô len lén liếc mắt Ngụy công công, vẻ mặt anh ta thanh thần sử dụng Computer, còn thỉnh thoảng hợp một ngụm cà phê.

Máy vi tính để bàn thật tốt TT

Sau khi con quái thứ N la lên ngã xuống đất, Lưu Chiêu Chiêu bí mật nói với cô: “Ti Ti, Ti Ti, mình xem xong rồi... Thật là mạnh mẽ đẹp quá, mình mình không thể nhẫn nhịn nữa!”

Lôi Ti Ti đặc ý: “Đúng không, mình đã nói rồi, Yên Vũ là lợi hại nhất ~”

“Thôi đi, P (cái rắm)! Mình nói là Giang gia có được hay không? Nếu như nói thao tác của Giang gia là cấp Beethoven, thì Yên Vũ nhiều nhất một A Bình[1] ~”

Yên Vũ thua?

!!!!!!!

Lần đó bọn họ đánh quái Giang gia xuất hiện quá đột ngột.

Nhưng lần này là quang minh chính đại đó!

Người kiêu ngạo như Yên Vũ, có chịu nổi không?

Vũ trụ nhỏ của Lôi Ti Ti lập tức hừng hực thiêu đốt.

Nhất Vi Độ Giang muốn chết tử tế không xong, lại hiện ra ở núi Bất Chu.

Tới vừa đúng!

Lôi Ti Ti kéo cung liền bắn.

Quản anh ta khỉ gió tên đỏ tên trắng gì, anh ta lại dám khi dễ học trưởng!

Hai người liều mạng một hiệp Lôi Ti Ti liền orz rồi.

Nhất Vi Độ Giang từ trên cao nhìn xuống nói: “Cô đi đi, tôi không giết ngu ngốc và nhân yêu (gay).”

TT

“Ai bảo cô đến giết tôi? Thay tôi thăm hỏi bang chủ của các cô, cơm nhão ăn ngon không?”

Người...!

6. Chương 6

Lôi Ti Ti không phục: “Anh chỉ mới vào thời gian ngắn, nhân duyên lại kém, còn rắm thúì, tại sao có thể đánh bại Yên Vũ?”

“Bằng vào việc cô nghe chỉ là đồn đãi.”

Giang gia nói xong cũng đi.

Anh ta phát tay áo, không mang đi nửa áng mây.

Lôi Ti Ti không biết an ủi người, luôn sợ mình rắc muối lên vết thương.

May nhờ Lưu Chiêu Chiêu đã quay lại trận chiến của họ, cô mới có thể bù lại một chút tiếc nuối.

Lôi Ti Ti cảm thấy, Lưu Chiêu Chiêu hoàn toàn là khoa trương! Thao tác như mộng ảo, ý thức thần thánh, không phải Yên Vũ thì là ai?

Lưu Chiêu Chiêu cười cô: “Vậy tại sao hần ta lại thua?”

Lôi Ti Ti á khẩu.

Lưu Chiêu Chiêu hỏi cô: “Cậu nhìn kỹ, Giang gia là trang bị gì?”

Giống như là... Trang bị của người mới!!!

Lôi Ti Ti không nói gì.

Thật là quá đáng! Không chơi với người khinh thường Yên Vũ thế này >

Thật lâu, Lôi Ti Ti mới phản kích nói: “Nói ví dụ học trưởng đang uống cà phê, nói ví dụ anh ấy một tay thao tác, nói ví dụ...”

Lôi Ti Ti có chút cảm giác thần tượng bị diệt, nhưng lại có chút vui vẻ nho nhỏ. Thì ra Yên Vũ cũng sẽ thua, thì ra hần ta cũng không phải là không gì làm không được —— lúc này mới như người chứ ~:D

Lôi Ti Ti cảm thấy, cô lại biết hần ta thêm một chút.

Kết quả nghĩ cái gì tới cái gì, Giang gia mới vừa đi, Yên Vũ đã tới rồi.

“Ti Ti.”

Yên Vũ như mây bay nước chảy khiến cô thật thưởng thức. Thắng bại là chuyện thường bình gia, huống chi đây đều là hư cấu, có cái gì không thua nổi.

“Ha ha, thật đúng lúc đó Yên Vũ.”

Yên Vũ nhìn cô một cái: “Không đúng lúc, anh đặc biệt tới tìm em.”

Này này đây là chuyện gì xảy ra?!!

Lôi Ti Ti kinh ngạc.

“Anh vì em mà quyết đấu với người ta, em nói làm sao bây giờ?”

Lôi Ti Ti nhất thời mờ mịt: “Làm sao bây giờ? Lấy thân báo đáp?”

“Anh chính là ý này nha”

Lôi Ti Ti cả kinh, khép lại laptop cái pằng, nhào về phía Ngụy Dịch.

“Ngụy công công, có người đùa giỡn em!!!”

Ngụy Dịch đang bưng ly cà phê đi ra ngoài, thấy Lôi Ti Ti nhào tới, ánh mắt chợt lóe sáng.

Cô nhào tới bắt đầu Ngụy công công rồi!!! Cô len lén sờ sờ, Wase, bắt thật rất tinh tráng >V

Lôi Ti Ti lại rồi.

Ngụy công công ngoắc ngoắc ngón tay với cô, Lôi Ti Ti lúng ta lúng túng ôm hông của anh đứng lên.

Ngụy Dịch híp mắt, ánh mắt mang theo nhiệt độ nóng rực. Lôi Ti Ti bối rối nhìn anh chằm chằm.

“Ách...”

“Không cho phép ách.”

“Ah...”

“Không cho phép ah.”

Ngụy Dịch gần sát tới, ngũ quan anh tuần phóng đại vô hạn trong con người của Lôi Ti Ti. Cô cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, không tự chủ liếm môi một cái.

Động tác vô tình này lại làm cho ánh mắt Ngụy Dịch sâu hơn, anh vươn tay giữ chặt cô, toàn bộ hơi thở ấm áp nhào vào trên mặt, anh khẽ vuốt tóc của cô, ánh mắt sáng trong giống như chiếu đầy sao.

Lôi Ti Ti không tự chủ được lui về phía sau co rụt lại, lại bị anh ôm chặt vào ngực hơn. Cách lớp áo thật mỏng, cô tựa hồ có thể cảm giác được tiếng tim đập trầm ổn của anh, cùng mồ hôi mịn thấm ra.

Thanh âm của anh dịu dàng trước nay chưa từng có: “Em là ngu ngốc sao?”

Lôi Ti Ti mếu máo, trên lưng toát ra mồ hôi lạnh. Trong nháy mắt, cô như đã nhận ra cái gì, rồi lại cái hiểu cái không. Cô nắm chặt vạt áo của anh, trong con người xen lẫn khủng hoảng và mê mang.

Ngụy Dịch thuận thế đẩy cô đến trên tường, ngón tay thật dài sờ tóc của cô. Vẻ mặt cười như không cười, mê loạn ánh mắt của cô: “Nhớ, em là sủng vật của anh, một mình anh.”

Thanh âm trầm thấp, lại đủ đầu độc lòng người. Lôi Ti Ti không biết mình đang suy nghĩ gì, chẳng qua là thuận theo gặt đầu một cái.

Không gian thu hẹp, một cái động tác nho nhỏ lại phá vỡ trật tự.

Hốt hoảng, môi của cô giống như chạm lên cái gì. Ấm áp, mang theo vị chanh nhạt.

Là khoe môi của Ngụy Dịch.

Ngụy Dịch nghiêng đầu, bóng ma khổng lồ bao phủ cô. Ngũ quan hoàn mỹ của anh thật chói mắt, khiến cô nhắm hai mắt lại.

Vì vậy bỏ lỡ phiên nào thoáng hiện trong mắt Ngụy Dịch. Trên cần cổ cô đeo dây chuyền, treo lủng lẳng một hàng chữ tiếng Anh: Y&L - Nghiêm & Lôi, dây chuyền mà Lưu Chiêu Chiêu thành toàn mối tình thâm kín của cô.

Ngụy Dịch vui đầu ở cổ của cô, lạnh lùng giễu cợt: “Mùi vị ngu ngốc.”

Ngụy công công không bình thường hầm hừ đi khỏi.

Lôi Ti Ti oán giận, anh kêu em ngu ngốc em cũng không so đo với anh, anh làm tóc em rối em cũng không so đo với anh. Biến thái, tức giận cho ai xem a!

Lôi Ti Ti buồn bực đến chết lên QQ tìm Lưu Chiêu Chiêu. Lưu Chiêu Chiêu lại cổ động cô vào Mộng Tưởng quốc.

Mộng Tưởng quốc? Lời nói của Yên Vũ còn văng vẳng bên tai, cô cô sao có thể...

Hôm nay quả nhiên là ngày bị trêu ghẹo TT.

Lưu Chiêu Chiêu cười nhạo cô chí khí bị chó ăn hết: “Như vậy nói gì, cậu và hần ta ngã bài không phải vừa vận sao?! Đàn ông thất bại rất yếu đuối, thừa cơ mà vào đi Lôi Ti Ti!”

“Thừa cơ mà vào”? Không biết vì sao a, bốn chữ này thật là càng nghe càng thuận tai >V

Ngụy công công không có ở đây, Lôi Ti Ti ngênh ngang chiếm đoạt mấy vi tính để bàn tốt đẹp.

Nhưng sau khi login, cô lại phát hiện Yên Vũ không có ở đây.

Đáng tiếc, bỏ lỡ.

Lôi Ti Ti không thể làm gì khác hơn là đi làm nhiệm vụ cùng Lưu Chiêu Chiêu.

Lưu Chiêu Chiêu cái người rất đáng giận này, vừa làm nhiệm vụ vừa cười nhạo kỹ xảo của cô, từ trong ra ngoài, từ ngoài vào trong. Lôi Ti Ti im lặng rơi lệ. Bị cao thủ như Giang gia quở trách quở trách coi như xong, ngay cả Lưu Chiêu Chiêu cũng...

Cô không muốn sống!

Vậy mà Lưu Chiêu Chiêu nói cho cô biết: “Thân ái, cậu tha thứ nhé. Mình đây là lấy Giang gia làm chuẩn!”

Cậu là đồ sùng bái mù quáng!

Gần đây người này mê Nhất Vĩ Độ Giang đến tẩu hỏa nhập ma rồi, mặt bàn cũng đổi thành hình photoshop của Nhất Vĩ Độ Giang. Trong mặt bàn, đầu của Nhất Vĩ Độ Giang bị gắn ở trên người trần truồng của Ngô Tôn, gương mặt kia bấp thệch kia, Lôi Ti Ti nhìn đến bịt mũi.

Lưu Chiêu Chiêu lại động kinh, hô to trong hộp tin tức: “Mục tiêu của chúng ta là đụng ngã Giang gia!”

Lôi Ti Ti run lên, hoa lệ tiến vào trong nước.

Lôi Ti Ti khóc. Đã bao lâu cô chưa từng mất mặt thế.

Vốn là khi cô vừa mới bắt đầu chơi Mộng Tưởng quốc, bởi vì chưa quen với hình ảnh 3D, cô thường thường rất bị thống rơi vào trong nước.

Lại có người hỏi: “Phỉ Ngã đâu?” Bảy tám người trong đội ngũ trả lời vang dội: “Ồ trong nước!”

Bởi vì Lôi Ti Ti mặc áo trắng, lại thường thường ngâm mình ở trong nước, còn chiếm được một ngoại hiệu hoa lệ vô cùng: “Thủy tính dương hoa” (hoa dương trong nước ~~ dâm đẳng).

Lần này tại sao lại...

Trong tám hình, đầu nữ tử áo trắng bị gắn trong miếng gỗ, miếng gỗ lại trôi lơ lửng trong nước, thoát nhìn giống như một thi thể nữ không đầu, kinh hãi vô cùng.

“Lôi Ti Ti, BOSS a BOSS!! Cậu ngu ngốc mau tới giúp một tay, lão nương không chống nổi, cậu ở phía trên làm gì? Mẹ nó!”

Bột phấn Lưu Chiêu Chiêu điều khiển bị BOSS phát rơi mặt đất, vèo một tiếng trở về điểm phục sinh.

Lần này Lôi Ti Ti thật muốn khóc TT

“Chiêu Chiêu, mau cứu cứu mình!! Hình như trò chơi BUG rồi, hiện tại một chút xíu mình cũng không nhúc nhích được ><>

“Mẹ nó, nhiệm vụ này một giờ mới xong một cái, hiện tại mình không qua được!”

“Tìm GM (game master), tìm GM!”

Lôi Ti Ti vừa lòng như lửa đốt chờ, vừa vạ phần treo cây phía trên.

Cô lại cảm nhận được tác dụng của hiệu ứng danh nhân một lần nữa. Càng ngày càng nhiều người giết quái bắt đầu tập trung ở dưới chân cô, giữa đầu ở góc độ cực kỳ nhất trí.

Lôi Ti Ti đã không có dũng khí xem thể giới bình luận TT

Trong lúc Lôi Ti Ti cầu nguyện, GM rốt cuộc đã tới.

Anh ta vòng quanh Lôi Ti Ti quay một vòng, rất bắt mắt dĩ lác đầu.

Lôi Ti Ti thật có lòng muốn chết rồi.

Lúc này Lôi Ti Ti chợt thấy một thân ảnh bảnh bao.

OMG, là Nhất Vĩ Độ Giang! Lại mất thể diện trước mặt anh ta, cô thật hận!

Không biết anh ta đã làm gì, những nhà chơi ở dưới nhìn cô đều chạy về hướng khác. Ngay cả GM cũng đi mất sau khi anh xuất hiện.

Lôi Ti Ti kinh ngạc, anh ta muốn làm gì?!

Lôi Ti Ti còn chưa có phản ứng kịp, Huyền Thanh kiểm liên kẹp ánh sáng màu lam đậm về phía mình!

7. Chương 7

Ánh sáng màu lam tỏa ra từ trong cơ thể, một tiếng “Roẹt” vang lên, thân thể của cô gái áo trắng vỡ thành từng mảnh từng mảnh, tiêu tán ở trong không khí...

Thật... Thật đẹp để thế lương >

Chủ tịch, rốt cuộc tôi có huyết hải thâm thù gì với anh, lại muốn đâm tôi như vậy!

Bởi vì là pk mà chết, Lôi Ti Ti sống lại tại chỗ.

Trong Mộng Tưởng quốc trừng phạt rất nặng đối với việc chết, Lôi Ti Ti rơi lệ nhìn kinh nghiệm mạnh mẽ rồi, cùng lúc đó, tâm can cô cũng run một cái.

Cả người Lôi Ti Ti tản ra sát khí, hận không thể chặt Giang gia ở đối diện làm trăm mảnh.

Lúc này Lưu Chiêu Chiêu rút cuộc xuất hiện, vừa thấy mặt đã âm âm ỉ ỉ: “Rất đẹp trai a, Giang gia quả nhiên cứu cậu ra, thần tượng thần tượng!”

Lôi Ti Ti không còn biết nói gì với cô: “Bạn thân, cậu có bệnh không?” Cái này mà gọi là cứu, là mưu sát a mưu sát!!!

Cô tức giận o o kể lại tất cả nguyên nhân một lần, nhưng Lưu Chiêu Chiêu vẫn không thêm nghĩa đến cô.

Giờ phút này, cô gái áo trắng đang đảo quanh nam tử áo đen, nam tử áo đen lẳng lặng mỉm cười. Trong đại mạc mịt mờ, có vẻ lẳng mạn lại ấm áp.

Lôi Ti Ti buồn bực vẽ vòng tròn, yên lặng đánh một hàng chữ: “Phấn hồng hoa si —+”

“Xin đừng dùng cái tên hoa si này vũ nhục mình!” Lưu Chiêu Chiêu rút cuộc có phản ứng, “Tình cảm của mình là cô tịch, trầm muộn, cứng rắn, âm thầm, là vật chân chính xa xỉ. Nó chỉ có thể nhằm vào một đối tượng cụ thể, nó cần rất nhiều điều kiện mới có thể sinh sôi, nó là đơn thuần mà chuyên chú, nó có thuộc tính kiên định kiên cường. Nó cố gắng làm lợi cho người, hơn nữa còn biết nhớ ơn. Nó bởi vì khan hiếm mà đắt giá. Nó càng vượt qua rất nhiều loại cùng thuộc tính. Nó có thể tồn tại thật lâu ở trong thời gian, hơn nữa phát ra ánh sáng.”

Khi để cô chưa từng xem An Ny Bảo Bối (một quyển tiểu thuyết ngôn tình) >< “đây=”” là=”” ý=””>

Lưu Chiêu Chiêu trả lời cũng rất nhanh: “Mình cũng không biết.”

Hai người cùng đổ mồ hôi.

Bị Lưu Chiêu Chiêu khiển trách, Lôi Ti Ti rút cuộc hiểu rõ kiến thức của mình nông cạn, giác ngộ cũng thấp, lòng lang dạ sói...

Lưu Chiêu Chiêu thiếu chút nữa là nhảy đến trước mặt cô mắng: “Cậu ngu ngốc, Giang gia không chém cậu chết thì bây giờ cậu còn kẹt trong tám gỗ! Cậu vẫn còn bị treo xác, vẫn còn bị mất mặt, vẫn còn bị cho là lẳng lơ, cả GM cũng không cứu được cậu! Nếu không phải là Giang gia anh mình thần võ nghĩ ra phương pháp xử lý anh mình thần võ như vậy, cậu vẫn còn bị trôi mãi ở phía trên rồi! Mẹ nó, Lôi Ti Ti, thông minh và lương tâm của cậu có phải đều ở trên ngực hay không?!”

Ngực, nổi đau vĩnh viễn trong lòng Lôi Ti Ti >

Hình dung của Lưu Chiêu Chiêu dành cho cô là “Trẻ con, hung khí của trạch nam” (đàn ông thích ở nhà)”

Hình dung của người họ Ngụy dành cho cô là: “Dung lượng của não còn nhỏ hơn ngực.”

Này này, không phải não của ta dung lượng nhỏ, là ngực quá lớn có được hay không?!

Rõ là... Không thể nhẫn nhịn TT

Để tỏ rõ lương tâm lớn hơn ngực, Lôi Ti Ti nhẩn nhẩn nhó nhó đi đến nói cảm ơn: “Thật sự là phiền toái anh.”

Giang gia ngoài dự đoán của mọi người không có đánh cô: “Không cần.”

Lôi Ti Ti thật vui vẻ, chủ tịch rốt cuộc không mắng cô ngu dại >V

Quả nhiên tính tình nô lệ, bồi dưỡng bồi dưỡng cũng có thể tạo thành.

Lôi Ti Ti quên, Giang gia vĩ đại thích nhất là quay lại cho người khác một đấm.

Nhất Vĩ Độ Giang còn nói: “Ừ, màu hồng.”

Màu hồng? Cái gì màu hồng?

Lôi Ti Ti nhìn Giang gia rời đi có chút : chủ tịch nói chuyện quả nhiên không phải tôi có thể nghe hiểu.

Nghĩ đi nghĩ lại, tầm mắt của cô liền dừng ở trên ID đỏ au au của Giang gia.

Cấp bậc của hai người bọn họ kém quá nhiều, ở địa phương không phải là khu PK, Giang gia vừa ra tay ID liền lập tức ửng đỏ —— đây chính là tên đỏ (nick màu hồng)

Lưu Chiêu Chiêu có câu danh ngôn: “Cường hào không có lương tâm chạy khắp nơi, cố gắng tìm ra người đàn ông tên đỏ.”

Vì người tên đỏ quen được, thật ra thì không nhiều lắm. Huống chi, cô trong mắt anh còn là một đại ngu ngốc orz

Nói như vậy thật ra thì anh là đàn ông tốt?

Lịch sử luôn giống nhau kinh người. Hảo cảm mà Lôi Ti Ti thật vất vả thành lập được biến mất lần nữa rồi.

Chuyện là như vậy.

Sau khi Giang gia đi Lưu Chiêu Chiêu hỏi cô: “Ti Ti, cậu có biết gần đây sắp chọn đệ nhất mỹ nữ trong Mộng Tưởng quốc không?”

“Không biết = =“

“Cũng nghĩ cậu không biết. Hừ, nói với cậu, chị muốn tham gia!” Lưu Chiêu Chiêu khi dễ cô, “Bây giờ cậu lập tức rút về nhà, mình muốn chụp hình khiêu dâm!!”

“Hình khiêu dâm? Cậu cũng không sợ lộ hàng -|||”

Trong điện quang hỏa thạch, Lôi Ti Ti giống như đã hiểu ra cái gì.

Lộ hàng, đúng, chính là lộ hàng!!!

Cô liếc hình Phỉ Ngã Lôi Ti trên màn ảnh, tâm muốn chết cũng có.

Cô cô cô... Mặc quần cụt!

Chẳng lẽ những người chơi kia vậy xem là bởi vì...

Chẳng lẽ Giang gia nói màu hồng là... Nội y của nữ tử áo trắng?!

Chủ tịch là kẻ đại háo sắc!!

Lôi Ti Ti một tay che mặt đỏ bừng, một tay viết chữ: “Chiêu Chiêu, thời điểm mình bị treo phía trên, cậu ngẩng đầu có thấy đồ gì màu hồng hay không?”

“Không có a... Ha, không đúng, có có có! Có phải cậu mặc ‘Quần lót Năm Bốn Mạng’ từ trong nhiệm vụ nổ ra không (vật phẩm đạt được sau khi hoàn thành nhiệm vụ)?”

Lưu Chiêu Chiêu hưng phấn, liều mạng đánh: “Phải hay không?! Phải hay không?!...”

Lôi Ti Ti rơi lệ, cô hận cái trò chơi này >

Lôi Ti Ti bị phần không biết, cô sắp trả giá cao thâm vì chuyện này. Chỉ là, đây là nói sau rồi.

Có nhược điểm nơi tay, nữ vương Chiêu Chiêu lại càng không khách khí phái Ti Ti đi gỡ mình. Cô muốn chụp hình khiêu dâm, Ti Ti đáng thương lập tức cút về chụp hình cho cô.

Họ hẹn gặp mặt ở sườn núi tình nhân phong cảnh đẹp nhất đại học T

Lôi Ti Ti vừa nhìn thấy Lưu Chiêu Chiêu liền kinh hãi: thật mất thể diện, cô không biết cô ấy >

Lưu Chiêu Chiêu mặc bảo vật trấn xã của xã Anime: “Trăm năm Triều Phượng”. Đây là một cái đầm ngắn màu đỏ chót, cổ áo kéo đến bộ ngực, làn váy khó khăn che kín đáy quần. Che ở phía dưới liền không giấu được phía trên, che ở phía trên liền không giấu được phần chân không có váy.

Khiến cô không thể nhẫn nhịn chính là, chỗ ngực áo đầm còn thêu một con phượng hoàng —— nhưng rõ ràng là một con gà trống mất thần bế nghệ, vẻ mặt kiêu ngạo!

Lôi Ti Ti nhắc nhở cô: “Chiêu Chiêu, cậu mặc bộ đầm này có phải quá không thích hợp không?” biệt danh của Lưu Chiêu Chiêu là “Thái Bình công chúa”, cũng chính là sân bay (phẳng phiu...).

Lưu Chiêu Chiêu liếc cô một cái, hất tóc: “Kẻ mạnh chân chính, dám đưa ra bộ ngực cúp A của mình!”

Chụp ảnh xong đã gần tối.

Mặc dù cái áo đầm này vô cùng thiếu não, nhưng ở trong hình xem ra lại vẫn vô cùng... Cao quý?

Lưu Chiêu Chiêu đắc ý, câu dẫn cô: “Ti Ti a, cậu thật không tham gia cuộc thi đấu này? Như vậy Nghiêm Vũ Vi có thể biết cậu là Phỉ Ngã Lôi Ti đó ~”

Lôi Ti Ti ôm lấy máy chụp hình, kêu to: “Mình không muốn!”

Cô không dám, còn giả bộ sao >

“Không tham gia thì không tham gia.” trong đôi mắt Lưu Chiêu Chiêu chớp lóe ánh sáng, “Cơ hội tốt như vậy, đến đây! Cho cậu mượn y phục mặc, chụp một tấm đi ~”

“Mình không muốn!!”

“Chụp đi chụp đi...”

“Cậu làm gì bắt mình chụp?”

Lưu Chiêu Chiêu ôm cô nhỏ giọng nói, “Thật ra thì, mình muốn đăng ngực của cậu lên ~”

Cậu...

Lôi Ti Ti im lặng cầm nín.

8. Chương 8

Trước hết để cho chúng ta xem phần thưởng trong vòng đấu của mỹ nữ:

Thứ nhất, đạt được kỹ năng “Mỹ Nhân Kế”, các loại thuộc tính pk với nhà chơi nam lên 20%, hơn nữa tỷ lệ pk chạy trốn thành công là một trăm phần trăm.

Thứ hai, đạt được trang bị “Khuyên quốc khuyên thành”. Đặc sắc lớn nhất của trang bị là tăng độ xinh đẹp của nhân vật trong trò chơi. Nói cách khác, đệ nhất mỹ nữ sẽ có một gương mặt mỹ nữ độc nhất vô nhị trong Mộng Tưởng quốc.

Thứ ba, đạt được sủng vật “Ma kính ma kính” mọi người có thể căn cứ vẻ ngoài giống và chức năng của Công chúa Bạch Tuyết để tự tưởng tượng.

Cuối cùng, công ty Ngân Thời cho ra đời Mộng Tưởng quốc sắp cử hành buổi giới thiệu trò chơi long trọng. Đến lúc đó đệ nhất mỹ nữ cũng có thể đến làm show girl, còn được nhận tiền và khoe khoang nữa >V

Bị ích lợi thật lớn thôi thúc, đông đảo mỹ nữ ríu rít nổi trên mặt nước. Khiến Lôi Ti Ti khắc sâu ấn tượng chính là Tề Thiên đại thẩm. Đại thẩm dáng nhỏ nhắn, trên khóe miệng lại có một nốt ruồi đen. Nốt ruồi này được đưa ra khoe, bên cạnh có dòng chữ quảng cáo to đơ: “Ngoài miệng có nốt ruồi, hôn rất thoải mái ~” -|||

Coi như bị mỹ nữ nặng nề bao vây, thành tích của Lưu Chiêu Chiêu vẫn tương đối không tệ. Cô dựa vào mấy tấm hình khiêu dân kia, từ tộc Tinh Vệ đệ nhất pk đến Đông Hải long cung đệ nhất, bây giờ sắp vào vòng cuối của đệ nhất mỹ nữ. Không chỉ có như thế, Lưu Chiêu Chiêu còn cực kỳ phóng khoáng công bố tài liệu cá nhân.

Lôi Ti Ti rất oán niệm chỉ vào phần đại học: “Chiêu Chiêu, cậu điền đại học T sẽ hù dọa rất nhiều người.”

Ai cũng biết, nam sinh đại học T là châu báu, nữ sinh đại học T thì không bằng cỏ. Bởi vì cố gắng học tập, tác phong mạnh mẽ, nữ sinh đại học T đã thành nữ khổng long làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật.

Lưu Chiêu Chiêu nhần tâm bác bỏ cô: “No no no, mình muốn chứng minh với bọn họ, khổng long đại học T cũng là cô gái tốt tính có ngực có mông ở thế kỷ mới!”

“Chiêu Chiêu.”

“Hử?”

“Bộ ngực, coi như hết.”

Lưu Chiêu Chiêu trừ chuyên tâm sự nghiệp chọn mỹ nữ, gần đây còn vội vàng luyện giọng với người ta. Lôi Ti Ti thì không tốt số thế này. Cô và Lưu Chiêu Chiêu chung hệ nhưng không chung chuyên ngành. Lúc đầu cô chọn vi điện tử đơn thuần bởi vì nó nghe rất mạnh mẽ. Hiện tại cô hối hận, vi điện tử nghe mạnh mẽ thì học càng cực khổ. Ngôn ngữ C căn bản không phải đồ mà người có thể tạo ra >< (ngôn=“” ngữ=“” c:=“” một=“” chương=“” trình=“” lập=“” trình=“” trong=“” tin=“”>

Mất thấy sắp đến ngày nộp bài, Lôi Ti Ti trò chơi cũng không chơi, tập luyện cũng không đi, cả ngày lẫn đêm vui ở trong nhà Ngụy công công làm thử.

Sau khi thất bại lần thứ N, Lôi Ti Ti hoàn toàn hổng mắt, đá Ngụy Dịch vừa đi ngang qua một cái: “Công công, nếu em soạn lập trình đến chết, anh có khổ sở hay không, có khóc hay không?”

Ngụy Dịch nhìn cô một cái: “Em hi vọng anh khổ sở?”

“Ừ!”

“Được, anh sẽ không khổ sở.”

Ngôn ngữ C khi dễ tôi còn chưa tính, anh cũng tới khi dễ tôi! “Anh...! Anh rốt cuộc có nhân tính hay không?!”

“Có, chỉ là thiếu hụt mà thôi.” Ngụy Dịch từ từ đáp.

Lôi Ti Ti hoàn toàn hổng mắt, nhào tới uốn éo thành một đoàn với Ngụy Dịch.

Lại vật lộn sát người?

... >///<>

Lần vật lộn này lại lấy Lôi Ti Ti kết thúc trong thắng lợi.

Cơn tức của Lôi Ti Ti rốt cuộc phun ra được một nửa, không khỏi nhìn Ngụy Dịch thêm vài cái.

Tóc công công có chút xốc xếch, nút cài áo sơ mi bị đứt hai cái, lộ ra da thịt màu mạch nha và xương quai xanh khêu gợi, hơn nữa đôi mắt đen sâu không thấy đáy, rõ là... Không cần quá hấp dẫn nha

~Mặt Lôi Ti Ti đỏ lên, nhảy ra từ trong ngực Ngụy công công: “Em đi làm bài tập.”

“...”

“Này, anh có nghe hay không?! Không trả lời người khác là rất không lễ phép đó anh có biết không?”

“...”

Lôi Ti Ti rất cảm thấy đàn gảy tai trâu, quay đầu bước đi.

“Ngu ngốc.” Ngụy Dịch lầu bầu một tiếng, nhưng Lôi Ti Ti thính tai vẫn nghe được.

“Anh nói ai là ngu ngốc?!”

“Người nào trả lời chính là ngu ngốc.”

“Mẹ nó, anh mới là ngu ngốc! Giống em là cơ trí đáng yêu, thiên sinh lệ chất (trời sinh mỹ lệ)...”

“Trời sinh nhược trí (ngu ngốc).”

“Ngụy! Công! Công!”

“Anh biết viết C.”

Sao lại quên mất đây? Vị trước mắt này chính là học sinh giỏi tốt nghiệp khoa máy tính, còn đại biểu trường học tham gia ACM World Final!

Lôi Ti Ti lại lên tinh thần. Cái mặt bạc bẽo của công công sao càng xem càng đẹp trai đây?

Lôi Ti Ti nũng nịu: “Ngụy! Đại! Soái! Ca!”

Khóe miệng Ngụy Dịch co giật một chút: “Ai là ngu ngốc?”

“Em.”

“Ai là trời sinh nhược trí?”

“Em!”

Không tới nửa giờ, phần lập trình hành hạ Lôi Ti Ti hai tuần lễ đã được làm xong.

Lôi Ti Ti thật muốn khóc. Đều là người, nhưng sao chênh lệch lớn như vậy?

Ngụy Dịch nhìn Lôi Ti Ti: “Lập trình đơn giản như vậy không viết ra được cũng rất bình thường, ai bảo em là ngu ngốc?”

Lôi Ti Ti liếc Ngụy Dịch một cái, thấy ánh mắt của anh nghiêm túc. Nhưng cô vẫn muốn mở miệng mắng to: đây mà là an ủi sao!

Mất thấy Ngụy công công làm như muốn đi rồi, Lôi Ti Ti liền níu anh: “Ngụy Dịch!”

“Hử?”

“Có thể dạy em hay không?” Lôi Ti Ti đỏ bừng mặt hỏi, Lôi Ti Ti biết mình không thông minh, kém Ngụy công công đến hai cái Thái Bình Dương. Nhưng cô vẫn tin tưởng cần cù bù thông minh, nỗ lực nỗ lực, cũng chậm chậm đi theo bước tiến của anh.

Người nỗ lực đều đáng ngợi khen.

Ngụy Dịch cười cười, xoa xoa tóc của cô: “Được.”

Thì ra là, Ngụy công công nghiêm túc là bộ dáng này!

Trong lòng Lôi Ti Ti khe khẽ động dậy một chút. Ngụy Dịch hết sức chuyên chú rất mê người. Ngón tay thon dài sờ con chuột, giọng nói trầm thấp dễ nghe, hầu kết chậm chạp động dậy. Lôi Ti Ti cố gắng không để ỉnh phân tâm, nhưng vẫn không nhịn được.

Làm ơn, cô không làm sắc nữ thật nhiều năm >///

“Ti Ti?”

Ngụy Dịch giở xong rồi, Lôi Ti Ti vẫn còn chưa hoàn hồn.

“Lôi Ti Ti!”

“A, đến!” Lôi Ti Ti chợt, gật đầu như bầm tởi.

Ngụy Dịch cười, vươn tay tới.

Lôi Ti Ti sợ hết hồn, theo bản năng muốn tránh, nhưng vừa động lại không nhúc nhích được.

Có lẽ ánh mắt của công công quá đẹp, có lẽ thanh âm của công công nghe quá cảm động, cô thật mất thể diện hóa đá tại chỗ >

Ngón tay Ngụy Dịch lại càng ngày càng gần, cơ hồ muốn đè lên bờ môi cô.

Lôi Ti Ti cảm thấy mặt của mình bắt đầu rút gân, vành tai đỏ đến có thể nhỏ ra máu.

Giờ khắc này, không khí tựa hồ cũng dừng lại một chút.

9. Chương 9

Ngụy Dịch vén tóc Lôi Ti Ti lên: “Ngu ngốc, ngậm tóc vào trong miệng rồi.”

Lôi Ti Ti quýnh lên: “Em còn tưởng rằng, em còn tưởng rằng anh muốn...”

“Anh muốn như thế nào?” Ngụy Dịch hé mắt.

“Hỏi chính anh đi, em làm sao biết!” Lôi Ti Ti tức giận.

Cô không biết mình là thế nào, lại cảm thấy kiss với công công cũng không tệ >///

Cô thích học trưởng mà, tại sao cô có thể nghĩ đến người khác?!

Ngụy Dịch nghịch ngón tay: “Nên nghĩ hay không nên nghĩ, anh cũng đã nghĩ rồi em muốn nghe cái nào?”

Lôi Ti Ti chợt ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Ngụy Dịch. Trong ánh mắt của anh có đùa giỡn, hài hước, còn có một thứ ánh sáng mà cô không hiểu.

Quỷ thần xui khiến, cô nói: “Không nên nghĩ.”

Ngụy Dịch cười, lồng ngực khẽ chấn động. Lôi Ti Ti xấu hổ đến không biết làm sao, lại bị anh kéo tới trong ngực.

“Không nên nghĩ là...” Ngụy Dịch nỉ non, chậm rãi tới gần.

Nhịp tim của Lôi Ti Ti như sấm, không kìm hãm được nhắm hai mắt lại...

Thời điểm ngàn quân nguy kịch, một hồi chuông điện thoại di động phá vỡ mập mờ dày đặc.

Lôi Ti Ti chợt thanh tỉnh, đẩy Ngụy Dịch ra, lao ra thật xa: “Alo, học trưởng, dạ dạ! Xế chiều hôm nay tập luyện, nhất định phải tới? Được được, em lập tức tới ngay.”

Lôi Ti Ti tiếp xong điện thoại di động, lại phát hiện Ngụy Dịch đã quay người đi lên lầu. “Ngụy công công, học trưởng bảo em đến tập luyện.”

Ngụy Dịch không nói tiếng nào nhìn cô.

“Công công, em...”

“Lôi Ti Ti, không cần quá đề ỉn. Chuyện của em, tôi không quan tâm.” Ngụy Dịch nói xong, nghiêng đầu, biến mất.

“Chuyện của em, tôi không quan tâm?” Lôi Ti Ti sờ sờ má trái, trên mặt còn có nhiệt độ, thật ra thì, anh chỉ là trêu chọc mình thôi? Thật ra thì, anh ấy rất ghét mình?

Lôi Ti Ti, người thật là tự mình đa tình.

Lôi Ti Ti chạy gấp về phòng tập luyện, lại phát hiện chỉ có Nghiêm Vũ Vi ở đây.

Lôi Ti Ti hỏi: “Học trưởng, chuyện gì xảy ra? Bọn họ đâu?”

“A, hôm nay không tập luyện tập thể.”

“Vậy...” Vậy tại sao anh muốn lừa em tới đây?

“Rất nhiều lần em không có tới, chắc là không theo kịp tiến độ? Anh hướng dẫn em.” Nghiêm Vũ Vi mở nắp đàn piano ra, ngồi xuống.

Piano màu đen, người con trai áo trắng, hình ảnh như vậy từng khiến tim cô đập thành thịch.

Nhưng bây giờ...

Lôi Ti Ti không khỏi nghĩ đến mặt mày lạnh lùng của Ngụy Dịch, chếp miệng.

Cô cố gắng ổn định tâm tư, mở hộp đàn vi-ô-lông ra.

“Ti Ti?”

“À?”

“Chờ một chút, bây giờ là thời gian độc tấu.” Nghiêm Vũ Vi sâu sắc nhìn cô một cái, “Bài nhạc này gọi là, gửi tới Ti Ti.”

Lôi Ti Ti vội vàng nghiêng đầu. Cô không biết vì sao học trưởng muốn làm cô vui!

“Muốn nghe cái gì?”

“Hai con cọp con.” Lôi Ti Ti cười, hi vọng hòa hoãn không khí.

Nghiêm Vũ Vi làm theo. Một khúc xong, “Còn gì nữa không?”

“Sói đi học.” Lôi Ti Ti ròi. Tài nghệ giả bộ của cô thật không hay ho >

Nghiêm Vũ Vi bắt đầu cười cười, ngón tay tung bay.

Khúc xong, Nghiêm Vũ Vi nghiêng đầu nhìn cô. Mặc dù mặt bên của hân rất đẹp, nhưng tin tức Lôi Ti Ti đọc được lại là “Em cứ thử bảo anh đàn bài nhạc thiếu nhi nữa xem?!”.
TT

“Học trưởng anh tùy tiện đàn đi.”

Nghiêm Vũ Vi lại đi tới, rút đi hộp đàn của cô.

Hắn đặt cầm lên đàn vi-ô-lông, nghiêng đầu, khẽ mỉm cười —— Thật là, đẹp trai ngây người >///

“Bruch Violin Concerto in G.” Nghiêm Vũ Vi nói xong, bắt đầu trình diễn.

Ánh mặt trời trút xuống, dịu dàng trải trên đầu vai hắn. Trong phòng tập luyện nho nhỏ, hắn chính là vua.

Giai điệu hùng hậu vang lên, âm nhạc đưa đẩy, khuếch tán ở trong không gian thu hẹp, một luồng sóng tràn vào trong lòng Lôi Ti Ti.

Lôi Ti Ti chống đầu, tỉ mỉ nghe. Mỗi một lần gảy dây cung, mỗi một lần đều đặn đo vừa đúng. Cặp mắt của thêm thân thái phần khởi, tràn đầy tình cảm.

Bản hoà tấu này, được hắn trình diễn lại cảm giác không giống, làm cho người ta có cảm giác động lòng âm ấm.

Nghiêm Vũ Vi nói liên tục: “Ti Ti, ban đầu em vào đoàn nghệ thuật, người phỏng vấn em là anh.”

“Khi đó anh đã bắt đầu chú ý em.”

“Tại sao có thể có cô gái kỳ quái như thế? Lại lựa chọn Bruch Violin Concerto in G nổi tiếng được đàn ông hòa tấu?”

“Kỹ thuật của em không được tốt lắm, thiên phú cũng không coi là cao, nhưng bản nhạc đã động anh.”

“Anh thừa nhận, anh thật tò mò về em.”

“Ở đại học T, mỗi người đều rất ưu tú, mỗi người đều nói thành công rất dễ dàng. Nhưng em không giống, em một chút cũng không che giấu cố gắng của em. Có lúc, em thậm chí thoát nhìn rất ngu.”

“Nhưng, anh thật thích sự ngu ngốc của em.”

“Lôi Ti Ti, anh thích em.”

Lôi Ti Ti, anh thích em.

Nghiêm Vũ Vi thu đàn, từng bước từng bước đi tới trước mặt cô. Cái bóng đè nhau rút đi như thủy triều, tay anh che ở trên tay cô, đầu gối hơi cong: “Ti Ti, nói cho anh biết, anh nên làm cái gì bây giờ?”

“Làm bạn gái của anh, có được hay không?”

Lôi Ti Ti rất muốn nói vâng, nhưng không biết tại sao mặt thối của Ngụy Dịch lại nhảy vào đầu.

“Em em... Cái đó...” Lôi Ti Ti cà lăm, đầu sắp đè vào trên đầu gối.

Rõ ràng nên rất vui vẻ, nhưng tại sao...

Lôi Ti Ti nắm chặt quả đấm, lấy hết dũng khí: “Học trưởng, có thể để em suy nghĩ một chút hay không?”

Hiện tại cô thật sự rất loạn.

Thần sắc thất vọng thoáng qua trong mắt Nghiêm Vũ Vi, hấn cầm tay của cô, dịu dàng: “Em suy nghĩ đi. Ba ngày sau nói cho anh biết, có được hay không?”

“Năm ngày có được hay không?”

Nghiêm Vũ Vi cười: “Ti Ti.”

“Bốn ngày.”

Nghiêm Vũ Vi than thở: “Ba ngày! Ti Ti, anh không thể chờ đợi.”

Oanh một tiếng, mặt của Lôi Ti Ti nổ tung.

Lôi Ti Ti mất hồn mất vía trở về, lại phát hiện Ngụy công công không có ở đây.

Cũng đúng nha, anh ta nên ra ngoài xã giao, sao có thể làm trạch nam hoài?

Mặc dù nghĩ như vậy, Lôi Ti Ti vẫn nhìn không được thấy mất mát.

Buổi tối Ngụy công công luôn ở chung với cô, mà bây giờ...Đêm dài đằng đẵng không biết làm sao tiêu hao, Lôi Ti Ti không thể làm gì khác hơn là vào trò chơi. Vừa lên mạng Lưu Chiêu Chiêu liền rống cô: “Mau cút tới đây! Giúp lão nương bế con nhỏ này!”

10. Chương 10

Chiêu Chiêu nữ vương ra lệnh một tiếng, Lôi Ti Ti vội vàng chạy đến chiến trường.

“Thế nào?” Lôi Ti Ti lườm đối thủ một cái, lại là đồ đệ Hương Hương Công Chúa của Lưu Chiêu Chiêu.

Lưu Chiêu Chiêu cắn răng nghiêng lợi: “Mối thù đoạt trai, không đội trời chung.”

Vậy còn nói gì? Đánh đi!

Cùng một đội với Hương Hương Công Chúa chính là Truyền Thuyết Ca. Vị Truyền Thuyết Ca này cấp bậc rất cao, rất có cấp bậc trên bảng pk.

Cũng may thao tác của Lưu Chiêu Chiêu đủ mạnh mẽ, hơn nữa lúc trước Lôi Ti Ti liều mạng luyện cấp. Qua mấy hiệp đấu, hai bên lâm vào giằng co, ai cũng không chiếm được tiện nghi.

Truyền Thuyết Ca bắt đầu cầu hòa: “Triệu Triệu, dù sao cũng quen biết, vạch mặt làm chi? Chúng ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay thôi.”

“Đồ thúì!” Lưu Chiêu Chiêu mắng to.

Nhìn dáng dấp anh ta chính là Trần Thế Mỹ rồi? Lôi Ti Ti khi dễ vô hạn ینگ: “Trở lại!”

Thao tác của Công Chúa Hương Hương thật tệ, căn bản không thể làm gì, trường hợp tương đương với 2v1. Truyền Thuyết Ca mặc dù công kích tổn thương lớn, nhưng di động không linh hoạt. Lôi Ti Ti vừa nhảy lên, liền nhẹ nhàng tránh thoát, lại trở tay bắn một mũi tên, tổn thương bình thường nhưng mười mấy tên bắn ra xong Truyền Thuyết Ca cũng thành Tổ Ong Ca.

Lưu Chiêu Chiêu chuyên chức bà vú, phụ trách thêm năng lượng cho Lôi Ti Ti, cô còn luyện một chiêu Tinh Vệ lấp biển, một khi trị số ma pháp lên max, đến lúc đó có thể hạ đầy mưa đá, phạm vi công kích là cả màn ảnh.

Hai người ăn ý phối hợp, một đôi gian phu dâm phụ cùng chiến cùng chết, dị thường hàm súc lâm ly.

Lôi Ti Ti đang chem giết hưng phấn bùng bùng, thì Truyền Thuyết Ca lại bỏ lại Hương Hương Công Chúa chạy!!

“Ti Ti!”

“Đến!” Kỹ năng nghiêm chỉnh thì Lôi Ti Ti luyện không xong, nhưng “Oai môn tà đạo” luyện không ít —— Khinh công, nấu nướng, may, lấy quặng —— Ở trong bang hội là số một số hai.

Bạch y thiếu nữ chĩa mũi chân xuống đất, đuổi theo mấy bước, lộn ngược ra sau, lập tức kéo cung bắn tên, ánh sáng trắng thẳng đến sau lưng Truyền Thuyết Ca, chiến sĩ Long tộc ầm ầm ngã xuống đất.

“Hừ, về sau xem mày làm sao sống ở Mộng Tưởng quốc, nhớ phải kẹp chặt cái đuôi làm người!” Lưu Chiêu Chiêu đá vào trên mông đít Truyền Thuyết Ca một cước.

“Nếu không chúng ta gặp một lần giết một lần, thấy một đôi giết một đôi!” Lôi Ti Ti bổ sung.

Tôi là nữ thổ phỉ, sáng khoái a... >V<>

Chém người xong Lôi Ti Ti nói với chị em tri tâm: “Chiêu Chiêu, mình còn tưởng rằng cậu thích Giang gia, sao chuyển đổi trận địa”

Vừa nhắc tới Giang gia Lưu Chiêu Chiêu lập tức hưng phấn: “Giang gia là ai? Đó là lãnh tụ của nhân dân, vĩ nhân, thiên tài, đại thần! Chỉ có thể đứng xa nhìn không thể khinh nhờn ~ chỉ cần liếc anh một cái mình đã thỏa mãn rồi!”

, Giang gia thật là Tuyệt Hồ Tộc, chuyên luyện mị thuật?

Chuyện là như thế này.

Sau khi Lưu Chiêu Chiêu tham gia tuyển mỹ nữ, giọng nói cũng đa cảm hơn. Vì vậy cô quyết định tìm bạn trăm năm ở trong trò chơi, ai có thể đọc ID của cô nghe tình cảm nhất, cô sẽ gả cho người đó. Cuối cùng Truyền Thuyết Ca trở hết tài năng, cộng thêm lúc trước cùng nhau đánh thắng mấy lần, hai người liền mất đầu mất. Vốn là bọn họ hẹn hôm nay đến miếu Nguyệt Lão, vậy mà Truyền Thuyết Ca thả chim bồ câu (thất hạn) cho cô, thành phu quân của Hương Hương Công Chúa.

Lôi Ti Ti không hiểu: “Điều kiện tìm bạn trăm năm này, mờ hôi -|||”

“Ừ... Cái này... Nếu có đàn ông có thể đọc thuận mấy chữ này, đầu lưỡi anh nhất định rất linh hoạt, rất mát hôn? Tưởng tượng một chút, hôn nhau với người đàn ông đó, nhất định sướng...”

Lôi Ti Ti rất : “Cậu muốn yêu qua mạng?! Đùa mà thành thật?!”

Không phải đâu, không phải đâu, không phải đâu?!

Thật lâu, Lưu Chiêu Chiêu mới nói: “Cái tên trước đó, bắt đầu từ lớp mười, năm năm rồi, cuối cùng không phải cũng chia tay sao. Cậu cho rằng ở bên cạnh cậu, cậu liền hiểu anh sao? Cậu cho rằng ‘cách in tờ nét’ chính là giả sao? Thật ra thì đều không nhất định.”

Thì ra là cô còn chưa đi ra từ trong bóng ma thất tình. Con người bình thường mạnh mẽ, thật ra thì càng dễ bị thương.

Cô thật là khổ sở >

“Chiêu Chiêu.”

“Mẹ nó, lúc nào thì lão nương đông dài như vậy rồi hả?! Hương Hương Công Chúa tiện nhân này, thừa dịp mình không có ở đây câu dẫn tên khốn kia!! Tên khốn kiếp kia, cậu biết anh nói như thế nào với mình không? ‘Triệu Triệu, em rất tốt, nhưng em quá lợi hại, anh không chịu nổi.’ Nếu rất tốt tại sao không cần?! Mạnh mẽ có lỗi sao?! Rõ ràng không phải là đàn ông, biến thái!”

Lôi Ti Ti liều mạng gật đầu.

Sự thật chứng minh, Truyền Thuyết Ca quả nhiên không phải đàn ông.

Thế giới [Anh Chỉ Là Truyền Thuyết]: Hai đàn bà thú vị các người chờ cho tao! Đừng cho gia gặp phải, nếu không tao thấy một người giết một người, thấy một đôi giết một đôi!

Thế giới [Hoa Trứ Triệu Triệu]: Ai yêu này, lời người khác đã nói mày cũng nói lại, thứ người khác thả ra mày có ăn lại không? Làm người phải phúc hậu

~Thế giới [Nữ Thấp Chủ Nhĩ Hảo]: Chó cắn chó, ai.

Thế giới [Phỉ Ngã Lô Ti]: Không phải đâu? Tại sao tôi chỉ nhìn thấy một con chó đực?

Thế giới [Hương Hương Công Chúa]: Nhân yêu (gay or les) thú vị không cần khinh người quá đáng!

Thế giới [Thất Công Chúa De Sủng Vật]: Đúng vậy a đúng vậy a, một nhóm nhân yêu! Cho là mình từng ngủ với Yên Vũ thì ngon à, đi tìm chết!

Thế giới [Thái Ủy Khuất]: Hoa Trứ Triệu Triệu trộm hình của ai?! Không phải cô chứ!

Thế giới [Hát Chi YIN Ca Cho Đảng Nghe]: Phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ đây?

...

Lôi Ti Ti rơi mồ hôi, gần đây hai người bọn họ hơi làm náo động, một nhóm người sớm khó chịu. Hiện tại thì có cơ hội không dễ dàng, nước dơ gì đều dội lên người hai cô.

Lúc này Truyền Thuyết Ca mang theo một đội người tới khiêu khích.

“Đàn bà thú vị sợ chưa?” Truyền Thuyết Ca chống nạnh cười.

Lôi Ti Ti xem thường loại đàn ông này nhất: “Có gì phải sợ. Đối với chúng ta mà nói, trò chơi thôi, nói chuyện rất là hợp ý liền nói, nói không đến muốn đánh cứ đánh, muốn giết cứ giết. Không giống những người khác, động một chút lên trên thế giới chữ đồng.”

Truyền Thuyết Ca giận đến giơ chân, trực tiếp mở ra hình thức chém giết.

Bây giờ bọn họ đang ở biên giới Ung Châu, bụi bay đầy trời, gió thổi mây tàn, nơi xa mơ hồ hiện lên thành lâu cổ đại, cờ đỏ vù vù.

Những người nghèo như họ quả nhiên không thể đánh đồng cùng cường hào. Truyền Thuyết Ca đổi lại một đôi giày ‘Không khí chiến tranh’, tốc độ lập tức tăng lên. Hơn nữa hắn ta còn mang theo chín người, họ lập tức orz (chết) rồi.

Truyền Thuyết Ca đuổi giết họ một đường, họ rất bị thống chết đủ loại. N của mọi người là trong suốt ba giờ họ bị giết, không có một người nào trong Khinh Hiệp các ra tay tương trợ.

Mục giúp đỡ vắng lạnh như chết.

Cuối cùng Sultry vốn không quen nhau không nhìn nổi: “Có ý tứ, sao khi dễ hai cô gái?”

Sultry vốn là người tốt, nói chuyện rất quyền uy.

Truyền Thuyết Ca kéo đao, nghiêng rằng dữ tợn, cuối cùng vẫn là thôi.

Lôi Ti Ti bị giết vô hạn lần ngắm kinh nghiệm của mình: trời ơi, để cho cô đi chết đi!

Mà lúc này đây, Yên Vũ bí mật nói với cô: “Phỉ Ngã, lần dạy dỗ này đủ thấm trọng rồi. Về sau không nên tùy tiện thêm dặt chuyện.”

Dạy dỗ?! Thêm dặt chuyện?! Tùy tiện?!

Lôi Ti Ti quả thật hoài nghi mình nhìn lầm rồi.

“Cho nên, anh cảm thấy tôi vô lý gây chuyện?”

“Phỉ Ngã, không cần để tâm vào chuyện vụn vặt. Mặc dù hấn ta quá mức, nhưng dầu gì hấn ta cũng là lão nhân Phong Vân hội, các em làm như vậy cũng quá không cần thận!”

“Không cần thận?” Lôi Ti Ti hướng về phía màn ảnh cười lạnh, “Yên Vũ bang chủ, không cần phải khách khí. Không cần thận gì, là thiếu não đi!”

“Cho nên, vừa rồi khi chúng tôi bị chửi mắng người không nói tiếng nào?!”

“Cho nên, khi chúng tôi bị giết một người cũng không tới giúp một tay?!”

“A, ngược ngược, ta là công chúa bị bệnh, Phỉ Ngã Lôi Ti Ti có là gì?!” Lôi Ti Ti rất giận, cảm thấy như bị ném bỏ.

Khinh Hiệp các, Khinh Hiệp trọng nghĩa?

Nghiêm Vũ Vi thâm tình khẩn thiết, Yên Vũ Nhâm Bình sinh máu lạnh vô tình, ai mới là anh thật sự?

Lúc này những người khác trong bang phái bí mật nhìn cho cô.

Lưu Ly Bảo Bối: “Ti Ti, hiện tại cậu không có chuyện gì chứ? Thật ra thì mình rất muốn giúp cậu, nhưng cấp bậc của mình... TT”

Thương Hải Nhất Lãng Tiếu: “Mẹ nó, em gái Ti Ti, bọn họ lại dám luân phiên giết em?! Bây giờ lão tử liều mạng với hấn!”

“Ti Ti...”

“Ti Ti...”

Có lẽ, khoan tay đứng nhìn chỉ có Yên Vũ thôi. Những người khác trong bang phái, vẫn rất nhiệt tâm?

Giọng điệu của Yên Vũ hòa hoãn không ít: “Ti Ti, anh biết rõ em uất ức. Nhưng Phong Vân hội là bang phái lớn, có thù oán phải trả. Nếu như thực gây lớn chuyện lên, anh lo người cấp thấp trong bang sẽ bị đuổi giết. Em yên tâm, anh nhất định sẽ lên tiếng cho em, có được hay không?”

Yên Vũ nói những câu có lý, nhưng Lôi Ti Ti vẫn bức mình: “Yên Vũ, đối với tôi mà nói, cách nói không quan trọng. Chuyện ngày hôm nay, tôi rất thất vọng. Cứ như vậy, tạm biệt.”

Lôi Ti Ti nói xong, out ra khỏi trò chơi, không biết mình nói tạm biệt với ai. Yên Vũ Nhâm Bình sinh, Khinh Hiệp các hay là Nghiêm Vũ Vi?

Công công, em đột nhiên rất nhớ anh.

11. Chương 11

Lúc Lôi Ti Ti buồn bức không giải tỏa được, Ngụy Dịch trở lại.

“Trở lại?”

“Ừ.”

Hình như Ngụy công công uống rất nhiều rượu. Tóc hỗn loạn, mắt đen như mực, cà vạt cũng bị kéo qua một bên. Lôi Ti Ti lập tức mơ mộng ra một cảnh tượng đẹp đẽ: trong không khí mờ mịt của quầy rượu, N cô em sờ sờ trên người công công.

Cô lập tức cảm thấy bất bình: “Vừa rồi anh đi đâu vậy?”

Ngụy Dịch nhìn cô một cái, đạp giày, vào phòng.

Bệnh thần kinh >

Hôm sau Lôi Ti Ti login, đã nhìn thấy Truyền Thuyết Ca tỏa sáng cả người.

Lôi Ti Ti sợ hết hồn: “Sao ID của mi thành ra như vậy rồi?”

Mộng Tưởng quốc có hệ thống người ái mộ. Ví dụ Lưu Chiêu Chiêu vì ái mộ Giang gia, nên cô có danh hiệu gọi “Tầm Triệu Triệu tiểu nữ tỳ chân thành của Nhất Vĩ Độ Giang”.

Hiện tại, danh hiệu của Truyền Thuyết Ca là: Truyền Thuyết Ca tiểu tay sai chân thành của Phỉ Ngã Lôi Ti.

Trời ạ, có cần kinh hãi thế không?!

“Oa, đứa trẻ, anh không phải là Truyền Thuyết Ca! Anh trộm ID của hần ta phải không?! Tôi thật là sùng bái anh...” Mắt Lôi Ti Ti lấp lánh ing.

Truyền Thuyết Ca trước màn ảnh nổi giận: “Tôi chính là Truyền Thuyết Ca!”

Lôi Ti Ti đồ mồ hôi, xong đời, sắp bị Truyền Thuyết Ca ngược rồi.

Cô có chạy không!

Vậy mà Truyền Thuyết Ca giữ chặt cô lại, bắt đầu liên thoảng không ngừng: “Tôi nghĩ bà xã bị đoạt thì đoạt đi, vẫn tốt, ít nhất tôi còn có bang phái.”

“Sau đó, tôi nghĩ bang phái đá tôi ra thì đá đi, vẫn tốt, ít nhất tôi còn có cấp bậc.”

“Sau đó, tôi nghĩ tôi bị luân phiên giết thì giết đi, vẫn tốt, ít nhất tôi còn có trang bị.”

“Hiện tại, tôi ngay cả trang bị cũng không còn!!! Phỉ Ngã Ti Ti, cô nói tôi còn có cái gì?!”

“Cô nói đi nói đi nói đi?!!!”

Truyền Thuyết Ca thật rất bi thảm a, nhưng tại sao cô lại muốn cười?

Lôi Ti Ti khinh bỉ nhìn mình một chút: “Vẫn tốt, Truyền Thuyết Ca, anh không còn gì cả nhưng vẫn còn có tôi!”

Truyền Thuyết Ca hoàn toàn hồng mắt, sao cô lại lấy ID của tôi ra để nói!!

Đùa giỡn Truyền Thuyết Ca xong, tâm tình của Lôi Ti Ti siêu cấp tốt.

“Truyền Thuyết Ca, ai mà tài hoa như thế?” Có thể chinh hần ta thành như vậy.

Cuộc sống tốt đẹp như thế, cô lại ác độc như thế, không được không được.

Truyền Thuyết Ca hiên ngang lăm lệt: “Tôi không thể nói!”

Anh không nói thì tôi không biết sao? Nhất định là người “nhất định sẽ lên tiếng cho em “

~Học trưởng thật đúng là rầy rà a >V< hảo=“” cảm=“” của=“” lời=“” ti=“” ti=“” với=“” yên=“” vũ=“” lập=“” tức=“” up=“” rồi.=“” đơi=“” thêm=“” hai=“” ngày=“” đơi=“” thêm=“” hai=“” ngày=“” cô=“” nên=“” đồng=“” ý=“” học=“” trưởng=“”>///

“Đúng rồi, Phỉ Ngã, cô đi theo tôi.”

Truyền Thuyết Ca thật đúng là không dứt. Lôi Ti Ti bĩu môi, đi theo phía sau hần ta.

Hai người đi tới Quán Giang Khẩu, Hoàng Hà cuộn cuộn chảy tới phía đông.

Mà ở địa phương nghiêm túc bị thương như vậy, lại có một đồng quả màu, từng quả đỏ xanh xếp chung một chỗ: “Ti Ti nữ Đại vương, chúng tôi sai lầm rồi!”

“Phụt ——” Lôi Ti Ti ới.

Sao Truyền Thuyết Ca có tài như vậy?! Tôi còn mặt dày trách anh >

Đuổi Truyền Thuyết Ca đi, thời gian trở nên đặc biệt gian nan.

Cực kỳ muốn mau chóng nhìn thấy Yên Vũ >

Lôi Ti Ti không có việc gì bắt đầu đi dạo diễn đàn.

Truyền Thuyết Ca thật bị kịch, ở trong trò chơi đã thảm như vậy rồi, ở trong diễn đàn còn bị người mắng xối xả.

Nhưng đề tài HOT về việc Truyền Thuyết Ca bị đè bẹp lại là: “Video PK - Giang gia đánh chết mười đại ác nhân, trần trường bay lên 360° quỳ gối van xin”.

Trong bài viết, ngày hôm qua lúc trăng mờ gió mạnh, Giang gia bí mật giết chết 10 người, lần pk này lại tiến hành lặng yên không một tiếng động, 10 người bị luân phiên giết chết trong yên tĩnh hoàn toàn.

Việc này, là vì sao vậy?

Bên cạnh còn có tấm hình chụp màn hình. Quả nhiên, ID của Giang gia lại máu đỏ máu đỏ rồi.

Phía dưới đăng Giang gia và đăng phản Giang gia lại huyền não cực kỳ cao hứng, còn có một đám người bắt đầu thảo luận sự cố chấp của Giang gia đối với tên đó.

Giang gia có trị giá pk cao N lần, thắng cấp mau hơn cô rất nhiều. Lôi Ti Ti rơi lệ rồi, chủ tịch anh có phải người hay không?!

Lúc này Yên Vũ login, Lôi Ti Ti vội vàng nói: “Cám ơn bang chủ ~”

Kết quả Yên Vũ không thêm nghĩa đến cô.

Chẳng lẽ ngày hôm qua quá dữ tợn? Lôi Ti Ti rơi lệ, giả bộ dịu dàng nhàn thục như vậy, nhưng vẫn khó giữ được lâu, khó trách không có người đếm xỉa mi TT

“Ngày hôm qua em sai rồi bang chủ, đại nhân có đại lượng coi như xong đi...” Lôi Ti Ti không thể làm gì khác hơn là làm nũng.

“Không có sao ^^ Ti Ti em tới giáo trường đi. Tuyển mỹ nữ sắp bắt đầu.”

A, xong đời! Đều do Truyền Thuyết Ca, hại cô quên mất chuyện đứng đắn TT

Lôi Ti Ti chạy đến, lúc đến vẫn là người người tấp nập.

Bạn nói trò chơi này có biến thái hay không? Sau khi có kết quả tuyển mỹ nữ, đệ nhất mỹ nữ cũng phải đi ném tú cầu tìm bạn trăm năm, hơn nữa còn có thể đạt được kỹ năng vợ chồng vô cùng lợi hại (giữ bí mật) rõ là... Quá đã >

Lưu Chiêu Chiêu chà sát tay: “A a, chị nhất định sẽ trúng tuyển! Chị nhất định muốn nạp Giang gia!”

“Không phải có người nói, Giang gia chỉ có thể đứng xa nhìn không thể cợt nhả sao?”

“Mẹ nó, mình đã là đệ nhất mỹ nữ rồi, anh lại là đệ nhất nick đỏ, chúng ta được kêu là môn đăng hộ đối ~”

Đệ nhất nick đỏ? Ếc.

Có người ở trên thế giới rất ghê tởm suy đoán kỹ năng vợ chồng: “Chẳng lẽ là cả đêm bảy lần? Hay là một lần ra bảy con?”

Lão huynh, anh nghĩ bọn họ là heo à?

Lôi Ti Ti tìm được Yên Vũ, đứng ở bên cạnh hắn.

“Triệu Triệu đã ra khỏi bang, cảm ơn mọi người vẫn phí thời gian tới cổ vũ”

Mọi người trong Khinh Hiệp các dùng quả màu ghép thành dòng chữ. “Triệu Triệu cố gắng lên”.

“Cần phải vậy.”

Yên Vũ vẫn dịu dàng như thế >V

Nhớ lúc đó Lưu Chiêu Chiêu rút lui bang hoàn toàn là vì tìm nơi nương tựa nơi đẳng Giang gia, Lưu Chiêu Chiêu đã nói: “Ai bảo thao tác của anh yếu vậy!” Đối lại người khác đã sớm tức chết rồi.

Chỗ có JQ, nhất định sẽ có Tề Thiên Đại Thảm. Đại Thảm nhảy đến trước mặt Yên Vũ:

“Yên Vũ SAMA, anh thích vị mỹ nữ nào nhất?”

Yên Vũ cười không đáp.

Nụ cười không đáp này quá âm hiểm, Tề Thiên Đại Thảm bắt đầu lập tức yy (tưởng tượng): “Ai nha, Đại Thảm sai lầm rồi, Ti Ti ở đây sao có thể hỏi vấn đề này?”

Lôi Ti Ti , cũng đành phải cười không đáp.

Ở trong mắt một nhóm người, JQ rõ ràng rành rành...

Lôi Ti Ti lần đầu tiên cảm thấy thoải mái khi bị người vây xem như vậy.

Cảm giác, học trưởng thành vật sở hữu của mình >///

Lúc Lôi Ti Ti đang thẹn thùng vô hạn, cô nghĩ thấy một cổ sát khí.

Cô quay đầu nhìn lại, quả nhiên...

Orz, gần đây tần số đụng phải Giang gia hơi cao.

Tề Thiên Đại Thảm nhảy tới: “Giang gia, còn anh thì sao? Thích mỹ nữ nào nhất?”

Dưới tình huống bình thường Giang gia sẽ lạnh lùng không nhìn Đại Thảm.

Nhưng lần này anh lại nói chuyện: “Càng dần càng tốt.”

Lôi Ti Ti đỏ mặt cười, vậy anh ta không phải yêu chết mình sao?

Trong mắt của anh, cô vừa ngu ngốc + ngu ngốc + thiếu não +... như vậy.

Lôi Ti Ti rồi, không phải như thế, cô nhất định là nghĩ lầm rồi >

Cái cách nói ngu ngốc này thật là thật là tà ác!

Nghàn tiếng hô, vạn tiếng gọi, NPC rốt cuộc đi ra rồi. Ặc, NPC này, rất giống ‘Dung Ma Ma’.

“Những người chơi, chào mọi người! Lần dự thi hoa hậu này có thể lấy được sự ủng hộ của công ty Ngân Thời, cuồng phong chế luyện tổ, đông đảo nhà chơi Mộng Tưởng quốc, đặc biệt là em gái của Mộng Tưởng quốc. Lần dự thi hoa hậu này, thật có thể nói là là biến đổi bất ngờ, chín chín tám mươi một khó khăn, nhưng may nhờ chúng ta có...”

Tập thể Mộng Tưởng quốc bạo động rồi, mẹ nó, dài dòng như vậy!

Các đồng chí đều ném bạc về phía ‘Dung Ma Ma’.

Theo tin đồn, công ty Ngân Thời vì thu về tiền bạc, đặc biệt mở chức năng ném bạc.

Nếu như không ném bạc, ‘Dung Ma Ma’ cầu nhàu một giờ.

Nếu như ném bạc, được rồi, còn phải căn cứ chia làm ba cấp để biết mà ném bao nhiêu.

Quả nhiên khi bạc công kích đến, Dung Ma Ma không nói, khẽ cười: “Lần này đệ nhất mỹ nữ trong cuộc thi tuyển mỹ của Mộng Tưởng quốc là ——”

Là...

Lôi Ti Ti cảm thấy mình cũng rất khấn trương!

Không khấn trương căn bản là không thể! Lưu Chiêu Chiêu là đệ nhất mỹ nữ, cô chính là bạn của đệ nhất mỹ nữ!

Thật khí phách >V

“Nhà chơi Tổ Thủ Lộ Cẩm!”

, thể nhưng không phải.

Tổ Thủ Lộ Cẩm rõ ràng không đẹp như Chiêu Chiêu!

Lưu Chiêu Chiêu nổi giận: “Lôi Ti Ti đều tại cậu đều tại cậu!!! Nếu như ban đầu mình chụp ngực cậu, mình đã sớm là đệ nhất mỹ nữ!”

“Công ty kiểm nghiệm hình thiết giả mà”.

“Mẹ nó, bọn họ có thể nghiệm ngực của mình sao?”

Lôi Ti Ti bĩ ổi cười: “Liếc liền nhìn ra rồi.”

Tổ mỹ nhân dời bước lên Nạp Hiền lâu, muốn bắt đầu ném tú cầu rồi!

Lưu Chiêu Chiêu ra lệnh: “Cậu, đi giành ỉnh.”

“Mình là con gái!”

“Thôi đi, có cô gái nào lấy ID kỳ quái như thế, có không, có không, có không?”

“Sẽ không sao, sẽ không sao, sẽ không sao?”

“Ti Ti, nếu cậu không chém giết, cẩn thận mình nói cho người khác biết cậu đang ở chung với Ngụy Dịch ~ Ngụy Dịch hot boy năm đó, ở chung với tiểu thư Lôi Ti Ti ~”

“Cậu...!”

Lôi Ti Ti rơi lệ rồi, thật là bạn tốt mà.

Tổ Thủ Lộ Cẩm thật đẹp, khoa học kỹ thuật thật là quá vĩ đại rồi!

Đều là Vũ tộc, vẻ đẹp của Tổ Thủ Lộ Cẩm Mỹ lại thật cao, nếu thay đổi thành sóng mắt lưu chuyển, càng nhìn càng đẹp.

Lôi Ti Ti thật ghen tỵ >< ừ,=“” tôi=“” nhất=“” định=“” phải=“” cướp=“” được=“” tú=“”>

Lôi Ti Ti tà ác rồi.

Lựa đồ ném lên không trung, một đám người chơi lập tức thi triển ra khinh công, kịch liệt triển khai tranh đoạt.

Lôi Ti Ti cái khác không được, nhưng khinh công là hạng nhất, lại xung trận lên trước!

Lưu Chiêu Chiêu kích động: “Ti Ti, đủ ngang đủ ngang!”

Mắt thấy sắp đuổi kịp, đột nhiên trước mắt thoáng qua một bóng đen.

Mẹ nó, là Giang gia!

Giang gia cướp được tú cầu, đứng xuống trên mặt đất.

Đen phối đỏ, thật tà mị >V

12. Chương 12

Lưu Chiêu Chiêu không ngồi yên: “Mẹ nó, thì ra Giang gia nông cạn thế này!”

Lôi Ti Ti nghiêm trọng đồng ý. Bình thường lãnh khốc, nhìn thấy mỹ nữ lập tức không ngồi yên, khi dễ khi dễ ++

Tề Thiên Đại Thảm khóc ở trong kênh thế giới: “Ô ô, tôi rất xấu xí nhưng rất công chúa. Cõi lòng thủy tinh của tôi tan nát rồi.”

Nhất thời người người trả lời như mây, trái tim của mọi người trên thế giới bịch bịch rớt bể.

Người ái mộ Tổ Thủ Lộng Cầm hỗn loạn: “Con mẹ nó, lão tử liều mạng với mày!”

“Mi xác định?”

“... Không xác định. Nhưng không thể để ác ma này vấy bẩn nữ thần Cầm Nhi của chúng ta?!”

Bầy rống: “Dĩ không được! Lão tử liều mạng với mày!”

Mà Tổ Thủ Lộng Cầm thì nũng nịu nói: “Thật bất ngờ, nhưng rất hài lòng ^__^”

Lôi Ti Ti mới không quan tâm cái vấn đề này, vấn đề lớn nhất của cô là giải thích với Yên Vũ thế nào.

Ờ mà, vừa rồi sao cô lại chém giết tú cầu đây?

Ở trong mắt người bình thường, Bất Thị Nhân Yêu (không phải là nhân yêu) cũng là Lôi Ti, còn có tên ID bí thống như thế.

Này, tôi thật sự không muốn làm nhân yêu nữa >

“Yên Vũ, em...”

“Ti Ti là giành tú cầu vì anh sao?”

Lôi Ti Ti trợn to hai mắt: “Làm sao có thể?!!!!”

Nghiêm Vũ Vi cười yếu ớt: “Vậy thì tốt, anh tin em.”

Ba chữ ngắn ngủn, lại nở ra hoa sen trong lòng Lôi Ti Ti.

Đáy mắt nam tử áo tím toàn là dịu dàng, ánh mắt nữ tử áo trắng cười cười, ở trong rối rít hỗn loạn, có vẻ hết sức xuất trần mà ngọt ngào.

Mà sự ngọt ngào này đối với người còn lại mà nói, cũng là độc dược khổ sở.

Ngón tay Nhất Vĩ Độ Giang chuyển một cái, tú cầu lại thẳng tắp đánh tới Yên Vũ!

Lôi Ti Ti muốn ngăn cản, nhưng đã quá muộn. Cô trơ mắt nhìn tú cầu rơi vào trong ngực Yên Vũ, sau đó hần cũng biến mất.

Mà Nhất Vĩ Độ Giang vẫy vẫy tay áo, chỉ chừa ọi người một bóng lưng.

Trên thế giới nhất thời sôi trào: “A a a a, đây là chuyện gì xảy ra?!!! Cầu xin chân tướng a chân tướng, chân tướng đang ở đâu?”

Tề Thiên Đại Thảm nhảy ra trước hết: “Căn cứ tin tức nội bộ của Đại Thảm, gần đây Mộng Tưởng quốc cập nhật chức năng thần bí mới...”

“Mẹ nó, Đại Thảm mi nói chuyện thì nói cho hết, nếu không chúng ta luân phiên giết mi!”

Tề Thiên Đại Thảm đỏ mồ hôi, ngoan ngoãn nói: “Hình như gọi Càn Khôn Đại Na Di. Oa cần cần cần, chẳng lẽ ma công của Giang gia đã thành, Yên Vũ SAMA nháy mắt biến mất?”

Trên màn ảnh nhất thời thành biển im lặng tuyệt đối.

Lôi Ti Ti nhảy ra: “Mới không phải! Yên Vũ rời khỏi Internet rồi.”

Trường học của bọn họ rất “đạo đức”, mười một giờ thì phải rời khỏi Internet. Nghe nói là vì —— vì công việc, khỏe mạnh năm mươi năm của tổ quốc, .

Người ái mộ Yên Vũ lập tức không ngồi yên.

Yên Vũ Mông Mông: “Làm sao mi biết?! Nói, có phải cô câu dẫn Yên Vũ SAMA hay không, JQ, ở chung với hắn?! Cô nói đi!!!”

Yên Vũ Mông Mông (Mông trong mưa nhỏ) vừa dứt lời, Yên Vũ Mung Mung, Yên Vũ Mông Mông (Mông trong mật mờ), Yên Vũ Mộng Mộng đều nhảy ra ngoài.

Lôi Ti Ti đỏ mặt, nếu lên tiếng nói, làm sao có thể làm rõ ràng: đều là mật mờ, orz.

Nhưng trong sạch trước mắt là quan trọng nhất: “Tôi! Chưa! Có!”

Một nhóm người rống giận: “Mới là lạ!”

Lôi Ti Ti rơi lệ. Vậy mà Giang gia đi rồi quay lại, phóng ra một kỹ năng quần công.

Nhất thời, chết một mảnh. Nháy mắt giết chết người chơi ở cấp 70, cũng chỉ có con quái vật này.

Lôi Ti Ti vốn cực kỳ khó chịu anh, anh lại ném tú cầu hãm hại Yên Vũ khiến cô khó chịu bạo.

Lôi Ti Ti mắng to trên thế giới: “Nhất Vĩ Độ Giang anh bệnh thần kinh?! Cấp bậc cao nổi a, trang bị tốt lắm nổi a? Hừ, dẫu rất giỏi anh cũng là đệ nhất nick đỏ!”

Hãm hại học trưởng nhà ta... >///<>

“Hừ.” Một đơn âm của Giang gia liền giết Ti Ti lập tức.

“Wase, rất đẹp trai a... Giang gia rút cuộc nói chuyện trên thế giới!!!” Nhóm hoa si trong đảng Giang gia rơi lệ.

Lôi Ti Ti giận: “Anh chính là đồ kị Yên Vũ!”

Thấy Giang gia thật lâu không có nói chuyện, Lôi Ti Ti liền khinh thường.

Bị tôi đâm trúng chỗ đau rồi, không có lời gì để nói à?

Mặc dù nói, Yên Vũ cũng không có gì tốt khiến Giang gia đồ kị orz

Nhất Vĩ Độ Giang: “Yên Vũ?”

Sau đó anh lại trầm ngâm: “Hắn ta không phải Yên Hoa Nhâm Bình Sinh sao?”

a, Giang gia làm sao biết sự tích thiếu não của mình năm đó >

“Đó là người ngu ngốc ăn cơm chùa sao?”

Phụt, Lôi Ti Ti trực tiếp phun máu tươi mà chết.

Tại sao những câu của Giang gia đều đâm trúng chỗ đau của cô, lệ rơi >

Có mấy đồng chí đã sống lại, người cả gan ngăn ở trước mặt Giang gia: “Nhất Vĩ Độ Giang mi đừng quá kiêu ngạo! Chịu chết đi!”

Giang gia lãnh đạm nhìn bọn họ một cái: “Cấm sừng không xứng giao thủ với tôi.”

Nón xanh, ý gì?

Tầm mắt Lôi Ti Ti chuyển tới trên ID của đám người kia, đều là xanh mơn mơn...

So, chính là nón xanh?!

Trí tưởng tượng của chủ tịch thật phong phú T_T

Tiểu Ti Ti trào tường, cô thật không thể hiểu Giang gia rồi.

Chủ tịch nói chuyện, từ trước đến giờ là một câu hai nghĩa a

~Bởi vì các đồng chí nón xanh liên tục khiêu khích, Giang gia không nhịn được lập tức giết bọn họ.

Giang gia đập cổ của một người: “Đây mới gọi là ‘chịu chết đi (Thụ tử ba)’”

Quần chúng vây xem ngây ngốc: ý gì?

Đầu sói đam mê trong trò chơi phản ứng kíp: “Đào Kaka, Giang gia thật là tà ác >< ‘=” chịu=” chết=” đi=” (thụ=” tử=” ba)=” ’,=” chính=” là=” ý=” ‘tiểu=” thụ’=” đi=” tìm=” chết=”>

Lôi Ti Ti không biết điều hỏi: “Vậy Giang gia là công hử??”

Mọi người lại nhìn thấy tức giận trên mặt sóng nước chằng xeo động (luôn bình tĩnh) của Giang gia!

Mẹ nó, đại kỳ tích thứ chín của thế giới a!!!

Giang gia lại nói chuyện trên thế giới lần nữa: “Phỉ Ngã Lôi Ti, em rất nhanh sẽ biết!”

Người nào đó ở trước màn ảnh, vì vậy quyết định, phải thu nha đầu không biết điều này.

Ti Ti đáng thương tựa hồ dự cảm được tương lai bi thống, đêm đó gặp N cơn ác mộng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, mắt Lôi Ti Ti sưng hết.

Làm sao bây giờ, cô thật lo lắng >

Ngộ nhỡ, Yên Vũ đâm lao phải theo lao lấy Tổ Thủ Lộng Cầm thì sao?

Không cần a!!

Vì vậy, Lôi Ti Ti rất “Đạo đức” đi đến trêu chọc Nghiêm Vũ Vi.

“Học trưởng, có phải anh thích cái loại...” Lôi Ti Ti hồi tưởng bộ dạng Tổ Thủ Lộng Cầm, cảm thấy đặc điểm lớn nhất đúng là Mimi (ngực) lớn. “Cái loại đó, cái loại đó...”

Nghiêm Vũ Vi nhú mày.

“Nữ sinh có chỗ đó rất lớn?!” Lôi Ti Ti rớt cuộc rống lên.

Nghiêm Vũ Vi một mặt kinh ngạc: “Ti Ti, em nói là mình sao? Đúng vậy a, anh thích em.”

Lôi Ti Ti ngốc trệ...

Lôi Ti Ti hết ý kiến...

Lôi Ti Ti đỏ bừng mặt cướp đường chạy như điên.

Mới vừa rồi cô rớt cuộc nói cái gì?!

Cô không có ý thức được, một ngày bi thống của cô vừa mới bắt đầu.

Lôi Ti Ti trở lại Ngụy sào, lại phát hiện một vị khách không mời mà đến.

Người tới môi hồng răng trắng, trong đôi mắt lại lóe ánh sáng bỉ ổi.

“Anh...”

Môi hồng răng trắng huynh rất nhiệt tình: “Em gái là Ti Ti à? Ngụy Dịch thường nhắc à?”

Lôi Ti Ti cảnh giác: “Nhắc tới em? Không phải anh ấy nói em ngu ngốc hay thiếu não chứ?”

Trong miệng Ngụy công công khẳng định nhả không ra răng ngà >

Anh môi hồng răng trắng ngây ngốc: “Vậy cũng không có.”

Lôi Ti Ti thở một hơi dài nhẹ nhõm.

“Chỉ là, hiện tại anh hiểu rõ rồi.”

“Phụt ——” Lôi Ti Ti phun một ngụm nước ra ngoài.

Ngụy Dịch ở trong phòng bếp nghe tiếng chạy tới.

“Phì ha ha ha!” Lôi Ti Ti cười rút, trên mặt nổi lên đờ ửng khả nghi.

Ngụy công công lại đeo tạp dề?! Nhưng vì sao đẹp mắt như vậy >

Ngụy Dịch ném tạp dề lên đất, cả người sát khí nhìn anh môi hồng răng trắng.

Anh môi hồng răng trắng vốn tên Lâm Lâm, nhìn thấy bộ dạng này của Ngụy Dịch thật là thỏa mãn a thỏa mãn.

Ai bảo trong tay anh có điểm yếu của bạn học này đây? Ha ha ha...

Ba người ăn xong cơm trưa, cảm thấy cần tiến hành xây dựng tình cảm.

Lâm Lâm uốn éo người: “Ai, tôi muốn xem Sharp ở nhà cậu rất lâu rồi ~ hình ảnh này, âm hưởng này, này... Xem phim nhất định rất mất hồn”

TV nhà công công là Sharp kiểu mới nhất.

“Em gái Ti Ti, em có muốn xem Khổng Tử Châu Nhuận Phát hay không?”

“Ừ ừ.” Lôi Ti Ti gật đầu như bằm tỏi.

Điện ảnh trong nước am hiểu quay phim hài thành phim buồn, quay phim buồn thành phim hài nhất. Cô vừa lúc có thể xem một chút, thư thái tâm tình buồn bực.

Lâm Lâm kết nối với hard disk xong, ba người đều rồi.

Này... Lúc này đây tại sao là tóc dài a a a!!

Trong phòng khách trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh, quanh quẩn tiếng rên rĩ làm người ta mặt hồng tim đập.

Mà tình huống bây giờ là, Ngụy Dịch ngồi ở giữa, Lâm Lâm ngồi ở bên tay phải Ngụy Dịch, Lôi Ti Ti ngồi ở bên tay trái Ngụy Dịch.

Không biết vì sao, Lôi Ti Ti cảm thấy tim của công công đập rất nhanh, ánh mắt giống như nóng rực, cả mùi nước hoa nhàn nhạt cũng đặc biệt hấp dẫn!

Lôi Ti Ti bịt mũi, tận lực dời đi sự chú ý của mình.

Nhưng chuyển dời, đã nhìn thấy một đồng thịt trắng trắng trên màn ảnh.

Mặt Lôi Ti Ti càng đỏ, nai con chạy loạn trong lòng.

Tình huống của Ngụy Dịch cũng không khá hơn chút nào.

Dưới hướng bình thường, anh khẳng định trước tiên tắt TV, sau đó nắm lấy Lâm Lâm đánh cho tê người.

Nhưng không biết vì sao a, hiện tại cả người anh cứng ngắc.

Hương thơm nhàn nhạt trên người Lôi Ti Ti, lơ đãng liền gọi lên vô hạn mộng tưởng của anh.

Ngụy Dịch hít một hơi thật sâu, bá đạo che ánh mắt của cô: “Con nít xem cái gì vậy?” Lại đáp Lâm Lâm: “Đổi phim đi!”

Mặc dù hết sức đè nén, nhưng giọng nói trầm thấp của ai đó vẫn tiết lộ ai đó không thuần khiết.

Nhưng Lôi Ti Ti ngốc nghếch nghĩ đến không phải những thứ này.

Gọi cô ngu ngốc cô có thể nhin, gọi cô thiếu não cô cũng có thể nhin, nhưng không thể gọi cô là trẻ con!

“Em không phải trẻ con.”

Ngụy Dịch vuốt vuốt tóc của cô: “Em chính là.”

“Em không phải!” Lôi Ti Ti nổi giận, Ngụy Dịch lại đáng vẻ nhẹ nhàng.

“Không phải sao? Em xem qua rất nhiều! Ozawa Maria đúng không, Kaede Matsushma đúng không...” Lôi Ti Ti cậy mạnh, kết quả báo hai tên liền im rồi.

Lâm Lâm rất “đạo đức” tiếp một câu: “Anh thích Phạm Đào Ái hơn ~ cô vĩnh viễn sống trong ổ cứng của anh!”

Ánh mắt giết người của Ngụy Dịch đuổi theo.

Lâm Lâm đắc ý: “Hừ, Ngụy Dịch giả bộ tinh khiết cái gì? Có thân kinh bách chiến còn nhìn cái gì vậy?”

Lâm Lâm trực tiếp bị Ngụy Dịch nện trên mặt đất.

Công công thân kinh bách chiến? Trong lòng Lôi Ti Ti chợt rất không thoải mái.

Đảo cổ nửa ngày, trên màn hình TV rốt cuộc xuất hiện Khổng Tử biết bắn tên biết binh pháp.

Lôi Ti Ti vẫn chưa hết tức, xem một nửa liền nói một câu: “Thôi đi, Khổng Tử nói nửa ngày chưa hết.”

Ai nói cô là trẻ con!

Lâm Lâm rốt cuộc phun một ngụm trà, len lén nâng ngón tay cái: em gái, em mạnh!

Mà Ngụy Dịch lại nghiêng đầu, ý vị sâu xa cười với cô.

Lôi Ti Ti nhỏ giọng ngập ngừng: “Công công, anh đừng làm loạn!”

“Làm loạn? Có muốn anh dạy em cái gì gọi là làm loạn không?”

Hơi thở ấm áp như có như không phất qua tai của cô, mặt của Lôi Ti Ti nhất thời đỏ, vành tai tựa hồ có thể nhỏ ra máu.

Vậy mà lại nghe thấy tiếng cười ranh mãnh của Ngụy Dịch.

Công công anh đi chết!

Lôi Ti Ti nổi giận >

Lúc này Lưu Chiêu Chiêu lại gửi tin nhắn tới: “Lôi Ti Ti, mau vào Mộng Tưởng quốc!!!!@#%\$#@, tên khốn kia!”

13. Chương 13

Lôi Ti Ti bỏ lại hai người, vụn phần rơi lệ (vô cùng buồn bã) login.

Không phải oan gia không đụng đầu.

Đối phương lại là Hương Hương Công Chúa. Nhưng lúc này không giống ngày xưa, Hương Hương Công Chúa đang mặc một bộ Thiên Nữ Vũ Y, phía trên không ngừng chiếu ra ánh sáng lóng lánh.

Lôi Ti Ti oán niệm: “Sao mi lại gọi ta tới làm bia đỡ đạn T_T”

Thiên Nữ Vũ Y là Huyền Dạ Chúc Nữ mà boss lớn tung ra (sau khi giết boss thì có đồ bay ra), trang bị kiểu tiên cho phái nữ. Coi như ngu ngốc mặc nó vào, cũng có thể ngược chết họ.

Lại nói, sau khi người nào đó tham gia tuyển mỹ nữ không phải có nhiều người theo đuổi sao?

Lưu Chiêu Chiêu cắn răng nghiêng lợi: “Đàn ông không đáng tin!”

Ai nói, học trưởng rõ ràng rất có thể tin >V

Hương Hương Công Chúa đắc ý: “Hừ, hai con nhân yêu thôi, xem chí khí của mấy người! Ông xã bị cướp đoạt còn chưa tính, hiện tại cả trang bị cũng bị giành. Mấy người thật đúng là đồ bỏ đi!”

Lôi Ti Ti nghi ngờ: “Trang bị bị cướp đoạt?”

“Mẹ nó, chính là món Thiên Nữ Vũ Y!” Lưu Chiêu Chiêu hận nghiêng răng nghiêng lợi. Cô thật vất vả giết boss, vậy mà Hương Hương Công Chúa đánh lén cô, hại cô vừa rút trang bị vừa tuột kinh nghiệm.

Trong bụng Lôi Ti Ti chuyển một cái, ngón tay bấm thật nhanh: “Cả trang bị bỏ đi Hương Hương Công Chúa cũng giành? Vậy mi chẳng phải là ‘đồ bỏ đi trong chiến đấu cơ’?”

Hương Hương Công Chúa giận dữ: “Lôi Ti Biên (viên tơ lụa) mi nói cái gì?!” Hương Hương Công Chúa rất âm ỉ: Lôi Ti Biên này bình thường khiêm tốn, không nghĩ tới cũng thật đau đầu T_T

Hương Hương Công Chúa: “Hiện tại hai người lập tức lập tức nhận lỗi với tôi, nếu không tôi bảo mọi người luân phiên giết hai người!”

Tim Triệu Triệu: “Tôi rất sợ đó, đồ bỏ đi chiến đấu cơ muốn luân phiên giết chúng ta T_T”

Phỉ Ngã Lôi Ti: “Đúng vậy a đúng vậy a, pk với loại người này quả thật làm nhục chúng ta.”

Tim Triệu Triệu: “Hương Hương Công Chúa có thể pk với người ta, thiệt hay giả?”

Phỉ Ngã Lôi Ti: “A, Triệu Triệu mình khờ rồi. Công chúa đại nhân làm sao có thể tự mình động thủ đây? Chỉ biết kéo Truyền Thuyết Ca đáng thương xuống nước, hại người ta bị giết sạch.”

Hương Hương Công Chúa giận, khi dễ tôi viết chữ chậm >

May nhờ kỹ sĩ của công chúa kịp thời ra mặt.

Hương Hương Công Chúa: “Vô tình GG, họ khi dễ em!!! Không chỉ muốn cướp trang bị của em, còn muốn giết sạch em!”

Đứa trẻ đang hoảng - Lôi Ti Ti đỏ mặt hỏi: thì ra trắng đen có thể điên đảo như vậy orz

Vô Tình Kiếm Khách: “Mấy người còn dây dưa Hương Hương nữa, cẩn thận tôi không khách khí!”

Nhớ năm đó Vô Tình Kiếm Khách còn theo đuổi Tim Triệu Triệu. Đáng tiếc tình cảm trên internet còn dễ thay đổi hơn trời, Vô Tình Kiếm Khách đã sớm vì yêu thành hận, ước gì một kiếm kết liễu cô.

Vô Tình Kiếm Khách, cái tên này dùng thật là đúng rồi, .

Tim Triệu Triệu: “Ồ, đây không phải là bề tôi dưới váy ngày xưa của tôi sao? Khi nào thì mi cấu kết với đồ đệ không biết xấu hổ của ta?”

“Tiện nhân!” Vô Tình Kiếm Khách cậy vào chính mình cấp bậc cao, đâm một kiếm về phía Tim Triệu Triệu.

Lôi Ti Ti giận, lập tức triển khai toàn bộ công kích, xông tới.

Cấp bậc của Lôi Ti Ti không cao, thao tác không giỏi. Nhưng cô lại nhỏ mọn, ngón tay linh hoạt hơn người thường gấp mấy lần. Ngón tay Lôi Ti Ti tung bay, giống như trình diễn nhạc khí uyển chuyển nhất. Lưu Chiêu Chiêu nhảy đến phía sau cô, không ngừng hồi năng lượng trở về cho cô. Cô thuận tay ném độc của mấy vụ nữ (phù thủy), Vô Tình Kiếm Khách bị nguyên rửa lập tức lọt vào trạng thái không tốt.

Vô Tình Kiếm Khách không ngờ hai cô gái nhỏ lợi hại như vậy, không khỏi mắng lên: “Tim Triệu Triệu hung hãn như thế có phải con gái không! Cô và Phỉ Ngã Lôi Ti là đồng tính luyện đi!”

Tim Triệu Triệu: “Đúng thì sao?”

Phỉ Ngã Lôi Ti: “Ai kêu trong trò chơi đều là loại mặt hàng như mi!”

Hương Hương Công Chúa rơi lệ: Vô Tình Kiếm Khách mi quá ngốc, tốc độ viết chữ của họ tuyệt đối vô địch, mắng cái gì mà mắng?!

Vô Tình Kiếm Khách thật buồn bực, Hương Hương Công Chúa cũng quá bình hoa? Khiến hấn một địch hai, lập tức rống trên kênh: “Liên Vụ Tuyết Sơn, tọa độ (57, 109). Luân phiên giết hai con nhỏ này cho lão tử!”

Lưu Chiêu Chiêu nói chuyện luôn luôn thẳng, đặc tội không ít người; mà gần đây danh tiếng của Lôi Ti Ti quá lớn, lại có thể mập mờ với đại thần Yên Vũ?

Người ghen tỵ cô đã sớm ngược dòng thành sông.

Vừa nghe cơ hội tốt như vậy, nam nữ già trẻ lập tức dốc toàn lực tham gia.

Trong khoảnh khắc, liền có sáu người gia nhập đội ngũ của Vô Tình Kiếm Khách.

Lôi Ti Ti tức giận mắng: “Mẹ nó, Vô Tình Kiếm Khách cái gì, Vô Tình Tiễn Khách thì có! Hương Hương Công Chúa, Hương Hương Heo Đực thì có! Hai người bọn này thật là tuyệt phối! Hương Hương Heo Đực, đồ bỏ đi trong chiến đấu cơ! Vô Tình Tiễn Khách, đồ tiện trong đồ bỏ! Ta X con mẹ nó ***!” (** che chữ vì quá tục, *** tương đương với penis)

Lưu Chiêu Chiêu kích động nhìn Lôi Ti Ti.

Đứa nhỏ này rốt cuộc thành thạo! Mắng thật Kinh Thiên Địa, Khiếp Quỷ Thần a!

Sáu trợ thủ cười sặc sụa: Phỉ Ngã Lôi Ti, mi mạnh!

Vô Tình Kiếm Khách gần như hồng mắt: “Mi...”

Lập tức bị một mũi tên của Lôi Ti Ti bắn chết.

Viết chữ chậm thì không cần đánh >V

Lưu Chiêu Chiêu nhân cơ hội dùng chiêu Tinh Vệ Lấp Biển, máu của bảy người đối diện giảm mạnh, Hương Hương Công Chúa trực tiếp chết.

Lúc này bọn Vô Tình Kiếm Khách mới cảnh tỉnh, rồi rút nhau tới.

Mà ở cửa núi, cũng có rất nhiều người tràn vào.

Lôi Ti Ti nhất thời vô cùng hào hùng: “Con người lúc còn sống, nếu có thể da ngựa bọc thây, sao mà khoái tai!”

Một nhóm người : mi không phải là nhân yêu chúng ta thật không tin a không tin.

Lúc đó, Phỉ Ngã Lôi Ti nhảy lên không một cái, tuôn ra kỹ năng mới - Vạn Tên Xuyên Tim. Tóc dài của cô gái áo trắng trong nháy mắt biến thành màu đỏ yêu dị, một vòng sáng càn quét ra. Bắn ra ngoài, âm ầm vang lên, phía dưới nhất thời kêu thảm thiết.

Một nhóm người càng ngây ngốc nhìn.

Bất đắc dĩ địch nhiều ta ít, họ chống cự trong chốc lát thì không xong.

Coi như là vậy, Lôi Ti Ti cũng không mở kênh trợ giúp cầu cứu. Mặc dù tha thứ Yên Vũ, nhưng vướng mắc trong lòng thủy chung chưa có cởi ra. Thật ra thì cô sợ nhất bị người bỏ rơi. Loại cảm giác đó, cô không muốn thử lần nữa.

Vô Tình Kiếm Khách: “Đối nghịch với Phong Vân Tế Hội chúng ta, không xem mình có bao nhiêu cân lượng!”

Phỉ Ngã Lôi Ti: “Phong Vân Tế Hội? Phong Vân Kê Hội?”

Tim Triệu Triệu: “Chúng ta có thể bị giết sạch, nhưng không thể bị đánh bại!” Lưu Chiêu Chiêu rất đắc ý, tỷ rốt cuộc vẫn nghệ một lần >V

Trái Cây BB: “Chúng ta làm như vậy có phải không mấy tốt?”

Vô Tình Kiếm Khách, Hương Hương Công Chúa: “Câm miệng!”

Phòng miệng người khó hơn phòng sông. Thái độ này của bọn họ, lập tức khơi lên bất mãn của một số người: “Chúng ta đi!”

Lôi Ti Ti mặc dù orz trên mặt đất, nhưng vẫn rất sung sướng.

Cô khiến bọn họ nội chiến rồi hả? Cô thật là lợi hại >V

Có thể nói, bắt đầu từ hôm nay, Ti Ti hoàn toàn tà ác rồi.

Lúc này Ngụy Dịch ghé đầu vào: “Lại đang chơi trò chơi?”

Lôi Ti Ti liếc anh một cái: “Đi mau đi mau! Tỷ bị người thay phiên giết, rất bận bịu!”

Đôi môi của Ngụy Dịch giật giật, lại cái gì cũng không nói, yên lặng lui ra ngoài.

Có vài bạn học, mấy người gặp xui xẻo a

~Hương Hương Công Chúa đá vào mông của cô gái áo trắng một cái: “Này thì cuồng, này thì cuồng ~ chỉ cần một ngày có bản công chúa, mấy người cứ chờ ngược đãi đi...”

Tim Triệu Triệu: “Chúc mừng mi, rốt cuộc nói lên được.”

Phỉ Ngã Lô Ti: “Ai, sao Hương Hương Công Chúa nói chuyện còn sai lỗi chính tả, không có ~ văn ~ hóa ~”

Hương Hương Công Chúa: “Đâu có đâu có?”

Phỉ Ngã Lô Ti: “Là heo đực không phải công chúa”

Hương Hương Công Chúa tức chết, những đồng chí khác lên tiếp.

Vô Tình Kiếm Khách: “Hai đứa dê tiện, còn rất lẳng lơ con mẹ nó nữa.”

Phỉ Ngã Lô Ti: “So ra kém dê tiện trong đồ lậu.”

Vô Tình Kiếm Khách: “Tao X con mẹ nó ***!”

Từ trên xuống dưới: “Vô Tình, để bản đại gia giáo huấn họ ~ tiểu mỹ nhân, anh nhất định sẽ dịu dàng ơ ~”

Lúc này nơi cửa núi mơ hồ xuất hiện một bóng người.

Sự xuất hiện của anh, giống như ngày tận thế đến: “Người của ta, ai ấy người dạy dỗ?”

“Người nơi này, đều phải chết.”

14. Chương 14

Lôi Ti Ti nói thầm: “Ai là người của anh, hừ!”

Lưu Chiêu Chiêu khi dễ: “Giang gia nói là người ta ~”

Trong màn ảnh, Nhất Vĩ Độ Giang đang chân thành đi tới.

Phía sau anh, là Liên Vụ Tuyết Sơn có mây mù lượn quanh. Trên sườn núi, hoa Liên Vụ[1] nở sáng quắc, trong không khí có nhiều cánh hoa nhỏ bay bay.

Cánh hoa rơi đầy áo đen của anh, Nhất Vĩ Độ Giang nhẹ nhàng nhắc tay, động tác êm ái, lại là ra chiêu chết.

Mũi tên ánh sáng bộc phát ra, chỗ có thể lan đến không người nào may mắn thoát khỏi.

Lôi Ti Ti ngu. Mình lại được tên đàn ông thú vị cứu? Không thể nhẫn nhịn T_T

Nhất Vĩ Độ Giang bước đi thong thả đến trước mặt cô: “Ngu ngốc.”

Phỉ Ngã Lô Ti: “Tôi không phải ngu ngốc!”

Nhất Vĩ Độ Giang: “Tôi nói em sao?”

Phỉ Ngã Lô Ti: “Vậy tôi không phải ngu ngốc?”

Nhất Vĩ Độ Giang: “Ai nói, ngu ngốc.”

Một nhóm người bao gồm Lưu Chiêu Chiêu đều rơi lệ, xem chúng tôi chết rồi? Không cho phép liếc mắt đưa tình T_T

Trong tay Nhất Vĩ Độ Giang dâng lên ánh sáng nho nhỏ, “Vào ——” bay vào trong cơ thể nữ tử áo trắng. Ánh sáng mở rộng, thân thể nữ tử áo trắng từ từ đi lên —— cô được sống lại rồi hả?!

Lôi Ti Ti lặng rồi! Ngu! Ngây người, thiếu chút nữa khóc rồi. Lôi Ti Ti luôn gặp xui xẻo, lần đầu tiên được người chơi nam cho sống lại.

Cảm giác... Rất kỳ diệu.

Trái tim của Lôi Ti Ti nhảy loạn như nai con, sờ sờ mặt, khẽ nói: mình thật sự... Không có chí khí >

Chiêu Chiêu nữ vương đáng thương bị quên lãng: Ti Ti thúi, cậu chờ đó ờn, cậu với mình không xong. Nhất Vĩ Độ Giang: “Có muốn luân phiên giết người hay không?”

Phỉ Ngã Lôi Ti: “Muốn >V<>

Giang gia ừ một tiếng liền thối lui ra.

Lôi Ti Ti đỏ mặt: Giang gia ngài quá để mắt tôi, ngài không giết chẳng lẽ cho tôi giết?

Mắt thấy đồng chí Phong Vân Tế Hội rục rịch góc đầu dãy lần nữa, Lôi Ti Ti đang phân vân giữa việc bị đánh hội đồng hoặc mất thể diện liên lựa chọn về sau.

Cô làm nũng thêm làm nũng: “Độ Giang GG (good game), anh thật là hư nha ~ bỏ lại mình em, chẳng lẽ anh không tới sao? Tới sao tới sao ~”

Trong nháy mắt Lôi Ti Ti liền ghé tẩm, ngồi chồm hổm góc tường vẽ vòng vòng ینگ.

Khóe miệng của người nào đó trước màn ảnh đồng thời co giật. Chỉ chốc lát sau, trên mặt anh tuần lại tràn ra nụ cười dịu dàng hiếm thấy: lần này rốt cuộc không quá đàn.

Anh nghĩ nghĩ, trả lời: “Sợ dơ tay của mình.”

Vô Tình Kiếm Khách không ngồi yên: “Nhất Vĩ Độ Giang mày nói cái gì?! Đừng cho là chúng tao sợ mày! Chúng tao nhiều người như vậy, chồng thầy cũng dè chết mày!” Chơi Vỡng Du, không phải ý vào người đồng thể mạnh sao? Vô Tình Kiếm Khách, tên tiểu nhân, vô sỉ, tính sao tính sao

~Thượng Thượng Hạ Hạ rất vô sỉ nhắc nhở: “Huống chi mày là nick đỏ, hừm hừ.”

Đám con trai bỉ ổi trong Phong Vân Tế Hội đều hưng phấn, cuồn cuộn loa trên thế giới: “Đệ nhất nick đỏ Nhất Vĩ Độ Giang hiện thân ở Liên Vụ Tuyết Sơn, bốn phái đã tụ tập 30+ người, trong quần đấu... Muốn nhặt trang bị mau họp thành đội.

Không thể không nói, có vài đồng chí thật là thiếu não không cực hạn.

Các người có biết hay không, có một loại người gọi là đảng Giang gia?

Trên thế giới nhất thời không thể tách rời:

Chủ Tịch Vĩ Đại Nhất: Quần đấu? Nhóm mấy người bị quần à. Tọa độ a tọa độ, tôi Vĩ Đại Nhất tới đây!!!!

Tôi Là Một Cây Thông: lại dám giết Giang gia!! Tao rửa chúng mày sinh con không có mắt! Sinh nam vạn người chen vào, sinh nữ vạn người cười! Chơi trò chơi ROLL nhiều lần, thi thể cũng bị đen!

Tinh Tinh Điểm Đăng: Tao X con mẹ nó***** , mẹ mày!

Yêu Nhất Tỷ Tiêu Sái: trình đồ che chữ của anh Đăng lại lên cấp mới, nhiều đến 100 cái!

Nhất Vĩ Bị Độ Giang: Vĩ Đại Nhất, làm chết những số 0 đi, a ha ha...

Tẩu Quá Lộ Quá: họp thành đội diệt Phong Vân Tế Hội, họp thành đội diệt Phong Vân Tế Hội!!! Có đạn bắn cú hoa (hậu môn), không có đạn thì chụp hình!

Vì vậy, tin vui đệ nhất đại thần và đệ nhất mỹ nữ sắp kết hợp, bỗng chốc bị vọt tới đáy biển Maria.

Miệng Tuyết Sơn, khói báo động cuộn cuộn, lại xuất hiện gần trăm người.

Vô Tình Kiếm Khách kích động: “Các đồng chí, viện quân đến! Nhất Vĩ Độ Giang, mày tới cầu xin tao cầu xin tao ~ tao suy tính tha ày khỏi chết!”

Tim Triệu Triệu: “Bốn mắt chết bầm, chim bìm bịp thúi, trợn to mắt tiện của mi mà xem, tới là ai?”

Phỉ Ngã Lôi Ti: “Cầu xin mi cái gì? Cầu xin mi cho chúng ta giết?”

Người khác Lôi Ti Ti không biết, Sultry cầm đầu thì cô nhận ra: tuyệt đối là bên bọn họ

~Lôi Ti Ti vô cùng hào hùng: cảm giác ý thể hiệp người... Quá tốt đẹp >V

Cô chợt nhớ tới một cây roi da “Trăm không dùng được một” trong cái bọc. Lôi Ti Ti vội vàng trang bị lên, quát xuống hai roi về phía Thượng Thượng Hạ Hạ: “Anh hai chớ sợ, em gái sẽ rất dịu dàng a ~”

Nhìn nữ tử áo trắng chống nạnh điên cuồng cười, Lưu Chiêu Chiêu vô cùng buồn bực: lúc nào thì nữ vương hơn cả mình T_T

Lôi Ti Ti đang cao hứng, câu nói đầu tiên của Giang gia liền xô cô xuống địa ngục.

Anh ta dám nói, chuyện nhà không hy vọng người khác nhúng tay!

Lôi Ti Ti không kìm hãm được đỏ mặt, trái tim nhỏ loạn nhảy: cái gì gọi là... Chuyện nhà... >///<<>

Còn nữa..., Giang gia anh xác định lấy một chồng 30?

Bạn học ở miệng núi lửa hiển nhiên tin Giang gia hơn Lôi Ti Ti, ngoan ngoãn lui ra nhiều chuyện.

Nhiều chuyện gì?

Chuyện nhà không thể không nói của Giang Gia >V

Mặc dù nhóm Phong Vân Tế Hội sợ hãi, nhưng suy nghĩ lại lão tử hơn ba mươi người, trị không chết hần?

Ở dưới sự chỉ huy của Vô Tình Kiếm Khách, một nhóm người từ từ tới gần bọn họ!

Lôi Ti Ti gấp gáp, vừa định nói riêng với Giang gia, chợt bốn phương tám hướng bắn tới các loại ánh sáng đẹp mắt, nhắm thẳng vào mi tâm của cô!

Xong rồi...

Lôi Ti Ti xem xem trang bị bản thân còn sót lại, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Quả thật xong rồi, chỉ là không phải bọn chúng.

Giang gia ra một chiêu “Một kính vạn tượng”, trả lại toàn bộ công kích cho đối thủ.

Nổ xong, chân núi Tuyết Sơn trong nháy mắt xác chết khắp nơi.

Mà giữa vùng đó, lại có nam tử cao ngất to lớn, phong hoa tuyết đại. Nữ tử áo trắng cùng anh kề vai sát cánh, cánh hoa vàng nhạt dừng ở đầu ngón tay, cô cười một tiếng —— ở trong hoàn cảnh quỷ dị, vẻ đẹp này rung động đến khắc cốt铭 tâm.

Mọi người mở to mắt xem cuộc tàn sát, chỉ có Lưu Chiêu Chiêu rất bị thống orz trên mặt đất: Giang gia lại bỏ quên mình, mình bị ngộ thương T_T

Nhất Vĩ Độ Giang: “Có muốn xem cuộc vui hay không?”

Lôi Ti Ti đã chấn kinh không thể suy tư, không chút do dự trả lời: “Muốn.”

“Chờ anh.”

“Ừ.”

Giang gia buông thả kỹ năng “Vào đông ngày rét”. Bọn Vô Tình Kiếm Khách mới vừa sống lại, lại bị đông cứng, tập thể rơi lệ. Có người thậm chí suy tính cường chế thoát.

Nhất Vĩ Độ Giang còn nói: “Hiện tại chúng mày có thể rút lui, tao không giết yêu nhân và ngu ngốc.”

Quá ác độc, quá ác độc!!

Bọn Vô Tình Kiếm Khách nhất thời tức giận.

Vô Tình Kiếm Khách: “Truyện Thủy Hử kể thật hay, thà làm ngọc vỡ!”

Hương Hương Công Chúa: “ , đó là Kim Bình Mai.”

Lôi Ti Ti có văn hóa biết thưởng thức. Ói!

Khi Giang gia xuất hiện lần nữa, tất cả mọi người bị shock.

Giang gia thật mạnh, lại một hơi dẫn một đoàn quái vật đến!!

Bọn Vô Tình Kiếm Khách nhìn lũ đầu trâu mặt ngựa chỉ có thể lệ rơi đầy mặt: bọn họ trêu chọc một tên biến thái!!

Mà Lôi Ti Ti thì đi tới đỉnh Tuyết Sơn với Giang gia, không lo lắng mà xem kịch.

Lưu Chiêu Chiêu oán niệm: Giang gia anh lại quên em T_T

Chiêu Chiêu nữ vương cuối cùng bắt đắc dĩ được Lôi Ti Ti cứu. Nhớ tới cô liền hận hận hận!

Trong sơn cốc, bọn Vô Tình Kiếm Khách bị quân đội quái vật hung hăng giày xéo, nhiều lần cả đoàn bị diệt. Thật vất vả giết chết một con, tuôn ra vài món trang bị cực phẩm, bọn họ lại bị Giang gia đông cứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ biến mất —— còn đau lòng gấp trăm lần gấp một vạn lần hơn bị giết!

Càng làm cho bọn họ vô ngược liên tục chính là, máy vi tính của bọn họ cũng không ngoại lệ đông cứng rồi. Bọn họ chỉ cần thối lui khỏi, nhất định sẽ hoa lệ lệ chết máy, sau đó nhân vật không ngừng chết trên màn ảnh.

Càng làm cho bọn họ không thể nhẫn nhịn chính là, sau đó vô luận bọn họ đánh thế nào, boss đều còn máu!

Lôi Ti Ti mất tinh, phát hiện có người đang tăng máu cho quái vật.

Phỉ Ngã Lôi Ti: “Anh dùng auto tăng máu cho quái vật?”

Nhất Vĩ Độ Giang: “Ngu ngốc mới dùng auto (chương trình lợi dụng kỹ thuật, software máy vi tính để ăn gian trong game).”

Còn có nữa câu Giang gia chưa nói. Bình thường auto của anh đều treo cho ngu ngốc dùng, nói ví dụ như Thịnh Đẳng Đẳng.

Thịnh Đẳng Đẳng ra sức tăng máu cho quái vật phun ra một câu với màn ảnh: má, người nào đang chửi lão tử!

Dĩ nhiên còn có hai bình luận viên làm người ta im lặng ——

Phỉ Ngã Lôi Ti: “Tiện khách, đánh đầu Long Vương là vô ích, phải đâm móng hấn!”

Vô Tình Kiếm Khách: “Được... Đâm trứng! Ta chết T_T”

Tim Triệu Triệu: “Nói đúng chứ sao. Mi muốn giết Long Vương đánh đầu là vô ích =., =“

Tim Triệu Triệu: “Ti Ti, mình nghe nói Thượng Thượng Hạ Hạ là đầu trọc.”

Phỉ Ngã Lôi Ti: “Không bằng cho Thượng Thượng Hạ Hạ làm phát ngôn trong Mộng Tưởng quốc ~ từ trên xuống dưới, chiếu sáng mơ ước ~”

Cái đầu trơn bóng, sáng ngời ơ

~Thượng Thượng Hạ Hạ giận dữ, giết không thừa một móng, bị Kỳ Lân giận quá đâm chết: đại gia mi, ta và bọn bây không xong!

...

Nửa giờ sau, hơn ba mươi người của Phong Vân Tế Hội, không ai không bị giết thành trần trụi.

Thật là rất then thùng nha... >///<>

Một cô gái nội tâm vui vẻ, mặt ngoài ngây thơ...

Hương Hương Công Chúa không quên bản chất người đàn bà chanh chua của mình, mắng to: “Bọn bây chờ cho ta! Ta bảo anh rể giáo huấn bọn bây!”

Phỉ Ngã Lôi Ti: “Anh rể mi? Chẳng lẽ là thối thối heo mẹ?”

Hương Hương Công Chúa: “Mi... Hừ, anh rể ta là Yên Vũ Nhâm Bình sinh, Đệ Nhất Đại thần ở đây! Chị ta là Tổ Thủ Lộng Cầm, đệ nhất mỹ nữ ở đây! Bọn họ sắp kết hôn, bản tiểu thư phải đi xem lễ, không chơi với tụi bây! Chúng ta đi!”

15. Chương 15

Lôi Ti Ti cả kinh, không chút nghĩ ngợi liền chạy về phía Thiên Tạo Địa Khiết các.

Lưu Chiêu Chiêu rơi lệ a: điên rồi điên rồi, Lôi Ti Ti muốn đàn ông tới tình trạng này T_T

Tìm Triệu Triệu: “Giang gia thật xấu hổ, nha đầu giành nam sốt ruột -|||”

Lưu Chiêu Chiêu sợ run cả người: ở đâu ra trận gió lạnh?

Nam tử áo đen không nhìn thẳng cô, vòng qua cô nhanh chóng biến mất.

Lưu Chiêu Chiêu trợn to hai mắt: đây không phải là Huyền Dạ Chúc Nữ ngược mình gần chết sao? Giang gia, ngài thật rất rất rất... Cường đại >V

Hệ thống thông báo: có tiếp nhận quà tặng Thiên nữ Vũ Y của nhà chơi [Nhất Vĩ Độ Giang] hay không?

Đó còn cần phải nói? Lưu Chiêu Chiêu không chút nghĩ ngợi liền điểm xác nhận.

Một người đàn ông sau màn ảnh, nở một nụ cười yếu ớt: Lôi Ti Ti, em chờ.

Pk ở đỉnh Tuyết Sơn xong, tin thành hôn của đệ nhất đại thần + đệ nhất mỹ nữ mới có ngày nổi danh.

Dù sao, hôn lễ này là long trọng nhất từ khi Mộng Tưởng quốc open server đến nay.

Có sự ủng hộ của chính phủ Mộng Tưởng quốc, tiệc cưới cấp bậc siêu cao và hai người đệ nhất —— chỉ suy nghĩ thôi đã nhiệt huyết sôi trào a >V

Hơn nữa hai nhân vật chính trong hôn lễ, nhận được trang bị siêu mạnh do trò chơi tặng: Áo Thanh Loan và áo Bích Phượng —— chỉ hai món này là có thể sánh bằng trang bị long bào Tử Sam.

Trên thế giới lại nổ.

[Yêu Tiêu Sái Tỷ]: Cảm nhi thật là giỏi, cực phẩm a, thật dịu dàng thật hiền huệ ~ tên Yên Vũ giả gái có cái gì tốt, tiểu mỹ nhân, đến trong ngực của anh

~[Tiêu Sái Tỷ]: ông xã, bàn phím của chúng ta dính bụi, cho anh mượn đầu gối lau lau (cười quynh rừ)?

[Yêu Tiêu Sái Tỷ]: bà xã anh sai lầm rồi!! Ngàn tốt vạn tốt, bà xã tốt nhất; trời đất bao la, bà xã lớn nhất!

Những người trung thành với Yên Vũ cũng nhảy ra ngoài.

[Yên Vũ Mông Mông]: Yên Vũ SAMA, đừng bỏ Mông Mông, Mông Mông yêu anh

~[Yên Vũ Manh Manh]: Yên Vũ SAMA, đừng bỏ Manh Manh, Manh Manh yêu anh

~[Giữ Vững Đội Hình]: Yên Vũ SAMA, đừng bỏ Đội Hình, Đội Hình yêu anh

~Nhiều người tức giận: yêu nhân trong núi cút về!

...

Lôi Ti Ti lại chui vào trong, liếc kênh thế giới đang cuộn cuộn như lũ lụt, chợt thấy Tề Thiên Đại Thảm mở miệng vàng ra.

[Tề Thiên Đại Thảm]: giận đỏ cả mặt vì trang bị, một giọt một giọt lệ chua cay T_T

[Tình Tình Điểm Điểm]: Yên Vũ tiện nhân này, ** Cảm nhi **** Tao X con mẹ nó***!

Lôi Ti Ti hò hét loạn lên trong đầu, cô không tin học trưởng vì trang bị mà lấy Tổ Thủ Lộng Cầm. Ở trong ấn tượng của cô, học trưởng vẫn luôn hoàn mỹ kiêu ngạo, vì trang bị?

Làm sao có thể?

Lôi Ti Ti gõ cho Tề Thiên Đại Thảm: “Đại Thảm chị mới vừa nói là thật sao?”

Tề Thiên Đại Thảm giận: “Đương nhiên là thật! Ti Ti em chưa biết? Giang gia tìm Yên Vũ đấu một mình, ngược hẳn ta rất thâm... Đại Thảm cũng không nhẫn tâm nhìn... Giang gia tuyên bố muốn kéo hẳn ta từ vị trí thứ nhất trên bảng xuống, Yên Vũ GG có thể không vội sao?”

Quýnh lên sẽ bán mình?

Tôi không tin! >

Lôi Ti Ti nói riêng với Yên Vũ: “Bang chủ.”

Lôi Ti Ti rất mờ mịt nhấn nút gửi đi. Chất vấn Yên Vũ sao? Nhưng bọn họ chỉ là mập mờ trên game online mà thôi, cô không có lập trường. Huống chi, chơi trò chơi chỉ là vì buồn lòng, sao có thể trả bằng tự do của anh chứ?

Chỉ là... cô rất thất vọng.

Yên Vũ trả lời rất nhanh: “Ti Ti, chuyện gì?”

Lôi Ti Ti không nhịn được liền hỏi: “Sao bang chủ lại thành thân với MM Tổ Thủ Lộng Cẩm rồi?” Em còn tưởng rằng, người bên cạnh anh sẽ là em.

“Ti Ti tức giận? Chủ yếu bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, cho nên chưa thông báo ọi người được.” Tiếp Yên Vũ đánh một chuỗi nội dung dài, nói rõ chân tướng. Nội dung đại khái là anh không muốn tiếp nhận Tổ Thủ Lộng Cẩm, nhưng Tổ Thủ Lộng Cẩm cảm thấy bị cự tuyệt nữa thì thật mất thể diện. Hai người thương lượng một chút, cuối cùng roll điểm quyết định kết hay không kết. “Tổ Thủ roll 8 điểm, anh lại chỉ roll 3.” Yên Vũ nói như thế.

Cho nên, anh đồng ý?

Lôi Ti Ti hoàn toàn lạnh lòng. Dựa vào ném điểm để quyết định tình cảm của mình? Coi như chỉ là trò chơi, tôi vẫn không có biện pháp cảm thấy “Không sao”.

Nghĩ như vậy, nữ tử áo trắng liền đi ngược lại, tránh qua đám người đi ra ngoài.

Cổ tình Hương Hương Công Chúa mất tinh, liếc mắt liền thấy cô: “Anh rể, chính là con đó luân phiên giết em, anh phải báo thù cho em!”

Vừa nói như thế, tầm mắt mọi người đều tập trung trên người của Phỉ Ngã Lôi Ti: đúng vậy, đây không phải là Lôi Ti Biên mấy ngày trước JQ với Yên Vũ sao?

[Thượng Thượng Hạ Hạ]: đổi lại lão tử, lão tử cũng không cần thứ người như thế! ‘Cách in tờ nết’, không ai biết người là một con chó!

[Tề Thiên Đại Thảm]: Thượng Thượng Hạ Hạ GG, mi là chó Poodle hay là chó sói?

[Vô Tình Kiếm Khách]: anh rể, giết cô giết cô!

[Yên Vũ Mông Mông]: ban đầu người nào ỷ vào quan hệ gần với Yên Vũ? Làm nửa ngày không phải là tự mình đa tình sao?

[Thất Công Chúa]: anh rể đại nhân không động thủ chúng ta rất hoài nghi thành ý của anh

~[Tổ Thủ Lộng Cẩm]: ghét nhất người không biết xấu hổ có quan hệ mập mờ với người khác!

[Tìm Triệu Triệu]: các người thú lắm!

[Yên Vũ Nhâm Bình Sinh]: ở đây nhất định có hiểu lầm gì, Ti Ti là bạn của tôi.

Chữ “Bạn” đã thương ánh mắt của Lôi Ti Ti thật sâu. Cô đánh một hàng chữ thật nhanh ——

[Phỉ Ngã Lôi Ti]: Yên Vũ, tôi không nhớ rõ có người bạn như anh.

Mặc dù biết, trò chơi mà thôi, hẳn ta có lẽ chỉ là gặp dịp thì chơi, nhưng đau đớn vẫn rõ ràng. Ngực giống như bị khoét mất một phần, máu nhỏ tí tách, từng chút co rút đau đớn theo hô hấp.

Lôi Ti Ti cúi đầu: a, bạn. Chỉ là bạn.

Thì ra là, thất vọng đã sớm không phải một chút, mà là, rất nhiều rất nhiều, rậm rạp chằng chịt dệt thành một loại đau.

Tại sao chỉ có mình cô đau?!

Lôi Ti Ti bắt lấy điện thoại viết một tin nhắn: “Học trưởng, anh vĩnh viễn chỉ là học trưởng của em.” Cô đề xuống nút gửi, trong lòng tràn đầy khoái cảm trả thù.

Nghiêm Vũ Vi đang ngồi trước màn ảnh nhận được tin nhắn thì sửng sốt, lúc gọi qua lại thì Lôi Ti Ti đã tắt máy.

Hắn rất không hiểu tại sao Phỉ Ngã Lôi Ti đối với hắn như vậy, mà Lôi Ti Ti cũng như vậy?

Khi hắn vô cùng ảo não, hệ thống thông báo: người chơi [Phỉ Ngã Lôi Ti] trả lại cung Lam Điền Ngọc Ấm, tiếp nhận or không chấp nhận?

Không chút do dự nhấn không chấp nhận.

[Yên Vũ Nhâm Bình sinh]: Ti Ti, thứ anh tặng ra ngoài chưa bao giờ thu hồi.

Nữ tử áo trắng nhìn anh một cái, trực tiếp xoay người rời đi.

Đối với Lôi Ti Ti mà nói, thích chính là thích, không thích chính là không thích, chưa từng có màu xám ở giữa.

Bắt đầu từ bây giờ, cô ghét Yên Vũ Nhâm Bình Sinh.

Bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng phiêu dật, lần đầu tiên có cảm giác đều hui.

Trên thế giới có người lên tiếng.

[Thủy Tinh Bảo Bối]: Phỉ Ngã... Không biết vì sao a, chính là rất đau lòng... (>_<)

[Tứ Nguyệt Giang Nam]: Tôi cũng thế...

[Ô Quy Tử]: Tôi cũng thế...

...

Lôi Ti Ti cau mày: tất cả mọi người thương hại cô, nhưng cô không cần. Rất nhanh, người thương hại cô liền phát hiện mình sai mười phần. Nhà chơi vậy xem đều xôn xao.

[Ăn Thịt Nam Nữ]: mẹ nó, Nhất Vĩ Độ Giang!

[Giữ Vững Đội Hình]: mẹ nó, Nhất Vĩ Độ Giang!

[Yên Vũ Mông Mông]: Mạnh Mạnh, làm sao bây giờ, tôi dao động

~[Yên Vũ Mạnh Mạnh]: Yên Vũ Tâm Kinh một trăm lần a một trăm lần, em thích Yên Vũ SAMA nhất...

[Đưa Chuột Đi Vào, Hoa Cúc Đi Ra]: tôi thừa nhận, tôi xác thực quá đẹp trai, cả Giang gia cũng tới! Giang gia, tôi muốn xách giày cho anh!

[Tề Thiên Đại Thảm]: đừng tranh cãi nữa. Nghe tôi nói, ba chữ, ‘giành giai nhân’!

Xin mọi người hiểu. Trừ Lôi Ti Ti ra, cơ hội những người khác gặp Giang gia thật sự là không nhiều lắm a không nhiều lắm.

Đám người vây xem lui ra như thủy triều.

ORZ. Giang gia không phải chiến đấu một mình. Tại sao đại thần ở Hạo Miếu các đều ra hết?

Dân nhiều chuyện sôi trào!

Tề Thiên Đại Thảm biến thân binh khí cho chúng sinh, hưng phấn a hưng phấn!

[Tề Thiên Đại Thảm]: Wase, Giang gia mặc long bào Tử Sam, món duy nhất trong trò chơi, một món duy nhất! Đại Thảm rút cuộc thấy được, cuộc đời này cũng đủ rồi, có thể đi chết rồi...Wase, người hầu phía sau Giang gia, ta xx! Không thể nào! Thứ ba, thứ bảy, thứ mười một, thứ mười ba trên bảng, orz.

Quá hoa lệ đi?! Quá hoa lệ đi?! Quá hoa lệ đi?!

[Tinh Tinh Điểm Đăng]: *****

[Lưu Cầu Lưu Ly]: hà, Đăng GG đang nói cái gì?

[Người Không WS (vô sỉ) Uống Thiếu Niên]: Đăng ca viết, MD (mẹ kiếp), Đại Thảm mi đừng có tắt thở! Tinh Tinh xin tự do YY

~[Yêu Tiêu Sái Tỷ]: thật ra thì... Đại Thảm là ngất đi chứ?

[Tiêu Sái Tỷ]: (gật đầu) có thể.

Nghiêm Vũ nhú nhú mày, lòng hiếu thắng của đàn ông hoàn toàn bị khơi lên.

Nhất Vĩ Độ Giang, mi rút cuộc là ai? Mặc dù tên đó chỉ xếp thứ hai, nhưng tên đó đã chiến thắng mình một lần lại một lần. Đáng sợ hơn là, tên đó có năng lực kêu gọi lãnh đạo quần hùng.

Trò chơi, chưa từng khiến Nghiêm Vũ hưng phấn như thế!

[Yên Vũ Nhâm Bình Sinh]: Giang huynh thật là nể mặt, lại không mời mà tới. Xin hỏi có gì muốn làm?

[Nhất Vĩ Độ Giang]: cướp người.

Vừa nói xong, mỹ nữ Tố Thủ lại bày ra tư thế vô cùng thẹn thùng. Chẳng lẽ, Giang gia cảm thấy giành tú cầu không đủ kích thích, cho nên mới...

Quần chúng : Giang gia anh quá sáng tạo T__T

[Yên Vũ Nhâm Bình Sinh]: Yên Vũ có tài đức gì, lại kinh động nhiều cao thủ như thế.

Cao thủ số một [Thỉnh Đăng Đăng (xin chờ chút)]: này, mi có thể lấy đầu lưỡi xuống rồi nói chuyện không, có tài đức gì a cao thủ a làm sao a...

Cao thủ số 2 [Tôi Là Thương Gian]: lão Tam, cậu nghe không hiểu à?

[Thỉnh Đăng Đăng]: muốn đánh nhau phải không ‘cá chết ma-cà-bông’!

Cao thủ số ba [Sultry]: =., =

Thật cao tay, thật WS (vô sỉ) —— mọi người than.

Lúc này, Miễn - cao thủ số bốn đột nhiên hét lớn một tiếng: “Chị dâu!”

Những người liên can lại hưng phấn! Tố Thủ Lộng Cầm xoắn một bước ra trước, muốn tiến đến ôm Miễn?

Đầu mọi người đầy vệt đen. Cô gái này, đức hạnh này orz.

Lôi Ti Ti đang ngăn người, chợt phát hiện một bóng đen vọt tới, theo bản năng né sang bên cạnh... orz, tại sao bên cạnh cũng có người?

Hiện tại, trên căn bản, chân tướng trong mắt quần chúng là như vậy: Phỉ Ngã Lôi Ti tựa vào trong ngực Giang gia, hai người có tình ý, mặt mày hai người loạn truyền tình, hai người ôm ôm ấp ấp!

[Phỉ Ngã Lôi Ti]: làm gì? Mấy người nhận lầm người, Tố Thủ Lộng Cầm ở bên kia.

[Nhất Vĩ Độ Giang]: Ti Ti, anh làm chưa đủ tốt ư, sao em lại cự tuyệt anh như vậy?

Éc... Nhóm người chơi nữ ở đây rơi lệ rồi.

Giang gia khi nào thì hạ thấp mình như vậy!!! Nói như vậy, lúc nào thì hai người có JQ (gian tình)?

Đúng rồi đúng rồi, Giang gia đánh lén Yên Vũ, Giang gia đánh chết mười người, Giang gia nick đỏ ở Liên Vũ Tuyết Sơn —— chẳng lẽ chẳng lẽ...

Thì ra là như vậy!

Người chơi nữ thêm một đám người chơi nam, ghen tỵ rõ ràng rành rành.

Bốn cao thủ bí mật nói với Giang gia: “Chưa a chưa a ~ Tiểu Giang Giang anh khi nào thì chưa vậy?”

[Thỉnh Đăng Đăng]: công công, em dạy anh một biện pháp, nhất định có ích a

~Thỉnh Đăng Đăng tiếp tục nói xong, mặt của Giang gia cũng xanh biếc.

[Nhất Vĩ Độ Giang]: đi theo anh.

[Phỉ Ngã Lôi Ti]: tôi không!

[Nhất Vĩ Độ Giang]: em có đi hay không?

[Phỉ Ngã Lôi Ti]: không đi! Anh còn ép tôi, anh ép tôi nữa tôi sẽ gọi GM!!

Một nhóm người ... Muốn Ó!

GM trong đám quần chúng hỗn tạp yên lặng lặn mất: Tiểu Ti Ti, tự giải quyết cho tốt TT

Tiếp đến, Giang gia làm ra hành động không thể tưởng tượng nổi nhất từ trước tới nay, cho đến cực kỳ lâu về sau, còn bị mọi người bàn tán say sưa.

[Nhất Vĩ Độ Giang]:...

[Nhất Vĩ Độ Giang]:...

[Nhất Vĩ Độ Giang]: cầu xin... Kết giao!

Phụt —— vô số màn hình đồng thời gặp nạn, chỉ có Thỉnh Đăng Đăng cười gian vô hạn ing.

Đây chính là Giang gia! Giang gia giết người không chớp mắt! Giang gia có vô số người ái mộ! Giang gia đi đến chỗ nào thì bị hoa si đuổi giết đến đó!

Lại vô cùng thẹn thùng, vô cùng nhu nhược nói: cầu xin kết giao?! Một nhóm người hoa hoa lệ lệ hôn mê.

Ti Ti chần kình không kềm chế được, tiện tay, đánh một chữ: được.

Lúc này mặt đất bằng phẳng xuất hiện một con rồng, màu xanh đen! Rất đẹp trai!

[Nhất Vĩ Độ Giang]: mời phu nhân.

Toàn trường đều hít khí. Được rồi, bọn họ là hít khí ở màn hình.

[Phỉ Ngã Lôi Ti]: ừ >V

Các cô gái nghĩ: lần này nên chấp nhận—

Các chàng trai nghĩ: lần sau đổi chơi với Long tộc? Thuật tán gái...

Thật ra thì, Lôi Ti Ti là hoàn toàn đắm chìm ở trong hưng phấn có thể ôm cổ rồng, cọ râu rồng, sờ móng rồng!

Rồng a rồng a rồng a!

Lôi Ti Ti không do dự mà đồng ý.

Cảnh tượng lập tức chuyển đổi, chung quanh mây trắng mênh mông, Cửu Châu xa xôi, đang ở dưới lòng bàn chân.

Rất có tình thơ ý hoạ a ~ thật giống như giả

~Được rồi, phương thức Tiểu Ti Ti khen tặng hoàn toàn khác người —

Lôi Ti Ti âm thầm nắm quyền, nhất định phải bồi dưỡng tốt, không thể để cho nó bay lơ lửng ở tầng trời thấp >V

Lôi Ti Ti mở túi ra, Hệ thống thông báo:

Có vút bỏ cung Lam Điền Ngọc Âm hay không?

Có!

Cung màu lam xẹt qua một đường hình cung, trong nháy mắt rơi vào sâu trong mây trắng.

Nam tử áo đen sau lưng cô, lặng yên không tiếng động nhích tới gần một chút.

Cuối cùng có chút tự giác. Khóe miệng Ngụy Dịch nhếch lên, nụ cười nhàn nhạt.

16. Chương 16

Mặc dù làm kỹ sĩ rồng rất sáng khoái, có mỹ nam theo cùng càng thoải mái, Lôi Ti Ti sáng khoái thoải mái cảm thấy không được bình thường: “Giang gia, có phải anh bắt nhầm người hay không?”

Lôi Ti Ti bị kỳ thị lâu ngày, thủy chung không thể tiếp nhận sự thực bị cướp: mình như vậy, chỉ có cửa cướp người khác thôi >V

Giang gia liếc cô một cái: “Em cho rằng ai cũng ngu ngốc như em sao?”

“Ừ...” Lôi Ti Ti rất đắc ý, Giang gia rốt cuộc bị tôi kéo xuống nước, ha ha ha

~Vậy mà Giang gia giật giật khóe miệng: “Thừa nhận là tốt rồi, ngu ngốc.”

Lôi Ti Ti rơi lệ: tôi thật sự không ngu ngốc a a a!

Lôi Ti Ti vừa rơi lệ thì đại não sẽ chết. Đợi lúc cô có phản ứng, thì lại bị chuyện trước mắt làm vô cùng kinh hãi. Về mặt một mực “-o-” cùng “o.” Cứ o tới o lui.

Lúc này bọn họ đang ở bên thác nước, bốn phía đều là hoa đào.

Nước màu bạc trắng chiếu lấp lánh, dưới chân là vực sâu vạn trượng, trong bọt nước thỉnh thoảng có mấy con cá nhỏ mảnh liệt nhảy lên —— Lôi Ti Ti chợt cảm thấy lòng dạ khoan khoái, cuộc sống vô cùng tốt đẹp.

Trước núi Tây Tắc có cò trắng bay, hoa đào nước chảy cá mè mập —— nơi này chính là Đào Hoa Uyên trong truyền thuyết, thật là xinh đẹp >V

“Vì sao trước đây tôi không tới được?”

“Đó là vì cấp bậc của em quá thấp”

Lôi Ti Ti muốn khóc: thật vất vả thoát đi ma trảo của công công, lại đụng phải một gia gia thế này —— cuộc sống a, không có orz nhất chỉ có orz hơn.

Tại sao bây giờ có thể tới Đào Hoa Uyên rồi?

Lôi Ti Ti yên lặng mở ra menu trạng thái, lại yên lặng, tắt đi: “GM không xong không xong! Hệ thống cấp bậc của tôi bug rồi!!”

GM: “?”

Lôi Ti Ti: “Tôi lên liền ba cấp!!!”

GM: “(khi dễ) sao không nghĩ cô ở đỉnh Tuyết Sơn đánh rơi bao nhiêu người –”

Lôi Ti Ti kinh: “Giang gia, cảm ơn anh tính kinh nghiệm của quân đội quá vật vào cho tôi ~”

Nhất Vĩ Độ Giang: “Vâng, phu nhân.”

Éc... Phu nhân!!!!

Ai là phu nhân của anh, người ta còn chưa có đáp ứng đấy... >///<>

“Hơn nữa, anh không thể cho phép ngu ngốc cấp bậc thấp như vậy tồn tại.”

“Anh...!” Lôi Ti Ti “anh” về phía màn ảnh nửa ngày, làm N thể tay cố gắng lên, lấy ra tư thái khẳng khái hy sinh: “Giang gia, anh có thể đừng gọi tôi ngu ngốc hay không T_T”

Ti Ti đáng thương, không phải diệt vong trong sự trầm mặc, thì vẫn là diệt vong trong sự trầm lặng.

Nam tử áo đen khẽ vuốt cằm: “Ừ, phu nhân.”

“Cũng không cần gọi phu nhân!”

“Nương tử?”

“Không cần!”

“Tiện nội?”

Lôi Ti Ti che mặt: “Anh cứ gọi tôi ngu ngốc đi...”

Van anh, thỏa mãn tôi T_T

“Được, nương tử ngu ngốc.”

Lôi Ti Ti bật dậy: Giang gia, tôi hận anh anh anh!!!!!!

Tình huống bây giờ là như vậy: nam tử áo đen lỗi lạc mà đứng, nữ tử áo trắng lấy nước mắt rửa mặt. Mà một góc hình ảnh, bốn nam một nữ đang chân thành đi tới.

“Ti Ti...” Cô gái áo trắng không so đo nhào về phía cô gái áo trắng.

Lôi Ti Ti nhất thời giật mình cảnh giác, Lưu Chiêu Chiêu nhiệt tình như vậy... Nhất định có quỷ!

Bốn nam trăm miệng một lời: “Chị dâu!”

Lôi Ti Ti vội vàng giải thích: “... Tôi không phải tôi không phải! Chúng tôi còn chưa hành lễ ở Thiên Tạo Địa Khiết các!”

[Thỉnh Đẳng Đẳng]: “Ồ, lão đại anh không cho chị dâu danh phận, chị dâu tức giận.”

[Miễn]: “Chị dâu, đừng thế mà... Lão đại rất tốt T_T”

[Tôi Là Gian Thương]: “Chị dâu chị muốn bao nhiêu tiền mới tha thứ lão đại? Chúng em không thiếu tiền ~”

[Sultry]: danh phận =.,=

Nam tử áo đen áo mũ chỉnh tề cười: “Nương tử, là vi phu sơ sót. Đi theo anh.”

Lôi Ti Ti im lặng ghen ngào: bọn khốn kiếp mấy người, không cho phép trộm đổi trọng điểm T_T

Trọng điểm là —— tôi không muốn làm chị dâu của mấy người a a a a!!!

Lôi Ti Ti không nể mặt: “Tôi không đi!”

Nhất Vĩ Độ Giang: “Dựa vào em sao?”

Sau đó “Vèo ——” một tiếng, tứ đại cao thủ đồng thời ra tay, Lôi Ti Ti trong nháy mắt bị dây thừng trói chặt rồi.

Lôi Ti Ti nhìn nữ tử áo trắng bị khiêng đi, im lặng đến chết: một sợi dây 10 đồng tiền, các anh dùng một lúc bốn dây, bốn dây đó!

Liệt nữ (nữ cương tực) Ti Ti, đây hình như không phải trọng điểm -|||

Lôi Ti Ti bị khiêng lên sườn núi, ngu lẫn nữa.

. o.!

-o-!!!!!!!

Từ sườn núi nhìn xuống, bình nguyên bãi cỏ rộng rãi tươi đẹp, là chín nhóm người chín nhóm hàng ngang, tổng cộng chín chín tám mươi một con ngựa trắng. Kỵ sĩ trên ngựa cũng đều mặc giáp màu bạc, đều đặn giơ lên thương bạc, phát ra tiếng huýt gió càng lúc càng lớn, quanh quẩn thật lâu ở trong sơn cốc.

Thương bạc ngựa trắng, đặc biệt phong lưu.

Mặt Lưu Chiêu Chiêu tràn đầy yêu thích: “Gào khóc ngao, bạch mã hoàng tử trong mộng của tôi!!! Lôi Ti Biên mình hận cậu một vạn năm!!!”

Lôi Ti Ti rất im lặng trả lời: “Bạch mã hoàng tử cái gì, rõ ràng là tên lường gạt phúc hắc =, =” Lại dám gọi lão nương ngu ngốc T_T

Một vị lường gạt phúc hắc, không nhận được đặc chí: “Như thế nào?” Anh quay đầu lại, nhưng không tìm được bóng dáng của nữ tử áo trắng.

Đây là chuyện gì xảy ra đây?

Xin mọi người dời ánh mắt xuống dưới, dời xuống dưới, dời xuống dưới...

Rất tốt, ở chân núi, nữ tử áo trắng té thành kiểu con cóc, chính là Lôi Ti Ti.

Tôi không phải quá kinh ngạc a, tôi không phải dúi mềm mà, tôi không phải run tay... Tôi thật sự không phải Bạch nương tử a T_T

Mọi người: dừng dất vàng lên mặt mình, mi là nương tử ngu ngốc.

Lôi Ti Ti được vớt lên sườn núi lần nữa, lòng muốn chết đều có.

Khi Giang gia hỏi thăm cảm tưởng lần nữa, Lôi Ti Ti lại rp lần nữa: “Rất hùng vĩ a! Giống như tà giáo vậy >V<>

Trừ Giang gia, mặt mọi người đều tối đen. Đối mặt ánh mắt chất vấn của mọi người, Giang gia rất phong độ mà nói: “Nương tử nói gì là cái đó.”

“Không phải cũng thế?” Lưu Chiêu Chiêu đỏ mắt, lửa ghen hừng hực thiêu đốt ing.

“Ừ. Vợ chồng già, sớm đã quen.”

Lôi Ti Ti ói, một nhóm người bạo động: oa oa oa, JQ vĩnh cửu, một đoạn vĩnh viễn truyền lưu!

Tất cả ánh mắt phần hận đều bắn về phía Lôi Ti Ti: mi quần lấy Giang gia lúc nào, nói một chút đi!

Tất cả ánh mắt ngưỡng mộ đều bắn về phía Giang gia: Giang gia của gái thật nhanh! Mắt một nhóm người đều lấp lánh như sao...

Mặc dù phô trương rất lớn, mặc dù hôm nay Giang gia rất buồn nôn, mặc dù...

Lôi Ti Ti vùng vẫy giãy chết: “Giang gia, anh rất tốt. Là tôi chưa đủ tốt, tôi không xứng với anh, anh tha cho tôi đi T_T”

Ai không biết khen người khác tốt a >V

Giang gia nhếch khóe môi: “Nương tử yên tâm, vi phu sẽ không ghét bỏ nàng”

Tôi tôi... Tôi không phải ý này!!

Lôi Ti Ti buồn bực học ba lút máu: vì sao năng lực xuyên tạc của chủ tịch ngài mạnh như vậy!

“Nhất Vĩ Độ Giang, tôi đã nói với anh, đây không phải là vấn đề anh ngại hay không, mà vấn đề tôi ngại anh hay không! Tôi đã nói với anh, anh đừng mơ cưới lão nương! Ta biết rõ anh rất mạnh mẽ, anh có biện pháp bức người lương thiện làm kỹ nữ! Nhưng anh đừng nghĩ tôi sợ anh, cùng lắm thì chị liền xóa nick!!!”

Giang gia ôn hòa hỏi: “Nói xong rồi hả?”

“Nói xong rồi.”

Giang gia cười: “Em cho rằng tổ chức tà giáo là muốn thoát khỏi liên thoát khỏi sao?”

Lúc này Lưu Chiêu Chiêu bí mật nói với cô: “Ti Ti, cậu ngàn vạn đừng từ chối Giang gia, nếu không lão nương xong rồi!!! Cái đó cái đó... Giang gia cũng rần rần tặng mình một Thiên nữ Vũ Y, mình thật sự không muốn, anh ta ép mình T_T”

“Cậu trả lại anh ta không phải được.”

“Anh ta không chịu, anh ta nói muốn cậu gả cho anh ta, hoặc là anh ta chém mình ><>”

“Mẹ nó, anh ta lại không biết cậu là ai, chém gì!”

“Không phải a Ti Ti. Lúc dự thi hoa hậu, không phải mình đã bộc lộ tài liệu rồi sao?! Cậu cũng không thể thấy chết mà không cứu!!! Mình dù gì cũng cùng ăn cùng ngủ với cậu, Ti Ti cậu không thể trơ mắt nhìn mình chết đi... Ti Ti!!!”

Lưu Chiêu Chiêu vừa cầu nhàu, Lôi Ti Ti liền choáng váng: “Cũng không phải là không thể...”

“Chỉ là cậu phải mời mình đùi gà thịt một tuần lễ >V<>”

Lưu Chiêu Chiêu vừa đáp ứng vừa bí mật nói với Giang gia: “Giang gia em đã làm xong!!! Người ta hy sinh đùi gà thịt một tuần vì hôn nhân đại sự của ngài, một tuần a một tuần! Như vậy em có thể vào Hạo Miếu các rồi chứ?”

“Ừ.” Ngụy Dịch trước màn ảnh nhú nhú mày: ngu ngốc, dễ dàng bị thu mua như vậy.

Nói tóm lại, có vài đồng chí thật là không được tự nhiên đến mức đáng yêu a.

Đội ngũ rước dâu lộng lẫy hùng dũng đến Thiên Tạo Địa Thiết các, chỗ đi qua, muôn người đều đổ xô ra đường.

Lôi Ti Ti có chút luống cuống ngồi ở trong kiệu hoa. Phỉ Ngã Lôi Ti luôn mặc áo trắng nay lại mặc áo cưới đỏ thẫm, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ ửng hồng, tóc đen thẳng tắp xuôi ở bên người, vô cùng thẹn thùng.

Tầm mắt Lôi Ti Ti chuyển sang nơi khác, trong mắt là bóng dáng cao to mạnh mẽ rần rởi của Nhất Vĩ Độ Giang. Anh cưỡi ngựa lớn màu đỏ thẫm, như gần như xa đi ở phía trước. Ở trong bối cảnh huyền ảo, có vẻ cực kỳ tuấn kiệt xuất trần. Ông tay áo của anh khẽ bay màu sắc đỏ thẫm, phía trên là hoa văn màu vàng, đẹp nói không ra được.

Lôi Ti Ti chống cằm, cười khúc khích với màn ảnh.

Có người vui mừng có người buồn, Hương Hương Công Chúa bị cảnh tượng vui mừng này làm đỏ mắt, lao ra đám người, ngăn ở phía trước đội ngũ.

Hương Hương Công Chúa: “Nhất Vĩ Độ Giang anh có mất thể diện hay không, con nhỏ thấp kém anh rể tôi không thèm anh còn tưởng là bảo bối!”

Hương Hương Công Chúa thuần túy là giận điên lên. Nhớ năm đó cô theo đuổi Giang gia, nói bao nhiêu lần cầu xin kết giao, bao nhiêu lần đáng thương, phát bao nhiêu hình ps (photoshop) đẹp như thiên tiên cho anh, anh lại vì Lôi Ti Ti Biên mà giết cô?!

Bệnh công chúa của Hương Hương Công Chúa rốt cuộc giống như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt.

Nhất Vĩ Độ Giang: “Cô muốn tôi cười nhạo hần ta có mắt không trông sao?”

Hương Hương Công Chúa: “Anh...!”

Giang gia vung roi ngựa trong tay: “Thức thời mau cút, không nên ép tôi động thủ.”

Hương Hương Công Chúa ngưỡng cổ: “Anh giết tôi đi, nếu chết ở dưới kiếm của anh, tôi cũng cam tâm tình nguyện!”

Một nhóm người : Công Chúa xem quá nhiều tiểu thuyết Quỳnh Dao à?

Lôi Ti Ti giận dữ: mẹ nó, tán tỉnh người đàn ông của tôi ngay trước mặt lão nương?! Không thể nhẫn nhịn >

Lôi Ti Ti quyết định nhảy xuống kiệu hoa thật nhanh, bắn một mũi tên về phía Hương Hương Công Chúa: “Heo đực, thấy rõ ràng đây là người đàn ông của ai!”

Giang gia dùng roi ngựa nâng cằm của cô lên: “Anh là của em.”

Gào khóc ngao, một nhóm người bị đả kích nặng: nói bao nhiêu lần, nơi công chúng không cho tán tỉnh!

Hương Hương Công Chúa khóc lóc kể lể: “Mi ý thế hiếp người!”

Lôi Ti Ti vung ngón tay thật nhanh: “Ta chính là ý thế hiếp người. Có bản lãnh mi chiến một trận xem. Đừng có chuyện thì lại ‘anh rể tôi anh rể tôi’, ta rất hoà nghi mi có mưu đồ bất chính với ông xã của Tổ Thủ Lộng Cầm.”

Lôi Ti Ti liếc Tổ Thủ Lộng Cầm trong đám người: cảm giác khích bác ly gián thật là quá đã >V

17. Chương 17

Sau đó Lôi Ti Ti nhớ lại hôn lễ trên mạng của mình, cảm giác tang thương của chuyện cũ nghĩ lại mà vẫn còn kinh hãi trong lòng.

Thành hôn cái gì chứ, căn bản là thập đại khốc hình của Mãn Thanh T_T

Dạo phố kết thúc, rải tiền kết thúc, bày rượu kết thúc, phần tiếp theo của hôn lễ đó là —— đánh đòn >V

Thật ra thì chính là động phòng á.

Trước khi vào động phòng, Thỉnh Đẳng Đẳng mang theo một đám người lông lộng hùng dũng tới náo động phòng. Ánh mắt mỗi người đều chiếu sáng lấp lánh, một đôi mắt hiện lên “ ” (Tiền Nhật), một đôi mắt bốc lên “\$”: tân hôn vui sướng, lấy bao tiền lì xì ra!

“Chị dâu, chúng em muốn ôm...” Một nhóm người gào thét chống chọi Lôi Ti Ti.

Lôi Ti Ti khóc, người ta còn chưa có xuất giá, đã bị cường bạo rồi, bảo cô đây làm sao mà chịu nổi T_T

Phỉ Ngã Lôi Ti: “Ặc, tôi có bao tiền lì xì, mọi người cầm đi.”

Một nhóm người hoan hô, vọt lên như sói như hổ.

Giang gia ôm cánh tay: “Nương tử, em rất nóng lòng sao?”

“Tôi tôi... Nào có rất nóng lòng.”

“Vậy em vội vã cho bao tiền lì xì làm gì?”

“Còn có ai mồn náo động phòng?” Giang gia quét mắt một vòng, có cỗ uy nghiêm tự nhiên.

“...”

“...”

“...”

Im lặng tuyệt đối tới dồn dập. Một nhóm người giận dữ thu hồi móng vuốt: làm sao lại không muốn?! Vấn đề là không dám a T_T

Quần chúng rất thức thời đi ra ngoài. Lôi Ti Ti gấp, vội nói: “Mọi người chơi thêm lát nữa, tôi không vội, tuyệt không!”

Giang gia cau mày: “Nhưng vi phu rất nóng lòng.”

Phi lễ chó nhìn, vô lễ chó nghe! Phi lễ chó nhìn, vô lễ chó nghe!

Chính là lúc Giang gia vô lễ với Ti Ti, mọi người dừng vây xem a

~Một nhóm người rất có giác ngộ: nhanh nhanh nhanh! Chậm sẽ không tìm được chỗ nghe lén

~Lôi Ti Ti rất vô lực: mấy người là đồ không có nghĩa khí >

“Triệu Triệu, cứu cứu mình ><>

“Được, mình sẽ!”

Hả? Lôi Ti Ti có chút không phản ứng kịp: Chiêu Chiêu nghĩa khí nữ nhi chính là như vậy?

Cô nhất định là đang nằm mơ orz

Lưu Chiêu Chiêu nghĩ là: Giang gia a Giang gia, em nhất định cứu anh ra khỏi ma trảo của Ti Ti! Anh chờ em...

Lưu Chiêu Chiêu vì sốt ruột cứu Giang gia, lập tức kêu tới tứ đại cao thủ.

“Mấy người không dám đi vào?! Mẹ nó, là đàn ông sao?”

Thỉnh Đẳng Đẳng ngược ngùng: “Thỉnh thoảng thì phải, hiện tại thật không phải!”

Im lặng tuyệt đối bình tĩnh bay qua, một lát cong thành chữ “B”, một lát cong thành chữ “S”.

Nhất Vĩ Độ Giang: “Mấy người vào đi.”

Ặc, cái này...

Da đầu tứ đại cao thủ tê dại tê dại, túi tiền cũng tê tê. Chạy không khỏi rồi, chạy không khỏi T_T

“Lão đại, chị dâu.”

Giang gia khẽ vuốt cằm, đôi mắt đen nhánh xẹt qua như chuồn chuồn lướt nước: “Chị dâu là gọi không sao?”

Mẹ nó, ám hiệu chúng tôi!

Thỉnh Đẳng Đẳng lúc này náo loạn động phòng đã phạm sai lầm dẫn đầu bước ra khỏi hang “Chị dâu, QQ của chị là gì? Bây giờ đã kết hôn, cần giáo dục trước hôn nhân. Hình ảnh tuyệt đối là chất lượng cao, chị muốn Ozawa Maria hay là...”

Thỉnh Đẳng Đẳng còn chưa nói hết, liền nhìn đến Hệ thống thông báo thật bi thống: người chơi thân ái, bạn đã bị trọng thương bỏ mình. Bạn không xuống Địa ngục thì ai xuống Địa ngục, mười giây sau lại là một hảo hán

~Thỉnh Đẳng Đẳng rơi lệ đầy mặt: lão đại anh lại đánh chết tôi, thật không nhân tính T_T

Sultry: “Chị dâu, kỹ năng của tôi ở đây, chị muốn cái nào, tùy tiện chọn.”

Lôi Ti Ti thoải mái đến.

Sultry luyện nghề nghiệp là “Tông sư” —— nhà giáo, truyền thụ chức nghiệp giải nghi vấn. Nhân duyên của Sultry thật tốt, nguyên nhân rất lớn bởi vì anh ta luôn tặng kỹ năng cho người khác.

“Tôi muốn cái này, cái này, cái này, cái này... Còn có cái đó!” Lôi Ti Ti chọn hết mới giả mù sa mưa mà nói: “Tôi như vậy có phải không tốt lắm hay không?”

Sultry: “=., =“

Diễn hình là giận mà không dám nói gì orz

Miền mặc trang phục thổ trắng là thứ ba.

Trang bị của Miễn vô cùng đáng yêu: lỗ tai lông xù, mắt to hồng hồng chớp chớp —— oa oa, làm sao bây giờ?! Tôi thật là muốn giày xéo anh a!

Hai nữ sĩ ở đây bị món quà làm chấn động.

“Chị, tiểu Miễn chỉ có cái này, chị nhất định phải mặc.”

Lôi Ti Ti : tiểu Miễn, em thật thực sự chỉ có chín tuổi?

Miễn tặng cô trang phục thổ thiếu nữ, trang phục thổ thiếu nữ orz

“Chị, tại sao chị không mặc? Không thích sao?” Lỗ tai thổ cúp xuống, “Vì bộ quần áo này, tiểu Miễn đánh cực kỳ lâu. Ngày hôm qua đến mười giờ mới ngủ. Mẹ nói, em ngủ trễ như thế, sẽ không cao được. Em thật sự sợ đó chị T_T”

Lôi Ti Ti cảm thấy mình thật tà ác, lại khi dễ một đứa trẻ chín tuổi? Lôi Ti Ti nhắm mắt cắn răng một cái, run rẩy bấm xác nhận...

“Phốc ——” một tiếng, trên đầu Phỉ Ngã Lôi Ti toát ra hai lỗ tai lông xù, rung một cái rung một cái.

Lôi Ti Ti sờ sờ lồng ngực của mình: hoàn hảo cũng may, áo khoát vẫn còn >V

Giang gia khẽ mỉm cười.

Tôi Là Thương Gian ra sân: “Chị dâu, em đã tốn tiền thăng cấp phòng cưới.”

“Thật ngại quá, rất mắc à?”

“Không mắc lắm, mới 1999.”

“Tiền của trò chơi?”

Cường hào Thương Gian mất hứng, tiền của trò chơi, 1999? Khôi hài! Vậy tôi còn là cường hào ư, còn là sao, còn là sao, còn là sao?!

“Ừ, là tiền của trò chơi.” Giang gia phụ họa.

Thương Gian im lặng ghen ngào, chỉ có trái tim cường hào trong lòng bất an nhúc nhích: lão đại, tôi hận anh một vạn năm T_T

Lôi Ti Ti quay đầu lại liếc nhìn phòng cưới. Vàng sáng sáng, thật là xinh đẹp

~“1999 cũng rất rẻ ~ Triệu Triệu, lúc cậu kết hôn, mình bảo Thương Gian GG tặng cậu một bộ >V<>

Thương Gian rơi lệ: mẹ nó, thật là đôi tặc công tặc bà (ông cướp bà cướp)!

Vào động phòng T_T

Vì che giấu chột dạ, Lôi Ti Ti chống nạnh cười to: “Ha ha ha, rốt cuộc vào động phòng!”

“Em rất hưng phấn?”

Tôi... tôi cái gì cũng không nói!

Lôi Ti Ti rất rơi lệ cuộn tại góc giường, yên lặng ngồi ینگ.

Không biết vì sao a, trong lòng có chút uồn ẻo còn có chút... Mong đợi? Lôi Ti Ti khóc chết: thất thân có thể, mất tim tuyệt đối không thể!

Nữ cương trực nhẹ nhàng giấc ngộ, luôn là rất kỳ lạ -|||

Lôi Ti Ti giận: phòng cưới 1.999, mi giống thật như vậy làm gì?

Trên màn ảnh xuất hiện hình ảnh vô cùng dâm: 48 kiểu XXOO, trong mỗi ô vuông nhỏ đều có 2 người nhỏ ra sức “này nọ í ế í ế” “này nọ í ế í ế”.

Khiến Lôi Ti Ti không thể nhẫn nhịn chính là “kiểu 69” trong đó, chính là hai người liếm cái đó của đối phương >

Áo khoác của Lôi Ti Ti bị cởi rồi, Lôi Ti Ti liếc mắt nhìn, cô muốn chết a.

Là trang phục thổ thiếu nữ T_T

Trên đùi mang vớ đen bó, đến gót chân! Cổ áo rất là thấp!

Khiến cô không thể nhẫn nhịn chính là, trên mông còn kẹp quả cầu lông nhỏ —— là cái đuôi orz

Còn Giang gia đối diện, áo khoác nửa che, như ẩn như hiện. Tóc đen tán loạn, lộ ra một đôi mắt gian tà.

Cái này...

Khi Lôi Ti Ti đang tràn đầy mộng tưởng, Hệ thống thông báo: “Xin người chơi lựa chọn tư thế vòng giăng (giăng chân vòng lại) ~”

Cái này!

Trời tối...

Đèn tắt...

Lôi Ti Ti rơi lệ rồi...

“Ừ... Ừ... A”

Tiếng rên rỉ?!

Lôi Ti Ti kinh hãi nhìn màn ảnh: ánh sáng mờ mờ, chân nhỏ của mình lên lên xuống xuống! Còn có thân thể phập phồng phập phồng của Giang gia giữa hai chân!

Lôi Ti Ti không thể nhẫn nhịn nữa, chị không chơi, chị muốn thoát ra.

Lôi Ti Ti không chút do dự bấm nút thoát ra, trên QQ lập tức hiện một tấm hình màn hình.

“Ha ha ha, Lôi Ti Ti bạn mắc cỡ chết người...”

Trên màn hình là một thông báo của hệ thống: hỏa lực của Nhất Vĩ Độ Giang vô cùng hung mãnh, thể lực của Phỉ Ngã Lôi Ti Ti không đủ, hôn mê bất tỉnh...

Lại là hệ thống thông báo?!

Cô thật có thể đi chết T__T

18. Chương 18

Lôi Ti Ti rơi lệ login.

Thiệt là, đứa bé này muốn rống một tiếng: “Tôi không có ngất đi” sao?

Vừa lên mạng cô lại bị đưa đến phòng cưới tối đen. Tim Lôi Ti Ti đập mạnh, quỷ thần xui khiến điều chỉnh thị giác.

Con người màu đen của Giang gia xuất hiện ở trong tầm mắt, còn có màn che khe phập phồng phía sau anh.

Bọn họ vẫn còn đang... Làm?

Lôi Ti Ti thẹn thùng, ngàn vạn ngôn ngữ hóa thành im lặng tuyệt đối.

Rất nhanh, Giang gia liền trả lời cô: “Nương tử yên tâm, lần này vi phu nhất định dịu dàng một chút.”

Rõ là..... Gọi người là nương tử cũng nghiện sao >///

Lôi Ti Ti oán thăm, nhưng mà trên mặt lại hiện lên hai đám mây hồng nhỏ: “Em mất NET rồi, đây là công ty mạng gì = =”

Tín hiệu net đáng thương, lại bị vu oan lần nữa rồi.

Giang gia: “Nương tử sẽ không để cho vi phu vườn không nhà trống, vi phu biết.”

Lôi Ti Ti rơi lệ: Giang gia này sao lại diễn trò làm gì?! >

Tấm màn động phòng hạnh phúc vén lên...

Mặt của Lôi Ti Ti sắp cháy rồi...

Cũng may trò chơi còn có một chút xíu nhân tính, không có trực tiếp truyền ra hai người làm sao vén chăn, làm sao mặc y phục, làm sao... Nếu không cô sẽ chảy máu mũi mà chết T_T

Nhưng, bộ dạng trần truồng của Giang gia, thật là muốn xem a... >///<>

Sắc nữ Lôi Ti Ti đỏ mặt ra phòng cưới.

Cô lập tức bị kinh hãi, thật... Thật là nhiều người.

Đám dân dâm cười bỉ ổi: Ti Ti, chúng tôi tới quan tâm cô...

Tề Thiên Đại Thảm: “Ti Ti, sao cô lại ngất đi? Có phải chủ tịch quá vĩ đại hay không?”

Thỉnh Đăng Đăng: “Nói gì đi chứ!”

Lôi Ti Ti vui vẻ, Thỉnh Đăng Đăng thật có nghĩa khí >V

Thỉnh Đăng Đăng: “Lão đại chỉ có thể lớn, làm sao lại WEI (mạnh)?!”

Hiện trường lập tức bay ra tiếng cười ám muội, Lôi Ti Ti rơi lệ: “Nào có...”

Thỉnh Đăng Đăng nhất quyết không tha: “Vây chị dâu rồi cuộc có cảm giác gì?”

Lôi Ti Ti ghen đỏ mặt: “Ai giả thì biết!”

Nhất Vĩ Độ Giang: “Nương tử yên tâm. Trừ em ra, anh sẽ không cho người thứ hai biết.”

Ý tứ của anh, chẳng lẽ là... Chỉ lấy mình mình? Kinh!

Một tay run, Lôi Ti Ti bị kích.

Cô đặt lên kỹ năng mới...

Kỹ năng mới gọi là vân phiên vũ phúc...

Hệ thống thông báo: “Phỉ Ngã Lôi Ti chưa thỏa mãn dục vọng, yêu kiều một tiếng, khó nhịn áp đảo Nhất Vĩ Độ Giang.”

Trước khi động phòng lần nữa, một bóng dáng dưới góc trái màn ảnh xông vào tầm mắt của cô.

Nam tử mặc một bộ áo dài xanh sáng, nghiêng cầm cây cung dài ba thước, chính là Yên Vũ Nhâm Bình Sinh.

Sau khi động phòng, Lôi Ti Ti cũng rất ít đến phòng luyện tập. Việc học và tập luyện rất nặng, hướng chỉ nơi đó đối với cô mà nói, cũng coi như thương tâm mà?

Lưu Chiêu Chiêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nắm lấy lỗi tai của cô: “Cậu xem cậu một chút, cậu đã làm hại Giang gia!”

Trên màn ảnh, nam tử mặc áo đen đứng chấp tay, ở trong hoa rơi dày đặc, bóng dáng cao ngất tuần dật của anh, lộ ra một sự vắng lạnh cô đơn không nói nên lời.

Lưu Chiêu Chiêu điều chỉnh thị giác, trên màn hình chậm rãi nhảy ra một hàng chữ: “Đào Hoa Uyên”.

Lòng của Lôi Ti Ti tựa hồ bị cái gì đụng, hơi hơi đau.

Cô bĩu môi: “Mình lên ngay.”

Bây giờ hai người đang ở phòng máy trường học, lại có phần mềm vô địch Ngụy Dịch viết, xông qua tường lửa của internet? Dễ dàng >V

Không khéo chính là, Lôi Ti Ti còn chưa có login, Giang gia đã logout rồi. Lôi Ti Ti nhìn Đào Hoa Uyên trống trải, trong lòng cũng trống rỗng.

Lại nói, Giang gia thật ra thì rất chăm sóc cô?

Quyết đấu với Yên Vũ, giết chết Truyền Thuyết Ca (sau đó Lưu Chiêu Chiêu nói cho cô biết), chiến đấu liên tục, giải vây ình trong hôn lễ của Yên Vũ, bảo tứ đại cao thủ tặng mình trang bị...

Chẳng lẽ anh ấy yêu thích mình? Ý nghĩ này làm Lôi Ti Ti sợ hết hồn.

Người đàn ông thối này thích bêu xấu mình nhất, làm sao có thể? Huống chi, nếu như không có Thiên Nữ Vũ Y đó, bọn họ cũng sẽ không kết hôn mà? Người âm hiểm này, thật không muốn thiếu anh ta quá nhiều. Lôi Ti Ti quyết định phải sạch với Giang gia.

Nhưng anh ấy tặng mình nhiều đồ như vậy, tặng anh ấy cái gì tốt đây?

Người nghèo Lôi Ti Ti vuốt vuốt mái tóc, khổ não.

Nơi nào có khó khăn, nơi đó có NPC (Non Player Character - nhân vật thuộc trò chơi, không do người chơi khống chế).

NPC bộ dáng thương nhân bước đi thông thả đến trước mặt cô: “Ồ, tiểu cô nương, sao cô cô đơn một mình ở chỗ nào? Tôi thấy ánh mắt cô ngây ngốc, ẩn đường tối đen, không tốt, chẳng lẽ cô là giày rách trong truyền thuyết?”

Thương nhân từ từ quay ngược lại mấy bước.

Lôi Ti Ti rơi lệ: chẳng lẽ NPC cũng biết cô bị Giang gia phá sao? T_T

NPC sờ sờ bụng tròn vo: “Cô nương chớ sợ, chỗ này của tôi có một khóa đồng tâm (ổ khóa hình trái tim tim hoặc có khắc hình trái tim). Chỉ cần cô khắc tên tuổi tướng công của cô lên, cô có thể cùng anh ấy nắm tay...”

Lôi Ti Ti động lòng: “Bao nhiêu tiền?” Dùng khóa đồng tâm hối lộ Giang gia đi. Người đó thật rất thích diễn kịch mà.

NPC lắc lư ngón tay: “Năm vạn vàng.”

Năm vạn vàng, đó chính là 50 đồng! Trò chơi này thật là làm thịt người không nháy mắt, nhiều tiền như vậy có thể mua thẻ game >

Lôi Ti Ti mở túi ra, trợn mắt hốc mồm: má ơi, tại sao có thể có nhiều tiền như vậy... Lôi Ti Ti run rẩy đếm một chút, một số không, hai số không, ba số không... Sáu số? Lôi Ti Ti đếm một lần nữa, vẫn là sáu số sáu số a!

Cô véo Lưu Chiêu Chiêu: “Chiêu Chiêu!! Chiêu Chiêu!!! Minh phát tài phát tài!!”

Lưu Chiêu Chiêu khi dễ: “Cậu mới biết? Đây là thù lao =., =“ Lưu Chiêu Chiêu oán thầm: Lôi Ti Ti Biên (Lesbian) thúii, cậu xác định cậu không đả kích mình sao?

Lôi Ti Ti nghĩ cũng phải: Chiêu Chiêu thiếu món Thiên Nữ Vũ Y đã bị Giang gia lừa gạt như vậy, xong đời T_T cô nhận 1000 RMB của anh ta, chẳng phải là...

Hình ảnh lập tức bật ra từ trong đầu cô: Giang gia trần thân trên, trái Thanh Long phải Bạch Hổ, giữa là một con Chuột Mickey, trong tay cầm một con dao gọt trái cây, mặt bỉ ổi: “Anh nên chém em hay là ăn em đây? Oa ha ha ha ha...”

Lôi Ti Ti bị hù sợ, vội vàng nắm mua. Sau đó chọn loại chữ hơi cổ, khắc tên tuổi hai người lên.

Khóa đồng tâm, thật có thể vĩnh kết đồng tâm sao? Trong lòng của Lôi Ti Ti, dâng lên mong đợi nho nhỏ.

Lôi Ti Ti mua xong, lại chạy đến Hoàng Tuyền Bích Lạc luyện cấp. Nơi này hàng năm sương mù lượn lờ, dòng sông đưa tình chảy qua dãy núi trùng điệp, hai bờ sông nở đầy hoa bỉ ngạn đỏ rực[1].

Lôi Ti Ti thật vất vả kéo được con quái, lại bị cướp đi. Kẻ cướp mặc một bộ áo xanh, hai mắt linh khí bức người, là một muội muội tộc Nhân Ngư. Lôi Ti Ti lặng yên, lại kéo một con quái. Muội muội Nhân Ngư lại cướp. Lôi Ti Ti giận, chịu đựng không có phát tác. Cô quá tiểu bạch, cô cũng từng cướp quái của người khác, cho nên... Không đủ sức lực >

Vậy mà muội muội Nhân Ngư lại cướp nữa. Lôi Ti Ti hoàn toàn nổi giận: “Muội muội cô có ý tứ gì?”

Thương Hải Minh Châu: “Hả, đây không phải là Phỉ Ngã Lô Ti sao? Nhân yêu (les)... Rất nổi tiếng.”

Người đến không có ý tốt. Lưu Chiêu Chiêu đưa đầu tới: “Tiện nữ nhân này một phe với Hương Hương công chúa! Mẹ nó, cô dám khiêu khích tôi?! Lão nương tôi, lão nương tôi...!”

Lôi Ti Ti âm hiểm cười: “Làm nhiệm vụ liên hoàn của cậu đi. Không phải là một con “Heo” khác sao? Hừ.”

Phỉ Ngã Lô Ti: “Làm sao so được với cô, bạn học ‘ heo ’ Minh thân ái ~ heo đực nhà cô có khỏe không ^^”

Thương Hải Minh Châu: “Nhân yêu thôi!”

Phỉ Ngã Lô Ti: “Tôi là nhân yêu thì sao, Giang gia chính là yêu thích tôi, tôi cũng rất khổ não.”

Lôi Ti Ti đỏ mặt, Giang gia tôi thật xin lỗi ngài, tôi không phải cố ý lấy anh làm vũ khí sử dụng.

Người đã từng cuồng nhiệt theo Giang gia đành bị thương: “Đó là anh ta có mắt không trông!”

Lôi Ti Ti mừng rỡ: “Lại dám vũ nhục phu quân tôi? Xem tên!”

Giết chết người nha, muốn ra binh phải có lý do chính đáng >V

Sự thật chứng minh, heo đực và heo Minh (Minh trong Thương Hải Minh Châu) quả nhiên là một ổ, kỹ thuật pk đều thâm hiểm không nổi.

Heo Minh orz trên mặt đất kêu gào: “Mi chờ, ta gọi tỷ phu ta!”

Cả sở thích gọi tỷ phu cũng tương tự như thế, .

Khi vị tỷ phu này ra sân, Lôi Ti Ti im lặng triệt để: Vô Tình Tiệp Khách a -|||

Vô Tình Kiếm Khách nhìn nữ tử áo trắng rất đặc ý: Nhóc con, lần này còn không thu mi?! Nghĩ hần tổn N lần RMB mua bộ tranh bị lấp lánh ánh vàng này, nghĩ hần ngày ngày đứng ở trên web chờ Giang gia logout Lôi Ti Ti Biên login, nghĩ hần...

hần rốt cuộc vô sỉ cỡ nào, mới có thể kiên trì ý tưởng “Giết sạch Lôi Ti Ti” tới cùng?

Vô Tình Kiếm Khách giết vui sướng, Lôi Ti Ti không ngừng tuôn ra trang bị.

Khi khóa đồng tâm rơi ra, lòng của cô hung hăng kéo. Khóa vàng nho nhỏ, chạm khắc tên tuổi của anh và cô, sẽ phải biến mất như vậy? Cô không cần, kiên quyết không cần —— điếm xấu, .

Lôi Ti Ti mở kỹ xảo ra, tìm[Tự Tuyệt Gân Mạch], đó là tự sát. Như vậy cô có thể sống lại, lại chạy tới cầm khóa vàng, sẽ kịp chứ?

Trước khi Lôi Ti Ti tự sát, chợt ánh sáng tăng vọt trong màn hình, oanh một tiếng, Vô Tình Kiếm Khách bị bắn đi ra.

Lôi Ti Ti vui mừng: là Giang gia?!

Hình ảnh chậm rãi hiện ra. Đôi mắt dịu dàng, sống mũi tuấn tú, một bộ áo lam, hoa văn Phượng Hoàng như ẩn như hiện —— người chơi, Yên Vũ Nhâm Bình sinh.

Thương Hải Minh Châu: “Yên Vũ, anh đối với tỷ tỷ Tổ Thủ Lấy Cầm thế sao?”

Yên Vũ vung tay áo: “Vậy thì thế nào?!”

Lôi Ti Ti được sống lại vội vàng nhặt khóa vàng lên, Yên Vũ dịu dàng nói: “Không có chuyện gì chứ?”

Lôi Ti Ti lắc đầu, tâm đột nhiên căng thẳng.

Không nhìn lắm, người đàn ông tới trẻ hơn Yên Vũ một bước lại xoay người rời đi, là Nhất Vĩ Độ Giang?

19. Chương 19

Đuổi theo hay không, đây là một vấn đề.

Lôi Ti Ti vô cùng rối rắm ing: theo đạo lý là phải đuổi theo, dù sao Giang gia là xã hội đen nha, giận dữ cả mặt vung mạnh dao phay, vậy thì Game Over rồi, nhưng nếu đuổi theo, ngộ nhờ anh ta cười mình tự mình đa tình thì làm sao bây giờ? Không đúng không đúng, lấy trạng thái động dục lại tự luyện của người khác hiện tại, anh tuyệt đối sẽ hếch mũi lên mặt, đùa mà thành thật, cô không phải cày Game Over T_T

Yên Vũ bị lạnh lùng mất hứng: “Ti Ti, BOSS ở cầu Ô Thước tràn ra rồi, cùng đi đánh quái vật thôi.”

“Ừ, Tổ Thủ Lộng Cầm đầu?” Đối với sự lấy lòng hần ta, Lôi Ti Ti thật bình tĩnh. Chút giắc ngộ này cô vẫn có. Chánh phòng không làm lại đi làm tiểu tam? Lôi Ti Ti sinh viên ngành kỹ thuật rất nhanh ra kết luận: không có lời

~Ở giữa hai người xuất hiện sự tẻ ngắt khó chịu, tiện khách và heo Minh nhân cơ hội chạy.

Lôi Ti Ti mở túi ra bỏ khóa đồng tâm vào. Khóa đồng tâm nho nhỏ lẳng lẳng nằm, hai cái tên lồi chữ lệ (loại chữ thông dụng thời Hán) viết liền nhau, mượt mà đáng yêu.

Lôi Ti Ti nhú chân mày lại: “Thật ngại bang chủ, tôi còn có chuyện, đi trước.”

Chàng trai áo đen ngăn ở trước mặt cô: “Bởi vì Nhất Vĩ Độ Giang sao?”

Lôi Ti Ti không chút nào do dự: “Vâng”

Lúc này hộp tin tức của Lôi Ti Ti kêu lên tích tích.

[Thỉnh Đẳng Đẳng]: chị dâu, chị làm gì thế, mau trở lại a T_T

[Tôi Là Thương Gian]: chị không trở lại, lão đại sẽ giống như Dương Quá mỗi mắt chờ mong...

[Thỉnh Đẳng Đẳng]: chị mau trở lại, lão đại sẽ thành Diệt Tuyệt sư thái giết người không chớp mắt...

[Sultry]: =., =

Miền rất nghiêm chỉnh rất nghiêm túc nói cho cô biết: “Chị dâu, phải tuân thủ nữ tắc!”

Lôi Ti Ti vô lực gõ chữ: “Yên Vũ rõ ràng là thấy việc nghĩa hăng hái làm, không phải... Thấy sắc có ý.”

Cả đám: “Trừ lão đại còn có ai có ‘sắc’ với chị dâu?”

Lôi Ti Ti: “...”

Lôi Ti Ti giận đến đấm bàn: tôi và các người không xong >_

Lôi Ti Ti là điển hình miệng đậu hũ tâm đậu hũ. Mặc dù tứ đại cao thủ hạ thể diện của cô, nhưng hại bọn họ bị giết, không tốt lắm đâu?

Lôi Ti Ti thi triển ra khinh công, chạy đi Doanh Châu tiên đảo.

Khi Lôi Ti Ti chạy tới, thiếu chút nữa cho là mình đến nơi đang thử nghiệm vũ khí hạt nhân.

Quả thật, thảm tuyệt nhân hoàn a T_T

Giang gia mở chức năng quần sát, ba trong tứ đại cao thủ nháy mắt bị xuống đất ăn tội rồi. Miền đáng yêu đứng đó vẽ đường cho hươu chạy, không ngừng tăng máu sống lại ọi người nằm trên đất, sau đó sẽ oanh một tiếng.

Rất máu tanh, thể nhưng vẫn rất đẹp trai. Giang gia tràn đầy sát khí giống như Âm Dạ Diêm La, cư nhiên tràn đầy hấp dẫn trí mạng?

Lôi Ti Ti thấy sắc có ý ——

Cô quỷ thần xui khiến đi tới phạm vi công kích, Giang gia lại vừa lúc thả ra chức năng quần sát...

Trong lúc nhất thời ánh sáng tăng vọt trên màn ảnh, phịch một tiếng thiếu nữ áo trắng xoay một cái, hoa lệ lệ chết rồi...

Thỉnh Đẳng Đẳng kinh hãi: “Lão đại, sao anh lại bắn?”

Bắn? Lôi Ti Ti giống như bị say nặng, gương mặt trong nháy mắt đỏ hết, vô cùng chột dạ chỉ đối thủ: bắn bắn...

Tôi Là Thương Gian tiếp tục: “Bắn lắm người, ngộ thương rồi!”

Lôi Ti Ti may mắn: nhìn dáng dấp mọi người còn chưa có hiểu sai, hoàn hảo hoàn hảo >V

Giang gia lộ ra một nụ cười không chút để ý: “Không bắn nương tử của mình, tôi bắn người nào đây?”

Trừ Miễn ra, mấy người kia lập tức bỉ ổi cười: “Lão Đại nói đúng, lão Đại nói đúng ~”

Lôi Ti Ti hồng mắt: Giang gia anh không thuần khiết!

(Tôi không thể không nói, Ti Ti cô lại càng không thuần khiết?)

Lôi Ti Ti vừa hồng mắt vừa giải thích: “Giang gia, tôi và Yên Vũ, chúng tôi chúng tôi...”

Bị Giang gia lạnh lùng nhìn soi mói, cô cứ “Chúng tôi” rồi không tiếp được, bị kịch T_T

Giang gia vung tay áo, đi tới tâm đảo.

Tức giận?

Lôi Ti Ti nhờ giúp đỡ: “Làm sao bây giờ T_T”

[Thỉnh Đẳng Đẳng]: thật ra thì chị dâu, chị muốn lấy lòng lão đại thực vô cùng đơn giản.

[Tôi Là Thương Gian]: vậy còn không phải công lao của tôi

~[Sultry]: =., =

[Miễn]: ừ, chị dâu chị chỉ cần lại sấm đánh lại trời mưa, lão đại liền cao hứng

~Cả đám: ừ!

Lại sấm đánh lại trời mưa, đây là gì? __?

Lôi Ti Ti hôn mê, đâm Lưu Chiêu Chiêu: “Ý gì?”

Lưu Chiêu Chiêu hừ lạnh, khắc ra châm ngôn tám chữ: “Vân phiên vũ phúc, bán mình trả nợ!”

Thanh âm Lưu Chiêu Chiêu không nhỏ, mấy ánh mắt trong phòng máy đều bắn tới đây như đèn pha, lộ ra ánh sáng vừa bỉ ổi vừa nhiều chuyện.

Lôi Ti Ti liều mạng trốn sau lưng Lưu Chiêu Chiêu: không phải là tôi, thật không phải tôi T_T

Lôi Ti Ti tò tò đi theo phía sau Giang gia, Giang gia cưỡi Thanh Long vô cùng tiêu sái rời đi trước mặt cô.

Người nào đó ngồi ngay ngắn ở trên thân chim, bay ở tầng trời thấp rơi lệ: ông xã chạy BMW, mình lại ngồi máy kéo, không thể nhẫn nhịn >

Thật ra thì một đen một trắng, tình cảnh sát cánh cùng bay này, vẫn rất Thần Tiên Quyển Lữ rất làm người khác ghen chết —— nhất là trong mắt nhóm người tự xưng Mộng Tưởng Song Xu (hai người đẹp trong Mộng Tưởng quốc).

Giang gia thu rồng, bắt đầu bước chậm ở trên đảo. Lôi Ti Ti cầu cũng không được, rất xấu hổ theo đuôi ở phía sau.

Lôi Ti Ti có chút nhàm chán bắt đầu đi dạo diễn đàn, nhất thời tiện tay mở ra topic hot: “Nhân yêu nổi tiếng chơi bắt cá hai tay, có ý đồ có chân tướng”. Ở cuối topic đăng hình ảnh cô và Yên Vũ sóng vai đứng. Lôi Ti Ti xuống chút nữa, là hình ảnh Thương Hải Minh Châu bị cô ngược đăng lên.

Lôi Ti Ti sờ sờ cằm, rất cao hứng: so sánh với heo Minh, cô xem ra vẫn là nhân yêu mạnh hơn >V

Trên thực tế, người nào đó chưa bao giờ cảm thấy nhân yêu là nghĩa xấu, ngược lại cảm thấy đây là khẳng định cao nhất đối với thực lực của người chơi nữ ~(?)

Nếu Mộng Tưởng Song Xu đăng bài mà biết, đoán chừng phải tức chết.

Chỉ là hiện tại họ đang vội ly gián Ti Ti và Giang gia.

Đúng rồi, vừa rồi họ mai phục ở Doanh Châu tiên đảo, chờ “Vô tình gặp được” Giang gia

~[Thương Hải Minh châu]: Giang gia, lợi hại như anh lại tốt với Phỉ Ngã Lô Ti như vậy, cô lại vẫn dám bắt cả hai tay! Thật là làm cho người rất oán giận!

[Hương Hương Công Chúa]: đúng rồi! Tôi cũng thấy không được.

Giang gia không nói lời nào, Song Xu rất kích động.

[Hương Hương Công Chúa]: Minh Châu, cô ta còn giết cậu phải không?

[Thương Hải Minh Châu]: Đúng vậy a Đúng vậy a, bên trong topic đó nhắc tới rồi. Chỉ là trọng điểm đương nhiên là...

Thương Hải Minh Châu thật là âm hiểm, nhắc tới topic nhiều chuyện lại không để lại dấu vết. Lô Ti Ti cũng không gấp, kéo Lưu Chiêu Chiêu cùng nhau xem cuộc vui.

[Hương Hương Công Chúa]: đáng hận nhất chính là con nhỏ này hiện tại không giải thích một tiếng, căn bản không để Giang gia anh ở trong mắt chứ sao.

[Phỉ Ngã Lô Ti]: chi ——

Lưu Chiêu Chiêu phun, làm ra dấu tay bội phục.

[Thương Hải Minh Châu]: Giang gia anh xem cô ta dám khiêu khích anh như vậy!

Lô Ti Ti im lặng: không nói lời nào chính là không để vào mắt, nói chính là khiêu khích, cuộc sống a T__T

[Phỉ Ngã Lô Ti]: đây không phải là khiêu khích, đây là...

[Nhất Vĩ Độ Giang]: là cái gì?

Lô Ti Ti mãnh liệt hít một hơi: “Đây là yêu!”

Lưu Chiêu Chiêu kêu to: “Này này, Lô Ti Biên, Giang gia phê chuẩn cho hai người bọn họ vào Hạo Miếu các!”

Lô Ti Ti có chút giận, mặc dù phê chuẩn hay không là tự do của anh, nhưng biết rõ cô và Song Heo bắt hòa còn như vậy, thật quá mức.

Lô Ti Ti nói riêng với Giang gia: “Tướng công không phải nói chỉ thương một mình em sao? Hiện tại là như thế nào? (hai mắt lưng tròn)”

Nôn, Lô Ti Ti cũng tự ghê tởm. Nhưng cô cos dị thường sung sướng: bà nội nó, xem bao nhiêu truyện tiểu tam, hôm nay rốt cuộc thực hành một lần... >V<>

Ngụy Dịch hí híp mắt đen nhánh lại, trong tươi cười có chút giảo hoạt. Song Xu còn chưa có nhảy nhót ở Hạo Miếu các được một phút, lại bị đá ra ngoài.

Song Xu giận: “Nhất Vĩ Độ Giang anh có ý tứ gì?!”

Giang gia khó được hài hước: “Chọc các cô chơi.”

Lô Ti Ti bị kinh sợ, nói riêng với Giang gia: “Anh muốn làm gì?!”

“Nương tử chẳng lẽ không vui sao?”

Cái này... Lô Ti Ti cười trộm, Giang gia anh thật là quá âm hiểm >V

Song Xu mới vừa còn kêu loa ở thế giới, nói mình gia nhập đại gia đình Hạo Miếu các, cảm giác tốt như thế nào như thế nào.

Hiện tại nha, các đồng chí hạo Miếu các rồi rít nổi lên mặt nước, chúc mừng Song Xu bị đá:

[Thỉnh Đẳng Đẳng]: hai người bọn họ muốn vào nhà nhỏ bằng gỗ đến tẩu hỏa nhập ma?

[Tôi Là Thương Gian]: nhà nhỏ bằng gỗ làm sao có thể chứa phụ nữ không có phẩm chất như vậy?

[Sultry]: ừ =., =

[Miễn]: đúng rồi, họ và tiện khách đó còn khi dễ chị dâu đấy. Chỗ em có hình

~[Thỉnh Đẳng Đẳng]: chuyện bắt cá hai tay cũng là các người bịa? Chậc chậc.

[Phỉ Ngã Lô Ti]: gả cho người đàn ông ưu tú như vậy, tôi cảm thấy áp lực rất lớn

~[Hương Hương Công Chúa]: mới vừa rồi Giang gia thật phê chuẩn chúng tôi T_T

[Tề Thiên Đại Thảm]: không thể nào? Hai ngày trước heo đực cô không phải là mới vừa bị giết sao? Bây giờ lại có mặt vào Hạo Miếu các?!!!

[Thủy Tinh Nhi]: a, thiên lôi của tôi, nhân phẩm quả nhiên là không có hạn cuối...

[Vô Tình Kiếm Khách]: Hương Hương, Thương Hải, các em trộm câu đàn ông sau lưng anh!

[Tiêu Sái Tỷ]: mẹ nó, hai cô cùng chung một chồng?! Ông xã, anh phải ngoan a, đừng học tập tấm gương hư của tiện khách

~[Yêu Tiêu Sái Tỷ]: bà xã nói đúng, cọ

~[Hương Hương Công Chúa]: Thương Hải cô lại ***** (nói tục rất nhiều...)

[Tìm Triệu Triệu]: đồ đệ trước, bình tĩnh a bình tĩnh, vi sư cũng bị như vậy. Ta hiện tại rất may mắn mi câu đi tiện khách, ta mới chưa ăn thua thiệt, ha ha ha ha

~...

Kết quả là, án oan đệ nhất Mộng Tưởng quốc cứ như vậy ra đời.

Không thể không nói, Giang gia Giang chủ tịch thật rất có thủ đoạn chánh trị. Một chiêu mượn đao giết người một mũi tên bắn chết N con chim, vừa giải thích chân tướng sự kiện bắt cá hai tay lại khiến cho song heo đấu tranh nội bộ, thật là rất rất rất âm hiểm rồi... >V<>

Lôi Ti Ti thoải mái vội vàng nịnh hót: “Giang gia anh thật lợi hại, thần tượng a...”

Giang gia khó chịu: “En kêu anh cái gì?”

Lôi Ti Ti oán niệm: “... Tướng công.” T_T

Giang gia nói: “Không phải em muốn tặng đồ cho anh sao?”

Thì ra là anh ấy đều biết đều biết! thế nhưng lại ngụy trang đến bây giờ!! Lôi Ti Ti tâm bất cam tình bất nguyện đưa lên khóa đồng tâm.

Giang gia nhận lấy rồi, không chút để ý vuốt vuốt: “Nói như vậy, nương tử em mưu đồ với vi phu đã lâu rồi hả?”

Lôi Ti Ti lập bổ nhào. Đối với người đàn ông này mà nói, quả nhiên tự luyện mới là vương đạo (lớn nhất) a T_T

20. Chương 20

Chuyện khóa đồng tâm có ảnh hưởng thật khổng lồ.

Giang gia dùng khóa đồng tâm thay cho trang bị Hắc Diệu Thạch (đá quý màu đen sáng) vốn có. Cấp bậc chênh lệch giữa cả hai, còn nhiều hơn Lôi Ti Ti kém Giang gia.

Món đồng nát sắt vụn đó hợp với Giang gia ngọc thụ lâm phong, liền gây oanh động.

Thỉnh Đẳng Đẳng: “Lão đại, đây là trang bị dỏm gì? Muốn thuộc tính không có thuộc tính, muốn ngoại hình không có ngoại hình, khi nào thì trang bị của tân thị bị đè ép thế này rồi? Trời.”

Lôi Ti Ti rơi lệ: trang bị dỏm muốn thuộc tính không có thuộc tính, muốn ngoại hình không có ngoại hình, cô tốn 50 đồng đó nhé!

Giang gia không hổ thẹn, giờ giờ ông tay áo lên, chạm vào khóa trang bị nhẹ nhàng thoáng qua một cái. anh lãnh đạm nói: “Nương tử của tôi tặng.”

Nương —— tử —— tặng —— hay sao?

Tứ đại cao thủ kiểm tứ đại độc thân nước mắt lưng tròng cắn khăn tay: “Nương tử người ta tặng T_T”

Tứ đại cao thủ thảm, nhưng Lôi Ti Ti còn thảm hơn bọn họ.

Gần đây cô lại thêm một danh hiệu hết sức bất nhã —— gà mái sắt.

Đây là kiệt tác của đẳng Giang gia, có thể thấy được, oán khí của những người ái mộ tương đối lớn a ——

“Cô lại dám tặng cái khóa rẻ tiền thế cho Giang gia! Mới 50RMB? Sính lễ của chủ tịch chúng ta đi nơi nào? Mẹ nó!”

“Hoàn toàn không xứng!”

“Cô nói là cái khóa đó, hay là cái nào?”

“Muốn cùng Giang gia vĩnh kết đồng tâm?”

“Mẹ nó, tôi thấy con đó là lòng muông dạ thú!”

“Vấn đề là, Giang gia lại vẫn coi nó như bảo bối ><>

Lời vừa nói ra, bốn tòa vắng lặng. Đúng, đã kích họ nhất chính là, rõ ràng là cô gái thấp kém, rõ ràng là khóa dỏm, Giang gia anh minh thần võ lại xem như bảo vật!

Không thể nhẫn nhịn nữa!

Lôi Ti Ti cảm thấy sau lưng có trận gió lạnh: “Chiêu Chiêu, sao mình cảm thấy mọi người cực kỳ khó chịu với mình vậy?”

Lưu Chiêu Chiêu rất ngắn gọn: “Giang gia.”

“Không đúng. Lúc mình vừa mới gả cho Giang Gia, họ rõ ràng không có oán giận như vậy.”

Lưu Chiêu Chiêu khẽ mỉm cười: “Khi đó họ đều cảm thấy cậu không có uy hiếp, dễ dàng bị bỏ ~”

Lưu Chiêu Chiêu che mặt thở dài: mọi người đều say chỉ mình tôi tỉnh. Chỉ có nữ vương anh minh như tôi, mới có mắt tinh biết JQ, một phát khám phá bộ mặt thật của Lôi Ti Ti Biên (lessbian) này!

Lôi Ti Ti đứng ở góc tường vẽ vòng vòng ing: lại bị cho là như vậy, rơi lệ >

Khi Lôi Ti Ti đang chém cho hả giận, Hạ Hạ - bạn trong đoàn lại truy hồn đoạt mệnh call: “Ti Ti, hôm nay trong đoàn đi liên hoan, cậu đến không?”

Lôi Ti Ti đang ở phòng máy vội vàng từ chối: “Mình không đến.”

Học trưởng vẫn lời thề son sắt muốn theo đuổi mình, gặp mặt rất lúng túng T_T

Hạ Hạ bắt đầu câu dẫn Lôi Ti Ti: “Thật không đến à? Cậu xác định?”

“Mình...”

“Hôm nay đoàn trưởng mời chúng mình đến Kim Tiền Báo ăn cơm ~”

Kim Tiền Báo? Lôi Ti Ti chảy nước miếng nước miếng: đoàn trưởng anh có tiền như thế làm chi?!

Lôi Ti Ti đã ăn thịt gà cả tuần bị dao động...

“Hôm nay đoàn trưởng mời chúng ta đến Tiền Quỳ karaoke ~”

Karaoke?! Lôi Ti Ti kích động, cô cực kỳ thích rống Tinh Trung Báo Quốc[1] ở trong phòng chung >< (ý=“ là=“ cô=“ nàng=“ này=“ cực=“ thích=“ hát=“ karaoke=“ bài=“ tình=“ trung=“ báo=“>

Quyết tâm của Lôi Ti Ti bấp bênh...

Cô muốn làm giầy giữa cuối cùng, lại chợt bị người ôm lấy: “surprise!”

Lôi Ti Ti bị hù dọa: “Hạ Hạ, sao cậu ở chỗ này?!”

“Mình mới từ phòng nhạc chạy tới, vui mừng chứ vui mừng chứ?”

Lôi Ti Ti bị tập kích trắng cả mặt: “Hết cả hồn...”

Là kinh sợ có được hay không?

Hạ Hạ không nói lời gì nín Lôi Ti Ti lại, đạp cô vào taxi.

Hạ Hạ cười nhỏ: “Cầm roi thép trong tay làm thịt cậu ~”

Lôi Ti Ti phụ họa: “Mài dao sên soét về phía đoàn trưởng ~”

Hai người âm hiểm nhìn nhau cười, hàm răng chiếu ra ánh lửa: không biết tại sao, vừa nghĩ tới có thể ăn chực có thể làm thịt người liền vô cùng nhiệt huyết a! >V

Cái gọi là mừng quá sinh buồn, đúng là chỉ Ti Ti đáng thương mà.

Phòng ăn Kim Tiền Báo, một đám người trẻ tuổi đang đẩy ly đưa chén, cực kỳ náo nhiệt. Lôi Ti Ti vùi ở trong góc không nói tiếng nào. Cô nhìn sang đối diện, hai bóng dáng quá sát nhau làm đau nhói ánh mắt của cô.

Nghiêm Vũ Vi tránh ánh mắt của cô, nghiêng đầu đi. Võ Đình thuận thể ôm cánh tay của anh, thân hình Nghiêm Vũ Vi hơi chậm lại.

Lôi Ti Ti xoay mặt đi, tiếp tục vùi đầu dùng bữa. Cô không hiểu, người ngày hôm qua còn nói không có em thì không được, hôm nay tại sao có thể thân nhiên khanh khanh ta ta cùng người khác như vậy? Những món ăn tinh xảo kia, vô luận là chua hay ngọt, đến trong miệng cô, đều là đắng. Đắng đến thấy chất.

Hạ Hạ chụp cô: “Chớ ăn nữa, ăn nữa sẽ cắn trúng cái mâm rồi!”

Lôi Ti Ti buồn buồn ừ một tiếng, mang theo giọng mũi như có như không. Cô không dám ngẩng đầu, cô sợ vừa ngẩng đầu nước mắt sẽ chảy xuống. Cô hít mũi một cái, cười khổ: đây chính là còn chưa bắt đầu, đã kết thúc sao? Lôi Ti Ti hung hăng buồn bực uống một ngụm rượu.

Một bữa cơm ăn nhạt như nước ốc. Lôi Ti Ti đi theo phía sau mọi người, cô đơn chiếc bóng mà đi. Một lát sau, Hạ Hạ chạy đến bên người cô: “Ti Ti, cậu phải chuẩn bị thật tốt! Để cho bọn họ thấy, Mạch Khắc Song Thư chúng ta làm sao giết hết tất cả >V<>

Lôi Ti Ti khoát khoát tay: “Hạ Hạ, mình không đi.”

“Cậu không đi?!” Giọng của Hạ Hạ đột nhiên cất cao.

Đoàn trưởng Tào Tuấn quay đầu lại: “Ti Ti em không đi? Có chỗ nào không khỏe à?”

Lôi Ti Ti mệt mỏi nói: “Hơi mệt. Mọi người chơi vui vẻ.”

Tào Tuấn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Lôi Ti Ti: “Một mình em trở về không có chuyện gì chứ?”

“Em sẽ gọi xe.”

“Tốt lắm, về đến thì gửi tin nhắn cho anh.”

“Ừ.” Lôi Ti Ti không yên lòng đáp một tiếng.

Cổ tay của cô chợt bị người nắm chặt, Lôi Ti Ti giương mắt, là Nghiêm Vũ Vi.

“Anh đưa em về.” Nghiêm Vũ Vi nhún chặt mày rậm, trong mắt viết đầy lo lắng.

Nhưng cô không cần. Lôi Ti Ti giầy giụa: “Không cần.”

“Anh đưa em về.” Giọng nói của Nghiêm Vũ Vi khiến người khác không thể phản bác, hần hơi dùng lực, Lôi Ti Ti liền không thể động dậy.

Lôi Ti Ti đề cao âm lượng: “Không cần!”

Nghiêm Vũ Vi hừ lạnh, giờ tay cản lại một chiếc xe taxi. Lôi Ti Ti liều mạng giãy giụa ở trong lòng hắn. Võ Đình kéo Nghiêm Vũ Vi, ánh mắt lại nhìn Lôi Ti Ti: “Không có sao, phát câu cái gì?”

Khóe miệng của cô ta cười như không cười: “Không ngoan a ~”

Lôi Ti Ti cúi đầu: “Giống như cũng không quá mệt mỏi, hay là đi karaoke thôi.”

Một nhóm người gào khóc thảm thiết ở trong phòng hát. Kinh khủng nhất là, bọn trẻ con có tể bào nghệ thuật vô cùng phát đạt này, lại còn muốn hợp ca! Bọn họ từ Nghĩa Dũng Quân khúc quân hành rống đến Tốt nghiệp, chưa bao giờ theo điệu nhạc, mà căn bản cũng không có nhạc.

Lôi Ti Ti vuốt vuốt trán, hai mắt biến thành màu đen. Võ Đình ngồi ở bên người cô, đánh nhịp từng phát từng phát. Võ Đình nghiêng đầu: “Ti Ti, sao em không hát?”

“Cổ họng không quá thoải mái.”

Võ Đình dí dỏm cười một tiếng: “Hay là trong lòng không thoải mái?”

Lôi Ti Ti ngẩn người một chút, Võ Đình cười: “Chị thấy sắc mặt em không tốt lắm, không phải có tâm sự gì chứ?”

Thì ra không phải ám hiệu cô, mà là hù cô sợ.

“A, không có.” Lôi Ti Ti phối hợp gửi tin nhắn cho Ngụy Dịch: “Tụi em ở karaoke Tiền Quỹ, buổi tối trở lại.”

Ngụy công công lời ít mà ý nhiều: “Thì sao?”

Lôi Ti Ti ngoan ngoãn báo địa chỉ. Suy nghĩ một chút cô lại cảm thấy mình có vẻ uất ức, nên che giấu: “Công công không phải anh sợ tối, một mình không ngủ được chứ?”

“Lôi Ti Ti, chúng ta từng cùng nhau ngủ?”

Lôi Ti Ti rơi lệ: bị trêu ghẹo trở lại T_T

Võ Đình hỏi: “Bạn trai?”

Lôi Ti Ti vội vàng phủ nhận: “Không phải. Phải...”

Mình xong rồi, sao lại nói cho cô ta biết?!

Lôi Ti Ti cố làm ra vẻ huyền bí: “Không nói cho chị biết, không nói cho chị biết, không nói cho chị biết ~” cô đỏ mặt hời hợt, mình thật ngại thơ -|||

Võ Đình nhếch môi cười một tiếng: “Ti Ti xem chị là người ngoài?”

Chị xác định chị không phải? Lôi Ti Ti oán thăm. Trước đó, cô và Võ Đình cũng không có tiếp xúc, cũng không quá thích cô ta. Bởi vì Lưu Chiêu Chiêu không thích.

Đánh giá của Lưu Chiêu Chiêu đối với Võ Đình là: “Thôi đi, không phải bộ dạng xinh xắn một chút sao? Ti Ti của chúng ta đẹp mắt như vậy cũng không làm chuyện: bắt cá hai tay, hai mặt, khẩu thị tâm phi. Võ Đình là cô gái hư!” Nói xong nhất định trầm thống khoét cô một cái: “Thôi, loại người thông minh như cậu muốn làm cũng không làm được.”

Lôi Ti Ti rơi lệ.

Ti Ti đáng thương bị Chiêu Chiêu nữ vương tẩy não rồi, nhận định Võ Đình chính là loại người vô cùng tính toán, vô cùng âm hiểm.

Cho nên cô thật không thích cô ta nổi. Hiện tại lại càng không thích T_T

“Học tỷ là bảo vệ của em sao?” Lôi Ti Ti cười ha hả, ý đồ lừa dối vượt qua kiểm tra.

Ánh mắt Võ Đình lóe lóe, kéo tay Lôi Ti Ti qua: “Rất đẹp.”

Lôi Ti Ti dối trá trả lời: “Đồng hồ của học tỷ cũng rất xinh đẹp.”

Võ Đình lắc lư cổ tay: “Em nói cái này? Nghiêm Vũ Vi tặng.”

Lôi Ti Ti yên lặng.

“Kẻ ngu này nói muốn dùng cái đồng hồ này trói chặt chị. Ai mà thèm, cũng không phải là nhẫn ~ Ti Ti em nói có đúng hay không?”

Lôi Ti Ti không nói.

Võ Đình cảm khái: “Ti Ti, hiện tại chị thật rất hạnh phúc. Chị biết rõ trước kia em thích Nghiêm Vũ Vi, nhưng thật ngại, hiện tại anh ấy là của chị.”

Lôi Ti Ti nắm quyền: “Chúc, mừng, chị!” Biết rất rõ ràng cô từng thích Nghiêm Vũ Vi, còn tới khoe ân ái? Lôi Ti Ti nảy sinh cảm giác ghê tởm từ gan, cười gằn: thật xem cô dễ khi dễ hay sao?

Võ Đình cả gan cười: “Cám ơn.” Lấy qua microphone: “Vũ Vi, chúng ta hợp ca có được hay không?”

Hạ Hạ bưng thức uống ngồi vào bên cạnh Lôi Ti Ti: “Cô ta nói gì với cậu? Nôn, còn Hôm nay em muốn gả cho anh Không phải cô ta khóc la hét muốn ngã vào, Nghiêm Vũ Vi sẽ cùng với cô ta?”

Hạ Hạ còn nói: “Nghe cô ta nói, cậu thích học trưởng Nghiêm Vũ Vi? Ti Ti mình ủng hộ cậu! Hiện tại học trưởng nói bọn họ chỉ là bạn, phải mau chóng dụ được anh ấy ~”

Cô dùng thủ đoạn ngoan độc cỡ nào. Nếu học trưởng thật mắc câu, cô sẽ trở thành “tiểu tam” —— cho dù bọn họ cũng không phải bạn bè trai gái chân chính.

Lôi Ti Ti cười lạnh.

Khoảng rạng sáng, một nhóm người hát đủ rồi, nằm trên ghế sa lon ngã trái ngã phải.

“Nhảm chán muốn chết, chúng ta đi thôi.”

“Không được! Bao suốt đêm đó?” Quỷ keo kiệt Hạ Hạ khê quát.

“Ồ, Hạ Hạ, gần đây càng ngày càng có dáng của đoàn trưởng phu nhân ~”

Lôi Ti Ti yếu ớt nói: “Thế nào, cậu ghen?”

Nhảm chán nhân sĩ cảm miệng.

Hạ Hạ cảm kích liếc nhìn cô một cái, chà xát tay: “Chúng ta chơi mạo hiểm nói thật đi?”

Mọi người cắt: “Còn gì mới mẻ hơn hay không?”

“Không chơi đẹp đi.”

“Chơi chơi chơi!” Một đồng chí nhắm mắt cao giọng ủng hộ: mập mờ a mập mờ, không phải diệt vong trong lời thật lòng, thì sẽ bộc phát trong mạo hiểm lớn.

Đương nhiên là muốn chơi >V

Quy tắc trò chơi rất đơn giản, chính là một người chuyển chai rượu, người bị chỉ đến phải trả lời vấn đề. Sau đó người này lại chuyển chai rượu.

Hoặc là thật lòng, hoặc là lựa chọn uống rượu.

Được rồi được rồi, đoàn trưởng đại nhân trừ thật, nhiều nhất chính là tiền.

Hôm nay Lôi Ti Ti rất bị kịch, bị chỉ đến N lần. Cô không hề nói thật lòng một lần nào, chỉ ở đó uống rượu.

Chỉ chốc lát sau, sắc mặt của cô liền khê ửng hồng, một đôi mắt long lanh vòng tới vòng lui, ngực khê phập phồng, mê người không nói ra được.

Chai rượu lại chỉ về phía cô một lần nữa.

Võ Đình nắm chặt chai rượu, hỏi: “Người trong lòng có ở đây hay không?”

Ánh mắt của Lôi Ti Ti dừng nhìn Nghiêm Vũ Vi, hồi lâu mới nói: “Em chọn mạo hiểm lớn.”

Chai rượu đập lên bàn, “Rốp ——” tiếng vang thanh thúy. Nụ cười của Võ Đình trong nháy mắt cứng ngắc.

Võ Đình dùng khước mắt nhìn lướt qua Nghiêm Vũ Vi, Nghiêm Vũ Vi hơi nghiêng đầu, khước môi mím thật chặt. Võ Đình tức giận, cô lại nâng cục đá đập chân của mình? Nghiêm Vũ Vi rõ ràng chưa chết tà tâm, bản thân cô lại tạo cơ hội tỏ tình gián tiếp thay Lôi Ti Ti.

Nhưng lúc đó cô lại không kiềm chế được. Võ Đình càng nghĩ càng giận, cổ tình kiềm nén không thể phát tác. Cô đoạt lấy ly rượu của Lôi Ti Ti: “Ti Ti, đừng uống nữa. Uống nữa sẽ nói mê sảng.” Cô là đang ám chỉ Nghiêm Vũ Vi: Lôi Ti Ti uống say, lời của cô ta anh đừng tưởng thật.

Lôi Ti Ti không nói, ha ha cười khúc khích. Tay không có cầm ly rượu liền đánh vào ngực Võ Đình: “A... Đúng đúng... Thật xin lỗi.”

Nghiêm Vũ Vi vọt đứng lên: “Anh đưa cô ấy về nhà.”

Võ Đình ghen ghét dữ dội: “Nghiêm Vũ Vi!”

Người biết chuyện co rụt lại trên ghế sa lon: ngồi vững ngồi vững, xem cuộc vui xem cuộc vui >V

Hạ Hạ thì thầm một tiếng: “Thì ra Ti Ti không phải yêu đơn phương, à?”

Nghiêm Vũ Vi nói xong liền bế Lôi Ti Ti lên, toàn hiện trường đều hít khí.

Hạ Hạ không ngừng co lại trong ngực Tào Tuấn: trời ạ, thật xấu hổ thật xấu hổ >

Võ Đình ngã ngồi xuống, sắc mặt tái xanh.

Lôi Ti Ti liều mạng giãy dụa trong lòng Nghiêm Vũ Vi: “Buông tôi ra!” cô hung hăng va chạm trong ngực Nghiêm Vũ Vi, Nghiêm Vũ Vi lão đạo ngã trên mặt đất, Lôi Ti Ti lăn ra ngoài.

Nghiêm Vũ Vi đứng dậy, lại đưa tay đỡ dưới cổ Lôi Ti Ti. Chợt có đôi tay đẩy hấn ra, Nghiêm Vũ Vi gương mặt, đối mặt với đôi mắt băng lãnh.

Lôi Ti Ti lập tức quán lấy người mới đến: “Ngụy... Dịch.”

Ngụy Dịch cúi người, đỡ Lôi Ti Ti lên. Lôi Ti Ti cuộn lại như con mèo nhỏ, khước miệng nhếch lên.

Tào Tuấn liền vội vàng đứng lên: “Ngụy Dịch học trưởng.”

Sắc mặt Ngụy Dịch không tốt ừ một tiếng, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc mái của Lôi Ti Ti.

Có người bàn luận xôn xao: “Anh ta chính là Ngụy Dịch học trưởng trong truyền thuyết, tôi tôi... Tôi thật kích động a!”

“Người thật đẹp trai gấp trăm lần hình đăng trong diễn đàn ~”

Hạ Hạ lui về phía sau co lại vô hạn: cách xa tôi một chút cách xa tôi một chút, tôi không muốn trái tim tôi bị dao động T_T

Võ Đình cười lạnh: “Thật không biết hai người bọn họ có quan hệ như thế nào.”

Ngụy Dịch lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái: “Võ Đình, không cần nghĩ ai cũng như cô.” Xấu xa.

Nói xong Ngụy Dịch liền xoay người đi ra ngoài, tay đệm ở dưới đầu Lôi Ti Ti khẽ dùng sức. Lôi Ti Ti thoải mái hừ hừ. Nghiêm Vũ Vi ngăn ở trước mặt Ngụy Dịch: “Học trưởng, anh và Ti Ti rốt cuộc là quan hệ gì?! Cô ấy cự tuyệt tôi, có phải bởi vì hai người sớm quen nhau?!”

Ngụy Dịch nhàn nhạt cười: “Cậu xứng hỏi sao?”

“Tại sao không xứng!” hốc mắt Nghiêm Vũ Vi đỏ lên.

Ngụy Dịch không nhận được: “Cậu nên rõ ràng hơn tôi.”

“Uh, cô ấy chưa từng đồng ý làm bạn gái của tôi. Nhưng anh cũng giống vậy! Anh chỉ là hàng xóm trước kia của cô ấy mà thôi!”

Ngụy Dịch cười khẽ: “Cô ấy không cần đồng ý, cô ấy từ đầu đến cuối đều là...”

Hơi thở nóng bỏng của anh phủ ở viền tai Lôi Ti Ti, Lôi Ti Ti khẽ co rúm lại, tay không tự giác nín áo Ngụy Dịch.

Ngụy Dịch cười cười, bỏ qua Nghiêm Vũ Vi, đi ra ngoài.

Ngụy Dịch ném Lôi Ti Ti vào ghế trước, vỗ vỗ mặt của cô: “Không cần phải giả bộ đâu.”

Lôi Ti Ti vụt mở mắt, mặt lại có khuynh hướng càng ngày càng hồng: “Công công, cảm ơn anh.” Tửu lượng của Lôi Ti Ti không tốt, nhưng thần kỳ là, cô có thể chịu sức rượu đến hai tiếng sau mới tái phát.

Cho nên cô liền giả say, sau đó cầu xin Ngụy Dịch tới cứu cô.

Con mẹ nó, con cọp không phát uy, xem tôi là Hello Kitty! Vậy mà công công liếc thấy tính toán của cô, khóc.

Ngụy Dịch vuốt mặt của cô, cúi người: “Lôi Ti Ti, sao em lại yên tâm với anh như vậy?”

Ngụy Dịch dựa quá gần, ánh mắt đen bóng có hồn, cực kỳ câu hồn người, dường như muốn hút cả cô vào. Lôi Ti Ti xém ngất xỉu, nắm vạt áo trước của anh lẩm bẩm: “Công công, chúng ta quen biết lâu như vậy. Anh không được xuống tay, đây chính là loạn luân, cấm đoán...”

Ngụy Dịch khẽ mỉm cười, trong hơi thở mang theo một tia rối loạn. Thanh âm khàn khàn mập mờ phủ ở bên tai cô: “Anh không ngại.” Răng hổ nhọn như có như không liếm tai của cô, tạo ra một loạt động quẩn rữ.

Cả người Lôi Ti Ti run rẩy, tiếp theo liền xụi lơ.

Môi lạnh đã đi lên, ôm đầu lưỡi của cô tùy ý làm nhục...

21. Chương 21

Lôi Ti Ti nổ oanh một tiếng, trong đầu trống rỗng.

Thế hôn của Ngụy Dịch mạnh mẽ, cô còn chưa kịp phản kháng đã nộp khí giới đầu hàng.

Đầu lưỡi của anh trêu chọc lúc sâu lúc cạn, dẫn dụ cô buông tha chống cự mà triền miên hưởng thụ với anh. Lôi Ti Ti vụng về tránh né, tiến lùi đều khó.

Trong cổ họng Ngụy Dịch tràn ra tiếng cười dè dặt trầm thấp, anh vòng tay ôm cô ở trước ngực, càng bá đạo hơn cô hơn.

Nụ hôn của anh mang theo nhiệt tình không thể kháng cự, công thành đoạt đất ở trong môi miệng cô. Cảm nhận vị giác nổ tung như nhiều đóa pháo bông, không khí còn sót bị anh nhấn chìm chiếm đoạt —— Lôi Ti Ti cảm thấy choáng đầu hoa mắt, không kịp hãm được bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh, tham lam mút hơi thở truyền qua của anh.

Mà đối thủ cực kỳ giảo hoạt. Mỗi một lần cô đòi lấy, lại dẫn tới tiến công sâu hơn của anh. Anh kiên định lại thương tiếc chiếm đoạt đầu lưỡi của cô, cảm giác tim đập nhanh khó nhịn sắp bức cô đến điên. Cả người Lôi Ti Ti nóng lên, chóng mặt giống như đặt mình trong đám mây. Cô không tự chủ được bầu vú bả vai Ngụy Dịch, muốn tìm chỗ dựa vào.

Thật không thể giải thích cho hợp lý. Cô phát hiện mình lại không ghét anh hôn. Thậm chí, không cách nào kháng cự ngược lại rất thích.

Một tay của Ngụy Dịch luồn vào dưới vạt áo sơ mi của cô, ngón tay hơi chai tạo ra xúc cảm kỳ dị. Động tác của anh tạo ra một luồng gió nhẹ, Lôi Ti Ti co rúm lại, trên da thịt mềm mại lập tức nổi da gà. Cả người Lôi Ti Ti run lên, kêu nhỏ: “Công công, sao anh... Ừ...”

Âm cuối của cô mềm đến cơ hồ chảy ra nước, mang theo vẻ quyến rũ đặc biệt của ban đêm.

Ngụy Dịch hít sâu một hơi, ánh mắt càng trở nên mê ly. Anh liên tục chiến đấu trên chiến trường, tới xương quai xanh của cô, chôn bọn họ giữa những nụ hôn thật sâu. Không gian trong xe vô cùng chật, hai người dùng một loại tư thế kỳ dị kề nhau thật chặt.

Lôi Ti Ti vội vã ngẩng đầu lên, thân thể không đề phòng nở rộ ở dưới thân anh. Cô cảm thấy vừa thống khổ vừa xấu hổ, ngón tay không tự chủ được trượt vào tóc anh. Tóc của anh mềm mại trơn mượt, mang theo ánh trắng nhàn nhạt, từ giữa kẽ tay trượt xuống, mang theo chút hơi lạnh. Lôi Ti Ti đè nén thở gấp, đầu óc đã hoàn toàn hỗn loạn.

Ngụy Dịch vén áo lông của cô lên cao, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về ở sau lưng cô.

Lôi Ti Ti dự cảm sắp có chuyện xảy ra, trong đôi mắt lộ ra thần sắc cầu khẩn. Men say nhuộm đỏ khoe mắt hơi vênh của cô, chọc cho anh yêu thương hôn mắt của cô.

Hơi thở nóng bỏng của anh phủ tóc mai của cô, anh nói liên miên không ngừng bên tai cô: “Đừng sợ, giao cho anh.” Đừng sợ, giao cho anh —— đem em, và trái tim của em, đều giao hết cho anh.

Lôi Ti Ti nghe vậy tim lại đập mạnh và loạn nhịp, cô cố gắng mở trừng hai mắt, muốn nhìn rõ người trước mắt.

Người đàn ông anh tuấn khôi ngô tựa hồ biến thành thiếu niên áo trắng trong trí nhớ, không thể làm gì khi đối mặt với người gốc như mình. Khi đó mình luôn vì mẹ không chiều theo yêu cầu của mình mà khóc, tiếng khóc kinh thiên động địa, nhiều lần đều có thể kinh động Ngụy Dịch ở nhà bên.

Anh thích từ trên ban công nhảy qua. Một tay khê chống, vạt áo sơ mi khê nhếch, eo nhỏ như ẩn như hiện. Sau đó xoa xoa đầu của mình, nhẹ giọng an ủi: “Đừng sợ, giao cho anh.”

Tựa hồ, chỉ cần có anh, tất cả vấn đề đều không phải lo. Coi như là Ngày Tận Thế, cũng không có sao. Trong lòng có cảm giác an tâm mơ hồ rồi đây. Lôi Ti Ti hít một hơi thật sâu: không bằng tin anh một lần nữa, cứ như vậy giao mình ra.

Nét mặt của cô, chấp nhận lại ngọt ngào.

Đầu ngón tay Ngụy Dịch khê xê dịch, trói buộc cuối cùng trên người cô cũng bị mở ra, bộ ngực mềm mại nhảy ra ngoài như con thỏ nhỏ —— Cùng lúc đó, một hồi chuông điện thoại di động phá vỡ sự tĩnh lặng vốn có.

Thân thể Ngụy Dịch dừng một chút, lộ ra vẻ mặt tức giận hiếm có. Lôi Ti Ti mơ mơ màng màng nhìn anh một cái, khê gọi: “Ngụy Dịch... Anh?”

Áo lót giắt trên người theo động tác của cô lúc lắc một cái, vạt áo trượt qua phần mềm mại màu hồng của cô. Lôi Ti Ti cau mũi một cái, rúc vào trong lòng anh co lại: “... Thương.”

Một tay Ngụy Dịch cúp điện thoại, áp sát cô vào trong ngực. Giữa hai lồng ngực anh khí của anh có chút do dự, tựa hồ hết sức khắc chế cái gì.

Lôi Ti Ti cựa xát ở trong lòng anh, trên người mang theo mùi sữa nhàn nhạt. Tay của cô đặt trong tay anh, rất nhỏ, dễ dàng có thể hoàn toàn bao bọc.

Vẫn còn con nít.

Ngụy Dịch thở dài, đè xuống toàn bộ suy nghĩ không an phận, anh có vẻ hơi vụng về giúp Lôi Ti Ti mặc y phục, rồi xoay người trở lại ghế chính. Ngụy Dịch khởi động xe, ánh mắt không khỏi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời xa xăm khê ửng đỏ, từng chấm nhỏ đụng vào nhau.

—— ngày mai là ngày tốt.

Khóe miệng cong lên, nụ cười dịu dàng.

Ngày hôm sau Lôi Ti Ti ngủ thẳng đến khuya.

Thật ra thì cô đã tỉnh từ rất sớm, nhưng chính là không muốn thức.

Ngày hôm qua, thật là quá T_T

Cô thật hận!

Tại sao có người say rượu mất lý trí ngày hôm sau có thể không nhớ gì cả? Tại sao có người say rượu mất lý trí ngày hôm sau lại nhớ tất cả rõ ràng?

Tại sao cô rất bị thống chính là loại người thứ hai?!

Loại cảm giác này giống như mèo cào, làm cho Lôi Ti Ti thiếu chút nữa phát điên. Cô và công công, tựa hồ, giống như, có lẽ, có thể đã xảy ra cái gì? Nhưng, rốt cuộc là cái gì a T_T

Lôi Ti Ti kêu rên một tiếng, cả đầu vùi vào trong gối nằm đung đung. Bóng đen khổng lồ chột xuá hiện trên đỉnh đầu, phối hợp thanh âm không mẫn không lạt của người khác: “Lôi Ti Ti, em có thể đừng mất thể diện như vậy được hay không?”

Lôi Ti Ti tức giận, lật người muốn ngồi dậy. Đáng tiếc chân trái cô vừa lúc bị mền cuốn lấy, cô vừa dùng lực, tấm mền vốn đã xóc xếch chỉ chực rớt xuống “Vèo ——” bay ra ngoài.

—— bị kịch.

Lôi Ti Ti khép lại cổ áo sơ mi mở rộng, nước mắt rơi như mưa: ai có thể nói cho tôi biết, quần áo của tôi ở đâu không?!

Bây giờ Lôi Ti Ti chính là đang ở trạng thái như sau.

Cô mặc một cái áo sơ mi chỉ che kín đến bắp đùi, lộ ra hai cái bắp đùi trắng như tuyết, hiện lên tư thái nàng tiên cá nhỏ. Hơn nữa khiến cô không thể nhận chính là, ‘phụ tùng’ bên trong cô không biết không cánh mà bay từ lúc nào, cô đã gần như lỏa lồ T_T

Lôi Ti Ti ở cái nhìn soi mói của Ngụy Dịch, mặt vọt thiêu cháy.

Cô thiếu chút nữa hóa thân thành Godzilla phun máu: ngày hôm qua từ KTV trở lại, tựa hồ, giống như, có lẽ, có thể là công công giúp mình tắm?!

Nếu Ti Ti đáng thương biết, ngày hôm qua hai người còn điên cuồng kiss, cô chẳng phải sẽ trực tiếp về trời?

Lôi Ti Ti vội vàng lật người đi lấy mền, kết quả không cẩn thận từ trên giường tuột xuống, đầu bịch một cái nện ở trên sàn nhà, bị thảm nhất chính là, áo sơ mi rớt xuống dưới, che lại mặt của cô. Sau đó, quần lót của người khác liền nóng bỏng hiện ở trước mắt công công, chân vẫn giạng ra cực kỳ dâm... Vì vậy, hơn phân nửa bộ ngực con thỏ nhỏ của người khác đều lộ ra ngoài, nhẹ nhàng rung động rung động ở trong không khí...

Hai chữ to máu chảy đầm đìa lập tức đập trúng đầu Lôi Ti Ti: “Lộ hàng”. Lôi Ti Ti hóa đá tại chỗ, không thể động dậy. Lúc này một đôi tay mạnh mẽ đệm sau cổ cô, vớt cô lên.

Lôi Ti Ti hét lên một tiếng, vội vàng ôm cổ của Ngụy Dịch. Hai người mặt kề sát nhau, cô thậm chí có thể nhìn thấy những sợi lông thật nhỏ trên mặt anh. Lôi Ti Ti nuốt một ngụm nước bọt, lại phát hiện ánh mắt Ngụy Dịch đảo qua ngực mình. Lôi Ti Ti xấu hổ rốt cuộc tìm được nhược điểm. Cô tức lập mắng to: “Công công là sắc lang!”

“Hử?” Ngụy Dịch hừ nhẹ một tiếng, làm bộ muốn ném Lôi Ti Ti ra, “Em nói cái gì?”

Thua người không thua trận, Lôi Ti Ti ôm Ngụy Dịch càng chặt hơn, chột dạ lặp lại: “Sắc lang, sắc lang...”

Ngụy Dịch không nói, đôi môi ghé vào bên tai Lôi Ti Ti: “Em nói cái gì?” Thanh âm chậm rãi vô cùng, nhẹ nhàng thổi qua vành tai cô —— uy hiếp rõ ràng a!

Lôi Ti Ti bị anh ép liễu mạng co vào trong, cả người đều co vào trong lòng anh. Thanh âm của cô rất giận dữ: “Không có gì.”

Bộ dạng giận mà không dám nói gì của cô thật sự rất thú vị. Ánh mắt Ngụy Dịch lóe lên, cười cười: “Mặc ít hơn nữa anh cũng thấy rồi mà!”

Lôi Ti Ti chột ngắc đầu: “Công công anh lặp lại lần nữa!”

Cô nhất định là ảo giác, cô nhất định là nghe lầm, cô nhất định là ma chướng (chướng ngại do ma quỷ gây ra) rồi... Cô còn chưa yêu đương, cô còn chưa XXOO, cô còn chưa... Tại sao lại bị công công xem sạch bách rồi sao?!

Lôi Ti Ti chợt nghĩ đến một điều: chẳng lẽ cô và công công ngày hôm qua! Ngày hôm qua! Ngày hôm qua...

Trong óc oanh một tiếng sấm vang, những hình ảnh lẻ tẻ lẻ tẻ: đôi môi quần quít ở chung một chỗ, Ngụy Dịch chôn ở trước ngực cô, tóc mềm mại trơn mượt...

Thường nói, ra quân chưa kịp chiến thắng thân đã khuất, mãi khiến em gái lệ rơi đầy. Cô đau điếng người T_T

Nhưng tại sao, cô còn có một cảm giác được lời đây? Nếu như đối tượng lần đầu tiên là công công, Lôi Ti Ti len lén liếc mắt nhìn Ngụy Dịch, tính thế nào thế nào cũng có lời a! >V

Lôi Ti Ti vội vàng ném đi cái ý nghĩ tà ác này, run rẩy hỏi: “Công công, ngày hôm qua chúng ta không có gì chứ?”

Ngụy Dịch nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc: “Có.”

Cái —— gì ——?!

Lôi Ti Ti chỉ thiếu chút là hỗn loạn: “Chúng ta có... Cái gì?!”

Ngụy Dịch thu lại khóe miệng, vẻ mặt trầm thống: “Là em có.”

Em có?

Không phải đâu! Không phải đâu! Không phải đâu! Không phải đâu?!

Không chỉ có say rượu mất lý trí còn có được một người đàn ông? Lôi Ti Ti cảm thấy mình thật có thể đi chết T_T

“Công công anh ngày hôm qua không uống rượu say, làm sao sẽ, làm sao sẽ...” Bị em Bá Vương ngạnh thượng cung đây?!

“Anh không khổng chế được.”

“Anh... Tại sao có thể như vậy?! Thỏ còn không ăn cỏ gần hang!”

“Đừng đánh đồng anh với sinh vật cấp thấp đó.”

“...” Lôi Ti Ti rơi nước mắt, xong rồi xong rồi, trở về phải thành thật xin lỗi quê hương, cha mẹ!

“Lôi Ti Ti, ngày hôm qua có chuyện chính là em. Em ói.”

“Cái gì?! Em không phải ‘có sao’?! ”

“Ý tứ của ‘có’ là em có chuyện.” Ngụy Dịch cười khê, “Anh nói sai sao?”

Anh xấu bụng nheo mắt: “Lôi Ti Ti, em đánh giá ỉnh hay đánh giá thấp anh? Chẳng lẽ em nghĩ rằng chúng ta...”

Lôi Ti Ti cắt đứt: “Thì ra là anh đùa bỡn em! Vậy câu nói kia của anh là có ý gì?! Cái gì gọi là ít hơn nữa anh cũng đã thấy?!”

Ngụy Dịch làm vẻ thanh niên văn nghệ: “Nhớ ngày đó, trẻ tuổi...”

Cô lại bị lừa gạt! Gào khóc! Gào khóc!

Lôi Ti Ti thở phào nhẹ nhõm: thì ra công công ám chỉ là chuyện lúc năm tuổi hai người bị buộc cùng tắm.

Cô đắm chìm ở trong may mắn khó có thể tự kềm chế, hoàn toàn quên truy cứu lai lịch áo sơ mi trên người, hơn nữa đối với việc vẫn bị người khác ôm, cũng hồn nhiên không biết.

Ngụy Dịch cau mày, biểu lộ hơi cứng ngắc. Ngày hôm qua anh chở Lôi Ti Ti về nơi này rồi, cô mới chính thức giở trò điên khùng sau khi say. Vừa ói vừa gậy, không ngừng cửi âm bạch cốt trảo (cào) trên mặt trên người anh.

Anh không thể nhịn được nữa kéo cô vào phòng tắm sạch. Lôi Ti Ti nửa nằm ở trong ngực anh, không tiếng động rơi lệ: “Học trưởng, em biết rõ tính khí em không tốt lại ưa thích giả bộ, cả Lưu Chiêu Chiêu cũng không chịu nổi em. Vừa trạch (trạch nữ) vừa hủ (hủ nữ), nói không chừng hôm nào lại ghép anh với công công thành một đôi; gương mặt này còn là mặt Thiên Sơn Đồng Mộc (lớn tuổi nhưng có bề ngoài trẻ con) tiêu chuẩn, mười tám tuổi cũng không có gì khác tám tháng tuổi — không có vẻ phụ nữ còn như con nít”. Cho nên, Khỏe miệng Lôi Ti Ti vênh lên, nhưng mà không hề có nụ cười, “Chúc mừng anh, đá em.”

Đây là nụ cười bi thương nhất Ngụy Dịch đã gặp.

22. Chương 22

Sáng sớm bị kinh sợ, hại cô lên lớp trễ.

Khi Lôi Ti Ti từ cửa hông đi tới, sau lưng “Vù” qua một trận gió lạnh. Ánh mắt u ám của giáo sư Mã Triết không hề chớp nhìn chằm chằm cô.

Lôi Ti Ti cảm thấy sau lưng lạnh hết, bước mấy bước đến chỗ ngồi. Cô vỗ ngực một cái, nhỏ giọng oán trách: “Mình chỉ tới trễ mấy phút, ánh mắt kia cũng quá kinh khủng.” Cô làm vẻ Tây Thi ôm ngực, cả đầu nhào vào trong ngực Lưu Chiêu Chiêu: “Chiêu Chiêu, rất sợ đó ~”

Lưu Chiêu Chiêu đẩy cô ra: “Cút! Đừng làm trở ngại lão nương lên net!”

Mạng internet của đại học T có độ phủ sóng rộng, cho nên N sinh viên lên lớp thì đều lên nét. Đối với loại khủng bố như giáo sư Mã Triết này, cuộc sống nhất định luôn mang laptop.

Lưu Chiêu Chiêu viết bài rầm rầm rào rào. Lôi Ti Ti vừa muốn tiến tới nhìn, liền bị Lưu Chiêu Chiêu bóp chết vào trong ngực.

Một sắc nữ đang phát ra ánh sáng như lang như hổ: “Lôi Ti Ti, mình hận cậu...” Nói xong chuyển laptop một cái, trên màn ảnh đột nhiên xuất hiện lão đại công công.

Tựa đề topic thật khiến người rơi mồ hôi: “Vương giả trở về, Ngụy Dịch là duy nhất.” Phía dưới đăng một tấm hình, hơi chóia, pixel cũng không lớn, vừa nhìn đã biết chụp lén. Đầu tóc của Lôi Ti Ti chôn trong ngực anh như một đầu lông xù, cô liền hiểu, là KTV ngày hôm qua — mấy người trong đoàn nghệ thuật lại si mê thế này.

Lôi Ti Ti có tật giật mình tí mĩ xem tấm hình, thở một hơi dài nhẹ nhõm. Hoàn hảo cũng may, lần này mình rốt cuộc không lộ mặt. Cảnh tượng thảm thiết năm đó Lôi Ti Ti bị nhóm “y phục” đuổi giết khiến cô bây giờ nhớ lại còn muốn đập đầu vào tường.

Tên khốn kia làm sao lại thích tôi? Mọi người làm a a a >

Lôi Ti Ti không thể không thừa nhận tấm hình này cực kỳ đẹp, thậm chí có kết cấu và khuynh hướng cảm xúc như bức tranh.

Trong hành lang mờ tối, ánh đèn ảo ảo, chuyển thành ánh sáng mập mờ. Cuối hành lang là người đàn ông dưới vầng sáng nhàn nhạt, trong ngực ôm một cô gái co lại như con mèo nhỏ, anh nhàn nhạt cười, đứng ở nơi đó, giống như một tia sáng.

Lưu Chiêu Chiêu phóng đại hình, thị giác tập trung ở khuôn mặt của Ngụy Dịch. Lôi Ti Ti đổ kị chết rồi, tại sao phóng đại N lần, trên mặt công công vẫn không tìm ra một chút tỷ vết nào T_T

Sống mũi cao vút, đôi môi mỏng mà mềm, khuôn mặt lập thể này — Lôi Ti Ti nuốt một ngụm nước bọt, đẹp nha... >///<<

Làm Lôi Ti Ti mất hồn nhất vẫn là ánh mắt của công công. Trong mắt của anh có ánh sáng như sao, có sức hút, đầu độc lòng người giống như tiếng hát uyển chuyển như có như không tràn ngập hồ nước của nàng tiên cá dưới đêm trăng.

Lôi Ti Ti giãy dụa: “Mắt thật là đẹp...” Người khác liếc mạng nuốt nước miếng, nước miếng, nhanh chóng đáp trả trên bàn phím của Lưu Chiêu Chiêu.

Lưu Chiêu Chiêu ghét bỏ đẩy cô ra, mặt buồn bực. Người địa cầu ai cũng biết Ngụy Dịch thích cô, đứa bé này cố tình là người từ sao hỏa tới.

Lưu Chiêu Chiêu chuẩn bị nhắc nhở Lôi Ti Ti. Dù sao không làm được bạn gái của hot boy, thì làm bạn của bạn gái hot boy cũng tương đối có mặt mũi.

“Ti Ti, gần quan được ban lộc, cậu phải nắm chặt!”

Lôi Ti Ti ngăn người một chút: “Làm sao nắm chặt?”

“Nói ví dụ, gạo sống nấu thành cơm...”

Lôi Ti Ti sờ cằm: “Chiêu Chiêu, có ai nói đáng đáp cậu rất giống má mì hay không?”

“Không có!”

Lôi Ti Ti quơ quơ ngón tay: “No no no, mình nói rồi ~”

Lưu Chiêu Chiêu cười: “Ti Ti thân yêu, cậu là người sao?”

Lôi Ti Ti học máu: Lưu Chiêu Chiêu cậu thật ác độc! Lưu Chiêu Chiêu tiếp tục giáo dục Lôi Ti Ti.

“Chỉ cần cậu có thể câu được Ngụy Dịch, dù gạo nấu thành bắp rang cũng tùy cậu! Cậu có thể cố gắng chút không?”

Lôi Ti Ti, Chiêu Chiêu thật là càng lúc càng giống mẹ cô —— mẹ Lôi rồi.

Cô gõ cái bàn, mặt buồn bã: “Tại sao cần phải là anh ta? Công công vừa ác vừa đáng ghét, có gì tốt?”

Lưu Chiêu Chiêu vỗ bàn: “Bây giờ tìm một người đàn ông đẹp trai không phải gay không ED (liệt dương hoặc dương vật không đủ độ dài) dễ dàng sao dễ dàng sao? Cậu dám phí của trời?!”

Lôi Ti Ti xin tha: “Không dễ dàng không dễ dàng.” Đầu óc không trong sáng chuyển tới chỗ khác đi.

Công công hẳn không phải là gay, về phần ED...

Lôi Ti Ti không khỏi nhớ lại lúc bơi chung N năm trước. Công công mặc quần bơi bó sát người, chỗ đó, thoát nhìn rất lớn rất hấp dẫn XD

Lôi Ti Ti lại nghĩ tới “sự kiện kéo khăn tắm” trước đây không lâu, mặt liền đỏ. Nơi đó hơi hồng hồng, bộ dạng thật đáng yêu... >///<<

Gương mặt Lôi Ti Ti hoàn toàn chín, cô rút cuộc đang suy nghĩ gì a a a!

Lôi Ti Ti hỗn loạn, đến nỗi không nghe thấy Lưu Chiêu Chiêu thở dài một tiếng: “Nghe nói Nghiêm Vũ Vi đang bơi móc đấy. Hôm nay đừng bảo thần tượng đón cậu tan lớp.”

Hôm nay là thứ năm, Lôi Ti Ti có ba tiếng học kinh tế cơ bản, lại còn đến mười giờ tối. Suy nghĩ một chút, Lôi Ti Ti liền vô cùng orz (mệt, than thở).

3h, 3h!

Lệ rơi >

Lôi Ti Ti vừa làm bài tập vừa lên net vừa nghe giảng mới ‘sống sót’ qua 3h khá dài.

Cô hỗn hỗn độn độn đi ra, tìm một vòng: công công đâu?

Mặc dù Lôi Ti Ti không nhỏ, mặc dù những chỗ gần đại học T vẫn còn rất náo nhiệt, nhưng công công kiên trì muốn đón cô tan lớp. Lôi Ti Ti dĩ nhiên thà chết chứ không chịu khuất phục rồi. Nhưng sắc mặt của

công công quá kinh khủng, cổ vịt công công mang tới quá ngon, xe của công công rất thư thái... Nói tóm lại, nói tóm lại, liệt nữ Ti Ti cuối cùng nhượng bộ dưới dâm uy của Ngụy công công.

Hôm nay sao lại không đến rồi hả?

Lôi Ti Ti khẽ dựa vào vách tường, gió đêm lành lạnh, thổi vào trái tim hơi trống rỗng của cô.

Công công chợt không tới, cô chợt rất không quen.

Cô rất nhớ cổ vịt kho, nhớ cái đệm mềm nhũn trong xe. Có lẽ càng nhớ, bóng dáng an tĩnh chờ đợi dưới đèn đường.

Giống như, anh luôn đợi ở đó. Chỉ cần cô quay đầu lại, là có thể nhìn thấy.

Lôi Ti Ti vừa nghĩ vừa bấm số điện thoại của Ngụy Dịch.

Reng reng...

Không người nào nghe.

Reng reng...

Không người nào nghe.

Lôi Ti Ti đầy khấn trương đến lòng bàn tay đỏ mềnh.

Lòng bàn tay người khác, trong lúc vô tình đã ướt đầm.

Giống như từ lúc ra đời tới nay, công công với cô đã như hình với bóng. Sống dưới hào quang và bóng ma của họ Ngụy, đã thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của cô.

Nếu công công yêu ai, nếu công công kết hôn?

Tại sao chỉ suy nghĩ một chút, cô đã vô cùng không thoải mái?

Lôi Ti Ti buồn bực, nhéo mặt của mình: a a a, cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Còn muốn bị anh cự tuyệt lần nữa sao? Ngu ngốc.

Công công vẫn không trả lời điện thoại, điện thoại của Chiêu Chiêu nữ vương ngược lại gọi đến.

Bên phía cô rất ồn, cũng may âm lượng của nữ vương thật giống nữ vương: “Cậu mau cúp tới đây! Hai người đàn ông này đang đánh nhau!”

Lôi Ti Ti rung một cái, cầm điện thoại ra xa: “Cái —— gì ——?”

Vậy mà Lưu Chiêu Chiêu bíp bíp một tiếng cúp điện thoại, gọn gàng.

Lôi Ti Ti khóc không ra nước mắt: chị hai, em là muốn tới đó! Nhưng chị phải cho em biết là ở đâu chứ T__T

Sau đó điện thoại của Lưu Chiêu Chiêu cũng tiến vào trạng thái không người nào nghe.

Lôi Ti Ti ầm ức, chỉ có thể không mục đích tìm dọc theo đường lớn.

Đánh nhau? Hai người đàn ông này?

Lôi Ti Ti không thể tưởng tượng, buồn bực muốn cào tường: ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!

Chẳng lẽ công công thấy việc nghĩa hăng hái làm? Vậy sao lại bảo cô qua?

Lôi Ti Ti nghĩ tới điều gì, mí mắt chợt nháy lên. Bước chân cô yếu ớt, thiếu chút nữa ngã xuống: công công không phải đã xảy ra chuyện chứ? Lôi Ti Ti liền vội vàng lắc đầu: không thể nào! Gieo họa còn ngàn năm, huống chi công công từng học võ, chỉ có anh khiến người khác gặp chuyện không may, ai có thể khiến anh gặp chuyện không may?

Mặc dù nghĩ như vậy, Lôi Ti Ti vẫn rất sợ. Cô càng chạy càng nhanh, tim đập loạn thành thịch, sắp nhảy ra cổ họng: công công, anh ngàn vạn lần không thể có chuyện!

Khi thấy bóng lưng Ngụy Dịch, Lôi Ti Ti cảm thấy mình sắp mệt lả, toàn thân có cảm giác xụi lơ sau tai nạn.

Bốn góc đều có một chiếc đèn sáng, ánh sáng không tính là sáng ngời. Giữa sân tập, Ngụy Dịch nắm cổ áo Nghiêm Vũ Vi, một tay xách hẳn lên cách mặt đất.

Anh khẽ mỉm cười, lông mày cao gầy. Áo sơ mi bị thổi bay lên khuỷu tay, lộ ra cánh tay bắp thịt căng thẳng. Áo sơ mi trên người anh ướt đầm, toàn thân bốc lên một tầng hơi nước thật mỏng. Hơi nước phản xạ ánh đèn, mang theo vạch nhỏ màu vàng như sợi lông, bao quanh cả người. Loại ánh sáng nhàn nhạt này, lại mang theo góc độ vô cùng sắc bén.

Anh nhếch môi cười một tiếng, tay từ từ buông ra.

Đám người vây xem đã tuôn ra một tiếng thét kinh hãi, rất nhiều người trao đổi ánh mắt vừa hưng phấn vừa kinh sợ.

Lôi Ti Ti đột nhiên trợn to con ngươi. Xong rồi xong rồi, công công nổi điên!

Cô không chút suy nghĩ liền xông ra ngoài.

Thân thể Nghiêm Vũ Vi rơi xuống, mạnh mẽ rơi xuống. Một giọng nói vang lên bên tai Lôi Ti Ti nhịp tim giống như nhịp trống: mau, phải mau!

Đang lúc cô muốn đưa tay tiếp được Nghiêm Vũ Vi, trước mặt bỗng tối sầm, Ngụy Dịch ôm cô tránh qua một bên.

Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, Lôi Ti Ti rất lúng túng. Ngụy Dịch chống đỡ hai bên cô, nặng nề thở. Trong mắt của anh có tức giận thật sâu, hơi thở bất bình.

—— hồng бет, tức giận.

Lôi Ti Ti chưa kịp suy nghĩ nhiều, thân hình Ngụy Dịch chợt trùn xuống, con ngươi chợt co rúc lại. Hơn phân nửa thân thể Nghiêm Vũ Vi đập vào trên người của Ngụy Dịch!

“Phịch” một tiếng vang thật lớn, còn có một tiếng kêu rên đè nén.

Ngụy Dịch rống to: “Lôi Ti Ti! Em làm gì đấy, không muốn sống nữa sao?!”

Lôi Ti Ti rung, ngập ngừng. Chưa từng thấy kẻ bị người ta đánh còn hung dữ như vậy.

“Anh đau không?”

Ngụy Dịch chống người lên, giọng điệu rất dữ: “Hoàn hảo.”

Nghiêm Vũ Vi ôm bụng phát ra một tiếng rên rĩ.

Chết, quên mất trường. Lôi Ti Ti vội vàng đỡ Nghiêm Vũ Vi dậy, khẩn trương hỏi: “Học trưởng anh không sao chứ? Thật xin lỗi thật xin lỗi.”

Nghiêm Vũ Vi xoay ánh mắt, trên trán chảy ra tầng mồ hôi mịn. Học trưởng cũng tức giận.

Lôi Ti Ti khóc không ra nước mắt, đây là chuyện gì à? Cô vội vã thốt Ngụy Dịch, nhỏ giọng khuyên: “Công công, nói xin lỗi cũng sẽ không chết. Nói thật xin lỗi là tốt.”

Ngụy Dịch nhìn chằm chằm cô, ánh mắt lóe lóe. Anh nhả lông mày, khoác tây trang bỏ rơi một bên lên vai. anh cong cong đầu gối, từ trên cao nhìn xuống Lôi Ti Ti.

Thanh âm anh lạnh như băng, gần từng chữ: “Lôi Ti Ti, anh sẽ.”

Nói xong cũng không quay đầu lại đi mất.

Lôi Ti Ti gấp gấp đuổi theo, lại bị Nghiêm Vũ Vi đè lại. Nghiêm Vũ Vi chỉ chỉ cùi chỏ: “Ti Ti, anh hình như... Gãy xương.”

“Cái gì?!” Lôi Ti Ti cất cao giọng. Ngụy Dịch tên khốn kiếp này! “Học trưởng anh kiên nhẫn một chút, bây giờ chúng ta đến phòng y tế trong trường.”

Ngụy Dịch thân hình dừng một chút, chỉ dừng một chút mà thôi. Sau đó anh tiếp tục đi về phía trước, thân hình tiêu điều.

Bản hiệu phòng y tế của trường học vẫn cực kỳ to. Nhỏ như cảm sốt lớn như mổ bụng, đều là năm chữ: dễ như trở bàn tay. Huống chi Nghiêm Vũ Vi chỉ là hơi gãy xương mà thôi. Bà bác sĩ vô cùng quen loại bệnh này, chốc lát liền lành xong.

Lôi Ti Ti ở một bên không ngừng nói xin lỗi: “Học trưởng thật xin lỗi, công công vốn không phải như thế. Thật là vô cùng thật xin lỗi!”

Nghiêm Vũ Vi cười: “Nói đi nói lại chỉ có hai câu này. Ti Ti, em có mệt hay không?”

Mặt của Lôi Ti Ti hơi đỏ

Nghiêm Vũ Vi như có điều suy nghĩ nhìn cô, khẽ mỉm cười. Nếu cô hiểu lầm, cứ tiếp tục hiểu lầm đi.

Anh vốn định chọc giận Ngụy Dịch đánh hấn. Mặc dù cuối cùng biến thành khổ nhục kế, Nghiêm Vũ Vi vẫn cực kỳ hài lòng đối với kết quả.

Ngụy Dịch thật đúng là bao che khuyết điểm. Mình chỉ nói là “Cô ta ngủ với anh rồi nên mới khẳng khái từ chối tôi?”, anh ta lập tức giận dữ.

Nghiêm Vũ Vi khinh miệt cười: thứ anh ta càng để ý, đoạt lấy lại càng vui?

“Ti Ti, em thích Ngụy Dịch sao?”

Lôi Ti Ti sợ hết hồn, thét chói tai: “Cái gì?!”

“Em thích anh ta chứ?”

“Dĩ nhiên... Không.” Thanh âm Lôi Ti Ti khó chịu. Sáu năm trước có lẽ cô sẽ cho là như vậy, sáu năm sau cô cũng không ngu như vậy.

Có một ngày sáu năm trước, bạn ngồi cùng bàn kiêm hoa khôi của trường chặn Lôi Ti Ti lại.

“Ti Ti, tôi cho cô biết: học trưởng Ngụy Dịch chỉ xem cô là em gái mà thôi, anh ấy căn bản không thích cô.”

“Học kỳ trước học trưởng luôn đánh nhau, cô biết tại sao không?”

“Là vì mẹ anh ấy phát hiện ba anh ấy có con gái riêng, muốn ly hôn. Những chuyện này cô cũng không biết, cô còn nói thích anh ấy?”

“Lần cuối học trưởng đánh nhau, xương tay phải cũng gãy. Ngày đó em gái của anh ấy đi ra ngoài tìm anh, kết quả xảy ra chuyện.”

“Cho nên, Ti Ti à, cô chỉ là vật thay thế. Học trưởng anh nhất định là quá áy náy, mới tốt với cô như vậy. Vì muốn tốt cho cô mới nói cô nghe, đồ ngu ngốc.”

Hoa khôi của trường le lưỡi một cái, xinh đẹp đáng yêu. Lôi Ti Ti ngay lập tức rất không có phong độ tức điên rồi, nói gì cũng không tin. Sau khi tan học cô lảo đảo nghiêng ngã đi tìm Ngụy Dịch, lại bắt gặp hoa khôi của trường đang thổ lộ với anh.

Nghe lén là không đạo đức, Lôi Ti Ti không đạo đức rồi.

“Học trưởng, tại sao anh không thích em? Chẳng lẽ, anh thật thích Ti Ti?”

Ngụy Dịch cười khế, có vẻ không chút để ý. Nhịp tim của Lôi Ti Ti như trống đánh, hô hấp cũng cực kỳ cẩn thận.

Yêu thích mình, không thích mình, yêu thích mình, không thích mình, yêu thích mình, không thích...

“Không thích cô ấy.”

Đầu Lôi Ti Ti nổ đùng, thì ra anh thật xem mình là em gái. Cô liền quay đầu chạy, cho nên không nghe thấy nửa câu sau của Ngụy Dịch: “Đối với tôi mà nói, thì không còn gì đáng để thích.”

Nghiêm Vũ Vi hỏi: “Ti Ti, em đang nghĩ cái gì?”

“Thật ngại, em mất hồn rồi.” Lôi Ti Ti ảm đạm. Nguyên tưởng rằng đã sớm chết tâm, kết quả là tà tâm chưa chết.

“Vậy anh thì sao? Em thích anh không?” trong mắt Nghiêm Vũ Vi mỉm cười, nghiêng người qua.

23. Chương 23

Nghiêm Vũ Vi nghiêng người qua, đầu hẩn hơi cúi, nhẹ nhàng ma sát trên trán cô.

“Ti Ti, em thích anh không?” Thanh âm của hắn ta thật mê người, như con mèo nhỏ đang cào dây thần kinh của cô.

Nhịp tim Lôi Ti Ti như sấm, lại cảm thấy có hơi chua xót: trước kia, đại khái là thích. Mà bây giờ, hắn có Võ Đình, mà cô...

Trong mắt Lôi Ti Ti hiện ra một tia mê mang: công công, công công... Mỗi khi gọi một lần, tim lại co rút đau đớn theo. Lôi Ti Ti ảm đạm: thích hơn thì thế nào, người ta cũng chỉ xem mình là em gái.

Nghiêm Vũ Vi nhích lại quá gần, Lôi Ti Ti cảm thấy khó chịu. Cô lui về phía sau, lại bị một tay của hắn giữ chặt.

Nghiêm Vũ Vi khép hờ mắt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ở trên mặt cô. Chỗ bị hắn đụng, nóng như lửa, Nghiêm Vũ Vi thì thầm ở bên tai cô: “Ti Ti, anh thích em.”

Lôi Ti Ti co rúm lại, không tự chủ liếm môi một cái. Hai môi mềm mại càng thêm kiều diễm ướt át, khẽ run từng cái. Mắt Nghiêm Vũ Vi sắc lại, ngón tay trượt qua quả quyết cầm chặt cằm của cô.

Sẽ là mùi vị gì đây?

Nghiêm Vũ Vi vuốt môi của cô, trong mắt có mũi nhọn khẽ run.

“Ti Ti, anh thích em.” Nghiêm Vũ Vi lẩm bẩm, hai mảnh môi mỏng đưa tới...

“Chờ một chút!” Lôi Ti Ti hét lớn.

“Hử?” thanh âm Nghiêm Vũ Vi lười biếng, hà hơi ở trên mặt cô.

Lôi Ti Ti run lên: không biết vì sao, sự thân mật của học trưởng khiến cô cực kỳ không thoải mái >

Nếu như là công công, lại hoàn toàn không sao? Ai bảo sự thân mật của anh ta, chỉ là đối với “em gái”?

“Em chưa có đánh răng!”

Vấn đề vệ sinh, đây là một vấn đề lớn.

“Anh không ngại.” Nghiêm Vũ Vi mỉm cười sâu hơn, lại tiến tới gần hơn chút. Lôi Ti Ti rơi lệ, nghe không hiểu cô đang cự tuyệt sao?

Lôi Ti Ti bắt đầu vớ vẩn: “Cơm tối em ăn... Ừ, tối!”

“Vậy sao? Để cho anh ngủ.”

“A, được.” Lôi Ti Ti vì che lấp, không thể không há mồm ra hà ra từng hơi.

Nghiêm Vũ Vi cười khê: tại sao cô càng chậm chạp, anh lại càng khó kháng cự vậy?

Cô như bây giờ, quả thật đáng yêu đến hấp dẫn. Tay Nghiêm Vũ Vi dùng lực, ôm cả Lôi Ti Ti vào trong ngực. Hắn nói nhỏ bên tai cô: “Ti Ti, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào là không tốt.”

Cái gì?

Cô bị sét đánh: chẳng lẽ vừa rồi anh nói là “hôn” mà không phải “ngủ”? Chẳng lẽ mình nói, rất có ám hiệu sao?

Lôi Ti Ti luống cuống, lại nhìn vào mắt Nghiêm Vũ Vi. Trong mắt của anh dần dần sắc, lóe ánh sáng cô không hiểu. Lôi Ti Ti giống như nghĩ tới điều gì, rồi lại không nghĩ ra. Nhưng không khí bây giờ, thật sự rất nguy hiểm >

Nơi này là phòng bệnh...

Nơi này chỉ có hai người bọn họ...

Đêm trăng mờ gió lạnh (thích hợp làm chuyện xấu), là lúc màng màng bị phá?

Lôi Ti Ti sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy lên, nhưng lồng ngực Nghiêm Vũ Vi lại kiên cố như đá, cô nhúc nhích cũng không nhúc nhích! Lôi Ti Ti trợn to hai mắt, trơ mắt nhìn khoảng cách giữa bọn họ, rút ngắn vô hạn: mười cm, tám cm, năm cm, ba cm, một cm...

Lôi Ti Ti liều mạng giãy giụa, Nghiêm Vũ Vi vẫn không nhúc nhích, vẻ mặt trở nên vô cùng nguy hiểm. Cô gian nan tránh ra.

Hắn hôn vào trên mặt cô, Lôi Ti Ti hung hăng run lên, trong mắt nhất thời tràn ngập sương mù. Nụ hôn này rất cuộc lại khiến cô xác định, yêu thích của cô đối với Nghiêm Vũ Vi, chỉ là ảo giác mà thôi. Loại tiếp xúc thân mật này, khiến Lôi Ti Ti chỉ tự nhiên cảm thấy được rất ghê tởm, hoàn toàn thể nghiệm không được một chút xiu ngọt ngào.

Nghiêm Vũ Vi không có chút cảm giác nào, nụ hôn thấm ướt in ở trên má cô, bên tai, bên gáy, hắn lặp lại liên miên: “Ti Ti, anh thích em.” Động tác càng ngày càng dùng sức, càng lúc càng thâm nhập —— mặc dù cặp mắt Lôi Ti Ti đã đỏ bừng.

Trong lúc lơ đãng, tay của anh dò vào cổ áo của cô...

Lôi Ti Ti hoảng hốt, trong đầu nhớ lại lời nói của Lưu Chiêu Chiêu: “Đánh rắn đánh vào đầu, đá nam đá mệnh căn (là cái đó đó).”

Lôi Ti Ti lập tức dừng nước mắt, vũ trụ nhỏ hừng hực thiêu đốt.

Anh bắt nhân, đừng trách tôi bắt nghĩa!

Lôi Ti Ti cong đầu gối lên, thừa dịp Nghiêm Vũ Vi không chú ý, nhắm ngay mục tiêu hung hăng đụng!

Con người của Nghiêm Vũ Vi đột nhiên trợn to, vẻ mặt giống như bị định dạng, cực kỳ dữ tợn. Lôi Ti Ti nhân cơ hội thoát khỏi ngực của hắn, nhảy xa mấy bước.

Nghiêm Vũ Vi làm vẻ mặt không thể tin: “Ti Ti, em...” Còn chưa nói hết lại rên rỉ một tiếng.

Lôi Ti Ti có chút , hiệu quả quá rõ ràng? Cô vội vã nói xin lỗi: “Học trưởng, thật xin lỗi thật xin lỗi.”

Đáng tiếc thật xin lỗi nữa người thu hút ánh mắt của em, tuyệt nhiên không còn là anh.

Không trách được công công luôn bảo cô ngu ngốc —— cô thật là rất ngu ngốc, cho tới bây giờ mới dám đối mặt với lòng mình.

Nghiêm Vũ Vi nhắm lại hai mắt, cười vì thất bại “Tại sao anh không thể?”

Bởi vì công công, không nỡ để em khóc.

Lôi Ti Ti hít mũi một cái: “Học trưởng, anh rất tốt. Anh xứng đáng được tốt hơn, nhưng không phải là em.”

Cô nói xong, nghiêng đầu chạy ra ngoài.

Gió đêm hơi lạnh, thổi loạn toàn bộ tóc dài của cô. Trong bóng tối có chim kinh hải bay lên, cánh ực ực vang dội, mang theo bi thương đặc biệt của ban đêm. Lôi Ti Ti chạy chạy chột đụng vào trên người một người. Cô bước lui mấy bước, ngáng đầu, liền ngáng cả người.

Ngụy Dịch giơ tay lên, lại giơ lên, lại dừng lại bên mặt cô.

Anh không muốn quan tâm tên ngu ngốc này.

Về phần tại sao lại quay lại, Ngụy Dịch cũng không cách nào giải thích. anh thở dài: thật là thua cô.

Ngụy Dịch khẽ lướt qua môi cô, Lôi Ti Ti lập tức xù lông, nhảy tránh. Cô len lén mấp máy khóe môi, phía trên có nhiệt độ công công lưu lại. Nóng bỏng tràn lên hai gò má, mặt của cô nhất thời đỏ ửng: làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Tim cô sắp nhảy ra ngoài >

Lôi Ti Ti buồn bực: lúc nào thì trở nên nhiều cảm xúc như vậy?

— hay là, một khi tình cảm lại thấy ánh mặt trời, sẽ rất khó ngăn trở?

Ngụy Dịch cau mày, thu lại hai quả đấm.

Cô ghét anh như vậy, anh cần gì tự tìm mất mặt?

“Không nên hiểu lầm, em ăn tóc rồi.” Ngụy Dịch nói xong liền đi, lại bị Lôi Ti Ti ôm lấy từ phía sau.

Ngụy Dịch giật giật, Lôi Ti Ti kêu to: “Không cho phép quay lại.”

Tay vòng ở trên eo, rất nhỏ, ngón tay bất an xoắn chung một chỗ.

Ánh mắt Ngụy Dịch đau thương, bọc lại tay của cô.

Anh dùng giọng nói dịu dàng trước nay chưa có hỏi: “Thế nào?”

Chóp mũi Lôi Ti Ti đau xót, nước mắt lớn chừng hạt đậu chảy ra khỏi hốc mắt. Nước mắt bị vải vóc mềm mại hấp thu, biến thành chấm tròn ẩm ướt.

“Công công, em...” Thích anh.

“Hử?”

“Chúng ta về nhà.” chữ thích bị cô nuốt trở vào, thôi, không nói. Nói rồi, cả em gái đều không làm được.

“Được.”

“Anh công em.”

Ngụy Dịch cong đầu gối, nâng cô lên, động tác ôn tồn.

Lôi Ti Ti ôm lấy cổ của Ngụy Dịch, cọ nhẹ bên gáy anh — giống như, bọn họ cùng vào tiểu học, cùng vào trung học cơ sở, rồi cùng vào trung học phổ thông; lại giống như, có cái gì đảo lộn. Không giống nhau, không giống nhau.

Lôi Ti Ti quan sát Ngụy Dịch: bả vai rộng rãi, đường cong thu hẹp ở thắt lưng, eo hẹp xinh đẹp — thiếu niên đã từng trẻ trung u mê, trong lúc vô tình, đã trưởng thành người đàn ông to lớn cao ngạo mạnh mẽ kiên cường.

Mà cô, bị bỏ lại xa xa phía sau. Thật là vô vọng. Vĩnh viễn, chỉ có thể là “em gái” sao? Lôi Ti Ti cả đêm ngủ không ngon, hai mắt quầng thâm rời giường.

Ngụy Dịch đã rồi rồi ăn điểm tâm.

Trong nội tâm Lôi Ti Ti nhộn nhạo. Mặc dù công công trở lại tìm mình, còn công mình, còn ôm mình ngủ một đêm — nhưng... Lôi Ti Ti liếc Ngụy Dịch một cái, vẻ mặt của anh rất nhẹ, nhìn từ xa rất âm hiểm, nhìn gần càng âm hiểm.

Rõ ràng đang tức giận >

Lôi Ti Ti rất uất ức. Công công đánh người, mình còn phải đi khắc phục hậu quả, thiếu chút nữa... Hiến thân, kết quả anh ấy còn bày ra mặt thối nhếch xem.

Lôi Ti Ti đẩy ghế dựa ra ngồi xuống, im lặng không lên tiếng bắt đầu ăn cơm. Ăn một lát, Lôi Ti Ti không chịu nổi. Ánh mắt của công công thật rất cảm giác bị áp bức, cô hoàn toàn ăn không vô T_T

“Công công, anh đừng nhìn em nữa... Mau ăn.”

Khóe miệng Ngụy Dịch giật giật, thu hồi ánh mắt. Anh gọi cô: “Ngu ngốc?”

“À?” Lôi Ti Ti không tự chủ nắm chặt cái muống. Không biết vì sao, cô lại rất khấn trương.

Đại khái biểu tình của công công quá nghiêm túc, nghiêm túc đến kinh khủng —— mặc dù, vẫn rất tuân tú >V

Ngụy Dịch giật giật ngón tay: “Lôi Ti Ti, thật ra thì...” anh muốn nói lại thôi, khiến Lôi Ti Ti sắp phát điên. Công công, anh rốt cuộc muốn nói cái gì a à?!

Mặc dù nội tâm rất giãy giụa, Lôi Ti Ti lại chỉ cúi đầu húp cháo. Cháo trắng nóng hổi, hun đến cô mở mắt không ra. Cô rất sợ, chẳng lẽ công công phát hiện cô có mưu đồ bất chính với anh rồi? Sớm biết đã không ôm công công rồi, càng sẽ không cho anh cùng ngủ... Về mặt Lôi Ti Ti khấn trương: anh, lại muốn cự tuyệt cô sao?

Ngụy Dịch nhìn cô một cái: “Ti Ti thật ra thì có lúc, cách nhìn của chúng ta đối với một sự vật, có lẽ sẽ khác biệt một trời một vực với bản chất của nó. Giống anh, ở đại học học IT, bởi vì anh cảm thấy nó rất phù hợp lý tưởng của anh, rất có tính khiêu chiến và cảm giác mới mẻ. Càng về sau anh lại phát hiện nó không đủ để thỏa mãn tham vọng của anh, cho nên anh chọn vứt bỏ”

Ngụy Dịch dừng một chút, còn nói: “Thật ra thì tình cảm cũng giống vậy. Chúng ta có hảo cảm đối với một người, mức độ đều căn cứ theo sự tưởng tượng về người đó, mà không phải bản thân người đó. Theo suy luận này, kỷ niệm tốt đẹp là vì chúng ta thêm vào quá nhiều hình ảnh. Cho nên, sau khi em chân chính hiểu rõ, em sẽ phát hiện hẳn ta so với em nghĩ kém quá nhiều.”

Anh hít sâu một hơi: “Ti Ti, khóc vì loại người này, không đáng giá.”

Cái muống trong tay Lôi Ti Ti, từ giữa ngón trỏ và ngón cái rớt xuống, chậm rãi vẽ một vòng ở trên mặt bàn, “keng” một tiếng giòn vang.

Thanh âm của cô khó chịu: “Em... Biết.”

“Nhưng có đáng giá hay không, là em quyết định!” Lôi Ti Ti cầm cặp lên, chạy ra ngoài cũng không quay đầu lại.

Sáu năm rồi, đáp án lấy được, vẫn giống nhau như đúc.

Nhưng vì cái gì, ngay cả quyền được yêu anh của em, anh cũng không cho phép?

Không đáng giá? Ha.

Lôi Ti Ti ngẩng đầu lên, nước mắt theo khóe mắt trượt xuống, chói lọi lấp lánh.

Nếu như bạn nhìn chăm chú vào bầu trời đầy sao, nước mắt sẽ không rớt xuống —— mà bây giờ, nơi nào mới có ánh sao của cô?

Ngụy Dịch cũng không đuổi theo. anh vùi ở trong ghế, tóc mái phủ một cái bóng trên mặt.

Lời nói của Nghiêm Vũ Vi còn văng vẳng bên tai: “Tôi thích cô ấy, hơn nữa được, cô ấy cũng thích tôi. Vậy anh, rốt cuộc là gì?”

“Anh và Ti Ti có phải ngủ chung hay không, nếu không sao cô ta lại đi theo anh?!”

“Anh tiện, cô ta càng tiện.”

...

Có đáng giá hay không, là cô quyết định? Tên khốn kiếp như vậy, tại sao cô còn phải khẳng khẳng một mực?!

Tay trái của Ngụy Dịch nắm thành quyền, cười khở: mình, cũng không phải là khẳng khẳng một mực sao?

24. Chương 24

Sau khi trở về trường học, Lôi Ti Ti cả buổi trưa đều không nói chuyện.

Lưu Chiêu Chiêu điên rồi: nha đầu này rút gân? Hay là... Ngày hôm qua thần tượng cường bạo cô?

Mắt liếc Lôi Ti Ti đáng thương, Lưu Chiêu Chiêu cảm thấy mình nghĩ như vậy, thật là quá không hiền hậu >,

Hãy để cho để cô làm chị gái tri tâm đi.

“Ti Ti, bạn thân để làm gì biết không?”

Lôi Ti Ti ngoảnh mặt làm ngơ.

“Không phải là thùng rác sao?”

Mặt Lôi Ti Ti lộ vẻ khó xử: “Cái gì...”

Lưu Chiêu Chiêu nghiêm nghị: “Ti Ti, có chuyện cậu phải nói. Khi mình không vui, còn không phải xem phiên nào là rác rưởi mà quăng cho cậu? Hiện tại đến phiên cậu.”

Lưu Chiêu Chiêu đập Lôi Ti Ti một quyền, mắt hạnh sáng lên sáng lên, tràn đầy quan tâm.

Lôi Ti Ti nhìn Lưu Chiêu Chiêu một cái. Lúc cô khổ sở, có rất ít người an ủi. Cho dù là công công, anh cũng chỉ yên lặng ngồi ở một bên, không nói một lời. Hiện tại thành linh được quan tâm, Lôi Ti Ti đột nhiên cảm thấy đặc biệt đặc biệt uất ức, nước mắt “tách” rơi xuống.

Lưu Chiêu Chiêu đỏ mặt, hiện tại chính là tiết học của ở ‘Diệt Tuyệt sư thái’. Nếu để cho ‘sư thái’ phát hiện, trừ họa vô đơn chí chính là họa vô đơn chí. (‘Diệt Tuyệt sư thái’ ở đây là chỉ cô giáo khó tính)

Cô vội vã ôm Lôi Ti Ti, gơ tay: “Giáo sư, Lôi Ti Ti đau bụng, em đưa cậu ấy đi bệnh viện!”

‘Diệt Tuyệt sư thái’ nhìn thoáng qua các cô, phất phất tay.

Lưu Chiêu Chiêu mừng thầm, làm bộ đỡ Lôi Ti Ti đi ra ngoài.

Gần lầu học có căn tin. Lưu Chiêu Chiêu đưa Lôi Ti Ti tới đó, lại gọi ly sữa nóng, đẩy tới trước mặt cô. Mặc dù Lôi Ti Ti không thích uống cái này, nhưng không có biện pháp, ai bảo sữa tươi có chức năng an thần?

Lưu Chiêu Chiêu cảm thấy, mình thật là quá hiền huệ >V

Cô đề bả vai Lôi Ti Ti: “Ti Ti, nói đi.”

Mắt Lôi Ti Ti hồng hồng, đôi môi bị cắn trầy một chút, dính chút máu —— đáng thương tựa như con mèo nhỏ không có nhà để về.

Phát hiện Lưu Chiêu Chiêu đang nhìn cô, Lôi Ti Ti xin lỗi cười cười, hít mũi một cái.

Lưu Chiêu Chiêu thở dài ở trong lòng. Khóc thành ra như vậy rồi, còn giả bộ cái gì đây?

Nói như vậy, bình thường Lôi Ti Ti luôn là bộ dạng rất dã man. Người không biết cho là cô không có tim không có phổi, hiểu rõ mới biết, cô cũng chỉ là cây mạnh. Thật làm cho người khác đau lòng T__T

Lưu Chiêu Chiêu đỏ mặt, mình lúc nào thì có tính người mẹ như vậy? orz

Lôi Ti Ti nói rất chậm, cũng không phải khóc, chỉ là thanh âm có chút nghẹn ngào.

Lưu Chiêu Chiêu nghe xong, im lặng hỏi trời xanh. Vì sao cô cảm thấy, thần tượng rất ưa thích, rất ưa thích nha đầu này đây? __?

Nhưng Lôi Ti Ti cũng không giống đang nói dối. Sáu năm trước bị cự tuyệt một lần, sáu năm sau lại bị cự tuyệt một lần, không trách được khóc thành ra như vậy. Đến cùng là có chuyện gì xảy ra a a à? Lưu Chiêu Chiêu hoàn toàn hôn mê.

“Ti Ti, tại sao cậu không thổ lộ với thần tượng? Có lẽ, có hiểu lầm gì?”

Lôi Ti Ti nhìn cô một cái, hốc mắt lại đỏ hồng rồi.

Lưu Chiêu Chiêu vội nói: “Tổ tình rồi, ít nhất không tiếc nuôi chứ? Nếu không trời biết, cậu biết, mình biết, liền anh ấy không biết —— rất đáng thương?”

Lôi Ti Ti ngẩn người, ngón tay nhẹ nhàng vạch trên ly sữa tươi, phát ra thanh âm “Kèo kẹt kèo kẹt”.

Nếu như tổ tình?

Nếu như tổ tình...

“Chiêu Chiêu, mình sợ. Mình...” bả vai Lôi Ti Ti khẽ rung động, chỉ lặp lại những lời này.

Ánh mắt của Lưu Chiêu Chiêu âm trầm, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, tâm tình của Lôi Ti Ti, cô hiểu: nhớ năm đó lão nương cũng có thanh mai trúc mã, nhớ năm đó lão nương ầm đầu tổ tình.

Sau đó? Không có sau đó nữa.

Lưu Chiêu Chiêu thở dài: “Nói không chừng, thần tượng cũng đang sợ. Ai có thể bảo đảm, anh ấy không phải đứa ngốc lo được lo mất ở trong tình yêu?”

Lưu Chiêu Chiêu nổi giận: sao mình văn vẻ như vậy? Không thể nhẫn nhịn > ,

“Đi, chị dẫn em chơi trò chơi!”

Lưu Chiêu Chiêu cảm thấy, mang nha đầu vào Mộng Tưởng quốc, thật là rất lý trí!

Trong mắt Ti Ti, lóe lóe sáng...

Lôi Ti Ti căn bản ở trạng thái này: trách móc liền chém, gặp người liền giương, ngón tay tung bay, thao tác được kêu là hoa lệ lệ

Tim Lưu Chiêu Chiêu đập thành thịch: sao lão nương đỏ mặt đây?

ORZ, đều do bộ dạng nổi điên của con nhỏ này, rất có mị lực!!

Thật ra thì, Lưu Chiêu Chiêu tốt với Lôi Ti Ti như vậy, là có lòng riêng. Bộ dạng kia của Lôi Ti Ti, thật là quá hấp dẫn >V

Mắt Lôi Ti Ti rất lớn, lỗ mũi mặc dù có chút dẹp nhưng chóp mũi vểnh lên vểnh lên, vô cùng đáng yêu. Khiến cô thích nhất là đôi môi a đôi môi! Miệng nhỏ hồng hồng non nớt, cuối có chút cong, đôi môi cực kỳ thích hợp để hôn a a a!!!

Đặc biệt là giống như bây giờ, đôi mắt hồn nhiên, ánh mắt chuyên chú, khoe miệng bướng bỉnh, tựa như đứa bé đáng yêu, thật là, rõ là... Không thể nhẫn nhịn rồi... >///<>

“Chiêu Chiêu?”

“Làm gì?”

“Đừng đắm đuối nhìn mình như vậy...”

Xong đời. Cô trông trải quá lâu, lại mơ tưởng cả con nhỏ này sao? Lưu Chiêu Chiêu rơi lệ.

Lôi Ti Ti giết một lát, vừa đứng đưng phải nhóm Hương Hương Công Chúa.

Hương Hương Công Chúa đang đoạt quái, đứa bé bị đoạt rất đáng thương, thấp hơn bọn họ đến bảy tám cấp

Vậy cũng giành, Lôi Ti Ti hết ý kiến. Nếu như là bình thường, Lôi Ti Ti chắc sẽ không trông nom việc dư hơi này.

Có ý gì đây? Thắng, cô khá hơn heo đực một chút; thua, cô không bằng heo đực; ngang tay, cô không phân cao thấp với heo đực —— chó cắn chó miệng đầy lông, cô mới không có rãnh rỗi như vậy.

Nhưng bây giờ...

Ai bảo đối phương là Hương Hương Công Chúa đây?

Ai bảo cô mới vừa thất tình đây?

Khóe miệng Lôi Ti Ti nhếch lên, cười.

[Phỉ Ngã Lôi Ti]: “Hương Hương heo đực, các người lấy bốn đánh hai, không tốt lắm?”

Hương Hương Công Chúa bận tâm trong đội ngũ có người chơi nam, không thể làm gì khác hơn là nói: “Lười so đo với mi. Trong miệng nhả không ra cái răng nào.”

“Hả. Ý của ngươi là, trong miệng của mi nhả không ra răng sao?”

Lưu Chiêu Chiêu vậy xem cười phun. Không phải nói, miệng chó không mọc ra ngà voi sao? Ti Ti nói như vậy, không phải là chửi xiên chửi xỏ heo đực là chó sao?

Mắt Lưu Chiêu Chiêu lấp lánh: được thần tượng hun đúc, nha đầu này cũng biến thái rồi? Thần tượng, em khâm phục anh chết mất.

Hương Hương Công Chúa giận: “Lôi Ti Biên mi đừng quá kiêu ngạo! Không phải là ý vào Giang gia cho người chỗ dựa ư, có xấu hổ hay không?”

Lôi Ti Ti trả lời thật nhanh: “Ta không giống mi. Ta có mặt, không cần ~”

Lưu Chiêu Chiêu nhin không được, bị nước miếng hung hăng sặc một cái.

Thật tài tình! Thật tài tình!! Măng chửi người da mặt dày còn có thể măng như vậy...

Hương Hương Công Chúa giận đến ngã xuống đất không dậy nổi. Con nhỏ này lúc nào thì lợi hại như vậy? Cô hoàn toàn nói không lại, khóc. Không thể nhẫn nhịn nữa, tôi muốn giết cô!

Heo đực là kỳ nhân, điển hình của có sẹo quên đau.

Nhưng đã bị Giang gia giáo huấn vậy rồi, Hương Hương Công Chúa vẫn còn cực kỳ sợ hãi.

Cô ngẩng chung quanh vài lần: Giang gia không có ở đây chứ?

Hắc hắc, thừa dịp anh ta không có ở đây, giết người giết người

~Dù sao cô thích nhất lấy nhiều khinh ít >V

Hương Hương Công Chúa mở ra chém giết, không nói hai lời, cầm kiếm đâm về nữ tử áo trắng. Bóng dáng thiếu nữ tử áo trắng lóe lên, mũi chân điểm nhẹ, liền nhảy vào phạm vi công kích.

Chuyện kể tiếp thì dễ làm.

Kỹ năng phóng ra a tiên thuật a ném vật phẩm a —— dù sao ta không thiếu tiền >V

Không thể không nói, ông xã Giang gia này, rất là tận chức tận trách.

Bởi vì kết hôn, bọn họ không thể không thẳng thắn đối đãi —— khi Lôi Ti Ti nghĩ như vậy, mặt len lén đỏ một chút: bốn chữ thẳng thắn đối đãi, khiến cô rất orz nhớ tới ngày động phòng. Thật là, rõ là...!

Cho nên, Lôi Ti Ti nói tương mục và mật mã của mình cho Giang gia. Không nghĩ tới đồ bỏ đi của cô được Giang gia luyện, liền trở nên rất mạnh ——

Lôi Ti Ti run rẩy: cấp bậc nhân vật, thăng mười cấp...

Lôi Ti Ti co quắp: rất, rất nhiều kỹ năng cao cấp...

Ánh mắt của Lôi Ti Ti mù: trang bị cấp tiên vô số, tràn đầy vàng bạc, ngọc xanh vàng...

Cô khóc, một cái Thiên nữ Vũ Y lại hại cô gả cho anh. Hiện tại nhiều trang bị chiếu lấp lánh như vậy, chẳng phải cô phải dùng bản thân hứa hẹn sao?

Không cần a T_T

Hương Hương Công Chúa còn buồn bực hơn Lôi Ti Ti.

Muốn ngược người nhưng rốt cuộc bị người ngược thì là tâm tình gì?

Cô muốn khóc, Lôi Ti Biên không phải là nhân yêu cô thật không tin a không tin.

Thao tác, cường đại đến nghịch thiên...

Mặc dù bị đả kích, nhưng Hương Hương Công Chúa vẫn cực kỳ Tiểu Cường (tinh thần của con gián).

Cô tà ác cười một tiếng về phía màn ảnh: ta đánh không lại mi, cũng không âm hiểm qua mi sao? Ta cũng không tin >V

Kể từ sau khi Tổ Thủ Lộng Cầm và Yên Vũ thành hôn, Kinh Hiệp các và Công Chúa bang cũng gộp lại. Tên vẫn là Kinh Hiệp các.

Nói đến chuyện tên gọi, còn từng xảy ra một chuyện vô cùng .

Có người chơi đã từng đề nghị, bang phái mới nên lấy ra mỗi một chữ từ ID của Yên Vũ và Tổ Thủ, sắp xếp tổng hợp lại.

Thỉnh Đẳng Đẳng nghe xong, vô cùng xì mũi coi thường: “Tên gì? Thủ trong Tổ Thủ, Yên trong Yên Vũ? Gọi ‘tổ hợp SY (SY = thủ dâm)’?”

Thỉnh Đẳng Đẳng ngay lập tức lên tiếng khắp kênh thế giới, một lời của anh thốt ra thế giới liền nổ.

SY, không phải viết tắt của cái đó cái đó sao?

Một đám nam bĩ ỉm và nữ vô sỉ cười a cười a cười.

Kết quả là, ân oán của hai đại bang phái Hạo Miểu và Kinh Hiệp, càng thêm rối rắm. Sau đó bọn họ còn oanh oanh liệt liệt bang chiến —— dĩ nhiên, đây là nói sau rồi.

Nói tiếp chuyện thống nhất. Sau khi thống nhất, chuyện đương nhiên, đám cận bã Công Chúa bang giúp liền nhảy vào Kinh Hiệp các. Nói ví dụ, Hương Hương Công Chúa; nói ví dụ, Thương Hải Minh Châu á...

Hương Hương Công Chúa nằm ở trên kênh khóc.

[Hương Hương Công Chúa]: ô ô ô, tôi bị khi phụ rồi...

[Yêu Tiêu Sái Tỷ]: tiểu mỹ nhân, ai dám khi dễ em?

[Tiêu Sái Tỷ]: LG, ngứa da? Cẩn thận tôi cắt lỗ tai anh xuống làm đồ ăn ồ!

Tiêu Sái Tỷ chặn ngang một gạch khiến Hương Hương Công Chúa cực kỳ khó chịu. Cô mài mài móng vuốt, tiếp tục vu cáo: “Em không dám nói...”

[Hát chi YIN Ca Cho Người Nghe]: ai dám không để Kinh Hiệp các ở trong mắt? Bà mẹ nó, lão tử ca hát cho hần nghe!

Lời vừa nói ra, bốn tòa vắng lặng.

[Hát chi YIN Ca Cho Người Nghe] còn có tước hiệu khác là “Ca chết rồi”. Hợp thành đội chém giết với “Ca chết rồi”, hàng vạn hàng nghìn không thể mở giọng nói.

Nếu không?

Nếu không, anh ta thiên động địa hát vang một tiếng, cả đoàn kinh thiên động địa của mi sẽ bị diệt lập tức.

Từng có bang chúng đã trải qua, kết quả rất thê thảm, trong lúc nhất thời nước mắt giàn giụa: bị kịch a T

Hương Hương Công Chúa giận, hôm nay kẻ ngất lời sao mà nhiều như vậy?! Cô chỉ có thể nói: “Là chị Phỉ Ngã khi dễ em... Chẳng qua em cảm thấy, trong này nhất định có hiểu lầm!”

Lôi Ti Tia cười lạnh, phun người cũng phải có chứng cứ.

[Phỉ Ngã Lôi Ti]: đúng là hiểu lầm. Chỗ này của tôi có video đoạt quái, mọi người có hứng thú chia sẻ hay không?

Hương Hương Công Chúa nóng nảy: “Ai, để video rất tổn thương cảm tình ~ em mới vừa biết rõ, là hiểu lầm, là hiểu lầm!”

[Phỉ Ngã Lô Ti]: a, hiểu lắm? Hiểu lắm như thế nào?

Lôi Ti Ti đắc ý. Mặc Hương Hương Công Chúa bịa thế nào, cô chỉ muốn hủy bỏ ~ hủy bỏ rồi, liền lại có có đăng video, rõ là... Thoải mái a >V

Lúc này Tổ Thủ Lộng Cầm nói chuyện: “Hả, chị Phỉ Ngã, sao chị lại quay quá trình pk? Hương Hương thao tác không tốt, chị quay lại cũng để làm gì?”

Lời này của Tổ Thủ Lộng Cầm nhìn sơ không có gì, nhìn kỹ cực kỳ âm hiểm a âm hiểm. Cô thật ra đang ám hiệu: Phỉ Ngã Lô Ti là cố ý quay video. Có phải việc này đã được bố cục hay không? Tính chân thật của đoạn video này thế nào?

—— coi như Lôi Ti Ti công bố video, lực thuyết phục cũng sẽ kém rất nhiều.

[Thất Công Chúa]: Đúng vậy a đúng a! Nhân yêu thôi, mi không có gì sao lại quay pk, có phải sớm bày ra hãm hại Hương Hương hay không?

[Tổ Thủ Lộng Cầm]: tiểu Thất, chị cũng không phải có ý này, thiệt là

~[Lưu Ly Bảo Bối]: Phỉ Ngã mới không có âm hiểm như vậy, làm chuyện vô ích -, -

[Nhất Xạ khuyên thành]: vậy cũng không nhất định, bây giờ người ta là bà xã của Nhất Vĩ Độ Giang.

[Thất Công Chúa]: sau đó liền bán đứng bang cầu xin cưng chiều?

[Hát Chi YIN Ca Cho Người Nghe]: lại nói, gần đây người rút khỏi bang qua Hạo Miếu các quả thật hơi nhiều.

[Hương Hương Công Chúa]: chị Phỉ Ngã, chẳng lẽ chị và bọn họ trong ứng ngoài hợp?

[Yêu Tiêu Sái Tỷ]: hai bang bây giờ còn là trạng thái đối địch, so...

Lôi Ti Ti cảm thấy buồn cười. Bang Công Chúa công kích cô, cô có thể không thêm để ý. Nhưng đồng bạn cùng nhau đánh đến phó bang, lại cũng cho là như thế?

Lôi Ti Ti chỉ cảm thấy một cổ khí lạnh trào lên, mười ngón tay không tự chủ được nắm chặt.

Chỉ trách cô, đều do cô.

Ai bảo cô quá ham đánh nhau, lại cho là số liệu xây đắp lên tình bạn?

Khinh Hiệp là những người coi thường mạng sống của mình, trọng dũng cảm giúp người khi khó khăn.

Ban đầu cô bị quần đấu, có một ca ca một đường chết một đường sống lại cũng muốn tới giúp cô; khi bang chiến với Phong Vân Tế Hội, nhiều người rõ ràng cấp bậc rất thấp còn liều mạng xông về phía trước, thời điểm Yên Vũ đến xem đấu thì liều mạng gọi “Bang chủ bang chủ” không cẩn thận sẽ có hậu quả...

—— Khinh Hiệp các, một đi không trở lại.

Lôi Ti Tia mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng nhấc.

Hệ thống thông báo: nhà chơi Phỉ Ngã Lô Ti thôi lui khỏi Khinh Hiệp các.

Trên màn ảnh hiện lên hai hàng chữ nhạt:

Con đường Mạc Sầu phía trước không tri kỷ,

Thiên hạ người phương nào không biết quân.

Cho dù như vậy, bọn họ cũng không thể cho tôi, trí nhớ độc nhất về các bạn.

25. Chương 25

Vốn loại tiểu bạch như Lôi Ti Ti, rút lui hay không cũng không có người quan tâm.

Nhưng xét thấy người nào đó danh tiếng quá xấu lại có ông xã quá dũng mãnh, cô mới vừa lui khỏi bang, trên thế giới lập tức bay đầy nước miếng và trứng gà, oanh oanh liệt liệt gây lên.

Đảng Giang gia và Công Chúa bang chiếm đỉnh núi, công kích lẫn nhau, gây đến một mất một còn ——

[Tầm Triệu Triệu]: chúc mừng Khinh Hiệp các, người cuối cùng cũng bị nhóm người T ra.

[Hương Hương Công Chúa]: cút! Khinh Hiệp các chúng ta rất nhiều người có được hay không?

[Hương Hương Heo Đực Đại JP (cực phẩm)]: nghe không ra người ta mắng mi không phải là người sao?

[Thất Công Chúa]: vậy thì thế nào? Tại sao người ta phải làm người, người ta là Công Chúa

~[Yêu Chủ Tịch Nhiều Nhất]: mồ hôi, dư cái chân liền lấy nó làm tay. Lão nương nói bao nhiêu lần, mi là heo à là heo à là heo!

[Tình Tình Điểm Đẳng]: còn là công – ***** mặt trời *****!

[Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn Số 4]: Anh Tinh lại phun ra, rất đẹp trai!

[Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn Số 2]: Anh Tinh lại phun ra, rất đẹp trai!

[Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn Số 4]: 2, cậu đừng nói theo tôi!

[Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn Số 2]: 2 lần 2, heo đực mới học cậu.

[Tề Thiên Đại Thảm]: Tiểu Nhị, em thật là thật là quá đáng! Tứ Tứ ngàn sai vạn sai, nhưng sao em có thể mắng cô ấy là heo đực! Quá vũ nhục người!

[Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn Số 2]: ô ô, em sai lầm rồi, em thật sự là quá vũ nhục sự thông minh của Tứ Tứ. Tứ —— Tứ ——

[Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn Số 4]: Nhị —— Nhị ——

[Vỗ Lên Trần Châu]: hai đứa thiếu não -, -

[Gia Cửa Ta]: chó điên không cần gọi loạn.

[Gia Cửa Ta]:Ặc, tôi sai lầm rồi. Nói như vậy cũng rất vũ nhục chó.

...

Lôi Ti Ti hít mũi một cái, trong lòng ấm áp.

Cô mới vừa khóc xong cười lên liền hơi ngu. Cô cười híp mắt nói với Lưu Chiêu Chiêu: “Không nghĩ tới họ sẽ giúp mình nói chuyện, ha ha.”

Lưu Chiêu Chiêu ném qua một vẻ mặt khinh bỉ: “Thôi đi, yêu ai yêu cả đường đi có hiểu hay không? Chúng ta là nhìn ở chủ tịch!”

Thì ra là như vậy T_T

Trong đầu lập tức Lôi Ti Ti nhảy ra hình Giang gia kiểu hoạt họa, cái đuôi kéo một tam giác nhỏ, lộ ra hàm răng nhọn: “Chủ tịch và mi cùng tồn tại ~”

Lôi Ti Ti đổ mồ hôi: quá... Lạnh quá.

“Chiêu Chiêu cậu an ủi mình, chẳng lẽ cũng là vì anh ta chứ?”

Không thể nào? Này này này, khiến cô làm sao mà chịu nổi?! T_T

“Có một nửa là vì anh ấy.”

Lôi Ti Ti mấp máy khóe miệng, cười trộm.

Dầu gì cô còn có một nửa, thỏa mãn! >V

Lưu Chiêu Chiêu chột dạ quay lưng lại, nội tâm đấu tranh ing: có cần nói cho cô ấy biết, còn dư lại một nửa, là vì thần tượng hay không?

Hốc mắt Lôi Ti Ti hơi hồng, vẻ mặt lại mây tan mưa tạnh, trở nên tươi tắn. Thứ xa xỉ như tình yêu, không có cũng sẽ không chết. Không khó chịu hắc không khó chịu.

Khi cô đang tự lừa mình dối người như vậy, Thỉnh Đẳng Đẳng lộ đầu trên thế giới, kêu gọi: “Đi đi nha.”

Đẳng Giang gia giận: “Tại sao?!”

Bây giờ người có lời nói ác độc không nhiều, thiếu não rõ ràng không đủ dùng. Thật vất vả có mấy con heo đực có thể đùa giỡn, lại bảo các cô từ bỏ ý đồ?

Không có cửa đâu!

Thỉnh Đẳng Đẳng cũng không gấp, chậm rãi ghi ra một hàng chữ: “Có bản lãnh lúc bang chiến lại phun.”

Cái gì?! Bang chiến?!

Mắt đẳng Giang gia lập tức đầy máu: bang chiến, NGAO...OO

Một nhóm người lập tức chạy về kênh bắt đầu yy:

[Yêu Chủ Tịch Nhiều Nhất]: bang chiến a bang chiến a! Chủ tịch thật là quá đẹp trai xuất sắc rồi!

[Tiểu Bạch Con Rùa]: giận đỏ mặt vì hồng nhan a... Đại đao chém tới tình địch... Làm chủ tịch phu nhân thật là rất rất rất tốt đẹp...

Thỉnh Đẳng Đẳng rất buồn bực: Wey wey Wey, người đàn ông này muốn mấy người đi làm vật hy sinh, đẹp trai cái gì mà đẹp trai?

Mặc dù Thỉnh Đẳng Đẳng biết, giúp Giang gia một chuyện, hồi báo là rất phong phú rất phong phú.

Nhưng anh cũng thật khó chịu, thật ghen tỵ, nhưng là... Cố tình lại đánh không lại anh ta, bị kịch.

Tề Thiên Đại Thảm chợt bắt đầu chà bình: mấy người nói, Giang gia có lên tiếng chỉ huy chiến đấu hay không?

Mấy người nói, Giang gia có lên tiếng chỉ huy chiến đấu hay không?

...

Một nhóm người trong nháy mắt sục sôi rồi, nắm quyền: sẽ sẽ, nhất định sẽ.

[Gia Của Ta]: thanh âm mắt hồn kia, âm thanh khe mang theo chấn động kia, giọng nói trầm thấp từ tính kia... A, tôi muốn phun máu >

Mọi người giận: “Chẳng lẽ mi đã sớm nói chuyện với Giang gia rồi à?!”

Không thể nhẫn nhịn!!

Một nhóm người cách màn ảnh tốn hơi thừa lời sèn soẹt: chúng ta cần chết người! Cần chết người! Cần chết người!

Gia Của Ta yếu ớt nói: “Ặc, không nhìn ra sao? Tự tôi yy (tưởng tượng).”

Mọi người lập tức bỏ nhào: yy sinh động thể này, đứa bé này nghĩ đủ thảm.

Lúc này Hệ thống thông báo: người chơi [Phỉ Ngã Lôi Ti] gia nhập bang phái [Hạo Miếu các].

Trong bang nhất thời yên lặng như tờ, yên tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng tim vỡ răng rắc.

Đẳng Giang gia bị ai: tới, vẫn phải tới!

Vì vậy mỗi một người đều lặn xuống, nhìn có chút há hê chờ tề ngất.

Không ngoài dự đoán, Lôi Ti Ti quả nhiên hơi lúng túng. Cô đánh một hàng chữ, lại xóa, không biết nên nói gì. Chần chừ nửa ngày, Lôi Ti Ti không thể làm gì khác hơn là nói: “Chào mọi người, tôi là Phỉ Ngã Lôi Ti.”

[Tề Thiên Đại Thảm]: ID cô viết. Chúng tôi có mắt nhìn, hừ hừ.

Không thân thiện, khóc.

Nhiệt độ trong bang lại giảm xuống N độ.

Lôi Ti Ti khóc chết. Trên thực tế tính tình cô khá làm người thích, nhân duyên cũng tốt. Tại sao đến thế giới ảo, lại bị kịch như vậy?

Cô bị thương, không thể làm gì khác hơn là nhờ Chiêu Chiêu nữ vương giúp đỡ.

“Chiêu Chiêu...” mắt Lôi Ti Ti lấp lánh, trong đôi mắt viết hai chữ to: giúp mình!

Lưu Chiêu Chiêu đang bận, nhanh chóng làm vẻ nói không ra tiếng với cô: Giang gia.

Ặc, được rồi.

Lôi Ti Ti ủ rũ cúi đầu gõ Nhất Vĩ Độ Giang: “Giang gia, giúp em một chút T__T”

Giang gia gõ một câu tới đây: “Em kêu anh cái gì?”

Không biết tại sao, Lôi Ti Ti đột nhiên cảm thấy một dòng nước lạnh đập vào mặt.

Xong đời, Giang gia nổi giận.

Lưu Chiêu Chiêu lại phát âm bằng hình miệng: “Gọi ông xã.”

Có ích không? Còn buồn nôn như vậy?

Lôi Ti Ti rơi lệ, nghiêm mặt nói: “Ông xã, giúp em một chút mà ~”

Giang gia trả lời rất ngắn gọn: “Ừ.”

Trong nháy mắt có cảm giác bị thuần dưỡng, khóc ><>

Đảng Giang gia vẫn tiếp tục không thân thiện.

[Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn Số 1]: Phỉ Ngã Lôi Ti là ai? Không biết.

[Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn Số 4]: hừ, không biết, người nào? Đáng ghét như vậy!

[Nhất Vĩ Độ Giang]: cô gái của tôi.

Bốn chữ rất ngắn rất mạnh mẽ, tiến vào trong mắt Lôi Ti Ti. Trong nháy mắt hô hấp dừng lại. Tay Lôi Ti Ti cầm chặt con chuột, lại gãi gãi bàn gỗ, trong lúc nhất thời không biết thả hướng nào.

Tôi là con gái, Mộng Tưởng quốc tốt cuộc có người thừa nhận tôi là con gái...

Cô rất cao hứng nhưng cũng có tâm tình kỳ quái. Ủng hồng tràn lan theo cổ, cả khuôn mặt Lôi Ti Ti mau chóng đỏ hết.

Xong rồi, chấy, tự nhiên T__T

Cô nhất định là quá hưng phấn, nhất định vậy! Lôi Ti Ti liều mạng quạt gió ình: cô không có xấu hổ, cô thật không có xấu hổ.

[Nhất Vĩ Độ Giang]: cô ấy hơi ngu ngốc, mọi người đừng khi dễ cô ấy.

Tôi phun.

Ủng hồng lập tức bể, Lôi Ti Ti giận: Nhất Vĩ Độ Giang tên tự luyện cuồng

[Thỉnh Đẳng Đẳng]: đúng rồi, Yên Hoa Nhâm Bình sinh đã đáp ứng bang chiến rồi.

[Miễn]: em muốn đi thả thả ^^ thả thả thả!

[Sultry]: -, -

[Mạnh Phụ Tam Thiên]: Cậu nói thế nào?

[Thỉnh Đẳng Đẳng]: tôi trực tiếp sử dụng plug-in, giúp anh xác định, ha ha ha.

Vừa rồi sao tứ đại cao thủ không xuất hiện?

Lôi Ti Ti chợt cảm thấy mình bị tính toán.

Nếu mới vừa rồi bọn họ ra ngoài giải vây, mình cần gì đi cầu xin đồ chết tiệt đó?!

Chẳng lẽ, chẳng lẽ... anh ta mưu đồ đã lâu?

Bị trêu ghẹo rồi, cô thật là ngu ngốc T_T

Hạo Miếu các căn bản không có người để ý tới áp suất thấp của cô.

[Nhất Kỳ Tuyệt Hậu]: tại sao không phải bang chủ hạ chiến thư? -, -

[Tình Tình Điểm Điểm]: ***, mi lại làm mất danh tiếng, con mẹ mày.

[Thỉnh Đẳng Đẳng]: (biểu tình giận dữ) lão Đại bảo tôi đi!

Hả? Một nhóm người đều rất nghi hoặc. Mặc dù Phó Bang Chủ hạ chiến thư, nhưng bang chủ nói, cảm giác mới chính thức hơn chứ?

Giang gia rất bình tĩnh bàng quan, cũng không nói chuyện.

Lôi Ti Ti cũng rất tò mò. Đúng nha, tính tình thú vị như Nhất Vĩ Độ Giang, vừa có thể nói lời ác độc vừa có thể làm náo động, có đi khăng định sẽ đi

~[Phỉ Ngã Lôi Ti]: tại sao không đi?

[Nhất Vĩ Độ Giang]: muốn biết?

[Phỉ Ngã Lôi Ti]: muốn

~[Nhất Vĩ Độ Giang]: kêu tướng công nghe một chút.

Lôi Ti Ti đỏ mặt hời, trái lương tâm mà nói: “Tướng công, tại sao?”

[Nhất Vĩ Độ Giang]: khinh thường.

Lôi Ti Ti ngất: thật là đáp án rất Giang gia rất Giang gia.

[Thỉnh Đẳng Đẳng]: lão Đại anh anh anh...!

[Nhất Vĩ Độ Giang]: uh

[Thỉnh Đẳng Đẳng]: không có không có... Chuyện, đừng động tới em T_T

Thỉnh Đẳng Đẳng tinh thần chán nản ngồi chồm hổm góc tường. Chuyện vốn đang được cho là rất hay ho rất oai phong, thì ra là chuyện mà lão đại căn bản khinh thường làm.

Như vậy càng tỏ rõ anh vô cùng thấp kém, anh bị thương T_T

Cho dù Thỉnh Đẳng Đẳng cũng áp suất thấp rồi, một nhóm người vẫn thảo luận say mê cuồng nhiệt.

[Tìm Triệu Triệu]: lại nói, chúng ta chiếm một tiệm in tờ nết để bang chiến chứ?

Đẳng Giang gia ngăn người một chút, lập tức hưng phấn đập bàn: “Tốt tốt tốt!!!”

Nếu đều cùng chung một chỗ, khoảng cách của mọi người cũng không quá xa.

Vậy chúng ta, liền tổ chức thành đoàn thể đi xem Giang gia đi!

Oa cần cần cần.

Nhưng, ngộ nhờ Giang gia không đáp ứng?

Lời nói là Lưu Chiêu Chiêu nói, nhưng hộp tin tức của Lôi Ti Ti lại nổ.

[Tề Thiên Đại Thâm]: Ti Ti, Ti Ti a

~Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn số 1 2 3 4 đều ngọt ngào gọi cô: Chị Ti Ti, xin chăm sóc nhiều

Lôi Ti Ti co quắp, mấy người... Mấy người rớt cuộc muốn làm gì?

“Nó,

Đối với chúng em

Rất khó.

Đối với chị

Lại đơn giản.

Anh ấy,

Đối với chúng em

Rất xa.

Đối với chị

Lại gần.”

Lôi Ti Ti cảm thấy trên đầu có một đám quạ bay qua. Thật là bị sét đánh ngoài khét trong sống rất ưu thương T_T

“Rớt cuộc có chuyện gì?!” Lôi Ti Ti hồng mắt.

“Ti Ti, khuyên nhủ Giang gia ~ đến tiệm in tờ nét bang chiến! Đến in tờ nét bang chiến!”

“Ặc, tại sao muốn tôi đi?”

Tề Thiên Đại Thảm nổi giận: “Cô không có đầu óc sao?! Hay não của cô mọc trên mông đít hả?! Biển, ngã xuống thổi gió thoảng bên gối cho tôi!”

Lôi Ti Ti rớt cuộc khuất phục ở dưới dâm uy của đảng Giang gia.

Cô đánh chữ rất nhanh, khéo mắt nhếch lên cong cong.

Nam rầm thúì có hình dạng thể nào đây?

Làm sao bây giờ, cô cũng cực kỳ mong đợi ~>V

[Phỉ Ngã Lôi Ti]: ừ, tôi cũng rất muốn đi.

[Mạnh Phụ Tam Thiên]: không tốt sao? Thành B lớn như vậy, có người có thể không tới kịp.

Lôi Ti Ti hô hào ở trong lòng: đây là một bầy con gái vì gặp Giang gia, không sợ vào chảo dầu!

Lôi Ti Ti không thể làm gì khác hơn là lẩn lộn ngay tại chỗ: “Đi nha đi nha đi nha ~”

[Mạnh Phụ Tam Thiên]: ngoan, GG đáp ứng em

~[Nhất Vĩ Độ Giang]: ề hèm.

Xoẹt, tóc gáy sau lưng Mạnh Phụ Tam Thiên lập tức đứng lên, anh cảm thấy trán mãnh liệt giật, mí mắt đập mạnh: không được không được, vô cùng không tốt!

Anh vội vã nói: “Ai, con trai đang khóc. Tôi logout tôi logout rồi.”

Sao anh có thể đùa giỡn cô gái của lão đại?

Anh thật con mẹ nó có bệnh!

Lôi Ti Ti vẫn còn đang công thành: “Tướng công, ông xã, anh yêu, đi đi đi đi...”

Lôi Ti Ti sắp không xong.

Đảng Giang gia ép cô...

Những lời này thật không phải tôi nói...

Ngàn vạn ngôn ngữ, như nghen ở cổ họng. Ánh mắt Lưu Chiêu Chiêu nhìn cô cũng thay đổi rồi. Cô hài hước: “Lôi Ti Ti, không nhìn ra ~”

Đến cuối cùng, Lôi Ti Ti không thể không ới ra, vô số “anh yêu”. Đến cuối cùng, cô sắp ới đủ lời quý của liên quân 8 nước Anh, Pháp, Mỹ, Đức, Ý, Nhật, Nga và Đế quốc Áo-Hung, lúc này Giang gia mới lên tiếng.

Ngữ điệu của anh rất nhạt, chỉ có một chữ được.

Rất khó hiểu, tim của cô cũng kích động lên theo sự hiện ra của chữ này.

Nghe nói hôm nay là đêm thất tịch.

Lôi Ti Ti buồn bực. Lại thất tình trước đêm thất tịch, có lắm hay không?

Buổi tối cô không có khóa, lại không có người hẹn, nhàm chán muốn trồng nấm.

Cuối cùng không thể không vào Mộng Tưởng quốc.

Có lẽ có lẽ lạc gì đây?

Đánh chết cô cũng không thừa nhận: cô nghĩ đến có thể vô tình gặp được người họ Gia

Làm sao có thể?! >

Lôi Ti Ti mới vừa vào, Giang gia liền gõ cô: “Đến Đào Hoa Uyên.”

Lôi Ti Ti rất bình tĩnh đánh “Ừ”, nhưng bước chân liền vô cùng không vững.

Anh ấy muốn làm gì? anh ấy muốn làm gì?

Phần hồng phao phao lượn lơ phía trên đỉnh đầu người nào đó.

Đào Hoa Uyên vào ban đêm, trăng sáng sao tỏ, bầu trời trong xanh. Xa xa truyền đến tiếng nước đổ ầm ầm của thác nước và tiếng chim hót uể oải.

Bên phải phía trên màn ảnh, nam tử mặc áo đen đang biến mất ở dưới tàng hoa đào. Dưới chân anh là cánh hoa rụng rớt, ở ban đêm có vẻ kinh dị khác thường.

Gió thổi nâng vạt áo anh, khe phấp phới, lòng của Lôi Ti Ti cũng nhẹ nhàng nhảy theo.

Lúc này Nhất Vĩ Độ Giang như cảm nhận được mà quay qua, trên người anh khoác ánh trăng nhàn nhạt, áo đen dính mấy cánh hoa hồng hồng, mặt mày vô cùng bén nhọn, móng lung ở trong bóng đêm, cũng có vẻ dịu dàng.

Đại não của Lôi Ti Ti trực tiếp chập mạch, căn bản không biết nên nói cái gì.

Cô có ảo giác, tựa hồ cảm thấy người họ Giang cười với cô.

Tiếp Nhất Vĩ Độ Giang liền vén áo khoác lên ngồi xuống, trước mặt anh xuất hiện một cây đàn cổ. Đàn màu đỏ sậm loang loáng trong bóng đêm, tiếp, âm nhạc từ đầu ngón tay của anh trút ra ngoài, du dương phập phồng.

Lúc này, Đào Hoa Uyên chợt dâng lên từng đóa từng đóa vàng sáng chói.

Đầu tiên là một hai đóa, sau đó là ba bốn đóa, tiếp càng ngày càng nhiều, cho đến khi chúng nối đuôi nhau thành một hàng dài—— một cái một cái, nguyên lai là đèn Khổng Minh.

Thiếu nữ áo trắng ngẩng đầu, trong đôi mắt long lanh chiếu ra sắc màu ấm áp.

Ngón tay Giang gia vẽ một cái, vầng vàng dừng lại giai điệu cuối, anh đứng lên, chậm rãi bước đi thông thả đến trước mặt thiếu nữ áo trắng.

Mặc dù nói tiếng Anh trong trò chơi phong cách cổ đại hơi tức cười, nhưng khi đó Lôi Ti Ti hồn nhiên không phát giác.

Đôi mắt chàng trai áo đen nhìn cô, đầu ngón tay đánh ra một hàng chữ: “One woman, one house, one piece of land to call your own, one landscape to look at, one way to die.”

— anh nói là: “Yêu một cô gái, ở một căn nhà, nhìn một phong cảnh, đi một đường chết.”

Lôi Ti Ti chợt nhớ tới, bài hát anh khảy đàn, là nhạc đệm của bộ phim Nghệ Sĩ Dương Cầm Trên Biển, The Crave.

Mà đỉnh đầu bọn họ, là hai vì sao tượng trưng Ngưu Lang Chức Nữ, đang nhẹ nhàng đụng vào nhau.

26. Chương 26

Lúc Lôi Ti Ti cười khúc khích với màn ảnh, Lưu Chiêu Chiêu mò tới phòng máy.

Lưu Chiêu Chiêu vuốt cằm: đây là thế nào? Nụ cười của nha đầu này, nhìn thế nào cũng quỷ dị.

Lưu Chiêu Chiêu theo bản năng nhìn ra phía ngoài: không đúng, là mùa hè, sao đứa nhỏ này vẫn còn phát xuân

“Ti Ti!”

Lôi Ti Ti thiếu chút nữa nhảy lên: “Chiêu Chiêu, là cậu à! Làm mình sợ muốn chết.”

Thừa dịp Lôi Ti Ti chưa chuẩn bị, Lưu Chiêu Chiêu vội vàng đưa mặt tới trên màn ảnh. Cô hé mắt, cười rất bà tám: “Lôi Ti Ti, đến đây, kể ra mấy chuyện của cậu với Giang gia — thắng thắng được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị!”

Lôi Ti Ti đẩy cô ra, ôm lấy Computer: “Đừng nói càn.”

“Nói càn?” Lưu Chiêu Chiêu nhướn lông mày, “Được được được, mình nói càn. Vậy xin ngài nói rõ cho tôi nghe đi.”

Lôi Ti Ti quỳnh lên, vội thoát ra khỏi Mộng Tưởng quốc. Lúc xác định thoát ra cô lại hơi do dự. Lôi Ti Ti trừng mắt, cố gắng nhớ hình ảnh định dạng trên màn ảnh —

Đêm trăng gió nhẹ đèn như đậu, hoa thụ áo đen tiếng đàn rồi rãnh. Nhất Vĩ Độ Giang đứng ở vách đá, áo đã cởi thắt lưng, tay áo phất động, lộ ra ý vị mơ hồ xào xạc.

Lòng của Lôi Ti Ti khẽ run lên: xong đời, hình như cô... Bị câu dẫn T_T

Vì vậy Lôi Ti Ti cảm thấy cực kỳ xấu hổ, chùng mấy ngày cũng không dám vào Mộng Tưởng quốc. Cho đến đêm trước bang chiến, cô mới chột dạ leo lên.

So sánh với người của Kinh Hiệp các đang thấy bất an, khắp trong Hạo Miếu các tràn đầy không khí “mùa xuân” sung sướng hài hòa.

[Tề Thiên Đại Thảm]: sau khi bang chiến chúng ta đi nướng thịt không? Oa cần cần cần, tôi muốn ăn thịt tôi muốn ăn thịt >V

[Yêu Giang Gia Nhiều Nhất]: Thôi đi, giữa ngày hè mà ăn thịt nướng? Mi xác định là mi nướng thịt chứ không phải mặt trời nướng mi?

[Tề Thiên Đại Thảm]: không có kiến thức thì xin ngài có kiến thức. Đất không đất, tìm một tiệm bán thịt nướng không phải được sao?

[Chủ Tịch Tiểu Mặt Đoàn Số 1]: lời nói có thể nói lung tung, thịt nướng không thể ăn lung tung ~ ô ô ô, tôi đang giảm cân a giảm cân! Suốt cả một ngày không ăn cơm, đói chết tôi T_T nếu không chúng ta đi ăn Buffet Bar, tôi bảo đảm đỡ tường đi vào, đỡ tường ra ngoài

~[Nhất Kỵ Tuyệt Hậu]: cắt -, -

...

Rất nhanh, đã bàn đến vấn đề sau khi chiến đấu, một nhóm người lọt vào tranh đấu oanh oanh liệt liệt, nhất thời náo loạn, lông gà đầy đất.

Thỉnh Đẳng Đẳng rất u buồn: “Sao tôi cảm thấy mình đang mở vườn trẻ?”

Tôi Là Thương Gian phản bác: “Vườn trẻ? NO NO NO. Đây là hậu cung của lão đại.”

Lôi Ti Ti lặn dưới nước không thể nhẫn nhịn nữa, kêu gào ở trong lòng: Giang gia là của tôi, là của mình tôi, gào khóc ngao!

Cô chợt giật mình, tại sao cô có thể có ý tưởng ngu xuẩn như thế gào khóc ngao >__

Cô dè dặt nói: “VẬY các anh không phải là ‘công công’ trong truyền thuyết chứ?”

Lời vừa nói ra, bốn tòa vắng lặng.

Công công, là thái giám. Theo cách nói của cường hào, Hạo Miểu các là hậu cung, thì đàn ông ở Hạo Miểu các, dĩ nhiên chính là thái giám, cũng chính là công công ~ Bang chủ phu nhân thân yêu, sao ngài có thể tà ác như vậy? >V

Lúc này Tim Triệu Triệu yếu ớt gơ tay: “Bọn họ... Tại sao không thể là nam sủng?”

Cả đám phun. Một đám sói đam mỹ lập tức hiện hình, bắt đầu điên cuồng đánh chữ:

“Chủ tịch đại nhân rất mạnh mẽ, nhất định là cầm cả hai ~”

“Ừ, phúc hắc đế vương công a phúc hắc đế vương công, NGAO...OOO ——”

“Tôi thấy được, anh Tinh Tinh nhất định là thụ kiêu ngạo thụ kiêu ngạo ~”

“Đồng ý! Gật đầu!”

“GG Thịnh Đẳng Đẳng đâu?”

“Oa ken két, nhất định là thụ ôm yếu thụ ôm yếu ~”

...

Đề tài trong nháy mắt chạy như điên đến chỗ không tưởng nổi, một nhóm người đều trò chuyện rất high, chỉ có Lôi Ti Ti ngẩn ra với màn hình.

Công công? Tại sao nhìn thấy hai chữ bỉ ổi này, cô sẽ phản xạ có điều kiện đây?

Ai bảo hai chữ này, ở trong tự điển của cô, người khác.

Hai mắt của Lôi Ti Ti bay lên không, bắt đầu nhìn màn ảnh hồi ức. Sau khi đối cứng với công công, Lôi Ti Ti vẫn không có cốt khí ăn nhờ ở đậu.

Lưu Chiêu Chiêu cười cô: “Liệt nữ Ti Ti, vì mấy đồng tiền muốn một tháng mà khom lưng a?”

Lôi Ti Ti giận, cái gì gọi là mấy đồng tiền muốn?!

Nếu dọn đi ra, cô tính toán toán a, coi như là muốn chung cùng người khác, một tháng cũng phải tốn ít nhất một ngàn.

Một ngàn một ngàn, đủ cô ăn bao nhiêu phần đùi gà thịt!

Ặc, nghĩ xa. Lôi Ti Ti gõ đầu óc của mình một cái, tiếp tục nhớ lại.

Cũng may mấy ngày nay công công cũng đi sớm về trễ. Tình huống căn bản là, Lôi Ti Ti ngủ công công còn chưa có trở về; trước khi cô rời giường, anh đã đi làm. Có lúc cô thậm chí hoài nghi anh ở bên ngoài suốt đêm, căn bản không có trở lại.

Nghĩ như vậy, trong lòng Lôi Ti Ti liền vô cùng không vui. Cô chỉ có thể an ủi mình, công công luôn đi đầu, nên bận đến như vậy.

Đi đầu, không phải kiểu “Một năm mua xe, hai năm mua nhà, ba năm mua quan tài” quỷ quái trong truyền thuyết sao?

Lôi Ti Ti giật mình:

Nói như vậy, công công đã có nhà có xe...

Nói như vậy, công công đã làm việc ở đó ba năm...

Nói như vậy, thể lực công công nhất định tiêu hao rất lớn, Lôi Ti Ti không tự chủ được liền bắt đầu đau lòng. Cô âm thầm nắm chặt quả đấm, hôm nay, hôm nay quan tâm anh một lần đi!

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng làm thật, cô lại cảm thấy hơi khó khăn rồi.

Lôi Ti Ti khổ cực suy nghĩ một ngày, vẫn là... Vẫn là suy nghĩ không ra a T__T

Chủ yếu là thái độ của công công thật làm cho người ta giận sôi rồi. Thật vất vả đựng phải một lần, anh trừ mặt không chút thay đổi chính là cười như không cười, khiến cô nhìn đến ngu ngơ.

Rõ ràng là cô bị đá có được hay không?! Tại sao anh lại có bộ dạng như cô dâu nhỏ bị uất ức?

Tại sao? Tại sao? Tại sao?! Thật là có bệnh T__T

Lôi Ti Ti oán thăm đến mức kích động, hung hăng vỗ tay một cái: có, làm bữa ăn khuya tình yêu cho công công đi. Trở về trễ vậy, nhất định sẽ rất đói? Ừ, cứ quyết định như vậy >V

Lôi Ti Ti cũng không biết mình thế nào, gửi một tin nhắn cũng lén lút.

“Công công, hôm nay anh có bận không?”

Ngụy Dịch rất nhanh nhắn lại: “Tạm được.”

Tạm được. Lôi Ti Ti có hơi thất vọng. Công công trâu bò vậy, sẽ rất ít cảm thấy bận. Nếu anh nói “Tạm được”, đó chính là rất bận.

“Đại khái lúc nào thì anh trở về?”

Tin nhắn này thì Lôi Ti Ti đợi thật lâu. Ngữ điệu của Ngụy Dịch thường thường: “Sáng mai em không cần đi học sao?”

Lôi Ti Ti nhục chí, ghét nhất chiêu này của công công. Không đáp hồi ngược lại, nhiều lần đều đâm chọt chỗ đau của cô.

Tiết thứ nhất ngày mai, là giờ của sư thái! Giờ của sư thái! >

Lôi Ti Ti lập tức ăn vạ: “Không nói em biết cũng được, em chờ anh.”

Khi Ngụy Dịch nhận được tin nhắn này, hơi nhướn lông mày bên phải, không khỏi cười.

Nhóc ngu ngốc này không biết là cô đang dụ dỗ anh sao? Như vậy, cô còn dám dây dưa không rõ với Nghiêm Vũ Vi?!

Mặc dù nghĩ như vậy, nụ cười ở khóe miệng Ngụy Dịch vẫn không cảm được phóng đại.

Em chờ anh? anh lặp lại một lần nữa, bấm một hàng chữ thật nhanh: “Anh tận lực trở lại trước 0h. Không chờ được thì đi ngủ sớm một chút.” Ắn xong anh dừng một chút, thần sắc có chút do dự.

Anh nghĩ nghĩ, bổ sung thêm một chữ: “Ngoan”.

Bấm nút gửi đi xong, khóe mắt của anh tỏa ra dịu dàng, hình ảnh này rơi vào trong mắt người khác, lại có vẻ phong lưu khác thường.

Lôi Ti Ti nhận được tin nhắn liền có động lực mười phần.

Trước 0 giờ đúng không? Trước 0 giờ đúng không! Cô kích động: cô nhất định phải chuẩn bị thật tốt >V

Thật ra thì, hành động “bữa ăn khuya tình yêu” của Lôi Ti Ti lần này, là có lòng riêng. Mấy ngày nay, cô suy nghĩ rất nhiều, bị một câu nói của Chiêu Chiêu nữ vương thuyết phục.

“Không có người tử tình uống thiếu niên, Ti Ti ~ nói rồi, ít nhất không phụ lòng một cuộc tình một sống một chết của mình!”

Mặc dù công công gián tiếp cự tuyệt cô hai lần...

Mặc dù cô không có dũng khí trực tiếp nói với anh ấy...

Nhưng, cô có thể giấu tâm ý ở trong bánh ngọt chứ?

Ừ, nhất định có thể.

Lần này Lôi Ti Ti muốn làm Thư Phù Lôi[1]. Mẹ Ngụy là hiền thê lương mẫu điển hình, biết làm bánh ngọt ăn cực ngon và cùng nhiều công thức món ăn. Trước kia cô thường thường chạy đến xem, cho nên dù Thư Phù Lôi nổi tiếng khó làm, cô vẫn tràn đầy tự tin >V

~~[1] Thư Phù Lôi: tên tiếng Anh là Souffle. Là một loại bánh xuất xứ từ Pháp. Nguyên liệu chủ yếu là lòng đỏ trứng phổ với những nguyên liệu khác nhau, đánh cho đều đặn, sau đó nướng.

Chủ yếu là cô quá thích Thư Phù Lôi. Mẹ Ngụy nói cho cô biết, Thư Phù Lôi tựa như tình yêu đầu tiên, đúng thời cơ đưa cho đúng người nếm, mới có thể cảm nhận được hương vị cực kỳ ngọt ngào.

Cô không chết tã tâm, trong lòng có hy vọng xa vời nho nhỏ: có lẽ công công cự tuyệt cô, là bởi vì chưa phát hiện chỗ tốt của cô.

Cả Chiêu Chiêu nữ vương hay bắt bẻ cũng khen cô: “Lên được phòng khách xuống được phòng bếp, đấu thắng tiểu tam đánh thắng lưu manh” tại sao công công có mắt không trông như vậy?

—— được rồi được rồi, trước khi Lưu Chiêu Chiêu nói như vậy, mình đã dùng bánh tiramisu[1] hối lộ cô ấy.

Cô có tội >

Lôi Ti Ti không có việc gì chờ chờ. Không phải cô lười, chủ yếu là Thư Phù Lôi thật rất phiền toái. Nó chỉ cần vừa ra lò sẽ héo rũ, qua một thời gian liền thê thảm không nở nhìn. Làm hại Lôi Ti Ti không thể không canh đúng thời gian. Cô tính toán rồi, trước nửa giờ mới bắt đầu động thủ làm, chờ công công trở lại, là có thể ăn được Thư Phù Lôi mới ra lò rồi.

Nghĩ như vậy, cô nôn nóng sốt ruột phát liền ba tin nhắn: “Sắp trở về, nhớ nói trước nửa giờ cho em biết ~”

Ngàn chờ vạn chờ tin nhắn của công công cuối cùng đã tới: “Nửa giờ sau trở lại.”

Lôi Ti Ti nhìn đồng hồ, trời đã sắp rạng sáng.

Bọn công công, thật đúng là khổ cực.

Cô rất đau lòng... >_<>

Lôi Ti Ti bộc phát tính của mẹ, ý chí chiến đấu sục sôi đầu nhập chiến đấu: làm mềm bơ, lau tô, trộn đều qua... Bỏ vào lò nướng rồi chờ ra lò thôi.

Lôi Ti Ti nâng cằm lên, ánh mắt nhìn chằm chằm lò nướng sáng sáng, nháy mắt cũng không nháy mắt.

Cục bột trong lò nướng bắt đầu từ từ lớn lên, giống như con sứa từ từ tỏa râu ra. Lôi Ti Ti có phiền muộn trong lòng. Sao cô lại cảm thấy mình giống như nó? Điều cần thận thổ lộ tâm ý của mình —— Lôi Ti Ti nhất thời lạnh run, lúc nào cô trở nên cảm tính vậy rồi? Khóc chết.

Khi Lôi Ti Ti đợi sắp mọc meo, nơi cửa truyền đến tiếng vang sột sột soạt soạt.

Cô vội vã chạy đi, dưới ánh đèn mờ lung thân hình Ngụy Dịch có vẻ càng cao ngất. Quen thuộc, anh tuấn, hơn nữa làm cho người ta hoài niệm. Chóp mũi Lôi Ti Ti đau xót, cơ hồ nhào tới theo bản năng: “Công công.”

Lại bỏ nhào sai lệch T_T

Cũng may Ngụy Dịch đưa tay đỡ cô, anh cười khê bên tai cô: “Sao vội vã như vậy?”

Mặt của Lôi Ti Ti vụt đỏ. Điều do ngữ điệu của công công quá đầu độc, cô không kìm hãm được nghĩ sai. Lôi Ti Ti sợ hãi quan sát Ngụy Dịch, trong mắt sòng sâu đen của anh gợn lăn tăn như một đầm nước.

Lôi Ti Ti lại ngẩn ngơ: công công uống say, công công vậy mà say!

Cô là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng say rượu của anh đó: khóe mắt nghiêng lên, lông mày rậm đen như thấm ra nước. Tóc của anh mềm nhũn, vẻ mặt mềm nhũn, đôi môi cũng mềm nhũn —— hoàn toàn khác ngoại hình hơi lộ ra trong treo lạnh lùng bình thường, thật là, rất thích... >///<>

Tôi muốn sờ sàng tôi muốn sờ sàng ~ Lôi Ti Ti tà ác rồi, giắt trên người của Ngụy Dịch không chịu xuống. Về mặt Ngụy Dịch mỗi mặt, nhưng về mặt vẫn dịu dàng như cũ, anh ôm Lôi Ti Ti lên, thanh âm rất kiên nhẫn: “Lôi Ti Ti, mập a.”

Trên trán trắng xanh của Lôi Ti Ti treo lên ba đường đen: uống say vẫn không quên dả kích cô, người đàn ông này không thể cứu được!

Vừa nghĩ tới sau khi dọn vào nhà họ Ngụy, mình đã mập lên 0.5kg, Lôi Ti Ti càng thêm đầy lòng căm phẫn. Hai tay cô xoay tròn như máy xoay gió, đánh ra phía ngoài.

Cái bồ nhào về phía trước này, thật là bồ nhào mất hồn, bồ nhào bị kịch.

Thân thể Lôi Ti Ti hoàn toàn ngã về sau. Lôi Ti Ti thét chói tai, tiếng gió xào xạc xẹt qua bên tai. Mắt thấy cái ót sẽ phải tiếp xúc thân mật cùng sàn nhà, Lôi Ti Ti thật muốn chết.

Đầu tôi đã đẹp vậy, không cần đẹp hơn!!

Lúc này Ngụy Dịch ngã xuống đất, cực nhanh trượt đến dưới người cô. Trên tay dùng sức nhẹ, Lôi Ti Ti liền bị anh nâng lên.

Ngụy Dịch buông tay, Lôi Ti Ti liền mạnh mẽ mẽ ngồi ở trên người anh.

Lôi Ti Ti càng luống cuống: xong rồi xong rồi, nữ ở trên!

Ti Ti thân yêu, trong đầu mi cả ngày lẫn đêm, rốt cuộc đang suy nghĩ gì?!

Nghĩ như vậy, người nào đó vẫn còn sợ hãi càng hét lớn tiếng hơn.

Ngụy Dịch ở dưới người cô nhú mồm một cái, đề đầu cô xuống dưới, chặn lại.

Về mặt của anh có chút mê hoặc, tâm tình không tốt lắm lắm: “Ồn quá...”

Mà Lôi Ti Ti nằm ở trên người của anh hoàn toàn ngây người:

Trời ạ a, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Tròng mắt cô xoay tròn nhìn chăm chăm Ngụy Dịch. Con người của Ngụy Dịch hơi rũ xuống, anh khẽ hừ một tiếng, không đợi Lôi Ti Ti phản ứng kịp, đầu lưỡi đã đẩy môi của cô ra luồn vào.

Tiếp đó Lôi Ti Ti cảm giác miệng mình bị chiếm lấy, không thể động đậy.

Cho đến lúc này cô mới tỉnh cơn mơ: anh, bọn họ hôn môi!

Sao như vậy được?!

Anh còn chưa được cô đồng ý mà?

Lôi Ti Ti rất có ý thức chủ quyền bắt đầu dấm Ngụy Dịch, nhưng anh vẫn không nhúc nhích, dán vào môi của cô cười: “Chuyên tâm chút.”

Vì tỏ vẻ trừng phạt, anh đánh mông của cô một cái?!

Liệt nữ Ti Ti hoàn toàn hồng mắt, lúc này Ngụy Dịch ôm cô vào trong ngực, mùi hương nhàn nhạt trong nháy mắt che phủ cô.

Lôi Ti Ti thiếu dưỡng khí rồi, bị choáng rồi, không thể phản kháng.

Khi cô cho là cô sắp ngất đi, Ngụy Dịch liền thông qua môi lưỡi đút cho cô một chút dưỡng khí. Nhưng mỗi lần đều thật là ít ỏi, làm hại cô không thể không lê lưỡi tranh thủ nhiều hơn. Nhưng mỗi lần đều bị anh đoán được, tiếp theo lại bị anh giữ chặt, hết sức dẩy dưng.

Lôi Ti Ti khó chịu như bị bóp tim gãy phổi, không khỏi càng áp sát Ngụy Dịch. Anh phát ra một tiếng cười khê, mùi rượu nhàn nhạt khuếch tán.

Trước kia cô cảm thấy mùi rượu rất khó ngửi, hiện tại mới phát hiện thì ra không phải như thế. Mùi của anh, cô tuyệt không ghét, ngược lại bị rượu cồn hun đến choáng váng, không thể suy tư.

Cô cảm thấy bàn tay nóng bỏng ôm hông của cô, cô muốn tránh thoát, anh liền vỗ về chơi đùa dọc theo từng đoạn xương sống của cô, trêu chọc làm cô cả người mềm yếu vô lực, chỉ có thể nằm ở trên người anh thở nhẹ. Loại cảm giác quần quít này vừa kỳ quái vừa nguy hiểm, giống như cách một tảng thủy tinh mờ ảo, mơ hồ, làm cho người ta không tự chủ được muốn nhiều hơn.

Ý thức thân thể đã bị nâng lên, Lôi Ti Ti cúi người đặt hai khuỷu tay ở hai bên anh, ngón tay không khỏi luồn vào tóc của anh. Làm sao bây giờ? Loại cảm giác lửa đốt nóng này, tựa hồ muốn thế nào cũng muốn không đủ, chỉ muốn bị anh đốt thành một đồng bụi.

Bởi vì động tác cúi người, cái mông Lôi Ti Ti nhô lên thật cao, áo sơ mi trượt xuống, lộ ra da thịt ở eo. Lạnh như băng chợt tới khiến cho cô giật thót mình. Lôi Ti Ti khẽ co rúm lại, trong đôi mắt trống rỗng: loại cảm giác này thật quá xa lạ. Cô, anh, bọn họ, rốt cuộc thế nào?

Mà ánh mắt Ngụy Dịch lại lóe nhẹ, ánh sáng trắng làm choáng ánh mắt của anh.

Lôi Ti Ti chợt ý thức được cái gì, vội vàng nhìn ngực. Xong đời, đây là áo sơ mi cổ rộng. Mới vừa rồi động như vậy, phần vai trái đã rớt xuống, lộ ra gần phân nửa dây áo ngực!

Đời này cô chưa từng mất mặt vậy >

Lôi Ti Ti vội vội vàng vàng muốn kéo lại, kết quả lại khiến Ngụy Dịch được lời. Tay anh kéo xuống, Lôi Ti Ti liền bị anh đẩy ngã dưới thân thể. Ánh đèn từ phía sau anh theo tới đây, quăng ra bóng ma khổng lồ ở trên người cô. Giống như quy định phạm vi hoạt động, anh dùng cái bóng của mình khóa cô lại, từ đó không cho phép cô rời đi nửa bước.

Lôi Ti Ti không còn hơi sức đẩy anh từng cái.

Làm sao bây giờ?

Lần đầu tiên ở trên sàn nhà chiếu sáng mông >< lại="" nói="" hôm="" nay="" cô="" còn="" chưa="" lau="" nhà="" vừa="" không="" vệ="" sinh="" lại="" không="" lãng="">

Nghĩ xong Lôi Ti Ti lập tức hết sức khinh bỉ mình, cô đang suy nghĩ gì?

Ngụy Dịch căn bản không để ý cô, nụ hôn thấm ướt dọc theo cổ của cô một đường ấn xuống. Lôi Ti Ti vội vã ngẩng đầu lên, đèn treo sáng loáng trên đỉnh đầu, chợt xa chợt gần.

Ngụy Dịch vừa hôn, vừa nói liên miên. Có lúc gọi cô “Ti Ti”, có lúc gọi cô “Ngu ngốc”. Lôi Ti Ti giận muốn chết, ngực càng thêm phập phồng lợi hại. Tiếp đó cả người cô rét run, cảm thấy giống như điện giật lan đi khắp toàn thân.

Anh, anh, anh hôn đến ngực cô rồi!

Chỗ đó của cô cực kỳ nhạy cảm, anh nhẹ nhàng mút là có thể khiến cả người cô bị điện giật. Lôi Ti Ti dè dặt vai Ngụy Dịch đẩy anh, kết quả thấy hình ảnh khiến cho cô vô cùng xấu hổ.

Ngụy Dịch chui ở giữa ngực cô hôn, theo động tác chút nhẹ chút nặng của anh, một đôi con thỏ nhỏ mềm mại bị anh đẩy ra rồi tụ lại, cứ bị anh vây quanh. Ngay sau đó Ngụy Dịch liền dùng sức mạnh hơn, lúc này lò nung chợt đình một tiếng, trong nháy mắt bị găm cắn đau đớn giống như dây cung giường căng bị ngăn lại.

Nước mắt của Lôi Ti Ti rơi ra ngoài, dùng hết toàn lực phát ra một tiếng: “Đau!” Kêu xong cô liền thút tha thút thít khóc lên. Thân hình Ngụy Dịch dừng lại, động tác càng ngày càng chậm, đến tần số nào đó anh chợt dừng.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, thần sắc trong đôi mắt chậm rãi rút đi, dâng lên mê mang. Tiếp trong mắt của anh nhanh chóng lướt qua các loại tình cảm, tay không tự giác buông bỏ vai cô ra.

Lôi Ti Ti đập anh một cước, vội vàng chạy trốn tới phòng bếp. Cô quơ múa dao phay ở phòng bếp kêu to: “Công công đại sắc lang!”

Ngụy Dịch ngẩn người một chút, tiếp đó vò vò đầu tóc, biểu lộ hơi uất ức: “Ti Ti, chỉ với em anh mới như vậy.”

~[1]Tiramisu: Tiramisu là một loại bánh ngọt tráng miệng rất nổi tiếng của nước Ý. Cái tên “Tirami su” được hiểu theo nghĩa là “Nhật tôi lên”. Bánh là một sự kết hợp hòa quyện giữa hương thơm của cà phê, rượu nhẹ và vị béo của trứng cùng kem phô mai. Chỉ cần ăn một miếng là sẽ cảm nhận được tất cả các hương vị đó hòa quyện cùng một lúc, chính vì thế mà người ta còn gọi nó là “Thiên đường trong miệng của bạn” (Heaven in your mouth).

27. Chương 27

Tình huống bây giờ là như vậy: Ngụy Dịch chán đến chết dựa vào trên ghế sa lon, Lôi Ti Ti rất uất ức núp ở trong phòng bếp.

Một lát sau, Thư Phù Lôi đã làm xong. Lôi Ti Ti lấy ra từ lò nướng, rồi đóng “Phanh”

Sắc lang! Sắc lang! Công công đại sắc lang!

Không thể nhẫn nhịn >

Lôi Ti Ti nhú mặt cực kỳ tức giận, trong lúc lơ đãng liếc mình trên cửa sổ: trên mặt có vẻ đỏ hồng nhàn nhạt, đôi môi hồng hồng sưng tấy, khiến cặp mắt im lặng của cô, mang theo e lệ muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào?

Sao cô có thể như vậy? Cô nên đầy lòng căm phẫn mới đúng >

Lôi Ti Ti xấu hổ nâng mặt, cố gắng làm ra biểu tình giận không kềm được. Làm một nửa cô liền không nhịn nổi, khóe miệng bĩu một cái, len lén nở nụ cười. Cô nhứt chí đưa tay đâm bánh ngọt, mềm nhũn mịn màng, tựa như đôi môi của người khác. Lôi Ti Ti mất hồn, đủ loại xấu hổ vừa rồi lại dâng lên ——

Mặt mày thâm thúy của Ngụy Dịch, nhiệt độ nóng bỏng, thân thể dây dưa và ngón tay thỉnh thoảng sờ nhụy hoa của cô...

Lôi Ti Ti càng nghĩ càng đỏ mặt, nhịp tim như trống đánh. Cô không khỏi đè lại ngực, dựa lưng ở trên tường như mất sức: “Sao anh có thể hôn nơi đó... Không biết xấu hổ! Sắc lang!”

Công công, anh rốt cuộc say thật hay say giả?

“Ti Ti, chỉ với em anh mới như vậy” Lôi Ti Ti lăm lăm, khóe miệng không tự chủ vểnh lên: công công, có lẽ là thích mình?

Lúc cô đang mất hồn, bên hông chợt truyền đến một cỗ sức lực. Cô còn chưa có phản ứng kịp, liền bị ôm lên. Lôi Ti Ti giãy giụa, tay dài chân dài của Ngụy Dịch vây khốn cô, anh chôn ở trên vai cô lăm lăm: “Ti Ti, anh đói bụng.”

Thanh âm của anh mang theo cảm xúc từ tính vang lên ở bên tai, khả năng đầu óc lòng người lại bị phóng đại N lần. Anh hà hơi phía sau cô, khí nóng rơi hết trên cổ của cô. Lòng tơ trên gáy Lôi Ti Ti lập tức nhạy cảm run lên, cả người cô run lên: anh nói, anh đói bụng?

Lôi Ti Ti nghiêng đầu sang chỗ khác, chống lại ánh mắt của Ngụy Dịch. Trong mắt của anh có màu đen đặc, ánh sáng nhạt khế lóe.

Mặt của Lôi Ti Ti vọt đỏ. Cô yên lặng thủ chỉ: đói bụng? Đói bụng a...

Chẳng lẽ anh đang ám chỉ cô?! “Công công, anh, anh muốn làm gì?”

Ngụy Dịch chỉ cười không nói, xoay người cô qua, ôm chặt hơn.

Chuông cảnh báo trong lòng Lôi Ti Ti reo vang. Cô kêu lên: “Ngụy Dịch, túm dục quá độ không tốt!”

“Hử?” Ngụy Dịch dựa vào trán của cô, khế hừ nhẹ một tiếng. Anh cắn tai của cô chậm rãi hỏi: “Cái gì?”

Hai chữ này giống như chú ngữ bí mật, không để lại dấu vết rút đi hơi sức cuối cùng của cô. Cả người Lôi Ti Ti như nhũn ra té trong ngực Ngụy Dịch, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Nội tâm của cô giãy giụa cực kỳ: a a a, sắc lang, không phải anh sắp tới —— anh tới nữa, tới nữa em liền đùng ngã anh!

Hít thở sâu nửa ngày, Lôi Ti Ti mới nói: “Công công, chúng ta mới cái này liền cái đó —— có phải quá nhanh không, sẽ tiêu hóa không tốt.”

Cái gì cái này cái đó, cô rốt cuộc đang nói gì vậy!!!

Ngụy Dịch nhếch môi cười: “Khẩu vị ngon là được...”

Lôi Ti Ti bổ sung: “Ăn ngon cái gì!”

Vì vậy, ăn cô luôn thì không có gì đáng nói?

Lôi Ti Ti liếc Ngụy Dịch một cái, quả nhiên hai mắt anh lờ lờ, hàm chứa một sự ranh mãnh như có như không. Anh nhất định không có say! Nếu không làm sao âm hiểm thế này, một câu hai nghĩa như vậy?

Lôi Ti Ti nuốt một ngụm nước bọt: “Công công, mặc dù em cũng %#@ anh, nhưng nhưng em còn chưa chuẩn bị tốt!”

“Tại sao?” Ngụy Dịch cười, bế cô lên đặt ở trên bồn rửa mặt, thân thể chen vào giữa hai chân cô.

Lôi Ti Ti run lên: tư thế rất, rất dâm dăng!

Lôi Ti Ti nhìn về phía Ngụy Dịch. Bờ môi của anh nhếch thành độ cong đẹp mắt, mỉm cười trong mắt —— thế nhưng vô cùng... Càn rỡ?

Đúng, chính là càn rỡ!

Cô không được, đây chính là Ngụy Dịch, Ngụy Dịch ai!

Mặc dù công công thích rãnh rỗi thì đùa giỡn mình một chút, nhưng phẩm hạnh được công nhận rất quân tử rất nghiêm chỉnh. Nếu không cực phẩm giống như công công, sao bốn năm đại học không có bạn gái or bạn trai?

Anh làm sao có thể càn rỡ? anh làm sao có thể càn rỡ!

Lôi Ti Ti mê man, nói: “Cũng không phải là không được...”

“Hử?”

“Chúng ta, chúng ta vào phòng đi!”

Mắc cỡ chết cô >

“Anh muốn ở đây!”

Sao anh có thể dùng vẻ mặt nghiêm chỉnh nói lời không biết xấu hổ này!

“Không được! Không được! Không được! Bồn rửa mặt cứng như thế, em không muốn! Còn nữa, cửa sổ đó rất rõ, em sẽ... Không chịu được!”

Cửa sổ này sao lại giống như gương, cái gì đều chiếu lên rất rõ ràng. Ngộ nhỡ bọn họ ở chỗ này cái đó cái đó, chẳng phải cô có thể nhìn thấy toàn cảnh? Máu mũi của Lôi Ti Ti muốn chảy ra, giống như cô đã thấy hai bóng dáng nóng bỏng quần quít.

“Còn có vấn đề sao?”

Lôi Ti Ti yếu ớt gơ tay: “Nơi này không có gra giường...”

“Gra giường?” Ngụy Dịch nhú mày, “Hử?”

Đánh chết cô cũng không thể nói >

“Dù sao cũng muốn gra giường!” Không phải nói, gra giường có lạc hồng, sẽ vượng cả một năm sao? Cô còn phải cất kỹ!

Ngụy Dịch nhìn cô một cái, như có điều suy nghĩ gập đầu một cái, xoay người ra khỏi phòng bếp.

Lúc này đi rồi hả?

Lúc này đi rồi!!

Lôi Ti Ti thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cũng trống vắng.

Nếu quả như thật muốn cái đó, cô tựa hồ... Rất tò mò chờ đợi.

Gào khóc ngao, cô thật là bị coi thường >

Ngụy Dịch đi tới một nửa dừng lại, anh quay đầu cười khê: “Lôi Ti Ti, em chờ đó cho anh.”

Nói xong huyết áp của Lôi Ti Ti tăng vọt: quả nhiên, lúc công công uy hiếp người, đẹp trai nhất a... >///<>

Vàng hoàng hôn nhuộm dưới ánh đèn, ranh giới dưới ánh sáng kia, gương mặt giống điêu khắc kia, đôi môi mỏng vênh kia, nhưng muốn đòi mạng nhất là đôi mắt: mí mắt sụp xuống, khóe mắt vênh, mày rậm xéo, đôi mắt đào hoa mang theo tà khí khó có thể nói —— thật sự là, rất đẹp trai >V

Lôi Ti Ti quá nhập tâm, cho nên ngoan ngoãn ngồi chờ chết ینگ, cho đến Ngụy Dịch cầm gra giường đi vào.

Ngụy Dịch điểm mặt của cô: “Có thể ăn chưa?”

Lôi Ti Ti đã hoàn toàn không có suy nghĩ rồi, ngoan ngoãn lao vào trong ngực anh. Cô cảm thấy tay Ngụy Dịch đụng phải hông của cô, lại sát qua vai của cô, gãi nhẹ như thú con, đầu Lôi Ti Ti nóng lên, lại mạnh mẽ run lên.

Trong ban đêm như vậy, giao ra toàn bộ của mình, tựa hồ không tội.

Mà tay Ngụy Dịch cuối cùng lại xuyên qua cô, chạm tới Thư Phù Lôi, anh nhìn cô một cái, tràn ngập khi dễ: “Dùng gra giường làm khăn trải bàn, Lôi Ti Ti em thật sáng tạo”

Hả?!

Lôi Ti Ti như ở trong mộng mới tỉnh, gương mặt nhìn anh cắn xuống từng miếng từng miếng Thư Phù Lôi, bên trên bồn rửa mặt còn có gra giường quanh co trắng nõn.

Trời ạ, vị Thần Tiên tỷ tỷ nào nói cho cô biết, đây là chuyện gì đang xảy ra?!

Chẳng lẽ, anh nói ăn, thật chỉ là ăn mà thôi?

Chẳng lẽ, anh thật say?!

Lòng của Lôi Ti Ti lạnh hết, cô đoạt lấy Thư Phù Lôi hung hăng cắn một cái: Thư Phù Lôi đúng không? Ta cắn chết mi cắn chết mi, lại dám giành đàn ông với ta!

Ngụy Dịch hưởng dụng hết Thư Phù Lôi, mắt mê hoặc. Lôi Ti Ti bảo anh đi đánh răng, kết quả lại bị anh ôm lăn đến trên giường.

Lôi Ti Ti đẩy Ngụy Dịch một cái, trợn mắt: nặng như heo chết. Không lâu lắm, tiếng hít thở của “Heo chết” liền thay đổi đều đều —— anh ngủ thiếp đi?

Lôi Ti Ti quyết định nhắm mắt lại, không bao lâu cũng lên Chu công.

Đại khái rạng sáng ba bốn giờ, cô mơ mơ màng màng tỉnh. Trong phòng tối, chỉ có tiếng đồng hồ quả lắc trầm thấp vang vọng và tiếng hít thở đều đều của Ngụy Dịch, làm cho người ta cực kỳ an tâm.

Anh dựa vào bên người cô, vành tai và tóc mai chạm vào nhau. Nghĩ như vậy, Lôi Ti Ti chợt tỉnh táo lại. Cô tránh khỏi lồng ngực Ngụy Dịch, lấy tay nhẹ nhàng cạo xuống dọc theo sống mũi anh.

Công công say thành dạng này, còn nhớ rõ gởi tin nhắn ینگ. Anh say còn bản khoản chuyện về Thư Phù Lôi, theo chính anh nói: “Bởi vì em đang đợi.”

Bởi vì em đang đợi? Lôi Ti Ti mặc niệm ở trong lòng không biết bao nhiêu lần, cảm xúc khó phân biệt xông lên đầu như thủy triều.

Công công, anh có biết hay không, em đang chờ, chờ anh yêu em?

Mắt Lôi Ti Ti nóng lên, không khỏi dùng ngón tay đè lại đôi môi, chậm rãi lượn vòng ở phía trên, một cái lại một cái. Cái loại xúc cảm nóng bỏng bá đạo tựa hồ vẫn còn ở đó, nhiệt độ bỏng đến kinh người. Lôi Ti Ti bỏ tay ra, ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt an tĩnh ngủ của Ngụy Dịch.

Mùi vị của hôm nay và ngày hôm qua, rốt cuộc không giống chỗ nào?

Lôi Ti Ti rũ mí mắt xuống, hôn thật nhanh lên môi anh, rồi cười khúc khích.

Bóng tối che giấu tất cả bí mật. Lôi Ti Ti không có phát hiện, ngón tay Ngụy Dịch giật giật, tiếp đó lại nắm chặt thành quyền.

Nhiệm vụ đầu tiên khi thức dậy của Lôi Ti Ti chính là liên lạc mẹ “đại nhân” của mình.

Công công tửu lượng rất tốt sao lại say? Sau khi anh say rượu mất lý trí thức dậy có nhớ gì không? Buổi sáng cho anh ăn cái gì mới tốt cho thân thể?

Ba vấn đề này sắp ép cô tới điên rồi, bắt đắc dĩ chỉ có thể cầu cứu mẹ Lôi.

Ai bảo bà được xưng là biết mọi chuyện của công công? Trong lúc nhất thời Lôi Ti Ti phức đến thì lòng cũng sáng ra, cô không hề hậu suy đoán: lại nói, không phải đám tỷ tỷ này coi trọng công công, mới khuyến khích mình câu dẫn anh ấy chứ?

Mẹ Lôi hồng rởm chân tướng nhiệt tình giải đáp: “Con gái, thằng bé Ngụy Dịch tửu lượng rất tốt, đó là uống khắp thiên hạ vô địch thủ. Nhưng nó không thể uống cái gì, a, sâm banh. Uống xong giống như đứa trẻ, ăn vạ vô tận. Kết quả hôm sau thức dậy, đã làm gì, nói gì đều không nhớ —— mẹ rất lo lắng nó bị dị ứng ~ về phần hôm sau thức dậy ăn cái gì, Tiểu Ti Ti...” Mẹ Lôi cười to ba tiếng, “Cho nó ăn con không phải được sao!”

Lôi Ti Ti phun, điện thoại di động lại được tung lên cao, ném vào bồn rửa chén.

Bà thật sự là mẹ ruột của mình sao? Má mì ruột mới đúng >

Lúc Lôi Ti Ti gạt lệ với điện thoại di động, Ngụy Dịch thuận thể chen vào phòng bếp.

Lôi Ti Ti xù lông nhẩy ra, không dám nhìn anh một cái: không biết vì sao, bây giờ cô nhìn thấy anh cực kỳ có cảm giác có tội —— ngày hôm qua cô thiếu chút nữa bá vương ngành thượng cung anh, rõ là...

Lôi Ti Ti đánh đòn phủ đầu: “Ha ha ha, điện thoại di động rơi vào trong nước rồi.”

Ngụy Dịch lập tức ném ra một biểu tình “Em ngu ngốc sao”.

Cũng đúng, nào có người rót điện thoại di động còn vui vẻ như vậy? Nhất là người nghèo Lôi Ti Ti T_T

Nơi đây không nên ở lâu. Lôi Ti Ti quyết định chủ ý, vội vội vàng vàng ôm nôi chạy ra ngoài.

Ngụy Dịch dựa vào khung cửa, như có điều suy nghĩ nhìn Lôi Ti Ti. Khóe miệng của anh từ từ tràn ra một nụ cười, dịu dàng, đè nén, động lòng.

Không thể không nói, bộ dáng Ti Ti kéo tóc, mặc tạp dề nhỏ, lại trợn mắt nhìn dép lê phấn hồng, rất dễ thương hấp dẫn.

Hiền thê lương mẫu a... >///<>

Lôi Ti Ti nấu một nồi cháo trắng. Cô múc ỉnh một chén, liền bắt đầu vùi đầu ăn.

Càng ăn cô càng cúi đầu thấp.

Công công, anh sau khi say rượu không phải là cái gì cũng đều không nhớ sao? Tại sao, tại sao muốn dùng ánh mắt rõ ràng này nhìn chăm chăm em?! —— giống như muốn một ngụm ăn cô vào bụng T_T

Ăn nhanh cho tới khi xong, Lôi Ti Ti lén lút ngẩng đầu, nhìn thẳng ánh mắt Ngụy Dịch.

Anh giương mắt, mắt hơi đảo qua chợt dè xuống. Ngụy Dịch bắt chéo đôi tay, hỏi: “Lôi Ti Ti, ngày hôm qua anh có làm gì em hay không?”

“Anh có thể làm gì em?! Giống như em, chỉ có em làm gì người ta, lúc nào đến phiên người khác làm gì em?”

“A” âm điệu Ngụy Dịch kéo thật sự dài, Lôi Ti Ti nghe chợt dựng cả tóc gáy.

“Vậy anh hỏi em, hôm qua em làm gì anh? Còn có...” ánh mắt Ngụy Dịch lăm liết, “Bao nhiêu ‘người khác’ bị em làm gì?”

Chẳng lẽ, ngày hôm qua hôn trộm bị anh phát hiện rồi hả?

Chẳng lẽ, anh đang ăn dấm “người khác”?

Lôi Ti Ti kinh hãi, đầu chợt cúi thấp, không thấp còn may, vừa thấp liền bị kịch.

Gần nửa gương mặt của cô, mạnh mẽ mẽ mẽ vùi vào trong chén.

—— cô không còn mặt mũi gặp người T_T

Cũng may lần này Ngụy Dịch không có cười nhạo cô, nếu không cô tuyệt đối chết cho anh xem. Ngụy Dịch giúp cô dọn dẹp sạch sẽ xong, đã là bảy giờ năm mươi.

Lôi Ti Ti không để ý xấu hổ trực tiếp rơi lệ: xong đời, tiết thứ nhất là khóa của Diệt Tuyệt sư thái.

Vỡ kịch trong đầu cô lại ào ào vận chuyển lên: sư thái hóa thân Godzilla, móng vuốt lớn màu xanh lá cây nghiền một cái, cô liền orz rồi.

Làm thế nào làm thế nào? Lôi Ti Ti khóc.

Ngụy Dịch lại sờ sờ đầu của cô, cười nhạt nói: “Không có sao.”

Công công tựa hồ có khả năng dẹp yên lòng người —— anh nói không có sao, cô lại thật sự cảm thấy không sao.

Ở chung với công công, cực kỳ có cảm giác an toàn a >V

Tối trường học rồi, Lôi Ti Ti lập tức hối hận: còn không bằng có chuyện T_T

Hiện tại cô đang đứng cạnh giảng đài, giương mắt nhìn nhìn Diệt Tuyệt sư thái.

Trời ạ, đây là sư thái sao? Đây thật thật sự là sư thái sao?!

Diệt Tuyệt sư thái nắm tay Ngụy Dịch không chịu buông, nhiệt tình trước nay chưa có: “Các bạn học, đây chính là sư huynh Ngụy Dịch tôi thường nhắc tới với các em. Mọi người nhiệt liệt hoan nghênh!”

Phía dưới lập tức có tiếng vỗ tay như sấm. Mỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng, hưng phấn dị thường: Ngụy Dịch, Ngụy Dịch a ~ rất nhiều au-to-cad, giáo trình phụ trợ c++, đều là anh biên; hơn nữa anh còn là con trâu học thuật, cả hệ biến thái như máy tính, thành tích học cũng hơn 95 điểm; khiến người không thể nhận là, anh không chỉ có đầu óc phát đạt tứ chi càng phát triển hơn, năm đó còn là đội trưởng đội đấu kiếm, người ta gọi là Zorro[1] của đại học T...

Một nhóm người mộng ảo: lại có thể gặp người thật, bọn họ không phải đang nằm mơ chứ?

Mà loại tiểu bạch như Lôi Ti Ti, tự nhiên bị người quên lãng đến đáy biển Maria.

Cũng may Diệt Tuyệt sư thái nhớ lại cô, giới thiệu: “Vị bạn học này, vị bạn học này là Lôi... Lôi gì nhỉ?”

Lôi Ti Ti không thể nhẫn nhịn: khóa của cô em muốn chết muốn sống lên nửa học kỳ, cô ngay cả em tên gì cũng không biết?!

Bị Lôi Ti Ti cầm tức nhìn, Diệt Tuyệt sư thái lúng túng ho khan một cái: “Vị này là, vị này là bạn gái của Ngụy Dịch - bạn học Lôi Ti Ti! Mọi người nhiệt liệt hoan nghênh!”

Phía dưới nhất thời yên lặng như tờ, ánh mắt không rõ ý vị bắn khoăn qua lại ở trên người Lôi Ti Ti.

Lôi Ti Ti quỳnh lên: Diệt Tuyệt sư thái, dù cô thiếu não cũng không thể loạn mơ mộng, ai, ai là bạn gái anh ta?!

Cô đẩy khăn trang, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi: nếu công công phủ nhận, không phải cô mắc cỡ chết người? Thần chết, xin mang cô đi!

Vậy mà, thần chết không có mang cô đi, Ngụy Dịch lại ôm cô vào trong ngực. Ngụy Dịch nhẹ nhàng cười nói trên đỉnh đầu cô: “Ti Ti phải phiền mọi người.”

Anh xoa xoa tóc của cô: “Nể tình tôi.”

“Ồ ——” một tiếng hoan hô, thiếu chút nữa bung nóc nhà đi. Trong mắt một nhóm người lóe ánh sáng mờ ám, ánh sáng trong mắt nữ sinh càng xanh biếc: Lôi Ti Ti, thật, cậu có thể đi chết!

Ngụy Dịch cúi đầu, hơi cúi người xuống: “Giáo sư, chín giờ em đi làm, đi trước.”

“Cô tiền em cô tiền em ~” Diệt Tuyệt sư thái hấp ta hấp tấp đi theo ra ngoài. Ngụy Dịch phất phất tay với Lôi Ti Ti, Lôi Ti Ti cũng không thèm nhìn tới, một đường chạy như điên đến chỗ ngồi.

Lòng của cô đang hồ hởi: đây có tính là thổ lộ không? Ai có thể nói cho cô biết a a a... >///<>

Lôi Ti Ti còn chưa có vui vẻ bao lâu, một đoạn đối thoại hoàn toàn tưới cô ỉu xiu rồi.

“Ngụy Dịch đồng học, em quả nhiên không có cô phụ kỳ vọng của giáo sư! Tốt, cô thích tinh thần đi trước người một bước của em. Ổ chung với bạn học Ti Ti rồi à? Ồ, em đừng không thừa nhận, cô sẽ không nói cho người khác biết. Thật! Cố gắng thật tốt, giáo sư chờ ẵm đồ tôn (con của học trò)...”

Mặt của Lôi Ti Ti xanh biếc.

Diệt Tuyệt sư thái, cô, cô lại quên mất máy phóng đại thanh âm!

Sư thái tự cho là bí mật, ở ngoài cửa lặng lẽ nói, nhưng tất cả đều truyền vào hiện trường, bị quần chúng nghe rất rõ ràng.

Lôi Ti Ti hoàn toàn hồng mắt, hóa đá tại chỗ.

Lúc tan lớp, ánh mắt quần chúng nhìn cô trở nên u oán vô cùng.

Lôi Ti Ti im lặng ghen ngào: chúng tôi thật chỉ là ở cùng một chỗ >

Quần chúng hung hăng trừng trở về: ai tin!

Lúc này điện thoại của Lôi Ti Ti vang lên. Điện thoại di động là buổi sáng công công cho đầy. Điện thoại của hai người cùng một nhãn hiệu cùng một kiểu dáng, một đen một trắng, nhìn thế nào cũng rất hòa hợp.

“Bạn học Lôi Ti Ti sao? Xin chào, tôi là quản lý ký túc xá... Học sinh từ Hongkong đến giao lưu đó đã về nước, cậu hãy dọn về lại đi... Xế chiều hôm nay một giờ rưỡi, cậu đến phòng thường trực, tôi dẫn cậu đi làm thủ tục liên quan... Ừ, tốt, hẹn gặp lại.”

Lôi Ti Ti cúp điện thoại, da tối đi: “Chiêu Chiêu, mình rốt cuộc có thể dọn về rồi! Hiện tại bọn họ nên tin tưởng, chúng mình ở chung là có nguyên nhân?”

Mặt Lưu Chiêu Chiêu trầm thống: “Tin tưởng của quần chúng, một khi rách, sẽ rất khó chữa trị.”

Lôi Ti Ti học máu.

Cơm trưa của công công phần lớn đều giải quyết ở công ty. Lôi Ti Ti không muốn phiền toái anh, tự chạy về thu thập đồ.

Lôi Ti Ti đang lao động vui mừng, chợt máy giám thị vang lên.

Cô nhấc mở, một gương mặt xuất hiện ở trong màn hình.

Ừ, còn là một mỹ nữ.

Mỹ nữ cười cười: “Em gái Ti Ti à? Chị là bạn gái của anh Ngụy Dịch - Vương Nhã Tư, mở cửa dùm chị.”

28. Chương 28

Cái gì?” Lôi Ti Ti không kìm hãm được kêu lên, “Chị là ai?!”

Mỹ nữ lại lặp lại một lần.

Oanh một tiếng, Lôi Ti Ti cảm thấy toàn bộ thế giới sụp đổ rồi, chỉ có lời nói của Vương Nhã Tư vang vọng ở bên tai: “Chị là bạn gái Ngụy Dịch... Chị là bạn gái Ngụy Dịch...”

Cô cười khổ: Vương Nhã Tư là bạn gái Ngụy Dịch, vậy Lôi Ti Ti là ai đây?

Vén tay áo lên, mặt trên còn có vết hôn nhàn nhạt, giống như miệng trẻ nít. Hốc mắt miệng Lôi Ti Ti khô khốc, thanh âm dễ nghe của Ngụy Dịch vang ở trong đầu:

Anh đứng ở trong phòng học phong độ vừa đúng: “Nể tình tôi.”, “Ti Ti làm phiền mọi người.”

Ngụy Dịch xoa tóc của cô mỉm cười: “Không có sao.”

Anh cau mày hỏi cô: “Bao nhiêu ‘người khác’ bị em làm gì?”

Ngụy Dịch giọng điệu bá đạo nói: “Lôi Ti Ti, em chờ đó cho anh.”

...

Tất cả hình ảnh đều trở về, cuối cùng cô nghe thanh âm hơi ủy khuất của anh: “Ti Ti, chỉ với em anh mới như vậy”

Công công, anh đối với em như vậy? Vậy Vương Nhã Tư, là ai đây?

Tay chân Lôi Ti Ti lạnh như băng, theo bản năng bấm nút mở cửa. Sau khi xác định xong cô như mất hết sức té cạnh cửa, nhếch miệng cười một tiếng.

Âm thanh của thang máy từ xa xa truyền đến ——

“Đing”, một tiếng.

“Đing”, hai tiếng.

“Đing”, ba tiếng.

Một tiếng leng keng, chị ta đến?

Nhịp tim Lôi Ti Ti cực nhanh. Cô thậm chí muốn cướp đường mà chạy. Mà trên thực tế, cô thật không làm được, chỉ nghe tiếng bước chân từ xa đến gần.

Tiếp, chuông cửa vang lên.

Lôi Ti Ti vọt đứng lên, mở cửa thật nhanh. Cô không dám dừng lại một giây, giống như chỉ cần dừng lại, nước mắt sẽ không thể nén lại mà rơi xuống.

Công công, cho dù anh không yêu thích em, tại sao muốn gạt em? Hay là tim của anh đủ lớn, có thể đồng thời chứa hai người?

Ngày hôm qua anh gọi “Ti Ti”, chẳng lẽ là “Tư Tư”? Là thể thân sao? Cô sắp khóc lên.

Vương Nhã Tư cười híp mắt. Chị ta đưa một túi giấy vào trong tay cô, nói: “Hôm qua Ngụy Dịch để quên quần áo, chị đem tới cho anh ấy.”

Một cái áo khoác màu xám tro nhạt. Sắp vào thu rồi, công công về muộn, sẽ mặc nó. Khuỷu tay áo khoác có vết đỏ nhàn nhạt, giống như màu sắc son môi.

Vương Nhã Tư che miệng cười khê: “Em gái Ti Ti chê cười. Ai bảo anh Ngụy của em hư như vậy...” Vương Nhã Tư nói tới liền dừng, trên má nổi lên hai mảnh đỏ ửng.

Lôi Ti Ti cắn môi, móng tay sắp khảm vào da thịt. Cô cúi đầu, thanh âm buồn buồn: “Cám ơn chị.”

“Uh, chị là bạn gái anh ấy mà. Phải cảm ơn, cũng nên là anh ấy cảm ơn chị.”

Uh? Lôi Ti Ti cười lạnh. Đúng vậy mà? Chị ta là bạn gái chính quy của anh ấy, giữ anh ấy ở nhà qua đêm, đưa quần áo cho anh ấy, đều là danh chánh ngôn thuận.

—— Ý tứ của Vương Nhã Tư rất rõ ràng: Lôi Ti Ti, em dùng lập trường gì mà nói câu “Cám ơn”?

Lôi Ti Ti phát hiện cô không thích người phụ nữ này, không thích.

Chị ta khiến cô không thoải mái, cô cũng không cần để chị ta vui vẻ.

Lôi Ti Ti hỏi: “Chị Nhã Tư, hai người là người yêu? Nhưng tại sao anh Ngụy Dịch chưa bao giờ đề cập tới?”

Vương Nhã Tư cười duyên: “Bọn chị là đồng nghiệp, Ti Ti em còn nhỏ, có thể không biết —— chỗ bọn chị cầm yêu đương ở nơi làm việc. Giữ bí mật thay bọn chị ~”

Nói xong chị ta đưa ra ngón út, dí dỏm nghiêng đầu.

Người trưởng thành còn bày đặt ngoéo tay có cần giả bộ nai tơ thế không? Lôi Ti Ti rút tay về, lại bị Vương Nhã Tư giữ chặt, chị ta giữ đầu ngón tay cô, ngón cái nặng nề nhấn một cái.

Mỹ nữ chính là mỹ nữ, cường bách người khác còn có thể lễ thắng khí hùng.

Nháy mắt ngón tay chạm nhau, Lôi Ti Ti cảm thấy mình muốn khóc: cô không muốn giữ bí mật, một chút cũng không muốn! Cô cũng không phải là Thánh mẫu, tại sao muốn im hơi lặng tiếng?!

Cô không khỏi cay nghiệt hỏi: “Công ty của hai người quản thật nghiêm. Cả việc trả quần áo cũng phải đến tận nhà trả?”

Hoặc là, chị ta căn bản là mượn việc trả y phục, để diễu võ dương oai với cô?

Lôi Ti Ti biết, cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng cô không nhịn được nghĩ như vậy.

Đây rốt cuộc coi là cái gì?

Tối hôm qua bọn họ còn hết sức triền miên, hôm nay bạn gái của anh liền đánh lên tới cửa?

Quá buồn cười đi? Quá buồn cười rồi!

Lôi Ti Ti hít khí, không khí xông vào phổi băng lãnh bén nhọn như lưỡi dao, từng cái lắng trĩ cô.

Nghe được vấn đề của cô, Vương Nhã Tư dừng một chút, chợt lộ ra vẻ mặt lúng túng. Vương Nhã Tư ngập ngừng nói: “Ti Ti, chị xác thực có lời muốn nói với em. Có được hay không?”

“Nếu như mà tôi nói không được?”

Mặt Vương Nhã Tư lộ vẻ buồn bã: “Rất nhanh, chỉ mấy phút.”

Chị ta đã quyết định chủ ý, làm gì còn phải giả mù sa mưa hỏi cô nữa chứ?

Vương Nhã Tư làm bộ muốn vào, bị Lôi Ti Ti cản ở ngoài cửa. Làm xong động tác này Lôi Ti Ti có chút hối hận. Dù sao bình thường cô rất ít làm cho người ta không xuống đài được.

Nhưng ghen tỵ vẫn chiến thắng lý trí.

“Có lời gì, ở chỗ này nói đi. Một lát tôi muốn đi ra ngoài.”

“Ti Ti, gần đây thân thể em không khỏe à?”

Lại dám rửa cô? Lôi Ti Ti tức giận nói: “Không có. Vậy chị gặp phải phiền toái gì?”

“Cũng không có!”

“Như vậy. Chắc là mấy hôm nay hai người không được vui.”

“...”

“Ti Ti, em biết không? Ngày hôm qua ở trong phòng trọ của chị, Ngụy Dịch ngồi ở trên ghế sa lon ngủ mất. Anh ấy uống rất nhiều rượu, không nói nhiều. Nhưng chị nhìn ra được, anh ấy mệt chết. Em cũng biết, lượng công việc của bọn chị rất lớn, căn bản là lấy mạng đổi tiền. Rất nhiều người một tuần có ba bốn ngày không trở về nhà, ở trong công ty làm việc suốt đêm...”

Lôi Ti Ti cắt đứt cô: “Chị rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Vương Nhã Tư rũ mắt: “Ti Ti, chẳng lẽ em không cảm thấy kỳ quái sao? Tại sao mỗi ngày Ngụy Dịch luôn có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy? Tại sao mấy ngày trước anh ấy bận rộn như vậy, nhưng thà về nhà chứ không ở lại công ty suốt đêm?”

Vương Nhã Tư dừng lại, nhìn cô.

Lôi Ti Ti chỉ cười, nhưng vẻ mặt cứng ngắc.

Tại sao? Cô có thể nói ngay, bởi vì anh ấy quan tâm cô, yêu thích cô, không yên lòng cô ở nhà một mình?

Một lát sau, Vương Nhã Tư thở dài nói: “Anh ấy cũng là vì em. Chỉ cần bên em vừa xảy ra việc gì, anh ấy nhất định sẽ chịu ảnh hưởng. Cho nên chị mới hỏi, có phải hai người gần đây có giận dỗi hay không? Khiến anh ấy mệt mỏi thành như vậy. Còn nữa, trước đây không lâu anh ấy không phải thay vì em đánh nhau một trận? Sau khi đánh xong tay liền bị thương, khiến cả tổ bị kéo tiến độ. Boss cũng bởi vì việc này mà điểm tên của anh. Những chuyện này, em biết không?”

“Em không biết, nhưng em cứ an tâm. Ai bảo em là em gái anh ấy, anh ấy làm bất cứ chuyện gì vì em đều không quá phận.”

Lôi Ti Ti bị đâm chọt chỗ đau, la ầm lên: “Tôi mới không phải em gái anh ấy!”

Vương Nhã Tư cười: “Đúng, em không phải, vậy hai người như bây giờ, lại coi là cái gì đây?”

Lôi Ti Ti bị chặn á khẩu không trả lời được, không ngừng hít khí lạnh. Cô cong ngón tay, từ từ khắc ra năm chữ: “Chị chê tôi cản trở?”

“Em gái Ti Ti, xem lời này của em, làm sao có thể? Chị chỉ là đau lòng Ngụy Dịch mà thôi. Hơn nữa, những lời này, anh ấy cũng không thể nói với em mà?”

“Vậy... Anh ấy chê tôi cản trở rồi hả?” Sau khi nói xong, máu toàn thân Lôi Ti Ti lạnh như băng.

Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!

Anh không có can đảm nói, liền phái một người phụ nữ tới?

Ngụy Dịch, anh khá lắm!

Vương Nhã Tư không có kẽ hở cười: “Đâu có đâu có. Nhà em bảo Ngụy Dịch chăm sóc em, em chính là một phần trách nhiệm của anh ấy. Sao anh ấy lại không biết xấu hổ nghĩ như vậy?”

Anh ta ngại ngùng như vậy, nhưng anh ta quả thật nghĩ như vậy có đúng hay không?!

“Tôi hiểu rõ rồi. Mời đi.” Lôi Ti Ti nói xong, tự nhiên đẩy Vương Nhã Tư ra, phanh một cái đóng cửa lại, trong nháy mắt nước mắt Lôi Ti Ti rốt cuộc chảy xuống.

Rõ ràng là mùa hè tại sao sàn nhà lại lạnh đến kinh người như vậy. Ý lạnh từ ngón chân bức đến trái tim, máu vọt tới ngực, cảm thấy mê muội.

Công công, không trách được anh bảo em ngu ngốc, em thật sự vô cùng ngu?

Rõ ràng anh đã có bạn gái, em lại ngây ngốc làm tiểu tam.

Rõ ràng anh vừa thấy em liền phiền chết, em còn xem trách nhiệm của anh thành sủng ái.

Rõ ràng...

Lôi Ti Ti dùng tay vò tóc, nước mắt không tiếng động rơi xuống, tạo ra chấm tròn nho nhỏ trên quần bò.

Lần đầu tiên cô phát hiện, thì ra người đàn ông kia, cho tới bây giờ cô cũng không hiểu.

Quản lý ký túc xá làm việc rất tốc độ, thủ tục làm xong mới hơn hai giờ.

Buổi chiều Lôi Ti Ti không có lớp, liền cùng ở trong phòng ngủ với Lưu Chiêu Chiêu.

Lôi Ti Ti nâng cằm lên, ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại di động màu trắng ở trên bàn lượn từng vòng từng vòng.

Lưu Chiêu Chiêu nổi giận, lật bàn: “Lôi Ti Ti, cậu bị điếc hay mù! Cậu có điện thoại!”

“Oh.” Lôi Ti Ti miễn cưỡng đáp một tiếng, nằm dài ở trên bàn. Hai chữ “công công” chiếu lấp lánh trên màn hình điện thoại di động. Một hàng ánh trắng chiếu qua, trên mặt chữ thoáng qua bóng mờ.

Nhất định là cô quá tham, ông trời mới đùa với cô như thế. Lôi Ti Ti, mi quá đề ỉn rồi. Công công mạnh vậy làm sao hợp với loại tiểu bạch như mi?

Mình đóng vai hề, nhất định rất tếu? Không trách được gần đây anh ấy luôn cười với mình —— mình còn tưởng rằng, đây là thích.

Cứ cho là mình ngu mình ngốc, nhưng không có nghĩa là anh ấy có thể xua đuổi tâm ý của mình như rác chứ?

Công công, anh thật rất quá đáng.

Em... Chán ghét anh.

Lúc này điện thoại của Lưu Chiêu Chiêu vang lên. Cô tập trung nghe một lát, vội vàng cầm điện thoại di động ra xa.

Cô rống với Lôi Ti Ti: “Con kia, thần tượng bảo cậu đi xuống. Nếu không, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!”

Lôi Ti Ti nhếch môi, lời ít mà ý nhiều: “Cút!”

Không nói lễ phép là phải trả giá thật lớn.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng ngủ của họ liền ầm ầm mở rộng. Lôi Ti Ti nhìn ra cửa, lại nhanh chóng quay mặt đi.

Sắc mặt của Ngụy Dịch rất kém, rất kém. Cả người anh tản ra khí dữ kinh người, Lưu Chiêu Chiêu lạnh đến cả người run lên. Nữ vương Chiêu Chiêu quyết định thật nhanh, tông cửa xông ra.

—— ai ai ai, chuyện của vợ chồng bọn họ, cô không nên dính vào thì tốt hơn. Nếu không thần tượng giận dữ, cầm cây chổi làm kiếm? OMG, tôi vô tội T_T

Lôi Ti Ti cũng rất sợ, Lưu Chiêu Chiêu bỏ đi, cô càng sợ. Cho nên nói tính nết nó là có thói quen.

Cô làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, bình thần chơi điện thoại di động, trong lòng thầm đếm bước chân của Ngụy Dịch.

Anh đi bộ không nhanh không chậm, tiếng bước chân trầm mà ồm, kéo thời gian dài đến vô hạn.

Lôi Ti Ti mặt ngoài bình tĩnh nhưng nội tâm thì đau khổ, tóc gáy toàn thân đều tiến vào tình trạng phòng bị cấp một. Cô run tay, điện thoại di động liền văng ra ngoài, rớt trên đất. Nó lăn hai vòng tại chỗ, mới chậm rãi dừng ở bên chân Ngụy Dịch.

Ngụy Dịch cười một tiếng, Lôi Ti Ti run lên, anh khẽ cúi người xuống, khoảng cách giữa hai người vì vậy rút ngắn. Trên người anh còn có mùi nước cạo râu quen thuộc, hun Lôi Ti Ti muốn khóc.

Cô cúi đầu nhìn ngón chân, hít khí lại hít khí.

Ngụy Dịch liếc cô một cái, nhặt điện thoại di động lên đặt lên bàn. Đầu ngón tay của anh xoa mu bàn tay Lôi Ti Ti, cô rất không có chí khí run run, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi ra.

Tiếp đó đầu ngón tay Ngụy Dịch trượt đến cằm của cô, anh nhẹ nhàng nhấc, Lôi Ti Ti liền ngẩng mặt lên. Anh ngưng mắt nhìn cô, giống như đang tìm một đáp án. Lôi Ti Ti quật cường tránh tay của anh, lần thứ nhất không được, vậy thì một lần nữa.

— hai người rõ ràng rất gần, lại duy trì tư thế giằng co, đồng hồ báo thức tích tích tắc tắc đi qua.

Cuối cùng Ngụy Dịch thở dài một tiếng.

Anh hỏi: “Sao không nhận điện thoại của anh? Điện thoại di động có vấn đề sao?”

Lôi Ti Ti chuyển mắt: “Không có.”

“Không?” Ngụy Dịch lặp lại một lần nữa, “Vậy là xảy ra chuyện gì? Em có biết anh...”

Anh nói đến một nửa chợt dừng lại, cúi đầu nhìn sang một bên. Có mấy lời đến khóe miệng, vẫn rất khó nói ra. Anh nên nói cái gì? Anh rất lo lắng cho cô, anh đứng ngồi không yên đến nỗi trực tiếp lao ra phòng họp tìm cô? Anh mới nghĩ đã cảm thấy buồn nôn.

Trong mắt Lôi Ti Ti tràn đầy thất vọng.

Công công, có người nói với anh, bộ dáng anh muốn nói lại thôi rất đáng ghét, vô cùng đáng ghét hay không?!

Mỗi lần đều như vậy, mỗi lần đều là như vậy!

Chơi trò mập mờ rất vui sao? Hoặc là trêu chọc cô rất vui? Anh cũng không phải không biết, cô ngu cô đàn cô ngốc!

Anh không nói rõ ràng em làm sao biết?

Anh không nói cho em biết anh mệt chết được thì làm sao em biết?

Cả tay anh bị thương, anh còn muốn gạt em?

“Chuyện gì xảy ra?” Lôi Ti Ti cười cười, “Bởi vì em không muốn nhận.”

Có vài người trời sinh không có thiên phú nói lời cay nghiệt. Bộ dáng của Lôi Ti Ti bây giờ, vừa nhìn chính là muốn khóc nhưng không khóc: ánh mắt của cô trừng lớn, bên trong lóe nước mắt. Trên chóp mũi hơi hồng, lúc nói chuyện còn mang theo chút nước mắt.

Ngụy Dịch nắm chặt quả đấm rồi lại buông ra. Anh đưa tay qua lại bị Lôi Ti Ti né tránh. Trong mắt của anh cực nhanh xẹt qua một tia bi thương. Anh hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Đừng như vậy. Anh sẽ lo lắng”

Giống như một cây châm nhỏ đâm vào huyết Thái Dương, đâm cả người cô choáng váng. Lôi Ti Ti cắn môi dưới, nước mắt tí tách rơi xuống.

Đây đại khái là câu nói cảm động nhất mà đời này cô từng nghe. Đáng tiếc thời gian không đúng, địa điểm không đúng, nhân vật cũng không đúng. Tiếc nuôi bị phóng lớn vô số lần, ghen ở trong cổ họng, không có chỗ che giấu, kìm nén đến người muốn khóc.

Ngón cái của Ngụy Dịch nhẹ nhàng chùi trên má cô. Lôi Ti Ti khóc dữ hơn, vẫn không quên đánh rưng tay của anh.

“Thật buồn cười! Ngụy Dịch, anh là gì của tôi? Tôi cho anh biết, anh đừng cho là anh đang diễn Hoàng Kim Giáp, anh chỉ là một người qua đường Giáp.”

Lôi Ti Ti hung hăng hít một hơi, nói tiếp: “Ai cần anh lo lắng, ai cần anh lo lắng? Còn nữa, anh có lập trường gì bảo tôi đừng như vậy?! Tôi cứ như vậy, cứ như vậy, cứ như vậy, anh có thể làm gì tôi?!”

Ngụy Dịch, anh thật khổ kiếp. Anh đã có bạn gái, sao anh còn tốt với tôi như vậy? Anh rõ ràng cảm thấy tôi rất phiền, tại sao phải giả bộ kiên nhẫn như vậy?

Cố tình, cô lại không kháng cự được.

“Lập trường gì?” Ngụy Dịch lặp lại một lần nữa, con ngươi nhẹ nhàng co rụt lại. Anh cong ngón trở lên sờ sờ sống mũi, nhẹ nhàng cười.

— điều này có ý nghĩa là, tính khí tốt của Ngụy Dịch rốt cuộc đi tới giới hạn cuối cùng. Anh đã bị cô chọc giận hoàn toàn.

Lôi Ti Ti không biết, lời nói lúc tức giận của cô đã thương người cỡ nào.

Ngụy Dịch xách cả Lôi Ti Ti lên, vác lên trên vai liền đi xuống dưới lầu.

Lôi Ti Ti thét chói tai: “Anh làm gì đấy?!”

Ngụy Dịch mím môi không nói.

Lôi Ti Ti vẩy đập trên không: “Khốn kiếp, anh mau thả tôi xuống!”

Anh có bệnh à?!

“Lôi Ti Ti, sợ mất thể diện thì câm miệng cho anh.”

“Làm trò! Chẳng lẽ anh sợ?” Lôi Ti Ti sáng giọng, thanh âm ngược lại nhỏ đi không ít.

Ngụy Dịch nheo mắt lại: “Em muốn thử không?”

Lôi Ti Ti lập tức câm miệng.

Đầu của cô tựa vào trên bả vai rộng rãi của anh, từng người trên thế giới dần dần mất đi. Giống như sự gặp gỡ mấy ngày nay của cô. Một ngày trước còn tiền đồ sáng lạn, ngày hôm sau đã bị trực tiếp đánh xuống mười tám tầng địa ngục.

Tại sao có thể như vậy?! Lôi Ti Ti cảm thấy mình muốn chết.

Ngụy Dịch ném Lôi Ti Ti vào ghế trước.

Lôi Ti Ti hơi dính trên ghế, liền muốn co cẳng chạy, nhưng bị Ngụy Dịch đè lại.

“Ti Ti, anh có lời muốn nói với em.”

“Anh và tôi không có gì để nói!”

“Em ngày hôm qua còn tốt, sao hôm nay lại...”

Lôi Ti Ti cắt đứt anh: “Lời như thế nhất định nói ở chỗ này?”

Ngụy Dịch cười khổ: “Như vậy em không được bỏ chạy, có được hay không?”

Lôi Ti Ti lập tức trợn mắt trừng trừng.

Ánh mắt Ngụy Dịch từ từ đảo qua mặt cô, tiếp anh nắm chặt tay của cô, nhiệt độ ấm áp cách mu bàn tay truyền đến.

“Vốn muốn tìm thời gian thỏa đáng nói cho em biết. Dù sao chuyện này đối với anh mà nói rất quan trọng.” Anh trầm ngâm, “Ti Ti, thật ra thì anh...”

Thời gian thỏa đáng? Đối với anh rất quan trọng?

Anh rốt cuộc muốn nói với cô, chuyện Vương Nhã Tư sao?

“Đối với anh rất quan trọng? Xin lỗi, tôi không muốn nghe.” Lôi Ti Ti dừng một chút, “Bởi vì nó đối với tôi mà nói, không là gì cả!”

Giờ phút này ánh mắt của Ngụy Dịch trong suốt giống như lưu ly, chúng nó đang sụp đổ, phát ra tiếng giòn vang làm lòng người vỡ ra. Lôi Ti Ti chưa bao giờ thấy vẻ mặt này của Ngụy Dịch, rõ ràng đang cười, lại bị thương hơn muốn khóc gấp trăm lần.

Trong lòng cô xẹt qua sáng khoái hung ác: cô rốt cuộc ngược anh.

Lôi Ti Ti giật giật, Ngụy Dịch như ở trong mộng mới tỉnh, giữ chặt lấy cô, bị thương gầm nhẹ: “Tại sao?!”

Cô nhép nhép miệng, lại nghe thấy sau lưng truyền đến thanh âm lạnh lạnh: “Ngụy Dịch học trưởng, anh hỏi chuyện đều dùng tư thế này sao? Xin buông bạn gái tôi ra!”

Nghiêm Vũ Vi đứng ở cách đó không xa, nụ cười chợt sáng chợt tắt.

Nội tâm Lôi Ti Ti vùng vẫy một lát, đẩy ra Ngụy Dịch, cũng không quay đầu lại chạy về phía Nghiêm Vũ Vi. Cô không hiểu tại sao muốn làm như vậy, cô chỉ muốn báo thù: cô cảm thấy cô làm như vậy, Ngụy Dịch nhất định sẽ khổ sở.

—— một loại trực giác rất kỳ quái.

Quả đấm của Ngụy Dịch hung hăng nện ở trên xe, sau lưng là bóng lưng hai người cùng nhau đi.

Vừa đến khúc quẹo, Lôi Ti Ti vội vàng nhảy ra, không quay đầu lại chạy mất. Nghiêm Vũ Vi cũng không có cản cô, anh khẽ mỉm cười: Ti Ti, chúng ta còn nhiều thời gian.

Ngày hôm sau chính là bang chiến. Lôi Ti Ti login, liền nhận được tin tức của Thịnh Đăng Đăng.

“Ti Ti, tôi và lão đ

29. Chương 29

Lúc Lôi Ti Ti nhận được tin tức thì run rẩy.

Thịnh Đăng Đăng nói gì? Mọi sự làm ơn. Chuyện này thật là quá không biết điều >

Lôi Ti Ti nhớ lại, phát hiện mình từ vườn trẻ cho đến đại học, chuyện có vẻ lãnh đạo nhất mà mình đã làm chính là tổ trưởng.

Cô không phải không muốn phục vụ bạn học, cô là không có biện pháp T_T

Bởi vì công công, từ vườn trẻ đến đại học, Lôi Ti Ti vẫn là kẻ địch của phái nữ.

Nếu là kẻ địch thì cô làm sao xứng lãnh đạo quần chúng đây? Cho nên, Lôi Ti Ti đều an phận thủ thường bị lãnh đạo: bên ngoài bị các bạn học lãnh đạo, bên trong bị công công sai khiến xoay vòng vòng.

Đột nhiên bị xách đến cương vị lãnh đạo, Lôi Ti Ti trừ tâm loạn cũng là tâm loạn.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Cô có thể không bang chiến hay không T_T

Lưu Chiêu Chiêu lạnh lạnh buông lời: “Có thể, dĩ nhiên có thể. Yên tâm, Ti Ti, cậu sẽ không bị đuổi giết, cũng sẽ không bị người thịt. Mặc dù tình cảm chúng ta rất tốt, mặc dù mình tham gia tuyển mỹ nữ rồi, nhưng mình nhất định nhất định sẽ không bán cậu ~”

Trong mắt Chiêu Chiêu nữ vương lóe ánh xanh u ám.

Lôi Ti Ti run lên: uy hiếp, uy hiếp rõ ràng rành rành!

Ai bảo Lôi Ti Ti biết mật mã trương mục của Giang gia? Là trao đổi vào thời điểm kết hôn.

Sớm biết cũng không làm bang chủ phu nhân, phiền toái như vậy!

Lôi Ti Ti tỏa ra một loại cảm giác vận mạng thê lương: năng lực càng cao, trách nhiệm lại càng lớn. Cô đáng thương không có năng lực orz

Họ nói chuyện trong chốc lát, quyết định hy sinh đi tới tiệm internet. Vừa tới cửa, hai người nghèo cảm giác bị choáng mù mắt.

Cửa internet lắp ráp giống như đại sảnh khách sạn xa hoa, bên cạnh còn có một hàng con gái đứng, nụ cười làm người khác cực nhộn nhạo. Kinh khủng hơn chính là, họ muốn ngực có ngực, muốn eo có eo, ăn mặc là trang phục thổ thiếu nữ a trang phục thổ thiếu nữ!

Thật là hết ý kiến.

Hai người yên lặng quay lưng lại. Lưu Chiêu Chiêu ôm Lôi Ti Ti: “Mình nên biến thôi.” Lôi Ti Ti dĩ nhiên đồng ý, gật đầu như bằm tỏi.

Nơi ngợp trong vàng son như vậy, chẳng phải là muốn bù vào tiền ăn một tháng sao?

Cô còn muốn ăn thêm mấy phần đùi gà thịt đây >

Hai người chưa chạy mấy bước, chợt trên người nhẹ đi, là bị người ẵm lên?!

Người đàn ông này, thật là rất mạnh a

~Anh ta có mái tóc cực ngắn, da trắng trắng, đáng vẻ sáng như ánh mặt trời, bắp thịt rất rêu rao.

Gào khóc ngao, dạng này, thậm chí chơi giống như Phan soái ca - Phan Vĩ Bách[1] >

Ánh mắt của Chiêu Chiêu nữ vương, đã hoàn toàn tập trung vào bụng của mãnh nam.

Nước miếng nhỏ, tích tấp.

Ai bảo Chiêu Chiêu nữ vương rất thích cơ bụng? Người không có tiền đồ này, ánh mắt trợn trắng rồi.

Nói như vậy, cơ bụng của công công hình như có... Lôi Ti Ti thầm đếm một chút: hình như có sáu khối >///

Cô cũng bưng mặt, nhộn nhạo.

Vừa bị dễ xuống, Lưu Chiêu Chiêu lập tức làm vẻ đôi tay ôm tim: “Anh đẹp trai, anh tên là gì?”

Mãnh nam vò vò tóc, cười ngây ngô.

Ôi hai hàng răng trắng chính tề xinh đẹp

~“Đinh” một tiếng, Lưu Chiêu Chiêu bị dao động, mắt càng thêm mờ mịt.

Mãnh nam đáp: “Anh là Thương Gian.”

“Anh là gian thương, làm sao có thể chứ? Anh rõ ràng đẹp trai còn tốt bụng!”

Lôi Ti Ti yên lặng dời đi hai bước: tôi không biết cô gái này, tôi thật sự không biết cô ấy T_T

Mãnh nam đỏ mồ hôi: “Là anh”

“Anh thật không phải!”

“Là anh”

“Anh thật không phải là...!”

“Là anh...” Mãnh nam không thể nhẫn nhịn nữa, mãnh nam muốn phun lửa.

Lôi Ti Ti vội vàng dậm cô: “Chiêu Chiêu, đúng là anh ấy, anh là cường hào Thương Gian trong tứ đại cao thủ.”

Lưu Chiêu Chiêu sửng sốt một chút, như ở trong mộng mới tỉnh loại: “Em là Tầm Triệu Triệu. Anh chính là anh là...”

Chính là đầu sĩ RMB (nhân dân tệ) “Tôi Là Thương Gian”?!

Ông trời có mắt! Thật là quá không dễ dàng, lão nương rốt cuộc cũng tìm được một người đàn ông tuần tú và tài phú đều có!

Lưu Chiêu Chiêu hôn mê, bước chân nhẹ nhàng nhảy nhảy: tuần tú và tài phú đều có, tuần tú và tài phú đều có...

Mãnh nam nắm cánh tay của cô: “Cẩn thận trơn.”

“Trơn?! Anh đẹp trai cả cái này cũng biết, em thật là sùng bái anh ~”

Mãnh nam đỏ mồ hôi đỏ mồ hôi: “Trên bảng kia viết.”

Lưu Chiêu Chiêu càng mộng ảo: “Oa, anh đẹp trai thật giỏi tiếng Anh ~”

Lôi Ti Ti nhìn sang, đặc biệt ——

Trên bảng hiệu viết: “XIAO XIN DI HUA” (Slip carefully), là ghép vần a ghép vần >

Mặt vô cùng , ba người rút cuộc vào tiệm internet.

Lôi Ti Ti thề, cô tuyệt đối là bị ép buộc. Cô vẫn yêu thương đùi gà thịt của cô hơn T_T

Lúc Lôi Ti Ti yên lặng rơi lệ, một cô nàng thổ chân thành đưa đến: “Ông chủ, uống chút gì không?”

Thì ra là anh là ông chủ của nơi này?!

Thật, thật tốt quá... Lôi Ti Ti cảm thấy mình thật hạnh phúc >V

Tiếp ba người bắt đầu nói nhăng nói cuội.

Trong lúc Lôi Ti Ti cười phun mấy lần.

Khiến cho cô không thể nhận nhận chính là, tên thật của “Tôi Là Thương Gian” chính là Thương Gian.

Anh ấy lấy ID này, quá thật >V

Cũng không lâu lắm, những người khác đều tới —— căn bản đều là bị khiêng vào.

Lôi Ti Ti và Lưu Chiêu Chiêu nhìn nhau cười một tiếng: tất cả mọi người đều như nhau ~ phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy chỗ tồn tiền này, trừ co căng chạy cũng là co căng chạy.

Chỉ là có điều khiến Lôi Ti Ti rất buồn bực.

Vì sao người chơi nữ đều mặc xinh đẹp như vậy? Làm hại cô như người hoang dã.

Người hoang dã Lôi Ti Ti yên lặng chui vào góc.

Khiến Lưu Chiêu Chiêu mặc như cô nổi giận.

Cô ấy liếc Thương Gian, ánh mắt của Thương Gian đang lưu luyến khắp nơi. Lưu Chiêu Chiêu khóc: mấy người ăn mặc như vậy, rút cuộc muốn câu dẫn ai? Con bà nó.

Căn cứ nguyên tắc không thể làm lợi ỉnh thì phải hại người, Lưu Chiêu Chiêu hắng giọng một cái: “Ti Ti, Giang gia có phải không thể tới hay không?”

“Ừ.”

Ánh lửa trong mắt các mỹ nữ, vụt một cái liền dập tắt.

Làm thế nào? Lưu Chiêu Chiêu cảm thấy mình thật là quá đắc ý >V

Lưu Chiêu Chiêu vừa đắc ý, tâm trạng các mỹ nữ liền xuống thấp rồi.

“Tề Thiên Đại Thảm” Tề Hoan đau khổ tố cáo: “Tôi đến chính là vì gặp Giang gia! Mấy người xem, khăn quàng cổ Hermes của tôi, đồ công sở Ports của tôi, túi xách LV —— cả một thân đầy tiền, đều vì khiến anh ấy chú ý!”

Một nhóm người bắt đầu mắng: “hàng nhái hàng nhái?”

Thương Gian ngược lại rất là nghiêm túc quan sát một phen.

Anh sờ sờ cằm: “Y phục này không tệ. Nếu không anh tặng mỗi người một phần?”

“Cái —— gì ——?!”

Một nhóm người mộng ảo, cường hào chính là cường hào! Rất có tiền!

Thương Gian cười cười: “Để các em mặc lúc bang chiến.”

Đám đàn ông học máu: ông trời đưa chúng tôi đến chỗ nào?!

Tà ác trong lòng Thương Gian hoạt động không ai biết ——

Gần đây lão đại suy yếu vậy, anh sẽ phá tài để tiêu tai cho anh ấy ~ còn có thể thu mua thu mua lòng người.

—— nói như vậy, tên Thương Gian không hề đặt sai.

Cách bang chiến còn có nửa giờ, trên diễn đàn trên thế giới lại đầy nước miếng.

Đúng vậy, chuyện bang chiến rất phong cách. Huống chi hai bang chủ còn thu hút vậy.

Cũng không lâu lắm, N bản đã được ném ra ngoài.

Cái gì giận đỏ mặt vì hồng nhan, cái gì kể ngựa gỗ tranh giành Helen —— Lôi Ti Ti rất buồn bực: gì kia, thần tượng của tôi là Mộc Quế Anh >

Một số đồng chí truyền lên hình của tiệm internet: ghế sa lon vừa lỏng vừa mềm, tiểu thư phục vụ dịu dàng, còn có một đám tuấn nam mỹ nữ của Hạo Miểu các...

Một nhóm người muốn điên: hủ bại, quá hủ bại rồi!

Công Chúa bang không phục lắm chỉ ra: “Nông cạn, thật là quá nông cạn rồi!”

Tôi Là Thương Gian dề dặc mắng trả lại: “Cường hào như vậy, thật ra thì tôi cũng không muốn”.

Lôi Ti Ti không khách khí chút nào chỉ ra: “Quá gian thương, như thế này là quảng cáo cho tiệm internet!”

Thương Gian xem thường: “Tôi và lão đại đã sớm bàn tốt. Nếu không tôi làm sao để ấy người ăn uống chùa?”

Bang chiến lần thứ nhất, có thể dụ dỗ bà xã vui vẻ, có thể ngược người khó chịu, còn có thể kiếm đủ mặt mũi —— lão đại thực quá âm hiểm!

Vốn nhân vật của Lôi Ti Ti rất yếu, cô lại không đủ trang bị, nên cô dứt khoát vào nick Giang gia.

OMG, mắt chó của cô, lại bị choáng mù.

Cấp này, trang bị này, kỹ năng này —— tôi muốn hôn mê, tôi muốn hôn mê orz

Lôi Ti Ti xem tỷ lệ số người đối đầu, liền đổ mồ hôi.

Hạo Miểu các đi con đường thà ít chứ không quá, nên người chơi thừa thớt, so sánh với đệ nhất bang Khinh Hiệp các, chính là lấy một P năm —— thật là bi kịch, khóc.

Cho nên lúc có người quen muốn vào Hạo Miểu các, Lôi Ti Ti không chút nào do dự chấp nhận.

Phải biết, cấp bậc cao hơn nữa, cũng chịu không được giết luân phiên T_T

Bốn giờ chiều, bang chiến chính thức bắt đầu!

~~[1] Phan Vĩ Bách: ca sĩ kiêm diễn viên nổi tiếng người Mỹ gốc Hoa.

Chiến trường thiết lập ở hồ Vân Trung, đại bản doanh của hai bên là hai chiếc thuyền lâu, đặt riêng ở hai phía nam bắc của hồ.

Cờ chiến vù vù, ánh đỏ nhiệm sắc, tạo ra cảm giác thê lương đặc biệt của chiến tranh.

Dù sao nội tâm Lôi Ti Ti đã thê lương không còn biết trời trăng gì nữa: hệ thống login chiến tranh gần đây của Mộng Tưởng quốc vô cùng biến thái. Trong bang chiến, chết chính là chết, không thể nào sống lại.

Nếu không cô làm gì vội vã chiêu binh mãi mã. Bởi vì mọi người ở một chỗ, cho nên bọn họ không dùng kênh không dùng giọng nói, trực tiếp sử dụng rỗng.

Lôi Ti Ti kêu to: “Mọi người chú ý bảo vệ tốt bà vú a a a! Đừng có chủ nghĩa anh hùng cá nhân, làm ơn!”

“Câm miệng! Không có chí anh hùng thì lão tử chơi vòng du làm gì?!”

“Phải! Tôi muốn đi chém cò lệnh đi chém cò lệnh! A, cò lệnh thân yêu, chị tới đây ~”

“Biến, cò lệnh là của tôi!”

“Thế nào, tiểu tử cậu ngứa da muốn đánh nhau phải không?”

“Không sai! Đến đây, ai sợ ai?!”

“Đợi đợi đợi đợi, tính thêm tôi nữa.”

...

Lôi ti ti rất im lặng: Này này, tôi là lãnh đạo! Tại sao mấy người không nghe tôi?

Không bao lâu, thì có gần một nửa người bắt đầu trồng nấm (tức là bị suy sụp tinh thần) rồi.

Ai, ai bảo bọn họ bị K (kill = giết) chết đây?

Lần này bang Công Chúa lên mặt rồi, gọi loa trên thế giới, còn chưa tới chiến tranh mỹ đồ, đã bạo lực mỹ học (dùng hình ảnh thẩm mỹ biểu hiện phương diện bạo lực).

Đồng chí trồng nấm nổi giận: Má ơi, đánh không lại thì mắng? Lão tử (lão nương) cũng không tin!

Bất đắc dĩ Hạo Miếu các gần đây vô cùng rêu rao, người giống như Vô Tình Tiệp Khách lập tức nhảy ra thừa dịp cháy nhà hôi của:

“Là đàn ông thì đừng nói nhiều như phụ nữ.”

“Các người bị đám cô nàng thả làm cho vô năng X (X trong XXOO) à?”

“Hạo Miếu các, chẳng qua cũng chỉ như vậy.”

“Buồn nôn nhất là Nhất Vĩ Độ Giang. Bình thường trâu bò thành bộ dáng kia, còn được xưng ‘Cao Ngoạn’. Chỉ bằng thao tác như vậy, cái gì ‘Cao Ngoạn’ (là người chơi kỹ thuật tốt kinh nghiệm dày dặn), (tóm lại là ý xấu) mới đúng.”

Lần này người của Hạo Miếu các hoàn toàn xù lông: lại dám xem thường Giang gia?

[Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn số 1]: mi mi , cả nhà mi đều là ! Chủ tịch của chúng ta khinh người, là Phỉ Ngã Lôi Ti dùng nick anh ấy.

[Đi Qui Ngang Qua]: Thôi đi, anh ta là không dám đến đây!

[Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn số 2]: mi thú lắm! Số 1 không phải đã nói rồi sao? Đồ không biết điều!

[Thượng Thượng Hạ Hạ]: Phỉ Ngã Lôi Ti, tên nhân yêu kia? Thật là quái lạ

~[Vô Tình Kiếm Khách]: thật là quái đản.

[Hương Hương Công Chúa]: không trách được a.

[Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn số 3]: bọn mi có ý quái gì? Cẩn thận lão nương bỏ bọn mi!

[Công Chúa Yêu Lớn Nhất]: ai yêu, ta rất sợ đó. Tới a tới a, chỉ sợ mi không bỏ được

~[Tịch Mịch Đang Hát Ca]: hai bên nghỉ ngơi một chút đi. Khinh Hiệp các thắng không cần dùng võ, Hạo Miếu các a, một đám NC (thiếu não). Cũng không nghĩ, trước kia Phỉ Ngã Lôi Ti lăn lộn ở đâu?

Trong quán Internet vang lên tiếng hít khí.

Đúng, vừa rồi sao không nghĩ tới?

Một nhóm người trao đổi ánh mắt: có lẽ chính là nhân yêu này đang giở trò?!

Trong mắt người chơi nữ, bắt đầu thả ra ánh soi.

Có lá gan lớn đi tới trước mặt Lôi Ti Ti —— hình như là Tiểu Mật Đoàn Số 3 thôi.

Lôi Ti Ti nhìn Tiểu Mật Đoàn Số 3 một cái: “Chuyện gì?” Cô rất không hiền hậu thầm nói: chuyện gì a, thân ái... Tiểu Tam?

“Này, Lôi Ti Biên, có phải cô bán đứng chúng tôi?”

“Cô cảm thấy thế nào?”

“Là tôi đang hỏi cô!”

“Tôi nói tôi không có.”

“Cô không có, cô không có mới có quỷ!”

Đúng vậy, lần đầu tiên gặp mặt nói như vậy rất vô lễ. Nhưng dù sao mọi người bèo nước gặp nhau, cứ thống khoái. Hiện tại bị đánh đến hoa rơi nước chảy, đương nhiên là muốn tìm bao hủ giận.

Bang chủ phu nhân này, nhìn thật yếu đuối, bộ dạng rất dễ véo. Dù sao Giang gia không có ở đây, cứ giày xéo một chút đi >V

Lôi Ti Ti cúi mắt: “Cô đã có đáp án, tại sao còn tới hỏi tôi?”

“Cô có ý tứ gì? Chẳng lẽ tôi oan uổng cô? Tôi nói có chứng cứ đấy!”

Lôi Ti Ti đang vui đùa thao tác ing: “Tôi chưa nói cô không có a.”

Bạn học tiểu tam hét: “Cô có thái độ gì? Gả cho Giang gia rất giỏi sao! Những trang bị này là chúng ta tân tân khổ khổ đánh ra, hiện tại bởi vì cô toàn bộ rơi sạch rồi, cô không biết xấu hổ sao?!”

Lôi Ti Ti liếc cô một cái, ngừng mắt không nói.

Bạn học tiểu tam chợt cảm thấy gió lạnh thổi qua: đây là chuyện gì xảy ra! Gào khóc ngao?! Chẳng lẽ cô còn sợ gương mặt em bé này?

Lưu Chiêu Chiêu cười lạnh ing.

Lôi Ti Ti tức giận mắng chửi người? Đây tuyệt đối không có khả năng.

Giống như “Tôi gả cho Giang gia thì sao, Tiểu Mật Đoàn Số 3 là tiểu tam à?” Lời như thế, trôi qua trong lòng cô.

Tuyệt chiêu của người khác là dùng gương mặt vô tội, mạch lạc rõ ràng phân tích cho người ta nghe. Mỗi lần người ta bị tức đến hộc máu, cô lại nhẹ nhàng như không —— đây mới là bất nhất đó a a a!

Ngón tay Lôi Ti Ti dừng lại, khẽ nghiêng đầu: “Tôi thanh minh đầu tiên, không phải ‘vì tôi’”

“Thứ nhất, bảo bang chiến chính là Nhất Vĩ Độ Giang, không phải là tôi.”

“Thứ hai, các cô tự nguyện tham gia, không phải tôi ép. Nếu như cô là người trưởng thành, cô nên chịu trách nhiệm vì quyết định của mình. Nếu như cô không phải...”

Bạn học tiểu tam nổi giận: lại dám cười nhạo cô ngây thơ!

Cô ta cãi lại: “Nhưng...”

Lôi Ti Ti bình tĩnh hỏi: “Nhưng cái gì?”

Bạn học Tiểu Tam bị Lôi Ti Ti liếc mắt nhìn, chợt run lên: lệ rơi, cô gái này tức giận kiểu gì, hại cô không thể nói ra T_T

Có người góp lời: “Trước khi bang chiến, không phải cô ấy người vào bang sao?”

“Trước kia bọn họ ở Kinh Hiệp các!”

“Tôi biết rõ, bọn họ vụng trộm báo cáo, trong ứng ngoài hợp!”

“Mẹ nó, thật con mẹ nó bụng dạ khó lường!”

Lôi Ti Ti mỉm cười: “Vậy bọn họ trộm thế nào đây?”

“Vậy còn cần phải nói? Lên kênh của bang (giống như phòng chat riêng) a!”

“Vừa nhìn chẳng phải sẽ biết! Đáng thương chúng ta nghiên cứu chiến lược chiến thuật a, bị con cừu nhỏ chết bầm này trộm đi T_T”

Lôi Ti Ti gật đầu: “Lên kênh của bang làm trộm? Biện pháp này không tệ.”

“Cô thừa nhận?!” Mọi ánh mắt đều đánh vào trên người cô.

Lôi Ti Ti cười, ánh mắt quét qua mỗi người. Cô cất cao giọng nói: “Vấn đề là, chiến lược của mấy người ở nơi nào đây?”

“Cậu, là cung thủ. Tại sao vật lộn với võ sĩ giết người?”

“Cô, là bà vú. Lặn xuống phía sau kẻ địch chơi công kích?”

“Cậu, cấp bậc ở trong bang đứng hàng top mười? Lại nói chuyện phiếm với những em gái thảo, hừ.”

“Cô...”, “Còn cô nữa...”

...

Lôi Ti Ti rằng rắc nói xong một hơi, dừng lại.

Bốn phía nhất thời an tĩnh quỷ dị, từng người một đều duy trì trạng thái hóa đá.

Ngay sau đó, tiếng tan nát cõi lòng vang lên đầy đất, còn có người phun bọt mép: ai nói cô vừa yếu lại vừa dễ ăn hiếp?

Mẹ kiếp >

Lôi Ti Ti hừ lạnh: nói giỡn, gần đây lão nương thất tình đang lo không có ai chửi!

Cô thu hồi ánh mắt, ngón tay nhẹ gõ hai cái.

Trên màn ảnh một chiếc thuyền lá nhỏ giống như Điện Man[1] trượt vào thủ phủ quân địch. Vừa mới dừng hẳn, nam tử áo đen điểm mũi chân một cái, đao lớn màu xanh trong tay ra khỏi vỏ, ánh kiếm trắng sáng phá không mà ra.

Cơ hồ cùng lúc đó, trên màn ảnh chợt tuôn ra vòng sáng khổng lồ, một cái tiếp theo một cái, trong nháy mắt tràn đầy cả màn ảnh.

Cuối cùng, tiếng la bèn nhọn vừa vang lên, cây cờ màu đỏ ầm ầm ngã xuống đất, bụi bặm chậm rãi dâng lên.

Mà chung quanh cờ, lại giống như thời gian dừng lại. Quân địch, còn duy trì trạng thái ngây người như phỗng.

Hệ thống thông báo nhảy ra ngoài ngay sau đó: tan đàn xẻ nghé, cờ đã ngã, Kinh Hiệp các —— thua!

Một lát sau, tiệm internet mới tuôn ra tiếng hoan hô khổng lồ.

Trạng huống gì?

Chúng ta thắng, thắng!

Mà Lôi Ti Ti tiếp tục duy trì biểu tình đáng đánh đòn, thờ ơ lạnh nhạt.

Tiếp đó cô nhấn cho hai đại cao thủ khác: Sultry và Miễn.

Bọn họ không tới tiệm internet, về phần đi làm gì ——

Đúng rồi, Sultry và Miễn thật ra thì đã dùng nick khác lên vào Kinh Hiệp các, sau đó đến được phân bộ của họ, sau đó lấy được kế hoạch tác chiến của bọn họ, sau đó...

A, thật là quá bí ối chiến thắng mà không cần dùng võ...

Cho nên hai người mới xấu hổ không dám đến tiệm internet.

Hắc hắc, phải cảm ơn bọn họ a.

Miễn rất nhanh trả lời: “Không cần cảm ơn nữa chị dâu ~ đều là biện pháp lão đại nghĩ.”

Lôi Ti Ti giả bộ: “Tiểu miễn, cái biện pháp này rất bĩ ối.”

Miễn: “Lão Đại nói rồi, ngu ngốc thì không cần ngại biện pháp bĩ ối.”

Lôi Ti Ti lập tức điên rồi: Nhất Vĩ Độ Giang, anh anh anh...!

Sultry: “Miễn, đừng khích bác ly gián.”

Miễn: “Lão Đại rõ ràng là ý này!”

Sultry: “=., =“

Lôi Ti Ti phát điên, phóng hỏa: “Tên khốn kia rốt cuộc nói gì?!”

Sultry: “Nếu cô ấy là người ngu ngốc, anh không ngại khổ cực chút.”

Hả?

Miệng Lôi Ti Ti nhất thời hiện lên hình O, ngu.

30. Chương 30

Lưu Chiêu Chiêu tiếp cận tới: “Tiểu tử, không tệ lắm. Lợi hại!”

Lôi Ti Ti ngẩn người một chút: “Hả?”

Lưu Chiêu Chiêu đâm trán cô: “Ngẩn người cái gì?”

Lôi Ti Ti giận: đừng đâm trán mình, đã đủ chiều rộng T_T

Cô quýnh lên liền có chút cà lăm: “Mình, mình nào có!”

Lưu Chiêu Chiêu vui vẻ, nhìn chính xác chỗ trống đẩy Lôi Ti Ti ra, đưa đầu tới trước.

Cô mới liếc một cái, thì không thể nhìn, máu gà trên người ỉng: “A a a, đây là lời tâm tình đi đây là lời tâm tình đi? Đúng không đúng không đúng không?”

Lưu Chiêu Chiêu giãy dụa: quá mờ ám... >///<>

Lôi Ti Ti tỏa ra một loại ngượng ngùng bị người dòm ra.

Nếu như bị Lưu Chiêu Chiêu truyền ra ngoài, cô nhất định phải chết!

Lôi Ti Ti lập tức chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cô đập Lưu Chiêu Chiêu: “Cút cút cút, không cho phép xem!”

“Không cho phép xem?” sau lưng Lôi Ti Ti đột nhiên toát ra bốn cái đầu, đồng loạt bắn ánh sáng kinh người, “Cái gì không cho phép xem?”

Lôi Ti Ti đỏ mồ hôi, làm thế nào, là Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn >

Lôi Ti Ti xả thân bỏ nhào vào puter, muốn che giấu chứng cứ phạm tội, lại bị Thương Gian xách ra.

Thương Gian quan sát màn ảnh một lát, đột nhiên móc một cuốn sổ từ trong túi ra, cẩn nắp bút soàn soạt soàn soạt ghi xuống.

Mặt Lưu Chiêu Chiêu tràn đầy ửng đỏ nhào qua: “Thương Gian GG, làm bạn gái của anh nhất định rất hạnh phúc...” Tùy thời tùy chỗ đều có thể trích lại lời tâm tình, a a...

Tiểu Mật Đoàn không nhìn được đẩy Lưu Chiêu Chiêu ra: “Tán tỉnh đi sang một bên!”

Thương Gian ngượng ngùng cười một tiếng: “Anh còn chưa có bạn gái”

Anh, anh ấy đang ám chỉ gì đó với mình sao?

Lưu Chiêu Chiêu kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Chiêu Chiêu đáng thương, thật là không chút hiểu rõ người khác.

Thương Gian nghĩ nhưng thật ra là: lưu trữ chuyện này vào hồ sơ, về sau có thể uy hiếp lão đại chứ?

Vừa nghĩ tới mặt thối của người khác, Thương Gian nhịn không được bật cười: đối với loại cường hào cấp tro cốt như anh, chỉ có không nghĩ tới, chứ không có không gõ tới!

—— coi như là lão đại, đó cũng chỉ là case nhỏ

~Tại trong mắt cường hào nào đấy, mấy dòng chữ trên màn ảnh đã hóa thân thành máy in tiền vô cùng lớn, được kêu là một kho vàng lấp lánh.

Thương Gian đắc ý, thọt Lưu Chiêu Chiêu: “Lấy máy chụp hình ra.” Có hình làm chứng, chẳng phải hơn...

Thương Gian cười trộm, hàm răng phản quang, trực tiếp lừa bịp Lưu Chiêu Chiêu.

Lưu Chiêu Chiêu yên lặng ing: “Cái đó, anh thọt trúng mimi (ngực) của em rồi...”

Cho nên, mau để chị đựng ngã đi, ha ha ha >V

Thương Gian cười rất vô hại: “Vậy sao? Anh cho là lưng của em.”

Lưu Chiêu Chiêu ngẩn người một chút, bừng tỉnh hiểu ra: lại dám nói ngực chị sân bay.

“Gian thương, em liều mạng với anh!!!!”

Một nhóm người cãi nhau âm ỉ, vui vẻ hòa thuận. Không khí không thân thiện mới vừa rồi, rất nhanh liền tan thành mây khói.

Thật ra thì Lôi Ti Ti biết, bọn họ không có ác ý, chỉ nhanh mồm nhanh miệng thôi. Nghĩ như vậy, khoe mắt Lôi Ti Ti khê cong, nở nụ cười.

Dĩ nhiên, nếu như Chủ Tịch Tiểu Mật Đoàn không nhiều chuyện thì càng tốt, .

Bang chiến hết, một nhóm người quả nhiên giết tới tiệm thịt nướng.

Nội tâm Lôi Ti Ti vô cùng vui vẻ: ăn uống chùa còn có hoàn cảnh tốt như vậy, quan trọng nhất là, đều là thịt a thịt a thịt!

Lôi Ti Ti không thịt không vui, âm hiểm cười một tiếng, mài dao sèn soẹt về phía heo dề.

Thịt bò đầy đặn, thịt dê tươi mới, Lôi Ti Ti ăn cực vui sướng, khuôn mặt nhỏ nhắn thiếu chút nữa vùi vào trong đồng thịt. Mà trước mặt cô, là hai người liếc mắt đưa tình:

Lưu Chiêu Chiêu nhìn Thương Gian, vẻ mặt thẹn thùng, ánh mắt hung ác; mà Thương Gian, thỉnh thoảng cười cực trắng tròn hoa thắm với cô, khê yêu nghiệt.

—— tốt đẹp đến khiến người muốn làm kỳ đà cản mũi >V

Lôi Ti Ti xấu bụng đi qua: “Chiêu Chiêu, cậu không ăn?”

Lôi Ti Ti quơ quơ thịt bò, lại quơ ơ, Lưu Chiêu Chiêu nhìn đến ánh mắt trợn trắng rồi.

Lôi Ti Ti tà ác: giả thực nữ? Mình không tin không làm cậu tham chết!

Nữ vương Chiêu Chiêu đoán được ý đồ của Lôi Ti Ti, đẩy tay của cô ra.

Lưu Chiêu Chiêu cười duyên: “Ti Ti, cậu thật không có tình điệu.”

Lôi Ti Ti trợn tròn mắt: “Muốn tình điệu làm gì?”

Thương Gian nghe vậy mỉm cười: “Không có tình điệu, làm sao tán tỉnh?” Nói xong anh hài hước nhìn Lưu Chiêu Chiêu, cười đến rất đáng đánh đòn.

Lưu Chiêu Chiêu nổi giận: anh được đấy Thương Gian, đã thôi lại còn giả bộ hồ đồ đúng không? Xem em thu thập anh!

Lôi Ti Ti hôn mê: không hổ là bạn của Giang gia, không biết xấu hổ cũng tương tự nhau T_T

Lại nói tên khốn kia sao còn chưa tới?

Vừa bắt đầu làm người ta thật trông ngóng, kết quả cả cái bóng cũng không nhìn thấy.

Lôi Ti Ti giận dữ, vứt bỏ thịt bò, cầm cá nướng dồn vào trong miệng...

Lôi Ti Ti chợt trợn to hai mắt, trong đầu chậm rãi nhảy ra hai chữ to:

Bi —— kịch —— ——

A a a, muốn chết, cô bị mắc xương.

Anh xương cá vô cùng âm hiểm, lại chơi trò hết thịt hiện gai với Lôi Ti Ti.

Đáng thương Ti Ti của chúng ta, trực tiếp bị đâm chết. Cô hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, kết quả vẫn bại hoàn toàn.

Lôi Ti Ti đã hiểu một sự thực bi thống: Làm thế nào? Cô hoàn toàn không thể chứa anh xương cá khổng lồ T_T

Lôi Ti Ti bắt đầu hươ tay: cứu mạng a T_____T

Thương Gian mắt tinh: “Em kệt?”

Lôi Ti Ti cuồng gật đầu.

Lưu Chiêu Chiêu néo cằm quan sát một hồi, nhếch môi nói: “Ngu ngốc.”

Mình...!

Mà Thương Gian thì cười một tiếng, tiếp liền nắm tay Lưu Chiêu Chiêu. Lưu Chiêu Chiêu lút mắt giết qua, ánh mắt hai người đầy dứa, khó xa khó rời.

—— hoàn toàn quên Lôi Ti Ti.

Đáng thương Ti Ti của chúng ta, đã hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu rồi.

Thời khắc sống còn, Lôi Ti Ti dứt khoát kiên quyết —— cô nhúng ngón tay vào trong một ly nước dứa hấu.

Dĩ nhiên, là cái ly của Lưu Chiêu Chiêu

~Nhìn mặt xanh biếc của Lưu Chiêu Chiêu, Lôi Ti Ti thậm dễ chịu một chút. Tiểu tử, dám không nhìn ta?!

Lôi Ti Ti không nhìn Lưu Chiêu Chiêu gương nanh múa vuốt, viết hai chữ to “Huyết thư” (ý chỉ là viết bằng nước dứa hấu thì có màu đỏ như viết bằng máu) lên khăn ăn: “Giang gia”.

Viết xong, ánh mắt Lôi Ti Ti khiêu khích nhìn Thương Gian: “Ề hèm ~”

Cho mi không nhìn ta, i không nhìn ta!

Ta muốn đi thổi gió thoảng bên gối, ta muốn đi thổi gió thoảng bên gối...

Quả nhiên, sắc mặt Thương Gian thay đổi, phất tay gọi phục vụ tới.

Anh kê híp mắt, che giấu một tia âm hiểm trong mắt: Lại dám uy hiếp anh? Nếu anh bị cô uy hiếp, anh sẽ đảo ngược tên!

Phục vụ viên cong cong người, bỏ cái đĩa nhỏ cuối cùng xuống.

Tâm muốn chết Lôi Ti Ti đều đã có.

Cô hoảng sợ nhìn cơm nắm, miếng cháy, dấm gạo, mù-tạc đối diện...

Mẹ nó, đây là Mãn Hán toàn tịch hay là Mãn Thanh thập đại khốc hình?

Lôi Ti Ti rơi lệ, bưng bình thà chết không theo.

Thương Gian cười lạnh: “Chị dâu, chị mau ăn đi. Tránh cho lão đại trách em không trông chừng chị.”

Không trông chừng tôi.

Làm ơn, tôi không phải chó của Giang gia >

Lôi Ti Ti hoảng hồn, liền bị rút một đồng dấm vào miệng. Cô sặc đến nước mắt nước mũi cũng đi ra, anh xương cá vẫn kiên cường giữ quan ải một mình.

Lôi Ti Ti khóc: thần a, tôi muốn đi bệnh viện! Tôi muốn đi bệnh viện!

Thần nghe được Lôi Ti Ti kêu gọi, đáng tiếc người đưa đi cũng là Thương Gian.

Thương Gian nịnh hót cười một tiếng: “Chị dâu, chúng ta phải đi bệnh viện ngay. Chị phải nhớ chiếu cố em, bảo lão đại hao chút tâm, để ý em nhiều.”

Lôi Ti Ti trợn mắt trừng trừng, mới là lạ!

Trước không nói anh thấy chết mà không cứu, hành vi vừa rồi của anh, cũng làm người ta giận sôi: Cô sắp orz rồi, anh lại vẫn không quên kêu gõ chủ tiệm lại!

Gõ liền gõ đi, gõ tới Lôi Ti Ti không chia được nửa đồng tiền!

Lôi Ti Ti nổi giận: quả nhiên, người giàu ít nhờ vào tiết kiệm, người giàu nhiều dựa vào trời, người quá giàu phải dựa vào không trả tiền.

—— đáng thương cô, cứ như vậy bị khổ nhục kế.

Xe như người. Xe Thương Gian, rất có phong phạm cường hào, vừa phong cách vừa hao dầu vừa lắc lư.

Nước chua đầy bụng Lôi Ti Ti lắc loạn, muốn ói T_T

Cô bắt đầu yy (tưởng tượng) lúc công công lái xe —— Lái chiếc xe rất ổn định, đệm xe cũng vừa mềm vừa thoải mái, mấu chốt là bộ dáng đủ đẹp trai. Thắt cà vạt, mặt áo sơ mi, mặt bên trầm tư không nên quá mất hồn a

~Nhưng, mất hồn hơn thì có ích lợi gì, còn không phải là của người khác!

Trong lòng Lôi Ti Ti bay lên một loại tâm tình quý dị như “gả con gái”.

Lôi Ti Ti bị chít thuốc tê, lại làm phiền bác sĩ đại nhân động dao găm, mới miễn miễn cưỡng cưỡng gấp xương cá ra ngoài.

Bác sĩ xem cái xương cá kia, lại nhìn Lôi Ti Ti, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Bác sĩ đại nhân nói trong lòng: “Cô gái ngu ngốc như vậy, là lần đầu tiên mình gặp.”

Trái tim của Bác sĩ đại nhân còn nói: “Ai, gọi cô ngu ngốc, quả thật chính là vũ nhục ngu ngốc...”

Thái độ của bác sĩ đại nhân thay đổi, Lôi Ti Ti rất quý dị hiểu được.

Cô vô cùng bi phẫn: tôi cũng không muốn >

Nhưng ngàn vạn ngôn ngữ cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng “Ồ ô”.

Cô là người... bị gây tê mà T_T

Tạm biệt bác sĩ, đã gần mười giờ.

Lưu Chiêu Chiêu: “Ti Ti, cậu tính trở về thế nào?”

Lôi Ti Ti kéo vạt áo của cô, điềm điềm đáng yêu: chúng ta cùng nhau đi

~Nữ vương Chiêu Chiêu hiển nhiên không thích đáp án này.

Nói giỡn! Cô còn phải đại chiến 300 hiệp với yêu nghiệt này!

Nhưng để Ti Ti trở về một mình...

Lưu Chiêu Chiêu nhìn quanh phía ngoài: trên đường rõ ràng ít có người đi đường; ánh đèn trên nhà cao tầng, nhân nhật, miễn cưỡng.

— đêm tối giống như quái thú khổng lồ màu đen, ngủ đông ở chỗ không xa.

Gần đây không phải có sắc lang taxi sao? Hiện tại Lôi Ti Ti muốn nói cũng không thể nói, nếu...

Trong đầu Lưu Chiêu Chiêu, nhất thời mơ mộng ra một hình ảnh —

Thần tượng không nói một chữ, một kiếm chém mình tan tác.

Đúng rồi đúng rồi, không phải còn có thần tượng sao?! Lưu Chiêu Chiêu kích động, vội nói: “Ti Ti, hôm nay mẹ mình gọi mình về nhà, nên mình nói Thương Gian thuận đường đưa mình về. Cậu a, mình nhấn thần tượng đến đón cậu là được!”

Lôi Ti Ti kinh hãi: mình không làm kỳ đà cản mũi còn không được sao? Mình có tiền, tứ chi mình mạnh khỏe, mình có thể thuê xe!

Cô thật không muốn đụng phải công công a T_T

Nhưng rất bi thống chính là, hiện tại Lôi Ti Ti hoàn toàn không nói ra lời.

Lưu Chiêu Chiêu lập tức bấm số Ngụy Dịch: “Học trưởng... Ủ... Là như vậy... Anh lập tức tới ngay... Được, bái bai ~”

Vừa nghe Ngụy Dịch muốn qua, Lôi Ti Ti oanh một cái liền nổ.

Cô dĩ nhiên không muốn anh tới đây, cô còn muốn làm đà điệu!

Nhưng tại sao, cô còn mơ hồ kỳ vọng?

Mấy ngày không gặp, bộ dạng công công sắp mơ hồ — thật nhớ.

Tại sao mình có thể có ý tưởng ngu xuẩn như vậy?!

Lôi Ti Ti hung hăng lắc đầu một cái, co cổ chạy.

Đáng tiếc Thương Gian đánh đòn phủ đầu, lại ôm cô.

Lôi Ti Ti buồn bực muốn đập đầu vào tường: không phải chỉ cao hơn sao, không nên khi dễ người như vậy!

Mà Thương Gian đầu sỏ gây nên, cũng mờ mờ ảo ảo cảm thấy có cái gì không đúng. Phía sau lưng của anh, sao càng ngày càng lạnh đây?

Lúc này, Lưu Chiêu Chiêu vui mừng kêu lên: “Thần tượng, anh thật nhanh!”

Lôi Ti Ti vận thân thể nhìn sang, là Ngụy Dịch.

Anh yên tĩnh đứng ở nơi đó, mắt lạnh lùng, trên tay quần băng, nhưng vẫn anh tuấn khôi ngô.

Lôi Ti Ti gấp gáp: bị thương?!

Cô không kịp chờ đợi muốn chạy qua, chợt dừng động tác lại: anh cả chuyện lớn như vậy cũng không nói cho cô biết, tại sao?

Cảm thấy không cần thiết, hay cảm thấy cô không có tư cách?

Tim Lôi Ti Ti khô khốc, giận dữ xoay đầu qua.

Mà Thương Gian ẵm Lôi Ti Ti lên cũng ngu. Đây không phải là lão đại sao?!

Mặc dù Ngụy Dịch không thích đăng hình, nhưng có chuyện gì có thể làm khó được Thương Gian đây? Anh thông qua hồi lộ Thịnh Đăng Đăng, rốt cuộc ở nửa tháng trước lấy được hình của lão đại mình.

Mặc dù chỉ là mặt bên, nhưng dáng vẻ cũng cường đại vô cùng. Thương Gian khẳng định, người đàn ông có đủ lạnh như băng, ương ngạnh trước mắt này, chính là lão đại biến thái kia của anh.

Thần tượng a!

Thương Gian mộng ảo, đắm chìm ở trong nhu tình anh hùng tiếc anh hùng.

Ngụy Dịch mím môi không nói, ánh mắt lạnh lùng quét qua Thương Gian. Tựa hồ ngừng một chút ở trên tay anh? Thương Gian nhìn tay mình, mồ hôi lạnh đã rơi xuống.

Không trách được run rẩy như vậy, anh tựa hồ hình như đại khái ôm chị dâu...

Thương Gian đảo qua Lôi Ti Ti trong ngực, thầm mắng: mẹ nó, anh còn chưa muốn chết!

Anh vội vã đẩy mạnh Lôi Ti Ti vào trong ngực Ngụy Dịch.

Ngụy Dịch nửa ôm Lôi Ti Ti, lãnh đạm nói: “Cảm ơn.”

Thương Gian không lựa lời nói: “Không có gì.”

“Hử?”

“Không đúng, không cần cảm ơn! Không cần cảm ơn!” Thương Gian khó chịu nhe răng, “Chúng em đi trước. Không tiễn, không tiễn, ngàn vạn đừng tiễn!”

Thương Gian nói xong, kéo Lưu Chiêu Chiêu không quay đầu lại chạy mất.

Thương Gian kéo Lưu Chiêu Chiêu đến bãi đậu xe.

Lưu Chiêu Chiêu còn chưa thở đều đặn, liền bắt đầu nhiều chuyện: “Hai người quen?”

Thương Gian nắm tóc: “Anh ta là Nhất Vĩ Độ Giang.”

Lưu Chiêu Chiêu hít khí: “Cái gì?!”

“Anh ta chính là lão đại!”

Lưu Chiêu Chiêu rõ ràng không tin: “Sao anh biết?”

“Anh có hình anh ấy.”

Lưu Chiêu Chiêu không tin: “Giang gia không phải...”

“Anh lấy từ Thịnh Đăng Đăng.”

“Anh trực tiếp h**k Computer anh ấy không được sao?”

Thương Gian than thở: “Anh từng làm.” Kết quả bị cái Anti-Triads biến thái kia xóa hết 10G trên quý của anh, toàn bộ 10G a!!

Một hồi lâu, Lưu Chiêu Chiêu mới cảm lạnh làm thỉnh nói: “Thần tượng anh anh anh ấy... Thật sự là Giang gia?!”

Không trách được, không trách được! Không trách được Giang gia luôn không giải thích được đối tốt với Lôi Ti Ti, không trách được Giang gia có mắt không trông —— cũng có nguyên nhân a

~Người khác bị không để ý tới N lần, rồi cuộc thắng bằng.

Đáng tiếc, Lưu Chiêu Chiêu lập tức lại không thắng bằng.

Cô ghen tỵ, ghen tỵ thật sâu: thần tượng vì nha đầu kia, đủ phí tâm a >

Nữ vương Chiêu Chiêu mất hứng, cô không cao hứng liền muốn người khác cũng không cao hứng. Cô cười hắc hắc: “Thương Gian, anh hình như rất sợ Giang gia?”

Mặt Thương Gian liền biến sắc, chỉ cười không nói.

Dù sao loại chuyện như vậy nói ra, vẫn rất mất mặt. Nhưng anh là cường hào, cường hào làm xằng làm bậy! Chỉ có người sợ anh, nào có người anh phải sợ?!

—— cố tình anh lại thần phục ở dưới quần tây của lão đại, mất thể diện cỡ nào.

“Chẳng lẽ...” ngữ điệu của Lưu Chiêu Chiêu chuyển một cái, hai mắt tỏa ánh xanh.

Thương Gian bị cô nhìn đến sợ nổi da gà: “Chẳng lẽ cái gì?!”

Lưu Chiêu Chiêu cười: “Chẳng lẽ anh luôn ái mộ thần tượng? Không thể nào không thể nào không biết...”

Lời nói đến một nửa Lưu Chiêu Chiêu chợt dừng lại, con người chợt phóng đại.

Thương Gian hôn cô!

Anh ấn cô ở trên cửa kính xe, đầu lưỡi linh hoạt vẽ hình môi của cô.

Nhất định là đáng vẻ mặt mày hờn hờ của cô quá hấp dẫn, anh mới không kìm hãm được. Thương Gian nghĩ như vậy, không khỏi dùng sức.

Từ một cửa sổ xe khác nhìn ra, ánh sáng chiếu trên cửa kính màu trà, thân thể dây dưa. Bóng đêm mập mờ, nhàn nhạt tỏa ra. Một hồi lâu, anh mới buông Lưu Chiêu Chiêu ra, vẻ mặt thoả mãn giống như mèo thích trộm đồ tanh.

Lưu Chiêu Chiêu mềm ở trong lòng anh, qua nửa ngày mới mắng: “Anh... Anh làm gì đấy?!”

Thương Gian nhú mày cười một tiếng: “Chứng minh tính hướng của anh bình thường.”

“Xi!”

Thương Gian hôn tóc cô, miễn cưỡng nói: “Nếu như em cần tiến một bước chứng minh, anh không ngại.”

“Em ngại!”

“Đã muộn!”

31. Chương 31

Hành lang bệnh viện vừa lớn vừa vắng, đèn tỏa ánh sáng lạnh, hai loại tiếng bước chân vang lên.

Lôi Ti Ti một đường đi chậm theo, không bao xa cô liền không chịu nổi, đỡ đầu gối thở. Nhìn bóng dáng của Ngụy Dịch càng lúc càng xa, Lôi Ti Ti hơi mất mát. Qua nhiều năm như vậy, cô đều đuổi theo bước tiến của anh, nhưng thủy chung vẫn không đuổi kịp.

Không đuổi kịp T_T

Lúc này, tiếng bước chân đi xa rồi quay lại.

Lôi Ti Ti ngẩng đầu, đối mặt với đôi mắt màu đậm của Ngụy Dịch, cô cuống quýt mở to mắt. Đáng chết, tim cô lại bắt đầu đập rộn lên orz

Ngụy Dịch mở tay nắm chặt ra, tiếp khom lưng hạ thân thể, nhìn thẳng Lôi Ti Ti. Cứ như vậy, hai người liền trán đụng trán rồi. Chỉ cần Lôi Ti Ti vừa động, bọn họ sẽ trực tiếp dính >

Lôi Ti Ti càng không thể nhịn là lông mi của người nào đó —— sắp chạm mặt cô rồi!

Chớp chớp giống như bướm bướm, chạm đến lòng cô ngứa ngáy —— làm một cô gái, Lôi Ti Ti thương tâm, ghen tỵ, nét mặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn thật phong phú.

Ngụy Dịch than thở, tiếp theo cong môi cười yếu ớt. Anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ: “Bây giờ là mười giờ bốn mươi. Không nhanh chút lầu phòng ngủ của em sẽ đóng.”

Lôi Ti Ti vội vàng hấp tấp nhìn Ngụy Dịch: anh đang giải thích với cô sao?

Biểu tình của Ngụy Dịch còn hơi cứng rắn, nhưng bàn tay thật to đã mở ra, đuổi tới. Lòng bàn tay khô ráo, đường tình cảm khắc sâu rõ ràng, công công là đàn ông nặng tình à?

Đáng tiếc tình của anh, không phải dành cho cô. Lôi Ti Ti không cam lòng, rất không cam lòng.

Rõ ràng là cô nghĩ thật lâu, nhớ thật lâu, cuối cùng lại là của người khác —— vừa nghĩ như vậy, rốt cuộc đều khó khăn.

Cô còn muốn tranh thủ một lần nữa. Chỉ lần này.

Lúc này chợt có ánh sáng lóe lên ở phía chân trời xanh đen, tiếp sấm sét vang dội, một trận mưa không hề báo trước lại tới.

Mà dừng khí của cô, cũng từ từ nổi lên ở trong cơn dông.

Lôi Ti Ti thất tay: “Vây...”

Thuốc tê vạn ác này >

Cô có dừng khí, nhưng vừa mở miệng đầu lưỡi liền cứng lại, lệ rơi a.

Lôi Ti Ti hận đến muốn đập đầu vào tường, mà cằm của cô lại bị nắm. Thoáng chuyển một cái, cô và công công mắt to trừng mắt nhỏ rồi.

Ngón tay hơi thô ráp của công công vuốt ve da của cô, tạo ra cảm giác tê dại kỳ dị — cả người Lôi Ti Ti run lên.

Cô nổi giận: rõ ràng Lưu Chiêu Chiêu cũng sờ qua, Thương Gian cũng sờ qua, tại sao bị công công đụng, thì có cảm giác cả người như nhũn ra đây?

Lôi Ti Ti sợ hãi nhìn Ngụy Dịch, trong lòng nghĩ: đừng sờ nữa!

Sờ nữa, sờ nữa, anh liền ăn hết em đi T_T

Công công nhìn rõ vật nhỏ hỏi: “Nói không ra lời?” Lôi Ti Ti cuống gật đầu, lỗ tai đỏ bừng sắp rỉ máu.

Trong mắt Ngụy Dịch hàm chứa nụ cười: “Ngu ngốc, không tiện nói thì ít nói đi.” Nói xong anh cầm tay của cô, kéo cô đi về phía trước.

Lôi Ti Ti nóng nảy: chờ một chút, em còn có lời chưa nói >

Người khác vịn tường không chịu đi, Ngụy Dịch quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt mang theo hỏi thăm.

Lôi Ti Ti hít hít khí, nói: “Này... Thật ra thì, em có thể không trở về!”

Rống xong Lôi Ti Ti lập tức ngu: trời trời, câu nói vừa rồi là ai nói?

Lôi Ti Ti, mi ăn thức ăn gia súc lớn lên sao?

Không trở về, không trở về mi còn muốn làm gì?!

Cô nam quả nữ, củi khô lửa bốc, mình chẳng lẽ đang ám chỉ công công?

Trời ạ a, cô không mặt mũi sống!

Ánh mắt Ngụy Dịch qua lại trên đỉnh đầu cô, âm tình bất định.

Trong trầm mặc thật dài, Lôi Ti Ti len lén đánh giá biểu tình Ngụy Dịch.

Mặt của anh trong ánh đèn sáng có vẻ mơ hồ, có ánh sáng ấm áp. Nhưng đôi mắt vẫn lạnh, như ánh kiếm đâm qua tất cả.

Lôi Ti Ti bị đâm, sắp hồng mắt, không chịu nổi. Cô dánh vào tường từng chút, Ngụy Dịch lại ép tới từng tấc.

Anh hít một hơi, dánh về cố gắng ản nhẫn: “Lôi Ti Ti, em có biết mình đang nói gì hay không?”

Cô biết, cô biết >

Ý tứ vừa rồi của cô, tựa hồ giống như là, cô muốn đưa hàng tới cửa, cô muốn câu dẫn công công...

Lôi Ti Ti khóc. Muốn câu dẫn công công không giả, nhưng tại sao cô có thể không khiêm tốn như thế?

Lôi Ti Ti câm lặng làm thinh: “Em chỉ tùy tiện nói một chút.” Ghê tởm, sao được hiệu của thuốc tê còn chưa hết >

Lôi Ti Ti không khỏi chép môi, mà lúc này, mắt của Ngụy Dịch cực nhanh nhú lại. Anh nắm lỗ tai của cô, chậm rãi nói: “Lời của em nói, anh chưa bao giờ tùy tiện nghe chút nào.”

Hả? Lôi Ti Ti ngẩn người, khẽ nhếch miệng, đầu lưỡi đưa ra một chút. Tiếp cô đã nhìn thấy, ánh sáng ở đỉnh đầu bị che hơn phân nửa, hàm răng bị mở ra, vị bạc hà cuốn tới. Lôi Ti Ti ngu, mắt lướt trên không: trời ạ, anh đang hôn cô phải hay không?! Phải hay không?!

Trời mưa xuống, chẳng lẽ có quỷ?

Nhưng đầu lưỡi nóng bỏng trắng nõn và cảm giác nhoi nhói ở cổ họng, lại nhắc nhở Lôi Ti Ti, tất cả đều là thật, thật!

Hai chân Lôi Ti Ti như nhũn ra, cả người muốn ngã trên đất. Ngụy Dịch ôm hông của cô nhắc lên, tiếp anh siết chặt cô trong ngực. Không khí ở giữa hai người phút chốc bị ép tới không còn.

Lôi Ti Ti ưm một tiếng, lại bị Ngụy Dịch ăn vào. Lồng ngực của anh đè ép ngực của cô, đè ép chút nhẹ chút nặng.

Cho nên nói, ngực lớn làm gì, ghét nhất >

Bình thường lúc Lôi Ti Ti chạy bộ, từ trên xuống dưới vừa động, liền đau đến không xong. Huống chi công công nghiền tới nghiền đi như vậy, Lôi Ti Ti đau muốn rơi lệ rồi, toàn thân lại mềm yếu như bị điện giật.

Chỉ muốn gần hơn, càng đau, giống như có thể lấp đầy trống không trong ngực.

Thương yêu, thương yêu, thì ra có thể là ý này: làm cho người ta đau đớn, mới là yêu à?

Lôi Ti Ti bị hôn thiếu dưỡng khí, không kìm hãm được ôm cổ của Ngụy Dịch. Ngụy Dịch thuận thế hôn ở trên gáy cô, răng nhọn xẹt qua đại động mạch của cô. Lôi Ti Ti run run, mơ mơ màng màng nghĩ: a a a, đây chính là đau cũng vui vẻ trong truyền thuyết sao?

Không ngờ ý tưởng đại nghịch như vậy vừa ra, Lôi Ti Ti lập tức đập chết mình.

Cô đang suy nghĩ gì!

Công công đã có Vương Nhã Tư rồi, mình như vậy không phải là tiểu tam sao?!

Con bà nó, công công tên khốn kiếp này, đã ăn trong bát nhìn trong nồi, lại dám học người khác chơi bên ngoài?

Lôi Ti Ti ủy khuất, nổi giận, bộc phát. Cô hung hăng đẩy ngực Ngụy Dịch, kết quả lại nghe công công kêu đau một tiếng.

Ặc, hình như cô đánh vào vết thương của anh. Lôi Ti Ti liền vội vàng hỏi: “Công công, anh không sao chứ?” Ánh mắt của cô mê hoặc, đôi môi đỏ tươi ướm át, giống như trái cây ngon miệng.

Ngụy Dịch cười khổ, thời điểm nha đầu câu dẫn người, tự mình cũng không biết sao? Anh nén âm thanh hù dọa cô: “Có chuyện.”

“Có... Chuyện?!” Lôi Ti Ti kêu lên, sắp khóc: “Phòng anh ở đâu, mau trở về nằm đi. Em, em đi kêu bác sĩ!”

Nói xong Lôi Ti Ti nhìn xung quanh một chút, trong miệng nói nhỏ: “Bác sĩ... Đúng, bác sĩ! Bác sĩ ở nơi nào, ở nơi nào?”

Ngụy Dịch cười khê: “Cổ họng không thoải mái thì ít nói đi.”

“Em không có!” Lôi Ti Ti phản bác, đôi môi đầy máu, sưng giống lap xướng. Thật không thoải mái, cũng chỉ là đôi môi không thoải mái thôi mà?

Người khác kiên trì không ngừng xoay quanh tại chỗ. Ngụy Dịch chậm rãi nói: “Có em là đủ rồi.”

“Hả?” Lôi Ti Ti ngẩn ngơ, khiến Ngụy Dịch cười khê một tiếng.

Ngụy Dịch có chút thương tiếc nghĩ, nha đầu này vẫn không hiểu phong tình như vậy. Không trách được cô không nhìn ra, cô và Nghiêm Vũ Vi không thích hợp. Trong mắt Nghiêm Vũ Vi có quá nhiều tính toán. Cô không hiểu, nhưng đối với anh mà nói, vừa xem hiểu ngay.

Tặng Lôi Ti Ti cho Nghiêm Vũ Vi, không khác nào dê vào miệng cạp.

Sau khi từ đại học T trở về, anh không phải không nghĩ tới để cô tự do: cố gắng khắc chế xung động muốn cô, dùng rượu cồn tê dại mình từng chút.

Nhưng hôm nay vừa nhận được điện thoại, anh phát hiện mình căn bản không cách nào ngồi yên không để ý. Vốn là bác sĩ làm thêm giờ kiểm tra vết thương của anh. Anh vừa muốn đi vào, điện thoại của Lưu Chiêu Chiêu lại đến. anh cơ hồ không chút suy nghĩ liền xông ra ngoài, để lại lão bác sĩ dựng râu trợn mắt.

Bên bác sĩ, hôm nào phải đi nói xin lỗi.

Ngụy Dịch bắt đầu dĩ than thở: “Thật là thua em.”

Lôi Ti Ti vừa ngẩn ngơ: “Hả?”

Ngụy Dịch nhìn cô một cái, dường như buồn cười. anh mím nụ cười, dắt tay Lôi Ti Ti trở về. Lôi Ti Ti cứng nhắc theo ở phía sau, lúc này cô chợt “phúc đến thì lòng cũng sáng ra”.

Hình như công công dẫn mình đến phòng bệnh...

Khuya khoắt...

Sấm sét vang dội, trăng mờ gió lớn...

Lôi Ti Ti không thuần khiết rồi, trong đầu hiện ra hình ảnh rất đồi trụy rất bạo lực.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ là...

Nhưng cô còn chưa có danh phận!

Lôi Ti Ti nhìn chính xác một cây cột liền nhào tới. Cô vẫn cảm lạnh làm thính: “Anh dẫn em đi đâu? Không trở về phòng ngủ à?”

Ngụy Dịch ngoái đầu nhìn lại cười yếu ớt: “Thế nào, em nói chuyện không giữ lời sao?”

“Oanh ——” một tiếng, Lôi Ti Ti lại bị nổ tan tác.

Nếu cô đi với anh, chẳng phải là dê vào miệng cạp?

Mặc dù trước kia bọn họ từng ở chung, mặc dù trước kia bọn họ từng kiss, nhưng cùng hiện tại, hoàn toàn không cùng một cấp.

Công công thanh tỉnh, thanh tỉnh đấy! Quan trọng nhất là, tà tâm của mình không chết >

Tim của Lôi Ti Ti đang nhảy, máu mũi đang chảy, lòng của công công cô biết. Cô chỉ có thể tiếp tục ôm lấy cây cột, lắp bắp hỏi: “Công công, vừa rồi anh nói vậy... Là có ý gì?”

Ngụy Dịch vui vẻ nhún mày: “Cái gì?” Mặt của Lôi Ti Ti mặt ghen thành màu gan heo.

Tiểu tử, không phải ăn không nhận nợ chứ?!

Lôi Ti Ti gằm thét: “Chính là cái đó!”

Ngụy Dịch tiếp tục giả vờ ngốc nghếch.

Làm cho người rất giận sôi >

Lôi Ti Ti quát: “Anh làm gì hôn em?!”

Ngụy Dịch đè môi cô: “Nơi này cấm gây ồn ào.”

Lôi Ti Ti quýnh lên, cô cả thức ăn gia súc cũng không xứng ăn, cô là tể bào đơn bào, cô là côn trùng trong cỏ!

Cô nín lại góc áo của anh, hung ác nói: “Như vậy có thể chứ? Nói mau, sao anh hôn em?”

Ngụy Dịch cười sáng sủa: “Anh tùy tiện hôn nhẹ.”

Lôi Ti Ti chợt ngừng đầu, cả người nhào qua: không thể nhẫn nhịn nữa, anh thật xem em là vỏ xe dự bị à.

Anh nha, đi chết đi!

Mà Ngụy Dịch lại thoải mái vịn cô, nhẹ nhàng vỗ ở trên mông cô.

Lôi Ti Ti lập tức xì hơi, cái mông nóng như lửa.

Trong lòng cô rơi lệ: anh lại dám sờ em!

Nhưng thái độ lại thẹn thùng e lệ, Ngụy Dịch nhìn đến miệng khô.

Ngụy Dịch cười ngĩ, đề nghị của Lâm Lâm quả thật nên suy nghĩ một chút.

Đề nên dự vọng lâu dài dẫn đến ED? Bụng Ngụy Dịch tuôn ra đống lửa, thu lại bèn nhọn trong mắt, chỉ còn lại một đoàn màu đen. Anh không khỏi bước nhanh hơn. Lôi Ti Ti im lặng trong ngực, mặt vẫn cái hiểu cái không.

Trước sau như một đứa trẻ.

Cho dù là đứa bé, cuối cùng có một ngày phải lớn lên. Lần đầu đau đớn, không phải anh cho, mà là người đàn ông khác.

Vừa nghĩ tới cô sẽ ở phía dưới người khác uyển chuyển thừa hoan, Ngụy Dịch liền khắc chế không được cơn giận của mình. Không bằng anh làm người tốt đến cùng, cả chuyện nam nữ, cả nước thân mật, cũng đều dạy cho cô.

Phòng bệnh công công không xa, vài bước đường đã đến.

Lôi gia là gia tộc rùa đen điển hình, ông bà của Lôi Ti Ti đều chống được đến 100 tuổi, thật sự là trăm năm hảo hợp a. Cho nên không cần hoài nghi, đây là lần đầu tiên Lôi Ti Ti thấy phòng bệnh thật trong đời.

Lôi Ti Ti kích động: đây chính là phòng bệnh, thật thần kỳ!

Cô không biết, thần kỳ hơn ở phía sau.

Lôi Ti Ti vẫn còn đang cảm thán, đã bị Ngụy Dịch từ phía sau đẩy vào. Lôi Ti Ti vừa mới xoay người, Ngụy Dịch liền ôm lấy cô ngã xuống giường.

Ánh mắt của công công bập bùng, sáng rõ khiến Lôi Ti Ti ngẩn ngơ ngẩn ngơ. Động tác vừa rồi của anh thật quả quyết tiêu sái, hoàn toàn không như bệnh nhân!

Cô co rúm lại một chút, giống như con chó nhỏ rét run.

Tay Ngụy Dịch dừng một chút, ánh mắt nhìn Lôi Ti Ti có chút phức tạp. Anh kiềm chế ôm Lôi Ti Ti vào trong ngực: “Cho anh ôm một lát.”

Tàn nhẫn đối với cô hay là tàn nhẫn đối với mình, anh luôn không tự chủ được lựa chọn cái sau.

Lôi Ti Ti nóng nảy: “Khốn kiếp, buông em ra!” Cô ở trong ngực Ngụy Dịch lộn xộn, quyền bang bang nện lên ngực người khác.

Ngụy Dịch bóp chặt cô, uy hiếp nói: “Lôi Ti Ti, em cử động một cái nữa xem!”

“Thử một chút liền thử một chút!”

Lôi Ti Ti uốn éo càng dữ hơn, cặp chân nảy sinh ác độc đá lung tung. Lôi Ti Ti đá đá lại cảm thấy có cái gì không đúng. Bởi vì trong phòng bệnh trống trải, chỉ có âm thanh của cô. Công công không nói được lời nào, cả tiếng hô hấp cũng nhỏ, lộ ra nguy hiểm.

Ngụy Dịch nhìn Lôi Ti Ti chột mím cười: “Ngu ngốc, em quá đề cao anh.”

Lôi Ti Ti trừng anh, kết quả Ngụy Dịch lật người, tách chân của cô ra chui vào, tay phất mở vạt áo cô sờ lên.

Lôi Ti Ti mắc cỡ. Thân thể bởi vì dị vật xâm lấn mà nhạy cảm cong lên.

Ngụy Dịch chống một tay bên tai cô, chậm rãi nói: “Chỉ là ôm, làm sao đủ.”

Sấm sét vang dội, chiếu ra hai bóng dáng trên rèm cửa sổ.

Vừa bắt đầu, Lôi Ti Ti còn làm bộ chống cự một chút; không bao lâu, Lôi Ti Ti liền bị hôn không còn sức. Khiến cô im lặng là, mình lại phát ra thanh âm dâm dăng thể!

Lôi Ti Ti thở hổn hển đẩy Ngụy Dịch ra, kết quả quần áo lại tụt xuống thấp hơn khi giây giụa. Lôi Ti Ti nhìn bra lộ ra của mình, muốn khóc.

Muốn chết, hôm nay lại mặc loại đáng yêu. Chính là loại, sau lưng có dây, kéo một cái liền rút xuống hết.

Lôi Ti Ti nhìn, ánh sáng trong mắt Ngụy Dịch, đã biến thành ánh sỏi. Nhưng vấn đề là cô không dám giãy giụa quá lợi hại: người khác không phải là bị thương sao?

Lúc Lôi Ti Ti do do dự dự, tay Ngụy Dịch đã từ ống quần ngấn đuôi vào! Ngón tay của anh nhẹ nhàng vôn vê, sau đó...

Lôi Ti Ti như gặp phải sét đánh, cả người run lên: cảm giác rất, rất mất hồn >

Nhưng lúc này lời nói của Chiêu Chiêu từ trong óc xông ra: “Đúng đúng đúng, cậu đã thân kinh bách chiến”

Tiếp theo là mặt xinh đẹp lại cay nghiệt của Vương Nhã Tư.

Trong lòng Lôi Ti Ti chua chua, nhưng thế nào cũng đẩy Ngụy Dịch không ra.

Bên ngoài là sấm sét rầm rầm, đêm sáng như ban ngày. Khí trời thật thích hợp giả ngớ ngẩn.

Lôi Ti Ti an ủi mình, 419 thì 419 đi, dù sao vẫn là với người mình yêu.

Anh không phải xử nam, cô nhịn...

Anh thích Vương Nhã Tư, khê cần rằng cô cũng nhịn...

Lôi Ti Ti càng nghĩ càng tuyệt vọng, mắt miệng khô khốc, nước mắt lặn ra.

Mà Ngụy Dịch ôm cô, lại không biết.

Ôm là chuyện kỳ quái cỡ nào. Rõ ràng gần như vậy, nhưng không nhìn thấy mặt của nhau.

Lúc này ánh sáng quét qua cửa trắng xanh, tiếp liền vang lên tiếng gõ cửa.

Lôi Ti Ti run lên, vội vàng rúc vào trong chăn. Trong đầu cô chỉ có bốn chữ to tới tới lui lui: bắt gian tại trận.

Không phải Vương Nhã Tư chứ? Cô khó được tà ác một lần, lại bị chộp được?

Không nên đùa như vậy >

Lôi Ti Ti từ trong chăn lộ ra gần nửa gương mặt, tay kéo vạt áo Ngụy Dịch: “Công công.”

Vẻ mặt đáng thương, khiến Ngụy Dịch nghiêng đầu hôn cô, lại hôn bả vai của cô.

Cái hôn này liền ra vấn đề.

Người tới đã phá cửa mà vào, mặc áo khoác trắng, tay vung đèn pin.

Môi hồng răng trắng, vô cùng quen thuộc.

“Lâm Lâm!” Lôi Ti Ti bối rối, lập tức tự bại lộ.

Ngụy Dịch nào cho phép cảnh xuân của cô lộ ra ngoài, lướt mắt đảo qua, Lôi Ti Ti lập tức chui vào chăn trong biến thành một quả cầu. Ngụy Dịch trực tiếp gói kỹ cô đặt ở trên đùi, liếc mắt nhìn Lâm Lâm.

Lâm Lâm hắng giọng một cái: “Bệnh viện không cho người thân ngủ lại. Ngụy Dịch, cậu không thể ỷ là huynh đệ mà khiến tôi khó xử.”

Lâm Lâm nghĩ thầm: tôi buồn bực, giờ là sấm hè, không phải mưa xuân! Sao ai cũng phát tình?

Một đôi ở nhà để xe, một đôi ở phòng bệnh, quá không biết xấu hổ quá không khiêm tốn!

Lâm Lâm chỉ có thể tự hẹn hò cảm thấy bất công.

Uổng anh từng duyệt 10G phim sex, không thể làm gì cũng có thể dâm.

Tại sao chỉ mình anh cô đơn, tại sao đây?

Ngụy Dịch hắng giọng một cái: “Cô ấy không tính là người thân.”

Mặt của Lôi Ti Ti suy sụp. Cũng phải, người thân là người khác.

Công công ăn xong cao hứng liền không nhận nợ rồi, không thể nhẫn nhịn >

Sau đó Ngụy Dịch cười cười: “Là cùng giường.”

Mặt Lôi Ti Ti đỏ bừng, mới vừa thò đầu ra một cái lại rút về.

Cô vùi ở trong chăn dâm Ngụy Dịch: “Anh không nói chuyện sẽ chết à!”

Ngụy Dịch cười: “Sẽ.”

Lâm Lâm bị không để ý tới nổi giận: cùng giường ở bệnh viện không phải là người thân sao? Cùng giường không phải có phòng bệnh đặc biệt sao? Bộ dạng này của mi là cái gì, cùng giường là cùng lên giường à?

Mẹ kiếp!

Lâm Lâm oán giận: hôm nay để cho cậu thư thái thì tên của tôi sẽ đọc ngược!

Lâm Lâm bỏ tay vào túi: “Nếu cùng giường thì thôi. Nhưng Ti Ti, hai người ngàn vạn lần không thể làm hoạt động kịch liệt gì.”

Lôi Ti Ti xoay đầu ra ngoài.

Ánh mắt Lâm Lâm mập mờ nói: “Hiệu quả cách âm của bệnh viện, em biết...”

Anh còn nói: “Em biết vì sao người này bệnh không? Ngày đó bị em đả thương xong liền say rượu hút thuốc lá đầu kiếm đánh người, khiến tay mình bị gãy —— ai nha, si tình a ~ cho nên Ti Ti muối muối em tốt nhất cách xa anh một chút, thứ người như thế bộc phát ra rất đau đớn...”

“Anh đi đây... Đi nha... Đi nha...” Một bác sĩ liều chết nói xong lập tức chạy.

Sau lưng một bác sĩ lạnh hết, anh có dự cảm thật không tốt: ở tương lai không xa, anh nhất định sẽ bị chết rất thảm.

Lâm Lâm vừa đi, Lôi Ti Ti lập tức nâng chân bỏ nhào lên đất. Cô ôm chăn, nhún nhún trên mặt đất, Ngụy Dịch nhìn thấy rất là bất đắc dĩ. Anh khom lưng kẹp cô lại, Lôi Ti Ti lập tức nhào lên. Ngụy Dịch ném cô lên giường, cách chăn ôm lấy.

Lôi Ti Ti đáng thương: “Công công, anh còn muốn tiếp tục à?”

Ngụy Dịch không nói.

“Nhưng bây giờ anh không có điều kiện... Lại ở bệnh viện, chúng ta không thể lớn tiếng ồn ào... Còn có...”

Quan trọng nhất là, thương thế của anh còn chưa khỏe >

“Việc này... Túng dục hại thân” Lôi Ti Ti nhìn ngón tay, càng nói càng co lại trong chăn.

Ngụy Dịch xách cô ra ngoài, hỏi: “Lôi Ti Ti, em thích anh?”

“Ừ?... Ừ.” Lôi Ti Ti càng chuyên tâm nhìn tay.

Ngụy Dịch cười yếu ớt, lại chiếu cả phòng bệnh sáng rõ.

Lôi Ti Ti gấp: “Anh thì sao?!”

“Anh? Em biết rõ rồi.”

Mẹ nó, moi lời thật lòng em ra rồi lại không nói >

Lôi Ti Ti rất tức giận, đâm ngực đâm ngực đâm ngực —— em đâm chết anh đồ không có lương tâm!

Ngụy Dịch cầm tay cô, dịu dàng: “Anh chưa bao giờ tùy tiện làm chuyện gì.”

Anh khê hôn lên tóc cô, tràn đầy thương yêu.

Mà lúc này Lôi Ti Ti hết chống được nữa, đã ngủ.

Ngụy Dịch bật cười.

Lôi Ti Ti ngủ ngủ tỉnh tỉnh, cô mơ mơ màng màng hỏi Ngụy Dịch: “Chuyện em gái của anh là thế nào?”

Ngụy Dịch không còn buồn ngủ, thấy cô tỉnh liền giúp cô dịch chăn.

Anh nghĩ nghĩ, nói: “Lúc ấy bọn anh dùng binh khí đánh nhau, rồi ngộ thương.” Một câu nói ngắn ngủn, viết tận bi thương.

Lôi Ti Ti nhích nhích vào ngực anh: “Công công, anh rất thương tâm à?”

Dù sao lưng gánh một mạng. Còn là em gái ruột.

Lôi Ti Ti che tay giữa trán anh, dụ dỗ: “Không thương tâm a không thương tâm a.”

Tim Ngụy Dịch đập mạnh và loạn nhịp. Qua nhiều năm như vậy, anh vẫn bị chỉ trích, chưa có ai quan tâm tâm tình của anh.

Sắn sốc như vậy, chỉ có cô.

Mặt mày anh vui vẻ: “Hiện tại không thương tâm rồi.”

“Hử?”

Anh ôm lấy hông của cô, cảm chống đỡ ở đỉnh đầu của cô: “Bởi vì, anh có em.”

32. Chương 32

Lôi Ti Ti ngủ một giấc đến trời sáng, khi tỉnh lại thì nhìn thấy công công tựa vào đầu giường.

Ngụy Dịch gương mặt cười cười với cô, cả người ở chiếu lấp lánh trong sáng sớm.

Lôi Ti Ti trực tiếp bị lừa bịp, khí nóng vọt trong lỗ mũi.

—— xong đời, hình như cô sắp chảy máu mũi >

Cô vội vã đè lại lỗ mũi, ánh mắt như đao lả tả bay về phía Ngụy Dịch: mới sáng sớm, anh muốn câu dẫn a.

Mặc dù nghĩ như vậy, trong lòng Lôi Ti Ti vẫn rất ngọt ngào. Vừa nghĩ tới bộ dạng công công ngày hôm qua, tim Lôi Ti Ti cũng không tự giác đập rộn lên.

Ừ, rất cuồng dã, rất nam nhân, vô cùng...

Cái loại cảm giác tê liệt đó lại tràn lên người —— là tê dại khi ngón tay chậm rãi xoa nắn, ngón tay của công công và quần lót của mình...

Mặc dù vẫn còn quần áo. Nhưng bọn họ đã như vậy, như vậy >

Lôi Ti Ti rất thận thủng, vội vàng trốn đến cuối giường.

Nhưng tế bào vận động của ai đó thật sự là quá bi kịch ——

Lôi Ti Ti cuộn một nửa liền bị chặn cuốn lấy, cô vội vã, không phân tốt xấu kéo kéo, cả người lập tức mất ổn định ngã xuống đất.

Mà lúc này Ngụy Dịch tay mát lạnh lẹ giữ chặt mắt cá chân của Lôi Ti Ti, Lôi Ti Ti rớt cuộc ngừng trượt, đáng tiếc người cũng ngu.

Quần ngắn của cô đâu rồi, áo sơ mi của cô đâu rồi, tiểu đáng yêu (áo lót) của cô đâu!

Tại sao trên người cô, trừ một cái áo sơ mi số lớn và quần lót, cái gì cũng không có?!

Mà bị kịch nhất là, cái áo sơ mi đó, lại không cài nút >

Cô ngã xuống, áo sơ mi rộng rãi cũng liền rớt xuống, một đường xuống phía dưới: cổ, xương quai xanh, ngực, eo

Lôi Ti Ti rơi lệ: bị lộ sạch hết rồi, quả thực là cạn sạch T__T

Lôi Ti Ti không tự chủ được liếc nhìn Ngụy Dịch, phát hiện anh không hề kiêng dè, nhìn đến vô cùng trần định, vô cùng không chớp mắt.

Không chớp mắt >

Phát hiện Lôi Ti Ti đang nhìn anh, Ngụy Dịch ho khan một tiếng, rất là không nỡ dời tầm mắt.

Lôi Ti Ti kéo y phục lên, kiên trì bền bỉ nhìn chăm chăm Ngụy Dịch.

Lại nói, lỗ tai công công, có phải hơi hồng hay không?

Anh xấu hổ? anh xấu hổ!

Lôi Ti Tia đắc ý, lá gan lập tức lớn lên. Ai bảo cô trời sanh bất nạt kẻ yếu đây? Công công vừa yếu thế, cô liền rất muốn giày xéo a... >///<>

Mặc dù kết quả thường là, cô bị giày xéo lại orz

Lôi Ti Ti la hét: “Kháng cự bị nghiêm trị, thẳng thắn được khoan hồng! Nói, lúc em ngủ, anh... anh có làm gì không hả?!”

Ti Ti đáng thương của chúng ta chính là một bi kịch.

Lời nói rõ ràng đầy cảm phẫn như vậy, cô nói phô trương thanh thế như vậy, chẳng khác nào muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào?

Quả nhiên sắc mặt của Ngụy Dịch lại thay đổi, thoát nhìn rất Ngụy hiểm. Anh nhàn nhạt cười một tiếng, nhìn cô nói một tiếng: “Cách âm.”

Lời nói của Lâm Lâm lập tức bật ra, ma âm xuyên qua não...

Lôi Ti Ti hoảng hốt: sao cô lại quên? Làm một người cùng giường là phải khiêm tốn, khiêm tốn!

Ngộ nhớ bị người ta nghe, không phải là xong đời sao?

Lôi Ti Ti luống cuống nắm tay, phía sau lỗ tai đã đỏ hết.

Nhưng chuyện liên quan đến trong sạch, Lôi Ti Ti không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt hỏi. Cô hạ thấp giọng, lệ doanh tròn: “Anh làm gì rồi hả?!”

Ngụy Dịch cười: “Anh không có làm gì cả.”

Âm điệu của Lôi Ti Ti chợt cất cao: “Anh không có làm gì sao?!” Cô lập tức nhục chí.

“Vậy em muốn làm gì?”

Ngày hôm qua còn chưa khiến người này tỏ tình được, hôm nay cô không moi ra được thì cô sẽ gọi là Lôi Ti Biên >

Ngụy Dịch lật người xuống giường, nửa ngồi ở trước mặt cô.

Li quần thẳng tắp, quét vào trên mặt đất, như nước gợn.

Lôi Ti Ti nhìn đến tâm thần rung động, tiếp đó chỉ nghe thấy Ngụy Dịch nói: “Anh thật sự muốn làm gì, em ngăn được sao?”

Thanh âm Ngụy Dịch trầm thấp, hơi thở lười biếng thổi lất phất vào tóc cô —— giống như đánh đàn trong lòng cô.

Lôi Ti Ti chợt không còn dũng khí nhìn thẳng vào anh.

Một lát sau, Lôi Ti Ti lại bắt đầu giết phong cảnh. Sự thật chứng minh, cấu tạo đại não của Lôi Ti Ti không giống người khác.

Một lời tâm tình thật hay, lại bị cô nghe thành ý này: Anh, ý tứ của anh ấy là, cô không có lực hút?

Coi như cỏi lảng hết nằm ở bên cạnh, anh ấy cũng không có cảm giác động lòng, còn Liễu Hạ Huệ hơn Liễu Hạ Huệ?

Đối với một cô gái mà nói, đây thật là vô cùng nhục nhã a vô cùng nhục nhã T_T

Lôi Ti Ti vỗ ngực liên tục: còn không bằng bị anh cái đó cái kia!

Ai, liệt nữ Ti Ti, cô rốt cuộc giác ngộ kiểu gì?

Lôi Ti Ti diễn hình không giấu được tâm sự. Ngụy Dịch thấy tia sáng kỳ dị lộ ra trên mặt cô cũng biết cô lại nghĩ vớ vẩn. Anh dứt khoát ngồi xếp bằng xuống ở đối diện cô. Anh nhìn một lát, giấu đi nụ cười ở khóe miệng.

Ngụy Dịch tự nhiên nói: “Em bảo anh cỏi?”

“Không thể nào!”

“Sao lại không thể nào?” Ngụy Dịch đề thấp thanh âm, hơi thở thổi lát phất, vô cùng mập mờ.

Tối hôm qua cô quả thật nói không thoải mái muốn cởi quần áo, anh thuận tay giúp thôi —— Ngụy Dịch cảm thấy, anh không tính là nói láo, nhiều nhất chỉ là nói gạt thôi.

Dưới cái nhìn gần chính nghĩa của công công, Lôi Ti Ti chợt dạ, hụt hơi rồi. Thật ra thì, hình như, cũng có thể. Cô cái gì đều tốt vô cùng, chỉ là có tật xấu nói mơ mộng du. Nghe nói có một lần Lôi công và Lôi mẫu đang ấy ấy, mình lại chạy tới đập cửa xóc chấn hai người, lại vô cùng trấn định ngáy to ngủ.

Chẳng lẽ lần này, cô lại cảm thú sắc sớm nữa rồi?

Lôi Ti Ti chảy mồ hôi lạnh. “Em thật sự bảo anh cỏi?”

Không đợi Ngụy Dịch trả lời, Lôi Ti Ti đã tự bối rồi, tại sao cô có thể như vậy?!

Lôi Ti Ti đáng yêu, trực tiếp đoán được tương lai bi kịch của mình: quá không rụt rè quá không giả bộ rồi, về sau nhất định sẽ bị anh cười nhạo >

Lôi Ti Ti rối rắm, ngồi đó rằm rì không thốt nên lời.

Đúng vậy, điều này cũng không có gì. Nhưng vừa liên lạc với tình cảnh đó, liền vô cùng có cái gì.

Lôi Ti Ti dùng cái tư thế gì bối rồi đây?

Ở trong mắt Ngụy Dịch, tình huống là thế này:

Trên người Lôi Ti Ti khoác áo sơ mi thật to, tay áo thật dài kéo trên mặt đất. Mà vạt áo sơ mi khó che được bắp đùi, Lôi Ti Ti bắt chéo hai chân ngồi dưới đất, ngón chân co rụt lại co rụt lại, đáng yêu hấp dẫn. Mà cặp mắt sương mù, đôi môi hơi chu của cô, nhẹ nhàng rung động, quả thật làm cho người ta khó kìm lòng nổi.

Ngụy Dịch cảm thấy phía dưới căng thẳng, không khỏi đưa tay ra về phía Lôi Ti Ti. Lôi Ti Ti sợ hết hồn, vội vàng lui về phía sau. Mái tóc dài của cô cứ như vậy đảo qua, trượt vào nút cài đang mở, trên áo sơ mi có hai nơi khe hở ra, hết sức mê người.

Khoảng cách của hai người, lập tức từ nửa thước rút ngắn thành mười cm. Tiếng hít thở của Ngụy Dịch, đã trở nên nặng nề.

—— ai, không lẽ, động vật giống đực ở sáng sớm, luôn tỉnh dậy sớm sao >V

Thanh âm Ngụy Dịch khàn khàn: “không phải chỉ có như vậy.”

“Hử?”

Anh cười: “Thuận tiện sờ một chút.”

Lôi Ti Ti giận: anh là căn cứ theo nguyên tắc có đậu hũ ngu sao không ăn, đúng không đúng không?

Cô cậ mạnh hừ hừ: “Vây em... em cũng muốn sờ!”

Ai không biết sờ sàng? Em sợ anh sao >

Ti Ti đáng thương của chúng ta, lại tự đào hố ình, vui mừng nhảy vào rồi.

Trong mắt của Ngụy Dịch thoáng qua một tia xảo trá. Anh miễn cưỡng cười nói: “Hoan nghênh.”

Lôi Ti Ti biết, trong lòng anh nhất định cười nhạo cô, anh nhất định cảm thấy cô không dám >

Lôi Ti Ti căn cứ tinh thần giả bộ vô bờ bến, lật người ngồi vào trên người của Ngụy Dịch.

Cô hung hăng trợn mắt nhìn một cái: “Không cho cười, sờ đến rồi!”

Ngụy Dịch bất đắc dĩ nhìn trần nhà: “Tự tiện.”

Công công làm gì tỏ vẻ mặc người chém giết? Nếu anh kịch liệt phản kháng, cô sẽ có bậc thang đi xuống...

Anh như bây giờ, như vậy!

Lôi Ti Ti có cảm giác bị thương cõi hổ khó xuống. Huống chi con hổ này, còn là một con hổ âm hiểm.

Chẳng lẽ, cô thực sự chỉ có thể “Cười” anh?

Cô đã quen, bị cười... >///<<>

Lỗi tai Lôi Ti Ti lập tức nghe nhầm rồi, tràn đầy đều là tiếng vận động thở hổn hển —— trong đầu cô lập tức bay qua một hàng Mosaic, một hồi là hình M, một lát là hình L.

Gào khóc ngao, không thể nhẫn nhịn nữa, cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Lôi Ti Ti vội vàng bỏ đi ý nghĩ đầy não, bắt đầu xem kỹ phía dưới của người nào đó.

Xuống tay ở đâu mới tốt?

Sờ chỗ nào trước mới tốt?

Lôi Ti Ti cảm thấy mình căn bản không thể nào hạ tay.

Giống như trừ lần kéo khăn tắm đó, thật ra thì cô rất ít thấy bộ dạng trống trơn của công công.

Trí nhớ của Lôi Ti Ti trở về thời khắc hai người kích tình, công công hình như thích cỡi y phục của cô hơn của mình >

Lôi Ti Ti lại xấu hổ rồi, ngón tay chuyển choáng, nửa nút áo cũng không cởi được.

Ngụy Dịch cười yếu ớt nhìn.

Lôi Ti Ti không biết, trong lòng người khác đã sớm không có bình tĩnh như trên mặt.

Khi Lôi Ti Ti vô ý thức đâm đâm đâm, xoa xoa xoa, thân thể Ngụy Dịch đã biến hóa kịch liệt. Ngụy Dịch cầm tay Lôi Ti Ti cười: “Có muốn anh giúp em một tay hay không?”

Lôi Ti Ti cảm tức nhìn: “Em tự làm!”

Ngụy Dịch liếc nhìn cô một cái, ý vị không rõ cười nói: “Được, em làm.”

Anh ấy lại khi dễ mình! Lôi Ti Ti giận, quát to một tiếng: “Làm nè!”

Nói xong cô nín lấy cổ áo công công dùng sức xé ra, một cái nút cài bay ra, một chỗ nào đó cũng bị cô túm ra —— Lôi Ti Ti quần bách, sau đó lại thấy may mắn:

Ha ha, lão nương cuối cùng đã lột công công rồi!

Công tích vĩ đại a >V

Nhưng tiếp theo làm như thế nào?

Lôi Ti Ti rơi lệ, căn bản không biết nên để mắt ở đâu.

Có câu nói thế nào nhỉ?

Phụ nữ lỏa thể bị đàn ông nhìn là thua thiệt; phụ nữ nhìn đàn ông lỏa thể, cũng là bị thua thiệt —— hiện tại Lôi Ti Ti quả thực cảm động lây.

Công công không biết xấu hổ, có nhìn hay không đối với anh cũng không sao. Nhưng đối với Lôi Ti Ti mà nói, thì rất có sao: trần truồng a...

Đàn ông trần truồng a...

Công công trần truồng a...

Lôi Ti Ti che lỗ mũi điên rồi: Làm thế nào?

Thu tay lại hay là tiếp tục cởi?

Lôi Ti Ti nhìn cái quần đã hơi cởi ra của Ngụy Dịch, tiến lùi đều khó.

Ngụy Dịch cười: “Vây là xong rồi? Không sờ phía dưới à?”

Lôi Ti Ti nói lảng ra chuyện khác: “Nơi này hơi bẩn, đứng lên đi.”

Nhìn mặt ranh mãnh của Ngụy Dịch, cô lại quát: “Cút lên giường cho em, em tiếp tục sờ!”

Ngụy Dịch cười rất khiêm tốn, ngoan ngoãn nằm dài trên giường, dù gấp vẫn ung dung nhìn Lôi Ti Ti.

Không thể nhẫn nhịn nữa, đồ điên này >

Anh đã nhẹ nhàng thế, cô còn sợ gì?

Xem miễn phí ngu sao không xem!

Lôi Ti Ti chọc chọc ở cơ ngực trước: “Khụ, đây là ngực.”

“Anh biết.”

Cô rống: “Anh cầm miệng!”

Cô then: em biết em đang nói nhảm, anh không phải nhắc nhở em T__T

Lôi Ti Ti tiếp tục mò xuống dưới, hung hăng vỗ vỗ: “Bụng.”

“Cơ bụng.”

“Bụng!” Lôi Ti Ti rất có dáng vẻ em nói cái gì thì là cái đó.

Ngụy Dịch nhìn cô một cái, cười: “Của em mới là bụng.”

Lôi Ti Ti cãi lại: “Em cũng có cơ bụng đấy!”

Ngụy Dịch tiếp lời: “Có vả lại chỉ có một múi.”

Lôi Ti Ti nổi giận, lửa giận hừng hực hóa thành dũng khí đầy ngập, cô hung hăng kéo quần Ngụy Dịch xuống ——

Ngu.

Này này này, chẳng lẽ là lều nhỏ trong truyền thuyết?!

Lôi Ti Ti hết hồn rồi, nhìn chằm chằm quần lót của người khác không nhúc nhích.

Lẳng lơ, phúc hắc, không phải anh ấy đã tính tốt chứ?!!!!

Nếu không, nếu không, đàn ông bình thường không phải mặc quần cộc lớn sao?

—— tựa như ba Lôi thân yêu.

Lôi Ti Ti mắng: “Anh thật mất mặt”

Ngụy Dịch dè nén thanh âm đáp: “Anh chính là không biết xấu hổ.”

“Anh lưu manh!”

“Anh chính là lưu manh.”

Lôi Ti Ti đã giận đến ngôn ngữ vô năng: “Anh anh anh...”

a, rõ ràng rành a >

“Ti Ti, anh bị em xem sạch rồi, em phải phụ trách với anh.”

Mặc dù Ngụy Dịch cố gắng dùng giọng buồn bã nói ra, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, vẫn là khuôn cách vô cùng sói xám.

Tiểu bạch thỏ Lôi Ti Ti kinh hãi: a a a, không thể nhẫn nhịn nữa, cô bị gài bẫy!

Cứ như vậy bị ăn sạch?

Cô mới không cần >

Nhưng công công đã trước cô một bước.

Anh ôm lấy cô, tỉ mỉ gặm nuốt tai cô: “Ti Ti, cho anh.”

Lôi Ti Ti rất muốn mắng thô tục, ví dụ như cái mông, cho em gái anh...

Nhưng cuối cùng, ngàn vạn ngôn ngữ chỉ hóa thành một tiếng rên rĩ?!

Quần cô, hình như bị cái gì thọt. Công công đã cách vài vóc, nhẹ nhàng, từ từ chĩa vào cô. Hơi ngứa, giống như dòng điện tê dại, lập tức làm Lôi Ti Ti choáng. Cô mù mờ ngơ ngàng nhìn Ngụy Dịch: bấp thịt cả người Ngụy Dịch cương cứng, trong mắt có sắc thái làm cho người trầm mê.

Lôi Ti Ti bị đầu độc, bị câu dẫn:

Bất kể bất kể, trước lại nói!

Nhưng có vài người nhất định là vật hy sinh.

Lâm Lâm vừa mở cửa vừa dùng giọng nói vui sướng nói: “Các bạn đến thăm Ngụy Dịch à? Đúng đúng đúng, anh đang ở phòng bệnh này...”

Lâm Lâm còn chưa nói hết, một cái ly đã dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai đập tới, pằng một cái nổ tung kể tai anh.

Lâm Lâm nổi giận: “Ai, là ai ném! Lão tử ta chửi con mẹ nó chứ...”

Anh nói đến một nửa chợt dừng lại, người ném cái ly đó, thế nhưng, lại là Ngụy Dịch!

Mà sắc mặt của anh, quả thật không thể dùng đầy nổi để hình dung rồi.

Còn tồi hơn phim X quang!

Mà bên cạnh anh, tựa hồ có một đoàn sinh vật đang run lấy bẫy.

Ngụy Dịch muốn mắng thô tục, muốn giết người, muốn...

Nói tóm lại, Ngụy Dịch rất cuộc buồn bực: lão tử muốn thân thiết với người yêu của mình, con mẹ nó thế nào khó như vậy!

Lâm Lâm đúng không? Ta nhớ kỹ người!

Lâm Lâm rất cuộc ý thức được mình đã làm gì, ngăn mọi người ở bên ngoài.

Lần này, anh thật sự chết chắc!

Đáng tiếc đã trễ.

Một người phụ nữ xinh đẹp đã đứng mũi chịu sào vọt vào.

Cô đi đến bên giường nhìn lướt qua, thiếu chút nữa sợ hãi kêu ra tiếng.

Nhưng rất nhanh cô liền trấn định lại, chỉ là gương mặt đỏ, đã từ mặt xuân sắc biến thành trắng xanh rồi.

Xin không cần hoài nghi, người phụ nữ xinh đẹp này, chính là Vương Nhã Tư.

Những người khác cũng lục tục đi vào.

Trừ Vương Nhã Tư và mấy nữ đồng nghiệp cá biệt, mỗi một người đều cười vô cùng không rõ ý vị. Từ quần áo rơi vãi bên giường và phản ứng của Ngụy Dịch, bọn họ cũng đã đoán được, bọn họ phá hoại việc tốt của người khác rồi. Chỉ là, bọn họ đối với cái đồng bên cạnh Ngụy Dịch, thật rất tò mò.

Lôi Ti Ti vui ở trong chăn, đang chuyên tâm luyện nín thở thần công

Trời ạ, đây là lần thứ mấy rồi hả?!

Tiểu tam quả nhiên bị nguyên rửa >

Cô muốn hiến thân cho người đàn ông mình yêu, sao lại khó như vậy T__T

Lôi Ti Ti không biết, mình đã trở thành mục tiêu công kích. Mặc dù người tới đều là đồng nghiệp của Ngụy Dịch, đều là tinh anh. Nhưng tinh thần nhiều chuyện, đã ăn sâu vào xương tủy mọi người. Bọn họ không hiền hậu, bọn họ muốn nhiều chuyện!

“Ngụy Dịch, nghe nói anh bị bệnh?”

“Không nhìn ra nha, không phải hùng phong của cậu vẫn như cũ sao?”

“Những thứ này những thứ này còn có những thứ kia, là cái gì?”

Lâm Lâm yếu ớt tăng thêm một câu: “Là bồi giường của anh ấy.”

Mặc dù biết rất tim chết, nhưng Lâm Lâm chính là ghen tỵ a ghen tỵ.

Con gái, con —— gái ——!

Anh ta ăn thịt mà anh lại phải uống canh, thế đạo gì!

Lôi Ti Ti run lợi hại hơn, trong lòng mắng Lâm Lâm 800 lần.

Cái tên cặn bã khoác tấm da người này!

Mà lúc này, cô lại bị người kéo lên bại lộ ở trước công chúng.

Người kia, là Ngụy Dịch!

Ngụy Dịch trực tiếp bỏ qua tức giận của Lôi Ti Ti, nhẹ cười nói với cô: “Đây là đồng nghiệp của anh, em làm quen đi.”

Mọi người không nghĩ tới Ngụy Dịch thản nhiên như vậy, tất cả đều ngẩn ngơ. Bọn họ nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại: “Chị, chào chị dâu.”

Lôi Ti Ti duy trì trạng thái mộng du: “Chào các đồng chí.”

Mọi người theo bản năng tiếp một câu: “Chị dâu cực khổ!”

Lôi Ti Ti càng theo bản năng: “Phục vụ cho Ngụy Dịch!”

Một tiếng sét nổ tung ở trong đầu Lôi Ti Ti.

Mẹ nó, muốn chết, cô rốt cuộc nói cái gì?!

Vương Nhã Tư chua lèm nói: “Phục vụ, phục vụ cái gì?! Chẳng lẽ là...”

Ngụy Dịch quét mắt một cái, Vương Nhã Tư lập tức câm miệng. Vương Nhã Tư kiêu ngạo cũng buồn bực: người đàn ông này, khí thế gì vậy!

Ngụy Dịch liếc nhìn một vòng, nói: “Lúc nào thì chuyện của tôi, mấy người cũng tới quản? Hử?”

Anh cười mắng: “Còn không mau cút đi!”

Mặc dù Ngụy Dịch còn duy trì mỉm cười, nhưng cả nhóm người đều biết, đây tuyệt đối là giả, là giả! Nếu không phải có chị dâu ở đây, hiện tại đoán chừng anh đã phun lửa. Anh vừa phun lửa, bọn họ sẽ phải làm thêm giờ!

Chính anh là thiên tài, làm cái gì cũng mau. Tội nghiệp bọn họ, chịu đựng suốt đêm! Suốt đêm!

—— Nhiều chuyện đáng quý, nhưng sinh mạng quý hơn, nếu vì vậy mà làm thêm giờ, thì quá tội nghiệp. Một nhóm người nhìn thẳng vào mắt nhau: phải, nên chuẩn đi!

Vương Nhã Tư không cam lòng đi ở phía sau cùng.

Lôi Ti Ti tựa vào ngực Ngụy Dịch, có đủ tiểu nhân đắc chí và lương tâm bất an.

Cô không kìm hãm được hỏi: “Cô ấy là ai?” Chúa ơi, tha thứ cô giả bộ như vậy.

Ngụy Dịch nhú mày một cái, hơi suy nghĩ một chút: “Cô ấy gọi Vương Nhã...”

Bị Lôi Ti Ti trông mong nhìn như thế, Ngụy Dịch có chút khoái chí.

Một lát, anh vẫn không nhớ nổi cô ta tên gì. Dù sao, cơ hội tiếp xúc với người của những ngành khác của anh rất ít.

Lôi Ti Ti thận trọng mở miệng: “Có phải là Vương Nhã Tư?”

Ngụy Dịch cười: “Hình như vậy.”

Nhạc tiên bỗng bênh bên tai Lôi Ti Ti.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ Vương Nhã Tư này lừa gạt mình hay sao?! Nếu không thì cô ta mắc chứng vọng tưởng, ỉn là bạn gái công công? Ừ ừ, nhất định là như vậy. Nếu bọn họ có JQ, đồng nghiệp của công công cũng sẽ không có biểu tình này >V

Lôi Ti Ti chợt hiểu, vô cùng không hiền hậu nói: “Nhã Tư? Cái tên này rất ngộ. Sao không gọi là Thác Phúc!”

Vương Nhã Tư dừng bước, bấp chân kéo căng thẳng tắp.

Ngụy Dịch tiếp lời nói: “Có chút.”

Vương Nhã Tư hung hăng dẫm giày cao gót trên mặt đất một cái, không quay đầu lại tông cửa xông ra. Lâm Lâm bị đụng hừ một tiếng: “Có bệnh.”

Những lời này thành giọt nước tràn ly. Vương Nhã Tư, hoàn toàn hồng mắt.

33. Chương 33

Đảo mắt đã qua một tháng.

Cuộc sống của Lôi Ti Ti vẫn là đã hình thành thì không thay đổi: lên mạng đánh boss.

Chỉ là tiếp xúc giữa cô và Giang gia càng ngày càng nhiều, có một lần cô thậm chí lỡ miệng xưng Giang gia là công công —— từ ngày đó về sau, Lôi Ti Ti không dám login nữa.

Gào khóc ngao, không thể nhẫn nhịn nữa, tại sao cô có thể như vậy?

Rõ ràng là bạn gái của công công, lại dám nhớ kỹ người đàn ông khác?! Lôi Ti Ti cảm thấy có tội.

Không sai, sau chuyện ở bệnh viện, Lôi Ti Ti hoàn thành sự xoa người hoa lệ —— cô rút cuộc kết thúc tình yêu đầu tiên của mình, bỏ lên ví trí người thân của Ngụy Dịch.

Lôi Ti Ti thở dài thậm thọt: thật không dễ dàng a.

Lưu Chiêu Chiêu vô cùng xì mũi coi thường đối với việc này.

Cô ấy vừa sơn móng tay vừa quở trách cô: “Mình thật sự phục cậu rồi. Hai mươi năm, toàn bộ hai mươi năm a! Cậu mới rõ ràng mình thích ai. Lôi Ti Ti, nếu mình là cậu, con mình đã có thể xuống đất chạy đi chơi rồi.”

Lôi Ti Ti yên lặng: vậy cũng được. Theo như tốc độ phát triển của Lưu Chiêu Chiêu, mới quen Thương Gian một ngày đã kiss, một tuần xác định quan hệ chiến hữu, một tháng... Chẳng lẽ muốn xác định quan hệ... sao?

Dể nhũ Ti Ti bị cái ý nghĩ này làm kinh hãi, hai con mắt lập tức giống như bóng đèn, tròn xoe tròn xoe.

“Chiêu Chiêu, cậu và Thương Gian, và Thương Gian...”

Lôi Ti Ti nuốt một ngụm nước bọt, mới nhỏ giọng nói: “Hai người... Có “đôn cách mạng hữu nghị vĩ đại” chưa?

Lưu Chiêu Chiêu lập tức đưa tới một ánh mắt sắc bén.

“Đôn đôn cách mạng hữu nghị vĩ đại* —— đứa nhỏ này khi dễ cô chưa xem Vương Tiểu Ba, khoe chữ với cô sao? (*đây là lời nói đùa, có nghĩa là làm tình)

“Cái gì hữu nghị không hữu nghị. Không phải là lên giường, không phải là mướn phòng sao?”

Nữ vương Chiêu Chiêu gọn gàng linh hoạt: “Đương nhiên là có.”

Con người của Lôi Ti Ti phóng đại, phóng đại, lại phóng đại...

Lôi Ti Ti thừa nhận, cô bị shock. Như vậy, có phải quá nhanh không?

Lưu Chiêu Chiêu luyện đến mắt X quang, một cái quét mắt đã nhìn thấu tâm tư Lôi Ti Ti. Lưu Chiêu Chiêu cười nhẹ: “Cậu cho rằng tất cả đàn ông trên thế giới này, đều có kiên nhẫn như thần tượng?”

Cô cảm khái nói: “Ti Ti, cậu thật là người ngốc có phúc ngốc. Thần tượng đối với cậu thật tốt.”

“Tốt chỗ nào?!” Lôi Ti Ti buồn bực muốn học máu.

Mỗi một người đều nói với cô lời này, đều nói Ngụy Dịch tốt với cô —— thiệt là, tốt chỗ nào!

Cứ gọi cô ngu ngốc, lại luôn thích nói cô dần >

Anh còn nói cái gì?

“Ngu ngốc, không nghĩ ra thì đừng nghĩ. Tất cả có anh.”

—— xem một chút, xem một chút! Giọng điệu này thái độ này, anh cho rằng anh là ai?

Rõ là... Không thể nhẫn nhịn nữa... >///<>

Lưu Chiêu Chiêu hừ lạnh: “Cậu ba xạo!”

Lôi Ti Ti chột dạ: “Thương Gian đối với cậu cũng rất tốt. Chiêu Chiêu, cậu nói có phải mình không có lực hút? Công công và mình, và mình...”

Tại sao gần đây anh không có chút ý tứ về phương diện kia?

Ban đầu lều nhỏ đã cao như vậy rồi... Vừa nghĩ tới hình ảnh kia, Lôi Ti Ti liền nhộn nhạo. Ặc, cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì >

Lưu Chiêu Chiêu giận: “Mẹ kiếp! Lôi Ti Ti, là cậu tự cảm thấy phát triển quá nhanh, yêu cầu từ nắm tay làm lên? Cậu còn giả bộ, cậu còn giả bộ, cậu còn giả bộ!”

Lưu Chiêu Chiêu dùng đoạt mệnh liên hoàn bấu, Lôi Ti Ti giãy giụa không có kết quả, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn chịu.

—— được rồi, thật ra thì cô vẫn còn đang nhộn nhạo orz

Một hồi lâu, Lôi Ti Ti mới tỉnh cơn mơ: “Chiêu Chiêu, cậu và Thương Gian... Cái đó cái đó có cảm giác gì?”

Mặc dù Lôi Ti Ti không có phóng khoáng giống Lưu Chiêu Chiêu, nhưng cô vẫn rất hiểu Chiêu Chiêu. Tính tình mỗi người không giống nhau, cái nhìn dĩ nhiên không giống nhau.

Giữ lần đầu tiên để đến kết hôn, bây giờ Lôi Ti Ti suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy hơi ngu.

—— có lúc, thật khó kìm lòng nổi a... >///<>

“Ti Ti, cậu biết vì sao mình nói thần tượng tốt với cậu không?”

Lôi Ti Ti rất dứt khoát: “Không biết.”

Lưu Chiêu Chiêu , đưa bé này thật khờ thật trực tiếp.

Cô cảm khái nói: “Một người đàn ông tốt với cậu, không phải nhìn ở anh làm gì cho cậu, mà ở anh nguyện ý vì cậu buông tha cái gì. Một người đàn ông lên giường với cậu chính là yêu cậu à? Không không không, cô nương, nếu nghiêm túc cậu liền thua —— anh không phải yêu cậu, là yêu thân thể của cậu.”

“Ti Ti a, khi đó, mặc dù thân thể mình trần đây, nhưng trái tim lại trống không.”

Một tiếng sấm vang, nổ tung ở trong óc Lôi Ti Ti.

Ấm hiểm...? Chiêu Chiêu nói chuyện, thật là một châm thấy thịt, sinh động lại trực tiếp a >

Lôi Ti Ti nhìn Lưu Chiêu Chiêu đánh giá một chút. Về mặt Chiêu Chiêu đang cười, khóe mắt lại có bóng mắt thật sâu, giống như bị thương.

Thật ra thì, cô luôn không hiểu cô ấy.

Lôi Ti Ti nuốt một ngụm nước bọt: “Chiêu Chiêu, vậy tại sao cậu còn cùng Thương Gian...”

Lưu Chiêu Chiêu cười to: “Tại sao cho anh ấy chiếm hết tiện nghi? Mình cũng muốn chiếm!”

Nói xong cô vỗ vỗ bả vai Lôi Ti Ti: “Cậu lo lắng vớ vẩn cái gì? Có cái gì có thể làm khó mình? Ngược lại cậu đó, mau cút xuống đi. Chồng của cậu đến rồi!”

Lôi Ti Ti đỏ mặt: cái này, lúc nào thì anh ấy thành ông xã mình hử ~~>///

~~Lôi Ti Ti thu thập thật lâu mới nhẩn nhẩn nhớ đi xuống. Thật ra thì chuyện làm bạn gái này, cũng thật phiền toái. Trước kia Lôi Ti Ti muốn mặc cái gì thì mặc cái gì. Một năm bốn mùa quần jean đổi đi đổi lại .

Nhưng bây giờ không được. Bị Lưu Chiêu Chiêu giám sát, Lôi Ti Ti phải theo phong cách thực nữ. Mặc y phục tơ lụa, cả cô nhìn cũng buồn bực: làm ơn, mình cũng không phải là bà mẹ vất vả bỏ >< nhưng=“” cuối=“” cùng=“” lời=“” ti=“” ti=“” khê=“” cần=“” răng=“” vẫn=“” nhin=“” coi=“” như=“” cos=“” cây=“” thông=“” noel=“” ở=“” bên=“” cạnh=“” công=“” công=“” cô=“” cũng=“” không=“” muốn=“” làm=“” người=“” giữa=“” đường=“”>

—— không có biện pháp. Ai bảo công công quá chọc người nhớ nhưng?

Nếu như ăn mặc quá tùy tiện, quá học sinh, Lôi Ti Ti căn bản không thể ngăn cản các mỹ nữ như lang như hổ.

Có một lần cô gặp thật. Hôm đó, một mỹ nữ sờ sờ đầu Lôi Ti Ti: “Đây là em gái của anh à, thật đáng yêu.”

Lôi Ti Ti yên lặng khóc, chạy đến góc tường đâm tiểu nhân: cái gì là mỹ nữ, đây quả thực là bạch cốt tinh!

—— câu nói đầu tiên thăm dò thân phận của cô, hủy bỏ sự tồn tại của cô, mỹ nữ tự xây bậc thang phát triển mình và công công...

Lôi Ti Ti thương tâm, không thể làm gì khác hơn là trông mong nhìn Ngụy Dịch. Sự thật chứng minh, công công thật là lời nói ác độc không bao giờ đổi >V

Ngụy Dịch lạnh lùng nói: “Xin lỗi, bề ngoài của tôi quá già mới dẫn tới hiểu lầm này.”

Nói xong anh cười trộm người nào đó, nhưng nghiêm mặt nói: “Cô ấy là bạn gái của tôi.”

Sắc mặt nữ lập tức đặc sắc, hoạt động quấy rầy tự nhiên không thể tiến hành nữa. Lôi Ti Ti không chiến mà thắng đắc ý a, hưởng thụ a, vênh vao tự đắc a: công công thỉnh thoảng nói lời ác độc, thật ra thì cũng tốt vô cùng!

Lôi Ti Ti đắm chìm ở trong trí nhớ tốt đẹp, bay xuống lầu. Cô vừa mới xuống lầu, đã nhìn thấy người đàn ông ngọc thụ lâm phong của mình và xe đạp. Về phần tại sao công công lại đổi qua chạy xe đạp, cũng là có điển cố.

Lôi Ti Ti khi còn học năm nhất mơ ước, có thể cùng bạn trai vào phòng tự học, đến phòng ăn, sau đó được anh chở bằng xe đạp chạy khắp nơi. Có một ngày Lôi Ti Ti đã buột miệng nói ra. Nhưng không nghĩ tới, hôm sau công công liền đạp xe tới đón cô.

Lúc ấy Lôi Ti Ti liền tức giận bưng bưng: Mẹ nó, vì sao mình mặc váy siêu ngắn >

Ngụy Dịch đi tới đặt cánh tay lên đầu Lôi Ti Ti. Anh cười hỏi: “Ngắn người cái gì?”

“Đi đi đi, chớ làm loạn tóc em!”

“Cái này gọi là kiểu tóc?” Ngụy Dịch chau chau mày, chắc chắn nói, “Rơm rạ.”

Lôi Ti Ti lập tức cắn răng nghiêng lợi nhào tới.

Em bỏ ra mấy trăm đồng tiền mới có, anh là đồ để nhui không biết thưởng thức >

Bi kịch lại lặp lại lần nữa.

Người khác bị giày cao gót vấp, lại hoa lệ lệ nhào về phía Ngụy Dịch. Ngụy Dịch tay mắt lanh lẹ vịn cô, ôm hông của cô đứng ngay ngắn. Lôi Ti Ti chột dạ: “Em sai lầm rồi.”

Ngụy Dịch cười cười: “Đã quen.”

Mắt Lôi Ti Ti lấp lánh: công công rốt cuộc cũng dịu dàng một phen ~~>///

~~Ngụy Dịch: “Đối với một người ngu ngốc không thể kỳ vọng quá cao.”

“Anh không nói câu nói này sẽ chết à!”

Thừa dịp Lôi Ti Ti tức giận, Ngụy Dịch nắm tóc của cô vuốt vuốt.

Anh nhìn một chút, cười tiếp: “Ngu ngốc, loại y phục này em không thích có thể không mặc. Dù sao đối với anh cũng không khác.”

Lôi Ti Ti đoạt tóc về, nhìn ánh mắt khê mỉm cười của Ngụy Dịch. Ánh mặt trời buổi sáng vừa đúng rơi vào trong mắt của anh, biến thành muôn vàn ánh vàng nhỏ nhỏ, phát sáng.

Lôi Ti Ti bị chiếu rồi, hoa si rồi.

Chung đụng với công công đã lâu, năng lực mơ mộng của Lôi Ti Ti cũng lớn lên. Nếu anh không chịu nói lời ngon tiếng ngọt, cô liền tự mình động thủ, vui vẻ là được.

Vì vậy lời nói của Ngụy Dịch trải qua sự gia công của Lôi Ti Ti, biến thành như vậy: Ti Ti, anh không thích miễn cưỡng em mặc y phục em không thích. Bất kể em biến thành cái dạng gì, anh đều yêu em

—— Lôi Ti Ti nghĩ, tự cúi mặt xấu hổ ینگ.

Ngụy Dịch còn nói: “Dù sao bộ xấu xí hơn anh cũng đã gặp.”

Lôi Ti Ti ngẩn ngơ, sau đó rơi lệ: gào khóc ngao, Ngụy Dịch anh chờ đó cho em! Em cần chết anh.

Trước cửa bắc của đại học T là con đường nhỏ hẹp. Mùa hè ngô đồng xanh biếc, nơi xa có một bức tường đỏ, rất đẹp rất có ý thơ. Vừa rồi mới mưa, mặt đường ẩm ướt mềm nhũn, câu dẫn người đạp lên.

Lôi Ti Ti lại không ngồi yên, đòi xuống. Về mặt Ngụy Dịch bất đắc dĩ, nhưng vẫn bỏ lại xe đạp, dẫn Lôi Ti Ti đi về phía trước từ từ. Cây ngô đồng giao nhau thành cửa hình vòm, ánh mặt trời từ trong khe hở rơi

xuống, chói lọi giống như cửa của thần —— Lôi Ti Ti lại kích động, hất tay Ngụy Dịch ra tự nhiên đi hái lá ngô đồng.

Nhảy nhảy, không hái được. Nhảy nữa, vẫn không hái được.

Tiếp đó bóng ma quen thuộc phủ xuống đỉnh đầu, một tiếng khinh thường truyền đến: “Ngu ngốc, chân em dài có ích lợi gì?”

Lôi Ti Ti : được rồi được rồi, cô là một thước bầy không sai, cô không tính là thấp. Nhưng quỷ biết tại sao cô nhảy không cao được, cô cũng không muốn T_T

Lôi Ti Ti còn chưa kịp nói gì, Ngụy Dịch liền tự hỏi tự đáp nói: “Thật ra thì vẫn có ích. Tỷ như, chức năng trang trí.”

Nói xong anh mập mờ cười một tiếng, Lôi Ti Ti nhìn không giải thích được.

Lôi Ti Ti đuổi theo: “Nói chuyện không được nói một nửa! Anh mau nói”

Ngụy Dịch nghiêm nghị: “Em muốn nghe?”

Lôi Ti Ti gật đầu như bầm tỏi.

Ngụy Dịch kéo cô qua, cười sang sảng: “Khi em “cho” anh thì sẽ biết.”

Lôi Ti Ti ngẩn ra, tiếp mặt đỏ lên.

Tại sao trong đầu cô là bức họa này: một nam một nữ “này nọ í é í é” “này nọ í é í é” thì một đôi chân trắng trắng đạp loạn...

—— đây chính là chức năng trang sức sao?

Lôi Ti Ti nhón nháo.

Cũng may năng lực phục hồi của Lôi Ti Ti đã mạnh hơn trước kia N lần. Cô lập tức liền đỏ mặt ngừng nhảy, thậm chí còn phát hiện nghi điểm trên người công công.

Hả, công công lấy điện thoại ra lúc nào?

Lôi Ti Ti thừa dịp bất ngờ đi giành, vậy mà bị Ngụy Dịch né tránh. Ngụy Dịch hừ lạnh: “Ngây thơ.”

“Em, không có, có! Em muốn xem điện thoại di động của anh, em, muốn, xem!”

Cô rõ ràng nhìn thấy phần chụp hình, rõ ràng nhìn thấy hình mình phía trên. Lôi Ti Ti vô cùng đặc ý: hắc hắc, công công chụp ảnh mình...

Con bà nó, rốt cuộc bị mình bắt được >V

Ngụy Dịch rất thần nhiên mở điện thoại di động ra. Ảnh của Lôi Ti Ti phía trên đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, chụp đúng là lúc Lôi Ti Ti hái lá cây. Ánh sáng này, góc độ này, dẫn đo đến vô cùng tốt.

—— không phải nói, thích một người mới có thể chụp ra bộ dạng đẹp nhất của cô ấy sao?

Tha thứ Ti Ti đáng thương của chúng ta, cô lại bắt đầu tự động mơ mộng rồi. Dĩ nhiên miệng cô cũng không hiền lành: “Công công, anh nói xem, tại sao chụp ảnh em?”

Ngụy Dịch chỉ vào hình nói: “Em xem có phải rất ngây thơ hay không?”

Kế hoạch “Ép Ngụy Dịch tỏ tình không tỏ tình em liền đi tìm chết” của Lôi Ti Ti, lại hoa lệ lệ thất bại nữa rồi.

Cô thật hận >

Lần này hai người đi chơi muốn đi dạo cửa hàng tổng hợp. Trong lúc công công ngã bệnh làm rách không ít quần áo, hơn nữa gần đây ăn mặc theo mùa, tủ quần áo của công công báo nguy. Nhưng chính công công lại cảm thấy không có gì: đàn ông mà, cần là thực lực. Ngoại hình, kiểu tóc đều là mây trôi mây trôi.

Nhưng Lôi Ti Ti rất hiền thê lương mẫu cảm thấy, cô có nghĩa vụ đặt mua quần áo cho anh —— được rồi được rồi, cô thừa nhận, hiện tại cô cũng rất ưa thích chơi trò chơi “hóa trang”

Huống chi công công quả là một mỹ nam... >///<>

Lôi Ti Ti nhìn xung quanh quầy trang sức, liền lôi Ngụy Dịch chạy đến tầng chót.

Vậy mà kế hoạch mua đồ của Lôi Ti Ti, bị thất bại vô cùng. Tại sao, tại sao công công mặc cái nào cũng đều đẹp?! Lôi Ti Ti trừ hoa si, căn bản không có cơ hội phát ra ánh sáng nóng bỏng. Vốn là, cô còn muốn mượn cơ đả kích khiêu thẩm mỹ của anh.

Nhưng công công hoàn mỹ đã phá vỡ câu người đẹp vì lụa. quần áo quê mùa quá hạn gì, chỉ cần mặc trên người anh cũng chiếu lấp lánh. Thậm chí có vị quản lý ở cửa tiệm kia, còn hỏi công công có muốn kiêm chức người mẫu hay không, thuận tiện còn phóng điện với công công!

Tuy chỉ có một lát, nhưng Lôi Ti Ti vẫn không thể nhịn: tôi còn chưa có chết, tôi mới là bạn gái anh T_T

Đối với Lôi Ti Ti nổi trận lôi đình, Ngụy Dịch chỉ cười một tiếng. Mặt mày cong cong, tựa hồ vẫn còn rất hưởng thụ. Ngụy Dịch gỡ xuống một bộ y phục, bỏ vào trong tay Lôi Ti Ti: “Thử một chút đi.”

Lôi Ti Ti kinh hãi: “Em không đi!”

Nói là mua quần áo cho công công. Cô là một học sinh, lên Ebay là được, tại sao phải đến chỗ mắc chết người này. Ngụy Dịch cười yếu ớt với Lôi Ti Ti: “Ngoan, nhanh đi.”

Lôi Ti Ti bị lừa bịp lần nữa, cầm y phục ngoan ngoãn tiến vào. Ai kêu cô không có một chút sức chống cự đối với công công khó được dụ dỗ chứ? Nhất là câu “Ngoan”, Lôi Ti Ti vừa nghe, liền có cảm giác cả người mềm yếu. Công công, anh có cần thế không?

Thay xong quần áo, Lôi Ti Ti dùng một tư thái khăng khải hý sinh đi ra. Chưa bao giờ mặc y phục “đắt tiền” như vậy, Lôi Ti Ti cảm thấy đùi mềm rồi. Bộ quần áo rách rưới thế này, lại muốn nhiều tiền như vậy! Có thể mua bao nhiêu bữa đùi gà thịt à?

Lôi Ti Ti cảm khái nói, toàn thân nặng nề như treo đầy đùi gà thịt.

Mắt Ngụy Dịch khẽ sáng lên. Quản lý sắc nữ dẫn đầu vỗ tay: “Anh đẹp trai, anh thật là rất có thẩm mỹ!”

Lôi Ti Ti buồn bực, là tôi có vẻ đẹp trời cho có được hay không? Liên quan anh cái P!

Ngụy Dịch cười yếu ớt: “Hoàn hảo.”

Quản lý còn nói: “Không nghĩ tới, hai người tuổi nhỏ thế này đã kết hôn.”

Lôi Ti Ti rống: “Chúng tôi còn chưa có...”

Không đợi cô nói xong, quản lý đã ngắt lời nói: “Cô gái nhỏ em đừng không thừa nhận. Tuổi nhỏ thế này tìm được ông xã tốt như vậy, có cái gì xấu hổ. Em cứ giả bộ ~”

Quản lý mạnh mẽ nói tiếp: “Hai người không thể gạt được tôi. Ánh mắt anh đẹp trai “độc” vậy, kích cỡ chuẩn như vậy, hai người không có trải qua thời gian dài ‘cọ sát’ làm sao có thể...?”

Lúc nói hai chữ “cọ sát”, giọng nói không rõ ý vị của trưởng tiệm, vẻ mặt mập mờ ranh mãnh đó, làm cho Lôi Ti Ti muốn đi chết.

Dạo này, tìm người thuần khiết sao khó như vậy?

Lôi Ti Ti khóc. Lôi Ti Ti nhăn nhó nhí nhố: “Đừng nên mua.”

Ngụy Dịch nhún mày: “Hử?”

Lôi Ti Ti chỉ hai ngón tay vào nhau: “Quá lộ.”

Vốn là ngực Lôi Ti Ti khá lớn, quần áo vải vóc lại ít, mặc vào, chỗ che được lại càng ít —— xem ra thật là thật là tà ác >

Ngụy Dịch cười khê: “Không có sao. Thời điểm ‘cọ sát’ em có thể mặc.”

Anh kéo Lôi Ti Ti hồng mắt qua, còn nói: “Một mình anh nhìn là được rồi.”

Mặt của Lôi Ti Ti đỏ đến bên tai: y phục đắt thế này, ình anh xem?!

Quá phá của >

Đổ máu xong, chìm ở trong cảm xúc thất bại không cách nào tự kiềm chế.

Cô có chút đau lòng: “Sớm biết cũng không tới chỗ này.”

Công công làm việc, quả thật rất có tiền.

Nhưng làm việc “ép người còn nhanh hơn ép nước” —— số tiền này, cũng coi như tiền mồ hôi nước mắt của công công!

Lôi Ti Ti tiếp tục lầu bầu: “Quá không thể sống qua ngày rồi!”

“Như vậy đã tiếc, về sau phải làm sao?”

Dân đen Lôi Ti Ti hoàn toàn quên thân phận con nhà giàu của người khác, đang ra sức trù tính, được kêu là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Ngụy Dịch nói: “Thích quản lý thế này? Không bằng em gả cho anh, tất cả đều cho em quản lý.”

Hả? Đây là logic gì, nhảy quá nhanh rồi?

Ngụy Dịch lại lấy ra một cái hộp, đặt ở trong tay Lôi Ti Ti: “Em xem kích cỡ có thích hợp hay không?”

Lôi Ti Ti ngu hơn: anh, anh đang làm gì?

Cho đến khi Ngụy Dịch đeo nhẫn cho cô, Lôi Ti Ti mới tỉnh cơn mơ: “Ngụy Dịch, anh có ý tứ gì?”

Ngụy Dịch cau mày: “Không thích?”

Ngụy Dịch vừa nói vừa muốn rút chiếc nhẫn ra. Lôi Ti Ti dĩ nhiên không chịu: “Thích, thích! Làm sao không thích đây?”

Vừa rồi khi cô ở quầy trang sức, cô đã nhìn chiếc nhẫn này rất si mê. Sao anh lại chú ý? Chú ý rồi mua lúc nào? Mua rồi sao giờ mới nói?

Công công, anh mà là người quái gở kỳ quặc sao, em thật sự là không tin tưởng >V

Lôi Ti Ti cười đến cằm sắp trật khớp. Mặc dù mua rồi đã rất ngọt ngào, nhưng như vậy càng shock càng vui mừng.

Ngụy Dịch nhíu mày cười một tiếng: “Em đáp ứng. Đợi lát nữa đi cục dân chánh với anh.”

Cục dân chánh?

Con người của Lôi Ti Ti chợt trợn to: đó không phải chỗ đến lĩnh giấy chứng sao?

Chẳng lẽ công công mới vừa cầu hôn?!

Chẳng lẽ cô bán mình vậy sao?!

Quỳ xuống một gối đầu? Bữa tối dưới nền đầu? 999 đóa hoa hồng đầu?

Người đàn ông không lãng mạn này, thật không bằng Giang gia >

Giang gia...

Lôi Ti Ti giống như có rất nhiều cảm xúc, hét lớn một tiếng:

Ngụy Dịch nheo mắt lại: “Hử?”

“Công công, ngày mốt em trả lời cho anh biết có được hay không?”

Ngày mốt Mộng Tưởng quốc sẽ tới trường học làm tuyên truyền rồi.

Thỉnh Đẳng Đẳng nói, lần này Giang gia nhất định sẽ đến

~Lôi Ti Ti cảm thấy, không tiêu diệt hết chút tâm tư đối với Giang gia, cô không thể an tâm ở bên công công, cô không thể T_T

“Ngày mốt?” Ánh sáng bén nhọn từ trong mắt Ngụy Dịch xẹt qua.

Tiếp theo anh cười yếu ớt: “Ngày mốt thì ngày mốt.”

34. Chương 34

Lần giới thiệu này công ty Ngân Thời làm rất dụng tâm.

Mảnh đất trống lớn ở bãi tập trường học cũng bị bọn họ chiếm đoạt, ở cửa để thùng bảo bối ketch sù và thú nhồi bông to lớn, bên trong còn có tạo hình con chim trắng lớn >V

Tên nhà quê Lôi Ti Ti sờ đông sờ tây trên người chim lớn, mắt vui vẻ híp thành một đường ngang.

Vui vẻ luôn ngẩn ngủ.

Lưu Chiêu Chiêu nắm cổ áo của Lôi Ti Ti lên: “Đi theo mình!”

Kết quả con chim lớn lại ôm Lôi Ti Ti tuyệt không buông tay, không buông tay.

Nữ vương Chiêu Chiêu tung ra một cước: “Con chim xấu, cút qua bên kia cho ta! Không buông tay, ta liền tìm người cười người bạo lỗ đất của người!”

Chim trắng lớn phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào, lùi lại hai bước: con gái bây giờ, thật là càng ngày càng “nam tử hán” T^T

Lôi Ti Ti trợn tròn mắt: “Làm gì?”

Lưu Chiêu Chiêu chỉ vào một hàng kỳ trang dị phục: “Cậu chọn một cái mặc vào.”

Lôi Ti Ti ôm ngực: “Cậu muốn làm gì?!”

Lưu Chiêu Chiêu liếc xéo cô: “Mình không có hứng thú với con gái, càng không hứng thú với cô gái ngực lớn nhưng không có đầu óc.”

Lôi Ti Ti nổi giận, người này sau khi chia tay với Thương Gian thì cứ như vậy, cứ như vậy!

“Mặc không?”

“Không mặc!”

“Mặc không?!”

“Không mặc!”

Lưu Chiêu Chiêu đưa mắt nhìn Lôi Ti Ti hai giây, cả giận nói: “Cậu không mặc mình cởi cho cậu xem!”

Khi Lôi Ti Ti giương mắt nhìn soi mói, Lưu Chiêu Chiêu cởi quần áo chọn một cái váy cụt màu đỏ mặc vào.

Cái váy trên không che, dưới không đậy, Lôi Ti Ti nhìn mà trái tim nhỏ rung động.

Lưu Chiêu Chiêu đã chạy tới âm u nói: “Tiểu Ti Ti, mình là quái vật sân bay ~”

Nói xong lắc bộ ngực nhỏ cười ha ha ba tiếng, Lôi Ti Ti giật mình cả người nổi da gà.

Người khác không phải trở nên xấu khi thất tình, mà trở nên biến thái khi thất tình.

... >///<>

Cuối cùng, bị Lưu Chiêu Chiêu đe dọa, Lôi Ti Ti vẫn chọn một bộ y phục mặc vào.

Vải màu xanh đỏ, khuynh hướng cảm xúc dày cộm nặng nề, nơi ống tay áo có hình rồng cùng màu mơ hồ.

Có phải cảm thấy rất quen thuộc hay không?

Đúng rồi, đây chính là Thanh Long bào công ty Ngân Thời gấp gấp chế tạo, cũng chính là bất chúc chế theo y phục trên người Giang gia.

Lúc tuyển mỹ nữ, không phải nói top mười người chơi nữ có thể tới làm show-girl sao?

Công ty Ngân Thời bị sáng ý này dẫn dắt, lại liên lạc với xã cosplay của đại học T —— cũng chính là xã đoàn của Lưu Chiêu Chiêu —— chớp tới một số đồng nam đồng nữ cos nhân vật khác trong trò chơi.

Vì vậy, Lưu Chiêu Chiêu thân là xã trưởng, nhắm tâm chớp tới Lôi Ti Ti.

Bởi vì cô là lao công miễn phí, không lấy tiền >V

Bạn bè, là dùng rồi bán

~Lưu Chiêu Chiêu liếc nhìn Lôi Ti Ti, nhíu mày: “Hả, sao cậu chọn y phục của Giang vậy? Lôi Ti Ti, cậu muốn chân đứng hai thuyền à?”

Lôi Ti Ti vội vàng giải thích: “Ai nói! Bộ y phục này vải vóc tương đối nhiều mình mới chọn nó có được hay không?!”

Thấy mặt Lưu Chiêu Chiêu không tin, Lôi Ti Ti vung tay lên: “Cái gì, mình xem Giang gia là cận bã! Ai suy nghĩ lung tung, ngu ngốc mới suy nghĩ lung tung!”

Lưu Chiêu Chiêu khinh thường: “Cậu không phải là ngu ngốc sao?!”

Lôi Ti Ti nổi giận, nhào tới, bị Lưu Chiêu Chiêu đá ra: “Cậu vừa nói là thật?”

“Đương nhiên là thật!” Lôi Ti Ti gật đầu như bầm tỏi, tỏ vẻ rất chân thành với Ngụy Dịch.

Lưu Chiêu Chiêu sờ sờ cằm: “Coi Giang gia là cận bã —— ha ha ha, cậu xem Giang gia là... Vật bài tiết? Ti Ti, cậu nói nếu Giang gia biết, cậu sẽ như thế nào?”

Nói xong Lưu Chiêu Chiêu làm một động tác chém cổ, tâm tình thật tốt đi ra cửa.

Nếu Giang gia biết —— mặt của Lôi Ti Ti xanh biếc, tím tái...

Anh sẽ trực tiếp chém mình thành vật bài tiết sao?

... (>_<)

Lôi Ti Ti vẫn duy trì trạng thái run run rẩy rẩy.

Cho tới người khác đi tới triển lãm mới lão đảo, sơ ý thiếu chút nữa té xuống.

Cũng may Lưu Chiêu Chiêu tay mắt lạnh lẽo cô một cái: “Đi bộ nhìn đường! Cậu không thể để mình bết lo sao?!”

Lôi Ti Ti ngại đỏ mặt, tìm một góc hẻo lánh đứng ngay ngắn.

Thật là, quá mất mặt T^T

Mặc dù cái tên showgirl nghe rất lợi hại, nhưng ở trong lý giải của Lôi Ti Ti, chính là đứng ngay đơ ở bên cạnh chỗ triển lãm, sau đó sẽ bị một đám người lôi kéo chụp hình.

Lôi Ti Ti rơi lệ ngẩng nhìn bốn phía: chẳng lẽ quanh thân mình cũng tản ra mùi của vật biểu tượng sao? Nhiều người đến cô sắp không thở nổi.

Lưu Chiêu Chiêu đứng xa xa nhìn, khẽ hất cằm lên như nữ vương: “Sự thật chứng minh, xã chúng ta làm tuyên truyền còn có hiệu quả hơn thập đại mỹ nhân của Mộng Tưởng quốc nhiều. Cho nên, lần tài trợ này, chúng tôi phải được bao nhiêu đây.”

Nói xong nữ vương quơ quơ bốn ngón tay trước mặt những người phụ trách: “Con số này, không quá mức chứ? Không cho cũng được, chúng tôi sẽ liên lạc với Nhạc Hoạt.”

Nhạc Hoạt, đối thủ lớn nhất của Mộng Tưởng quốc, một trong những công ty trò chơi đứng đầu thành phố B.

Người phụ trách có vẻ mặt thông minh trầm ngâm một lát, mới mỉm cười nói: “Đồng ý.”

Lưu Chiêu Chiêu lộ ra biểu tình thoả mãn, híp mắt lại giống như con mèo. Nếu như bởi vì không có tiền mà bị một người đàn ông bỏ rơi, thật sự là rất mất thể diện có đúng hay không?

Ánh mắt Lưu Chiêu Chiêu chợt lóe, cách biển người đưa ánh mắt khóa ở trên người Thương Gian. Khốn kiếp, nếu như anh có 1% dũng khí như Ngụy Dịch, em liền có thể lấp đầy tất cả hố với anh. Nhưng anh cả 1% này cũng không chịu cho.

Lưu Chiêu Chiêu dừng chân đứng một lát, vạch đám người đi ra ngoài. Bóng đỏ tươi mang theo vẻ cô đơn, rất nhanh bị dòng người mãnh liệt đẩy ra.

Lôi Ti Ti vừa lúc thấy cô rời đi, tâm chợt khô khốc, không chút suy nghĩ liền muốn chạy đi theo. Vậy mà bị người đẩy một phen, trọng tâm của Lôi Ti Ti không vững liền ngã ngồi trên mặt đất.

Lôi Ti Ti quỳnh lên, hoàn toàn bị kịch T^T

Mặc dù Thanh Long bào có nhiều vải vóc, nhưng bởi vì là áo nam, cho nên cổ áo cũng rất lớn. Cô vừa té như vậy, cổ áo liền trượt đến bả vai, lộ ra một chút dây áo lót. Hơn nữa đáng hận chính là, Thanh Long bào hơi giống y phục hoàng đế Hán triều mặc, chân trước có một miếng vải vóc đẹp dễ rũ xuống.

Theo lý mà nói bên trong nên có quần lót, nhưng Ngân Thời vô lương ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu không có làm! Vì vậy hai cái chân nhỏ trắng trắng mịn của Lôi Ti Ti, cũng như ẩn như hiện trước cái nhìn trừng trừng của rất nhiều người.

Lôi Ti Ti rốt cuộc cảm nhận được cái gì gọi là xấu hổ muốn chết rồi. Ánh mắt của những trạch nam kia, thâm trầm, thâm thẳm giống như có thể lột xuống mấy lớp da trên người cô.

Lôi Ti Ti nổi da gà toàn thân muốn ngồi dậy cũng không thể —— chung quanh đều là người, hơn nữa còn có khuyh hướng càng ngày càng nhiều.

Lôi Ti Ti nước mắt tràn mi, mặt nhăn nhó thiếu chút nữa khóc.

Mà lúc này có giọng nữ lạnh lạnh nhạo báng: “Không đến nổi đi, showgirl bây giờ vì vật lộn độ sức giành vị trí, có thể ngã xuống khoe hết?”

“Chắc chắn, quá giả dối rồi. Về sau có phải bên trên còn thêm... Cái loại video đó không?”

Nói xong hai người che miệng cười hì hì, trong mắt thoáng qua sáng khoái hả hê.

Một người trong hai người, chính là Tổ Thủ Lộng Cẩm. Tổ Thủ Lộng Cẩm cảm thấy mình đứng đầu danh sách mười mỹ nhân, được nhìn nhiều nhất đương nhiên là mình! Kết quả bị con nhỏ xem ra ngu si đần độn này đoạt danh tiếng, cô ả thật rất tức giận.

Khiến cho Tổ Thủ Lộng Cẩm buồn bực nhất là, cô không thể không thừa nhận diện mạo con nhỏ này rất đánh trúng điểm yếu của đám trạch nam. Ánh mắt u mê giống như nai con, đôi môi trắng nhạt và vóc người kiêu ngạo của cô ta không thể không thừa nhận.

Nhưng từ chuyện này mà xem, con nhỏ này còn rất giả bộ rất có tâm kế! Tổ Thủ Lộng Cẩm lạnh lùng cười.

Ở trường nghệ thuật, chuyện như vậy cô đã sớm thấy nhưng cũng không thể trách. Những ngôi sao nhỏ xuất thân từ trường họ, trước người khác thì bằng thanh ngọc khiết, sau lưng không biết xa dọa cỡ nào?! Nếu không phải là cô vẫn không chịu thông đồng làm vậy, làm sao đến lượt họ nổi tiếng?

Tổ Thủ Lộng Cẩm vừa nghĩ vừa thối lui ra khỏi đám người. Thân thể của cô giống như vô tình nghiêng một cái, mềm nhũn ngã về phía một bóng dáng vội vã.

Tung hết chiêu có thể ra để độ sức, vậy một câu chuyện tài tử giai nhân mọi người ca tụng cũng có thể chứ?

Tổ Thủ Lộng Cẩm đã quan sát, đánh đập người tới vô cùng anh tuấn, lông mày đen nhánh càng lộ vẻ anh tuấn —— nhưng khiến Tổ Thủ hài lòng là quần áo và đồng hồ của người tới. Đều là những nhãn hiệu nổi tiếng, không giống mấy hiệu tầm thường lại in logo thật to ở tay áo.

Anh ta chọn kiểu dáng đơn giản, hơi vẻ người lớn, nhưng mặc ở trên dáng người cao ngất của người đàn ông này lại có vẻ anh tuấn bất phàm. Anh ta không phải con nhà giàu cũng là con nhà quyền quý! Nếu có thể nối quan hệ, vậy thì càng tốt hơn >V

Nghĩ như vậy Tổ Thủ Lộng Cầm càng thêm ra sức ngã xuống phương hướng kia. Nhưng người tới lại đột nhiên đổi hướng, lúc tránh cô ra lại còn bắt mân cau mũi một cái?!

Hắn, cứ, nhiên, ngại, cô, thôi?!

Em gái Tổ Thủ lần đầu tiên sinh ra hoài nghi đối với khiếu thẩm mỹ của bản thân.

Sao, sao lại như vậy?

Nước hoa cô dùng một tháng sinh hoạt phí mới mua được a a a!

Người tới chính là Ngụy Dịch.

Ngụy Dịch bèn nhón quét mắt, đám người vây quanh liền tự động nhường con đường. Nội tâm của đám trạch nam rồi rít tiếp thu được tín hiệu nguy hiểm, người đàn ông này không dễ chọc a T^T

Chỉ là ánh mắt tiếp xúc đến Lôi Ti Ti thì trong nháy mắt liền trở nên nhu hòa. Anh vừa cong đầu gối ngồi xổm xuống, Lôi Ti Ti lập tức giống như con chó nhỏ mắt long lanh nhào tới. Người thấy được mùi hương dễ ngửi quen thuộc trên áo sơ mi, Lôi Ti Ti chỉ cảm thấy thật uất ức.

Đúng vậy, là uất ức.

Hoảng sợ, xấu hổ vừa rồi đều chuyển thành tâm tình uất ức, nước mắt đọng lại ở chóp mũi không tìm được rớt xuống. Người trước mắt, khiến cô không tự chủ lệ thuộc vào.

Đôi môi Ngụy Dịch giật giật, cuối cùng biến thành nụ cười bất đắc dĩ. Đối mặt với ánh mắt hoảng sợ như nai con của cô, trách cứ cuối cùng không nói ra miệng.

Khi ánh mắt chạm đến áo khoác màu đen trên người cô, biểu tình của Ngụy Dịch nhất thời trở nên dờ khóc dờ cười, vẻ mặt trong nháy mắt trở nên ảm áp.

Anh sờ sờ đầu Lôi Ti Ti, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Một bàn tay khác của anh vòng sau lưng cô vỗ nhẹ, giọng nói mềm mại dụ dỗ: “Đừng sợ, anh ở đây.”

Năm chữ rất đơn giản này, lại làm cho các cô gái tại chỗ đều động dung. Mặc dù phái nữ bây giờ càng ngày càng mạnh mẽ, có thể qua mặt đàn ông, đấu tranh anh dũng. Nhưng ở sâu trong lòng vẫn là khát vọng được bảo hộ.

Họ hy vọng không nhiều lắm, cũng chỉ là thời điểm mệt mỏi, lúc quay đầu thì có người bao dung mỉm cười, nói cho họ biết: “Đừng sợ, anh ở đây.”

Lôi Ti Ti trở thành tiêu điểm của những ánh mắt hơi ngượng ngùng, đầu chôn vào ngực Ngụy Dịch sâu hơn.

Cô không ngu, nhiều nhất là hơi khờ thôi.

Đối với hăm hại phỉ báng của người khác, cũng hiểu rõ; nhưng quá đáng tiếc chính là, ở phương diện tình cảm lại hơi chậm lụt.

Cũng may, lần này cô rút cuộc giác ngộ: “Công công, thật ra thì anh đối với em rất tốt.”

Tiếp cô nín lấy vạt áo của anh, ánh mắt lóe lên: “Nếu anh... Không mắng em.”

Ngụy Dịch rõ ràng sững sốt, tiếp đó khinh thường: “Ngu ngốc, khi nào thì em thành thông minh chứ?” Lại học được quanh co nói điều kiện với mình?

Ánh mắt vụt sáng vụt sáng, làm cho người ta rất muốn trêu cợt. Ngụy Dịch khó được lưu manh cười: “Lôi Ti Ti, nợ của chúng ta, về nhà chậm rãi tính.”

Trở về, nhà, a!!!

Một đám phụ nữ sôi trào, bưng mặt yy: rất thẹn thùng, rất thẹn thùng... Trai đẹp ở trên giường có phải cũng rất đẹp trai không?

Lôi Ti Ti hồng mắt, mãnh liệt đâm quyền ngực ở Ngụy Dịch: “Nói mò gì đấy?”

Nhưng tại sao, mặt tiểu Ti Ti hiện vẻ đào hoa, vẻ mặt như vậy, rõ là muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào đây >V

Bộ dáng như vậy, rất dễ dàng dụ sói hùm

~Chỉ có Tổ Thủ lên tiếng lúc này: “Loại showgirl không rõ lai lịch này, Stop!”

Cô ta mới vừa nói xong Ngụy Dịch liền ầm Lôi Ti Ti lạnh lùng dừng lại ở bên cạnh cô ta.

Anh híp mắt lại gần Tổ Thủ Lộng Cầm, trong đôi mắt đen nhánh phát ra ánh sáng khí phách, hiện vẻ đầu độc. Mặt của Tổ Thủ Lộng Cầm, không biết vì sao, thiêu cháy lên.

Mỹ nam chính là mỹ nam, ánh mắt cũng giết chết người a >V

A, tôi muốn chết muốn chết tôi bị điện giật chết rồi...

Em gái Tổ Thủ rất không có trình tiết bắt đầu ngắt xủ.

Ngụy Dịch mở miệng nói: “Đừng dùng dạ tiểu nhân của cô đo bụng quân tử, như vậy sẽ làm cô càng xấu xí hơn.”

Chú ý! Không phải rất xấu không phải cực kỳ xấu xí, là “càng xấu xí”!!

Câu này hoàn toàn đã kích lòng tự tin vốn cường đại của em gái Tổ Thủ: ý tứ của anh ta là, mình vốn rất xấu?!

Mặt của Tổ Thủ Lộng Cầm lập tức giận đến biến hình, ngàn vạn ngôn ngữ chỉ hóa thành hung hăng hừ ra.

Vấn đề là người nọ căn bản không để ý cô. Ầm cô gái của mình, đường mình mình đi, mặc cho người khác nói!

Tổ Thủ hăm hừ xoay người, không cần thận đụng phải một người.

Một lát sau người kia mới có phản ứng. Ánh mắt của hắn ta tập trung nhìn bọn họ rời đi, dần dần dâng lên khổ sở và không cam lòng.

Người kia, là Nghiêm Vũ Vi.

35. Chương 35

Trên đường Ngụy Dịch ôm Lôi Ti Ti đến phòng thay quần áo, Lôi Ti Ti rõ ràng cảm nhận được ánh mắt của quần chúng chung quanh. Có người kinh ngạc, có người hâm mộ, cũng có người ghen ghét —— thật T^T

Nếu như ánh mắt thật có thể giết người, Lôi Ti Ti cảm thấy mình đã chết vô số lần.

Cô quýnh lên, vội vàng kéo tay áo che mặt: đừng nhìn tôi, đừng nhìn tôi, tôi không biết anh >

Muốn cùng người khác phải sạch quan hệ như vậy, sẽ được như ý sao?

Đáp án đương nhiên là, không!

Lôi Ti Ti còn chưa có làm ra phản ứng kế tiếp, một cỗ khí nóng đã phát lên trên mặt cô. Lông tơ trên mặt Lôi Ti Ti dựng đứng lên, sau lưng chợt lạnh: công công, anh, anh muốn làm gì?

Thời gian một giây, bị kéo dài vô hạn. Dưới sự giãy giụa ngọt ngào của Lôi Ti Ti và đủ các ánh mắt, Ngụy Dịch nghiêng đầu hôn một cái lên má cô. Tiếp Ngụy Dịch đưa ánh mắt lên, quét nhìn bốn phía, quần chúng vây xem lập tức chui.

Chỉ có một người, còn đứng xa xa, lạnh lẽo lăm lăm. Ngụy Dịch khẽ mỉm cười, lộ ra tư thái của người thắng.

Quả nhiên gặp địch thủ, là phương pháp tuyên bố quyền sở hữu là tốt nhất.

Không chỉ có một mình Nghiêm Vũ Vi tức giận. Lôi Ti Ti luôn luôn làm việc khiêm tốn cũng tức giận.

Ngụy Dịch ưu tú như thế, sau này danh hiệu của cô chẳng lẽ sẽ biến thành “Lôi Ti Ti Biên thanh mai trúc mã của Ngụy Dịch gần quan được ban lộc, mặt ngoài ngây thơ thật ra thì lòng dạ rất sâu”?!

Về sau cô không còn mặt mũi lẫn lộn T^T

Lôi Ti Ti tự nhiên nói lảm nhảm: “Xong rồi xong rồi, về sau nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.”

Nhưng người khác giống như chưa bao giờ muốn rửa sạch với cô? Quả nhiên Ngụy Dịch cúi đầu nhìn cô, rất bất mãn hừ một tiếng. Hơi thở phả vào sợi tóc, ánh mắt nhìn chằm chằm cô có ánh sáng rõ ràng như đá đen —— chớp động giống như dã thú săn thức ăn, Lôi Ti Ti hoài nghi mình có thể bị anh nuốt vào hay không.

Em vừa nói sai cái gì?

Lôi Ti Ti hơi buồn bực, vội vàng giải thích: “Anh biết em không phải ý này... Ý của em là, công công lợi hại như vậy, làm tan vỡ nhiều con tim thiếu nữ như thế không tốt ~ lại nói hai chúng ta còn sạch hơn cả nước trong, công công anh nói đúng không?”

Ngụy Dịch nghe vậy mỉm cười: “Vì sao anh phải quản họ? Một mình em cũng đủ phiền toái cho anh.”

Mặc dù anh còn mỉm cười rất lịch sự, nhưng sao Lôi Ti Ti cảm thấy sau lưng có trận trận gió lạnh?

Bạn học Ti Ti đáng thương có trực giác nhạy cảm như động vật. Một giây kế tiếp, Ngụy Dịch quả quyết vén rèm lên ôm cô đi từng bước đến cái bàn trong phòng thay quần áo.

Ngửa mặt lên trời ngủ thật dài, ngại rồng từ đây chậm phần vua ra?

Không biết tại sao, trong đầu Lôi Ti Ti nhớ lại một câu người như vậy >

“Công công, anh muốn làm gì?!”

Ngụy Dịch cau mày giống như uất ức: “Lôi Ti Ti, em làm anh rất có cảm giác có tội.”

Lôi Ti Ti nói từng chữ: “Anh, không, nên, có, sao?!”

Ban ngày ban mặt, lại cỗi y phục của con gái —— không biết xấu hổ, khốn kiếp!

Mà Lôi Ti Ti lại khẽ run lên dưới đầu ngón tay hơi lạnh của người nào đó. Tay nhỏ bé của cô vội vã hợp lại nắm cổ tay phải của người khác. Ngụy Dịch nghiêng đầu, uy hiếp: “Lôi Ti Ti, em tốt nhất chớ lộn xộn.”

“Lộn xộn thì sao?”

Ngụy Dịch hé mắt: “Anh không bảo đảm kế tiếp sẽ xảy ra cái gì.”

Uy hiếp cô? Uy hiếp cô như thế?! Lôi Ti Ti giận mà không dám nói gì, mắt trợn lên vừa sáng vừa tròn.

Nhưng xét thấy lực hành động của công công thật kinh người, hay là thôi đi T^T

Trong chốc lát vải vóc rơi xuống lộ ra phần lớn da thịt như ngọc. Lôi Ti Ti sợ lạnh co rụt lại.

Mà lúc này đầu ngón tay Ngụy Dịch phất lên bả vai trái của cô, cảm giác hơi đau và hơi nhột xẹt qua như sấm sét!

Lôi Ti Ti không biết làm gì chỉ thở hổn hển, ánh mắt Ngụy Dịch biến đổi. Bông cửa rèm đột ngột bị vung lên, một bóng người xông vào.

“Ti Ti!” Người đến là Nghiêm Vũ Vi, vẻ mặt tức giận hiếm thấy cùng xen lẫn không cam lòng.

Lôi Ti Ti ngu: bị người bắt tại trận rồi, chúng tôi thật không phải đang làm chuyện xấu a T^T

Ngụy Dịch lại rất tự nhiên khoác y phục rơi ra lên người cô.

Nhiệt độ của ngón tay cách vải vóc hơi lạnh truyền tới. Ngụy Dịch thuận thế vuốt vuốt tóc của cô, quay đầu lại cười với Nghiêm Vũ Vi —— cư nhiên vô cùng... Yêu nghiệt?!

Đúng, chính là yêu nghiệt!

Cười như không cười, giận như không giận, khóe mắt nhếch qua. Ánh mắt của Ngụy Dịch từ đậm chuyển sang nhạt lại nhanh chóng trở nên đậm, ánh sáng thâm sâu phát ra từ mắt anh, có dã tính rục rịch chọn rợn như thú.

Lôi Ti Ti vội vàng ngửa đầu dè dặt lại lỗ mũi: cô không muốn nhìn bạn trai mình còn chảy máu mũi...

Vậy thì quá mất mặt T^T

Mà Nghiêm Vũ Vi lại đi tới vào lúc này.

Lôi Ti Ti giống như có thể nhìn thấy từng dòng khí từ trên người hắt tỏa ra —— xem ra, rất kinh khủng.

Lôi Ti Ti bối rối: hai người kia chẳng lẽ muốn quyết đấu vì mình? Đùa gì thế >

Cũng may chuyện Lôi Ti Ti lo lắng không hề xảy ra. Nghiêm Vũ Vi mỉm cười chào hỏi: “Học trưởng.”

Ngụy Dịch khẽ vuốt cằm. Nghiêm Vũ Vi nói tiếp: “Quấy rầy hai người? Ngượng ngùng.”

Ngụy Dịch nhàn nhạt đáp: “Không sao, thời gian của chúng tôi còn dài.”

Mặc dù thần sắc Ngụy Dịch nhạt nhẽo, nhưng trong lời nói có uy nghiêm không ai có thể phủ nhận: tôi và Lôi Ti Ti có rất nhiều thời gian; mà cậu, là một loser, đã sớm ra sân.

Sắc mặt Nghiêm Vũ Vi càng thay đổi, mới nói: “Học trưởng bình thường đều chiếm đoạt đồ như vậy sao? Thủ đoạn của anh cũng không cao hơn tôi bao nhiêu.”

“Đồ?” Ngụy Dịch giả bộ ngu “Nếu như là phòng thay đồ, chúng tôi đi ngay bây giờ.”

Lôi Ti Ti cũng không hiểu ra sao nhìn Nghiêm Vũ Vi.

Ánh mắt như thế của Lôi Ti Ti thành giọt nước tràn ly.

Ánh mắt cô nhìn anh, không khác với nhìn người bình thường —— không còn tìm được loại ánh mắt có đủ sùng bái cùng giấy giũa. Nghiêm Vũ Vi chán nản, tay phải mở ra lại nắm vào, nổi gân xanh.

Cuối cùng anh hít sâu một hơi: “Vậy hai người cứ tự nhiên!”

Ngụy Dịch cười sang sảng: “Đa tạ.”

Nghiêm Vũ Vi hung hăng trừng mắt nhìn anh, xoay người. Thanh âm lạnh lạnh của Ngụy Dịch vang lên sau lưng: “Học đệ, đây chính là sự khác biệt của chúng ta: thứ nhất, tôi không xem cô ấy là thứ có thể giành được; thứ hai, nếu tôi là cậu, cho dù là tình huống như thế, cũng sẽ không buông tay.”

Nghiêm Vũ Vi dừng lại!

Hắn nói từng chữ từng câu: “Ý của anh là, hiện tại tôi nên cướp người?!”

Ngụy Dịch cười yếu ớt: “Không có. Tôi sẽ không cho phép tình huống như thế xảy ra; huống chi, cậu không phải là tôi.”

Cậu không phải là tôi, cho nên, không có nếu như, không có giả thiết.

Cô ấy, chỉ có thể là của tôi.

Nghiêm Vũ Vi khổ sở cười một tiếng, đứng nghiêm hồi lâu mới di chuyển bước chân.

Nhìn bóng lưng của hắn, Ngụy Dịch cười. Tiếp anh xoay người ôm chặt Lôi Ti Ti, không đợi cô nói lên nghi vấn liền ngăn chặn lời của cô: “Ti Ti, lại nói, lúc nào chúng ta mới bàn về cái danh tiếng không trong sạch đó?”

Thân hình Nghiêm Vũ Vi hơi chậm lại, cuối cùng vẫn đi ra ngoài.

Bóng dáng liêu xiêu.

“Anh nói lảng nhảng gì đó?!” Lôi Ti Ti trợn mắt trừng trừng, đôi chân muốn chạy ra ngoài.

Ngụy Dịch mặc xong quần áo cho cô rồi lại muốn cởi ra, Lôi Ti Ti giận quá: “Đại sắc lang, anh đến cùng muốn làm cái gì?!”

“Anh thật sự muốn làm gì, em ngăn được sao?”

... (>_<)

Nhìn bộ dáng đắc ý của Ngụy Dịch, Lôi Ti Ti liền giận, không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn khuất phục.

Không phải nói cuộc sống tựa như QJ, nếu như không có thể phản kháng, liền tận tình hưởng thụ JQ à?

Lôi Ti Ti quét mắt qua cái bàn rắn chắc, chỉ vào bên cạnh: “Hay chúng ta vào phòng trong đi.”

Ngụy Dịch tốt bụng nhíu mày.

Mặt Lôi Ti Ti đỏ hết: “Nơi đó... Nơi đó có ghế sa lon, hơn nữa hơn nữa có gra giường, nếu dơ, chúng ta còn có thể mang đi giặt!”

... >///<)

“Lôi Ti Ti, em cho rằng anh muốn làm gì?”

“Anh còn có thể làm gì?! Làm tình làm tình!” mặt Lôi Ti Ti đỏ bừng, rống xong đầu cũng không ngẩng lên được.

Ngụy Dịch không biết từ đâu lấy ra một miếng băng cá nhân dán dính vào trên vai cô, mặt hứng thú nhìn chăm chăm cô.

Lôi Ti Ti quýnh lên:

Thì ra là bả vai cô bị trầy...

Thì ra là cô hiểu lầm...

Thì ra là...

Chúa ơi, xin mang con đi đi!

“Ti Ti, em đói khát thế sao? Anh sẽ mau chóng.”

Anh cứ giả bộ đi, giả bộ đi... Em khinh!

Hai người mè nheo một lát mới ra khỏi phòng thay quần áo.

Lúc này Thương Gian vừa đi tới, hô một tiếng: “Lão đại.”

“Lão đại?” Lôi Ti Ti nghi ngờ. Hai người chỉ gặp một lần ở bệnh viện liền không gặp lại nữa, lúc nào thì biến thành lão đại?!

Mặt của Thương Gian lập tức xụ xuống: sao anh lại không cẩn thận nói lỡ miệng rồi?! Nhìn dáng vẻ lão đại chắc còn chưa có nói rõ?

Mồ hôi lạnh của Thương Gian rơi xuống.

Nhưng Lôi Ti Ti nhất quyết không tha: “Lão đại gì? Hai người đã biết nhau trước?!”

Thương Gian vò đầu, nhìn trời, than thở.

Thương Gian vừa định chối bỏ, thanh âm quen thuộc lạnh lạnh từ sau lưng

“Lão đại? Lão đại của Tôi Là Thương Gian, đương nhiên là Giang gia.”

Toàn thân Thương Gian cứng đờ, quay đầu lại phát hiện người tới chính là Lưu Chiêu Chiêu. Bên cạnh cô còn có một chàng trai cao ngất. Chàng trai đeo mắt kiếng, áo sơ mi trắng bao bọc thân thể có vẻ hơi gầy yếu. Chàng trai khẽ mỉm cười: “Chào lão đại, em là Sultry.”

Sultry?!

Mắt Lôi Ti Ti trừng lớn, chẳng lẽ công công thật sự là Giang gia?!

Lúc miệng Lôi Ti Ti hiện lên trạng thái phóng đại vô hạn, bỗng nhiên có người từ phía sau nhào tới: “Chị dâu!”

Lôi Ti Ti lão đảo một cái, Ngụy Dịch vịn cô, lại thuận tay mò lên một viên thịt.

Viên thịt nhỏ mặc áo sơ mi trắng phao, mắt to vụt sáng vụt sáng, đôi môi mềm mại khê vênh lên —— chẳng lẽ là Miễn?!

Lôi Ti Ti co quắp: Vậy Thỉnh Đẳng Đẳng đâu?!

Ngụy Dịch giống như nhìn thấu ý tưởng của cô: “Anh ta không tới được.”

Lâm Lâm, cũng chính là Thỉnh Đẳng Đẳng hiện tại đang bị kịch hành y ở quê hương —— ai bảo người khác làm hư chuyện tốt của Giang gia ngày hôm đó, phải bị trừng phạt

~“Anh gạt người “ Lôi Ti Ti lên án, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đầy lòng căm phẫn.

Gạt người gạt người gạt người!!!

Bình thường khi dễ cô như vậy, ở trong trò chơi cũng không bỏ qua >

Đùa giỡn người vui lắm phải không? Xem cô tự chui đầu vào lưới thật vui đúng không?!

Lôi Ti Ti nổi giận, mắt tròn xoe đảo quanh, đáng vẻ sắp phóng hỏa.

Đám người Thương Gian sợ tới mức lui về phía sau một bước: bộ đáng chị dâu như vậy, là muốn gây gỗ sao? Thậm chí là, đánh người?

Ánh mắt Ngụy Dịch chợt lóe, bắt lấy tay Lôi Ti Ti.

Cô liền hất tay anh ra, lại chợt tiến lên một bước.

Động tĩnh bên này hấp dẫn người chung quanh.

Tổ Thủ Lộng Cầm cũng từ bên kia chạy tới, bộ dạng khoan tay xem kịch vui.

Bộ ngực nhỏ của Lôi Ti Ti rung động rung động, chợt kêu một tiếng, lao ra đám người không quay đầu lại?!

Chạy như vậy?!

Trên trán một nhóm người đầy hắc tuyến: vị bạn học này, cô thật có chí khí

~Ngụy Dịch không chút do dự xông ra ngoài, lúc đi qua Thương Gian thì dùng bả vai đụng một cái.

Thương Gian lão đảo một cái: anh biết, anh xong rồi.

Tiếp Sultry đứng ở trước mặt anh. Thương Gian bĩu môi: “Thế nào, muốn tiền của anh hả?”

Sultry trầm mặc không nói, một lát sau chợt nắm tay Lưu Chiêu Chiêu. Anh cười cười, vẻ mặt hơi ngốc: “Không chỉ muốn tiền của anh, còn muốn cô gái trước kia của anh.”

Hai chữ “trước kia” khiến Thương Gian xù lông: “Em có ý tứ gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

“Muốn đánh nhau phải không?”

“Đang có ý đó.”

Lại có hai giống đực, quyết đấu vì yêu

~Lưu Chiêu Chiêu hơi há hốc mồm, Miễn cũng hơi sững sờ.

Khi Miễn sững sờ thật đáng yêu, trợn mắt thật lớn, lông mi cong cong giống như một cây quạt, da càng thêm vô cùng mịn màng.

Lưu Chiêu Chiêu không nhịn được bầu một cái, lại bị Miễn đẩy ra. Miễn chu mỏ cả giận nói: “Lưu manh!”

Mà đối qua bên kia, Lôi Ti Ti đã bị Ngụy Dịch chặn ở cửa nhà vệ sinh nữ.

“Không cho phép tới đây, nơi này chính là nhà vệ sinh nữ!” Lôi Ti Ti còn chưa nói hết đã lớn tiếng kêu lên.

Cô đã bị Ngụy Dịch ôm lấy. Cánh tay của anh có lực, Lôi Ti Ti không cách nào tránh thoát.

Trong lúc nhất thời tâm tình uất ức vọt lên.

Công công bây giờ, lông mày không đáng yêu, mắt cũng không đáng yêu, miệng càng đáng ghét hơn!

Tại sao muốn trêu chọc em?

Thật xem em là ngu ngốc sao?!

Nghĩ tới trước đó mình mong đợi gặp mặt Giang gia, nước mắt Lôi Ti Ti càng thêm đảo quanh ở trong hốc mắt.

Ngụy Dịch than thở: “Ti Ti, em hãy nghe anh nói.”

“Không nghe! Em không nghe!”

“Lôi Ti Ti, nghe lời!”

“Nghe lời?” Lôi Ti Ti giấu cợt cười một tiếng, “Tại sao phải nghe lời? Ngụy Dịch, anh cảm thấy trong tình yêu này, chúng ta ngang hàng sao? Anh nói cái gì em đều phải nghe, dù không, anh cũng có thể đào bẫy cho em nhảy vào từng bước một. Em biết rõ, anh rất thông minh, coi như mười Lôi Ti Ti cũng kém hơn. Anh có thấy, lần này anh thật quá mức không? Anh lấy thân phận Nhất Vĩ Độ Giang đến gần em để làm gì? Trêu chọc em, nhìn em có tình cảm thẩm thiết với anh, anh rất vui đúng không? Nhìn em lấy lòng anh trước sau rất thú vị đúng không? Trên thế giới có một đồng người thích anh, tại sao anh phải nín lấy em không thả?”

Lôi Ti Ti nói xong thật nhanh, không nhìn tới biểu tình của Ngụy Dịch.

—— vẻ mặt bị thương, bị hiểu lầm. Trong mắt của anh có ánh sáng vỡ vụn, tiếp sẽ biến mất không còn trong mắt

Lôi Ti Ti còn nói: “Nếu như không phải anh, có lẽ hiện tại em, có lẽ hiện tại em...”

“Sẽ ở chung với Nghiêm Vũ Vi sao?”

“Đúng vậy!” Lôi Ti Ti sáng giọng nói, vẻ mặt tàn nhẫn.

Cô chỉ là ghét cảm giác cái gì cũng bị Ngụy Dịch trói buộc, giống như một vật phụ thuộc.

Cô bị tức giận làm choáng đầu, không có ý thức được đáp án này đã thương người cỡ nào.

Ngụy Dịch nghe vậy cả người rét run, tiếp đó anh lộ ra nụ cười thất bại: “Nếu như em thật muốn như vậy, em...”

Anh dừng lại hồi lâu, mới chậm rãi phun ra hai chữ “Đi đi”.

Anh buông cô ra, không khí lạnh như băng lập tức lấp đầy khoảng cách giữa hai người.

Lôi Ti Ti chỉ cảm thấy buồn cười.

Anh xem anh, cả buông tay cũng nhẹ nhàng như vậy.

Sùng vật cứng đầu cứng cổ, cứ như vậy mất đi sự chăm sóc của chủ nhân sao?

Lôi Ti Ti nhìn anh thật sâu, tiếp đó không chút do dự xoay người.

Thời gian ngọt ngào vừa rồi, trong suốt mỏng manh giống như kẹo gương, giống như ảo giác.

Mà lúc này cô bị một sức lực kéo lại, ngã vào trong ngực Ngụy Dịch lần nữa.

Lôi Ti Ti kêu to: “Buông tay!”

Ngụy Dịch lãnh đạm nói: “Không thả.”

Trong lời nói của anh có thất bại hiếm thấy: “Nếu anh buông tay, chúng ta sẽ hoàn toàn xong rồi.”

“Đó là đương nhiên!”

Ngụy Dịch cười khở: “Em xem, chính là như vậy. Ti Ti, anh chưa từng xem em là vật phụ thuộc, anh chỉ là... Sợ thôi.”

Ngữ điệu của anh trầm nhẹ giống như lông chim bồ câu, nhẹ nhàng thổi qua đáy lòng, chớp mũi ê ẩm.

Công công, cũng sợ sao?

Đùa gì thế!

“Trước kia không biết.” Ngụy Dịch giống như nhìn thấu ý định của cô “Sau khi có em, thì biết.”

“Ti Ti, em xem, giống như mới vừa rồi: nếu anh thật sự buông tay, em sẽ không đuổi theo anh đúng không? Sợ mất đi, cho nên mới phải dùng sức nắm chặt, mới muốn hiểu biết em từ các phương diện. Anh mạnh hơn thì thế nào? Anh chỉ cam tâm làm đầy tớ của em.”

Anh đã nắm tay Lôi Ti Ti tỉ mỉ hôn: “Tha thứ anh.”

Tiếp nụ hôn của anh chuyển dời đến cái trán của cô, mắt, gương mặt rồi đến đôi môi.

Đầu lưỡi của anh đưa vào chậm rãi dây dưa với cô: “Ti Ti, anh yêu em.”

36. Chương 36

Ba từ “anh yêu em” nghiền nát một chút bất mãn cuối cùng của Lôi Ti Ti rồi. Lôi Ti Ti nắm chặt vạt áo trước của Ngụy Dịch, hai mắt khép chặt hưởng thụ nụ hôn dài này.

Thay vì nói Ngụy Dịch đang hôn, không bằng nói là đang cắn. Nhiệt độ nóng rực xuyên thấu qua áo mỏng, Lôi Ti Ti cảm thấy ngực nóng bỏng, giống như sắp nổ tung.

Cảm thấy hít thở không thông, giữa ngón tay dính xúc cảm ướt, và quanh mình từ từ trở nên mơ hồ — thời điểm Ngụy Dịch buông cô ra, toàn thân Lôi Ti Ti đã mềm nhũn tựa vào trong ngực anh.

Cổ áo sơ mi của Ngụy Dịch hơi mở, lộ ra da thịt màu đồng đều đều nhẵn nhụi. Hai mắt sáng như sao tựa như say không phải là say, bên trong có ánh sáng mờ lưu chuyển.

Cái này...

Làm thế nào, bộ dáng công công bây giờ, thật khiến người ta muốn giày xéo một lần... >///<<

Ngụy Dịch ngắt mặt của Lôi Ti Ti: “Ti Ti, có phải em quên chuyện gì hay không?”

À? Lôi Ti Ti hơi ngu, cô quên cái gì?

Ngụy Dịch trở nên cảm tức, ngón tay hơi có vẻ thô bạo đặt trên môi Lôi Ti Ti: “Có muốn anh nhắc em lại lần nữa hay không?”

Nhắc cô lần nữa... Có nghĩa là muốn kiss lần nữa sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lôi Ti Ti lập tức ửng hồng: “Tốt... Tốt.”

Ở chung với công công, cô càng ngày càng thích hôn môi. Còn có mùi vị chanh tràn ra lúc môi lưỡi ma sát...

Lôi Ti Ti trông mong nhìn Ngụy Dịch, vậy mà anh nhíu nhíu mày: “Quả nhiên là người ngu ngốc.”

Trong giọng nói có chút nổi cáu có chút nhục chí, kết hợp với thái độ của anh — giống như một con báo tức giận, nhưng nhìn lại thật đáng yêu.

Mà anh lộ ra vẻ mặt như thế, đều là bởi vì cô, đều là dành ột mình cô!

Bá tánh bình dân Lôi Ti Ti đắc ý rồi, lao vào trong ngực thật to của người khác sau đó ôm chặt hông của anh.

Lôi Ti Ti ma sát nửa ngày trong ngực Ngụy Dịch, mới nói một câu: “Công công, em cũng thích anh.”

Cô không có quên đâu, mới vừa rồi không muốn nói thôi

~Cảm thấy lồng ngực Ngụy Dịch cứng đờ, Lôi Ti Ti buồn bực ngẩng đầu lên.

Chẳng lẽ công công không cao hứng sao?

Vậy mà cô mới vừa ngẩng đầu liền bị anh nắm cằm.

Ngụy Dịch thông thả ung dung lặp lại chữ kia: “Thích?”

Đôi môi Ngụy Dịch khẽ nhếch, đầu lưỡi quét qua răng hổ cực nhanh, cực có ý uy hiếp.

Lôi Ti Ti nuốt một ngụm nước bọt, cúi đầu sâu hơn: “Được rồi được rồi, là yêu anh, là yêu anh!”

“Lôi Ti Ti, thái độ của em là sao!”

Cô đã nói yêu anh, anh còn muốn như thế nào?

Lôi Ti Ti cũng không cao hứng: “Em chính là thái độ này, như thế nào?!”

Ngụy Dịch nhẹ nhàng cười một tiếng: “Không ra hồn.”

Trong mắt của anh là ánh sáng cực sáng, mùi vị chanh tươi cuốn tới, lại là một nụ hôn dài từ từ —— cho đến một tiếng thét cắt đứt bọn họ.

“A!” Một cô gái vừa muốn đi vào lại bị sợ tới mức lui ra ngoài, nhìn lại bảng hiệu.

Không sai, là nhà vệ sinh nữ.

Nhưng tại sao nơi này có người đàn ông, còn là... một người đàn ông đẹp trai như vậy!

Giả thực nữ trước mặt trai đẹp cơ hồ là phản ứng của tất cả phụ nữ.

Cho nên cô lập tức trấn định lại mặt cười khúc khích nhìn Ngụy Dịch, cả người tản ra nghi vấn “chuyện gì xảy ra”.

Ở dưới ánh mắt của cô ta, Lôi Ti Ti đã bị hù dọa đến phát run. Cảm giác tốt đẹp vừa rồi đã giảm đi rất nhiều —— trời ơi, lần đầu tiên công công tỏ tình với cô lại là ở nhà vệ sinh, hơn nữa còn là nhà vệ sinh nữ! Hơn nữa, bọn họ lại còn hôn môi ở đây, hơn nữa vừa rồi cô không hề hay biết...

Chẳng lẽ, công công có lực lượng “biến mùi hôi thành tuyệt vời”?

Lôi Ti Ti : xem cô như không khí trong lành orz

Ngụy Dịch chỉ chính trực nhìn người ta: “Cô đi nhầm.”

Người tới ngu: “Không phải, phía trên này rõ ràng viết...”

Ngụy Dịch cắt đứt cô: “Cô đi nhầm!”

“Nhưng, nhưng...” Người tới run như cây sậy, “Rõ ràng viết là nhà vệ sinh nữ!”

Ngụy Dịch ồ một tiếng, sau đó cười cười rất vô lại: “Viết sai, hai cái bảng hiệu này đặt nhầm.” Ngụy Dịch cười tiếp, mặt mày có vẻ càng tuần lãng, hai con mắt chăm chú.

Người tới nhìn anh, nhìn lại mình: ừ, mình giống biến thái vào bấy nhà vệ sinh hơn.

Tiếp cô ta chóng mặt xoay người dưới cái nhìn soi mói của Ngụy Dịch, chóng mặt nhào tới nhà vệ sinh bên cạnh, lại chóng mặt nhìn thấy một người đàn ông thét chói tai với mình: “A, sắc sái cái, biến thái!”

Cô ta lại khiếp sợ nhìn thoáng qua nhà vệ sinh nữ: mẹ, sao chỗ này không còn ai rồi hả?!

Người đẹp trai như vậy xuất hiện ở nhà vệ sinh, quả nhiên là ảo giác của cô... >///<<>

Hai người vừa chạy ra nhà vệ sinh, Lôi Ti Ti liền qua cầu rút ván giẫm một cước vào trên lòng bàn chân Ngụy Dịch.

Kể từ sau khi công công tỏ tình, người khác thật là có chỗ dựa nên không sợ, địa vị của công công thẳng tắp giảm xuống.

Lôi Ti Ti đỏ bừng mặt: “Công công, anh không cần mặt mũi!”

Đầu tiên là cường hôn cô trong nhà vệ sinh, tiếp còn lừa gạt người khác, thật là quá giảo hoạt quá không biết xấu hổ >

Ngụy Dịch đùa giỡn lặp lại một lần nữa: “Không biết xấu hổ? Ti Ti, em có nên nhìn lại mình không, không phải càng không xấu hổ hơn sao?”

Nói xong Lôi Ti Ti liền cảm thấy tay Ngụy Dịch đang sờ áo cô, cảm giác khác thường từ xương sống truyền ra!

Lôi Ti Ti thét chói tai, vội vàng đẩy Ngụy Dịch ra, nhảy xa ba trượng khỏi ngực anh. Lôi Ti Ti cắn răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Ngụy Dịch, dậm chân lại dậm chân.

Nín nửa ngày vẫn nặn ra một câu: “Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!”

Nhưng sự nổi giận bùng bùng của người khác tựa hồ khiến Ngụy Dịch càng vui vẻ hơn. Ngụy Dịch nhướng lông mày bật cười, mặt giãn ra khiến Lôi Ti Ti cơ hồ hóa ngu.

Ở dưới bóng cây ngô đồng, Ngụy Dịch cười yếu ớt, gió thổi nâng vạt áo sơ mi anh mơ hồ lộ ra đường cong đẹp đẽ ở eo —— Lôi Ti Ti buồn bực ngửa đầu nhìn trời.

Nói bao nhiêu lần, đừng câu dẫn em nữa >

Lúc này có một sinh vật mềm nhũn ôm lấy chân Lôi Ti Ti. Lôi Ti Ti cúi đầu xem xét, là Miễn đang liếm kẹo que.

Mắt to chớp chớp, khóe miệng khẽ nhếch lộ ra vẻ mặt cái hiểu cái không —— oa oa, thật là quá đáng yêu!

Lôi Ti Ti lập tức ném một mỹ nam ra sau ót, ôm Miễn vào trong ngực.

“Miễn, Sultry và Thương Gian đâu?” Hai người kia bỏ lại đứa bé chạy đi nơi khác, thật đúng là không biết xấu hổ!

Nhưng, hai người trước đó không phải cũng làm như vậy sao?

Miễn liếm liếm kẹo que lại liếm liếm ngón tay: “Người ta không phải Miễn, người ta là Tiểu Thỏ Thỏ!” (Chữ Miễn () và Thỏ () gần giống nhau, chỉ khác 1 nét)

Lôi Ti Ti kinh hãi trợn to hai mắt: Miễn đại thần là bởi vì chẳng phân biệt được hai chữ Miễn và Thỏ nên mới lấy tên kỳ quái thế? Là như thế này sao là như thế này hả là như thế này à?

Lôi Ti Ti rõ ràng rành: đứa bé mù chữ thế này mà level còn cao hơn cô!

Cực kỳ khiến cô không thể nhẫn nhịn chính là, có một lần làm nhiệm vụ với Miễn, Miễn cứ nhiên ngủ thiếp đi! Ngủ thì ngủ đi, nó cứ nhiên ngủ đến hai tiếng! Hai tiếng thì hai tiếng đi, nó vừa tỉnh lại trong nháy mắt đã làm cho cái tên mà Lôi Ti Ti cảm thấy mạnh mẽ đến nghịch thiên die rồi!

Cùng là người, tại sao chênh lệch lớn như vậy?

Lôi Ti Ti im lặng lệ rơi ینگ.

Miễn ngược lại rất là hưởng thụ vùi ở trong ngực Lôi Ti Ti, trong miệng lầu bầu: “Thật mềm a ~”

Nói xong đầu tóc mềm mại lại còn muốn cọ vào chỗ sâu hơn!

Mặt của Lôi Ti Ti kìm nén đến đỏ bừng: chó cọ xát, nhột... >///<>

Lúc này một đôi bàn tay đưa qua nhắc nó ra ngoài.

Ngụy Dịch để Miễn dưới đất, tiếp đó sắc mặt không tốt ôm Lôi Ti Ti, giống như tuyên bố đoạt quyền.

Mắt to của Miễn lườm một cái, tràn đầy uất ức: “Muốn ôm, ôm ~”

Hai tay nhỏ bé hơi mở ra khép lại theo tiếng “ôm, ôm”, cái miệng nhỏ nhắn chu chu rất uất ức.

Lôi Ti Ti bị tình thương của mẹ xâm chiến, không phải là bị tập kích ngực thôi sao? Một đứa bé chín tuổi, lão nương nhện!

Lôi Ti Ti vừa muốn khom lưng thì Ngụy Dịch đã vượt lên trước một bước bé Miễn lên.

“Không được.” Ngụy Dịch nghiêm túc lặp lại với Miễn, “Không được.”

“Tại sao không được? Mềm nhũn vô cùng thoải mái.”

Ngụy Dịch chau chau mày: “Đó là lãnh địa của anh.”

Anh lại nhìn ngược Lôi Ti Ti một chút: “Của anh.”

Lôi Ti Ti nóng nảy: “Ngụy Dịch anh đừng dạy hư trẻ con!”

Miễn sững sờ: “Dạy hư trẻ con?”

Ngụy Dịch tiếp cười: “Lôi Ti Ti, dạy hư trẻ con chính là em chứ?”

Anh còn lý luận! Lôi Ti Ti giận đến mắt tròn xoe, run run đôi môi không nói ra được câu nào.

Cho nên, cái gì mà nông nô nổi dậy làm chủ nhân, cho tới bây giờ đều là mây trôi.

Lúc này một nông nô khác cũng ra sân —— môi hồng răng trắng, gương mặt vốn là trắng nõn bởi vì bị mặt trời chăm sóc mà trở nên đỏ ửng khác thường.

Thỉnh Đẳng Đẳng, a, không đúng, là Lâm Lâm?!

So sánh với vẻ mặt khiếp sợ của Lôi Ti Ti, Ngụy Dịch ngược lại rất là trấn định.

Lâm Lâm đã sớm mắng lên trong lòng: người chết! Tôi thật vất vả chạy về từ thâm sơn cùng cốc, dễ dàng sao? Tôi thật vất vả trở về liền thấy hai người kia đang đánh nhau, cậu lại không hề khuyên giải! Tôi tốt bụng khuyên khuyên, lại bị mỗi người đá vào bụng một cú! Đá lên bụng còn chưa tính, tại sao lúc tôi tới thì tất cả các cô nàng đều đi rồi, tại sao giới thiệu lại kết thúc như vậy, tại sao mấy người cos một nhà ba người ngọt ngào như vậy?!

Tại sao! Tại sao! Tại sao?!

Nơi nào có áp bức, nơi đó có phản kháng.

Lâm Lâm cười rất giả tạo: “Ti Ti à, Chiêu Chiêu nhà cậu đang uống rượu ở phía đông phương Vị, khóc kêu muốn tìm em!” Lâm Lâm nói xong, lại liếc nhìn Ngụy Dịch: “Cô ấy nói trừ em ra không muốn gặp ai cả.”

“Thật?!”

“Đương nhiên là thật.” Chỉ giới hạn ở nửa câu đầu. Nửa câu sau, là Lâm Lâm tự an bài anh không muốn cho Ngụy Dịch được vừa lòng đẹp ý, hừ hừ.

Lôi Ti Ti nóng nảy: “Em sẽ đi ngay bây giờ.” Cô lại nghiêng đầu liếc nhìn Ngụy Dịch: “Không cho phép anh đi! Đều do anh em tốt của anh gây ra họa, hừ!”

Biểu tình của Ngụy Dịch thật đặc sắc. Anh nghiêng răng phát ra một câu nói: “Lâm Lâm đúng không?”

Khi Miễn hoảng sợ nhìn soi mói, “mặt trắng nhỏ” đáng yêu của chúng ta đáng yêu lại bị kịch rồi.

Lúc Lôi Ti Ti chạy tới, Lưu Chiêu Chiêu đã uống say rồi.

Một đôi mắt đẹp xoay chuyển, chỉ rơi lệ không nói gì. Cô ấy đẩy một chai bia đến trước mặt Lôi Ti Ti: “Ti Ti, là chị em liền uống nó!”

Xét thấy ánh mắt Lưu Chiêu Chiêu quá kinh người, cổ Lôi Ti Ti cứng lại, buồn bực uống...

Lưu Chiêu Chiêu lại đẩy một chai tới: “Ti Ti, cậu có phải vĩnh viễn đứng bên cạnh mình hay không? Phải liền uống nó!”

Lôi Ti Ti lại nhắm mắt, uống...

Lại một chai: “Ti Ti, đàn ông con mẹ nó đều là khốn kiếp! Đồng ý liền uống nó!”

Lôi Ti Ti do dự một chút, trái lương tâm, uống!

Người nào đó tửu lượng không tốt lắm, bị ba chai bia tấn công mạnh, mắt bắt đầu đăm đăm.

Cô mơ mơ hồ hồ nghe được Lưu Chiêu Chiêu khóc lóc kể lể:

“Ti Ti, cậu biết không? Mẹ Thương Gian chê nhà mình nghèo, chê mẹ mình làm ở thẩm mỹ viện, không đồng ý, mình chửi con mẹ nó chứ!”

“Ti Ti, mình đối với Sultry cũng không phải là không động lòng, nhưng... Nhưng luôn giống như, thiếu một chút, thiếu thứ này, cảm giác liền hoàn toàn khác nhau...”

“Cùng chơi với Sultry, mình luôn không muốn để ý tất cả xông về phía trước... anh ấy thì luôn ở phía sau yên lặng thêm mana (năng lượng) ỉnh về màu đỏ, mặc dù không nói gì cả, nhưng cảm giác thật vô cùng tuyệt... Nếu như không có Thương Gian, có lẽ chính là anh ấy...”

“Mà mình chính là bị coi thường, bị coi thường chết rồi... tại sao Thương Gian lại nghe lời mẹ anh ấy như vậy! Anh ấy có bệnh luyên mẹ khôn kiếp à?!”

Lưu Chiêu Chiêu nằm trong ngực Lôi Ti Ti, nước mắt rơi xuống, Lôi Ti Ti cảm thấy ngực vừa nóng vừa đau.

Cô giật giật ngón tay, vỗ từng cái từng cái sau lưng Lưu Chiêu Chiêu: “Chiêu Chiêu, mình cảm thấy được, cậu rất bị coi thường.”

“Lôi Ti Ti cậu đi chết!”

Sau đó thế nào Lôi Ti Ti cũng thật không rõ ràng. Chỉ nhớ rõ cả người rơi vào trên một tấm lưng thật dày, mùi vị quen thuộc sắp bức ra nước mắt. Lôi Ti Ti dựa lên như một con cún nhỏ, ôm chặt cổ của Ngụy Dịch: “Công công, may nhờ có anh. Thật tốt.”

May nhờ có anh, vừa bắt đầu đã chọn em. Để em đỡ phải đi nhiều đoạn đường quanh co, thật tốt.

Ngụy Dịch thân hình hơi chậm lại, tiếp vuốt vuốt tóc của cô: “Mới biết à!”

Lâm Lâm nhìn Ngụy Dịch và Lôi Ti Ti, lại quay đầu nhìn ba người đang huyền não không thể tách rời ra, tiếp đó nhìn trời.

Miễn ôm lấy bắp đùi anh: “Anh đang nghĩ cái gì?”

“Tiểu Miễn.”

“Là Tiểu thỏ!”

“Được rồi, con thỏ nhỏ. Anh nói với em, có hai loại đàn ông, một loại vừa bắt đầu đã rất rõ ràng mình muốn cái gì; một loại thì, cái gì đều mơ tưởng, nhưng muốn nhất là cái gì anh ta lại không rõ ràng. Em muốn thành loại đàn ông nào?”

Miễn đồng học sờ sờ cái cằm: “Chú Lâm Lâm, mặt chú như con nít, đừng giả bộ thâm trầm.”

Lâm Lâm bở nhào, ngã xuống đất không dậy nổi.

Bên kia, Lôi Ti Ti đang say khướt nằm ở trên người Ngụy Dịch.

“A, xem, sao băng...”

Ngụy Dịch yên lặng nhìn một mẫu thuốc lá bay qua.

Mặt Lôi Ti Ti say mê: “Em muốn cầu nguyện!”

An tĩnh một lát, Lôi Ti Ti lại dựa sát đầu tới: “Công công, anh đoán xem em cầu nguyện điều gì?”

Không đợi Ngụy Dịch mở miệng Lôi Ti Ti lại cười ha ha lên: “Em không nói cho anh biết!”

Ánh mắt Ngụy Dịch sâu hơn, trầm trầm không nhìn ra tâm tình.

Ti Ti, đùa giỡn Giang gia thì được, nhưng cô đừng có đùa giỡn lúc cổ áo mở rộng, ánh mắt mê mang được hay không?

Đến lúc Ngụy Dịch công Lôi Ti Ti về nhà lại buông tay tắm rửa cho cô, Lôi Ti Ti đã hoàn toàn ở vào trạng thái thần trí mơ hồ. Cô nằm ở trong bồn tắm lớn, hai cái tay rũ ra ngoài. Tóc dài lơ lửng trong nước sau lưng, chìm nổi trôi giạt theo nước chảy, vây quanh ở hai bên thân thể hơi ửng hồng, mềm mại đáng yêu giống như trẻ con.

Vì vậy, Ngụy Dịch lại phải ở vào trạng thái mâu thuẫn, mà lau cho Tiểu Ti Ti của chúng ta.

“Công công, anh đoán nguyện vọng của em là gì?”

Đầu Ngụy Dịch đầy vạch đen, tỏ vẻ “em lại nữa”.

“Nguyện vọng của em...” Lôi Ti Ti vừa nói vừa cắn nhẹ gáy Ngụy Dịch một cái, ngón tay leo lên nút cài ở ngực Ngụy Dịch. Tay cô chuenh choáng, làm thế nào cũng không mở được. Lôi Ti Ti hơi nóng nảy, mặt kìm nén đến đỏ bừng.

Ở bên trong phòng tắm hơi nước mờ mịt, mặt của cô trong trắng ửng hồng, mặt mày ướt át như vẽ, mang theo thẹn thùng của thiếu nữ —— ánh mắt của Ngụy Dịch thoáng chốc tràn ngập sương mù.

Ngụy Dịch trở tay nắm chặt cổ tay của cô: “Ti Ti, em đang quyến rũ anh sao?”

Lôi Ti Ti ngẩn người một chút, sau đó mỉm cười: “Ừ!”

Thân thể Ngụy Dịch trong nháy mắt căng thẳng, tiếp đó anh thật chậm thật chậm cười lên: “Quyến rũ anh, tự gánh lấy hậu quả.”

Lôi Ti Ti lập tức kêu lên: “Em không quan tâm em không muốn, anh lừa gạt em... Nguyện vọng của em là... Ngắm những vì sao, ừ, ngắm những vì sao!”

Ngụy Dịch vớt cô ướt sũng lên, đặt trên đài rửa mặt vội vã lau khô: “Ngoan, bây giờ chúng ta đi ngắm.”

Trên giường xộp rộng, tóc đen như gấm của Lôi Ti Ti tản ra, cả người nhìn như rất nhỏ.

Thân thể nóng đến không giống của mình, cả người như phát sốt ở trên đám mây.

Môi Ngụy Dịch vừa tìm kiếm vừa che lại môi của cô, từng chút cạy ra hàm răng khép chặt của cô: “Muốn kêu thì kêu ra đi, anh muốn nghe.”

Giọng điệu của anh chậm rãi gián đoạn, có khí nóng hấp dẫn đốt người, thật vô cùng đầu độc lòng người.

Lôi Ti Ti quay đầu không nói lời nào, lý trí còn sót khiến cô cảm thấy xấu hổ. Mà cảm giác xấu hổ lại làm cho linh hồn càng thêm rung động!

“Cứng đầu cứng cổ, đợi lát nữa sẽ đau.”

Ngụy Dịch vừa dứt lời, một cảm giác đau đớn sắc bén nhất thời xuyên qua cả người, trong mắt của Lôi Ti Ti bỗng nhiên xuất hiện nhiều mảng trống rỗng, tay nắm ga giường chột buộc chặt, sắp bầu ra máu.

“Ừm, ừm...”

Lôi Ti Ti hàm hồ kêu, cả người nhẹ nhàng không ngừng hạ xuống, hạ xuống trên giường mềm mại...

Hạ xuống không ngừng lại.

Cô ngẩng đầu lên như bị bóp cổ, gió thổi qua rèm cửa sổ xào xạc, gió lạnh thổi vào, khiến trên người cô nổi lên da gà.

Bên ngoài là bóng đêm trầm trầm, ánh sao sáng chói phủ kín bầu trời, bầu trời đầy sao, cô chưa từng thấy bầu trời nhiều sao thế này.

37. Chương 37

Lúc Lôi Ti Ti tỉnh lại lần nữa đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Cô mê mang nhìn bốn phía, chợt một cơn gió lạnh thổi qua, thậm chí có mấy wallpaper hình ảnh sao sáng thừa thớt.

Dường như, còn là cô tự tay dán lên...

Ngắm những vì sao a...

Lôi Ti Ti hôn mê, đây là tự gây nghiệt không thể sống sao?

Khóc.

Theo như tiểu thuyết ngôn tình bình thường, sau khi nam chính và nữ chính sung sướng lăn trên giường, nhất định sẽ ngọt ngào ngào ngào ôm nhau đến trời sáng. Hôm sau vừa mở mắt, nữ chính nói gì mà không có chuyện gì, nói không chừng còn được tặng một chiếc nhẫn kim cương, sau đó hoa tươi đầy phòng, cầu hôn hoa hoa lệ lệ...

Nhưng công công đâu rồi, công công đâu?!

Lần trước cầu hôn không thành tâm thành ý, lần này thừa dịp cô uống say liền đưa cô lên giường, hiện tại cả một bóng người cũng không trông thấy!

Lôi Ti Ti nổi giận, Lôi Ti Ti thương cảm, Lôi Ti Ti cắn góc chăn yên lặng rơi lệ ing.

Lôi Ti Ti làm kiêu nửa ngày, Ngụy Dịch vẫn chưa có trở về.

Cô chỉ có thể giùng giàng từ trên giường bò dậy, bắt đầu đi tìm quần áo mặc.

Nói đến việc này Lôi Ti Ti lại tức. Bởi vì thời gian dài không có tập luyện, thể lực của cô thẳng tắp rơi xuống. Ngày hôm qua công công tựa hồ chỉ chạy nước rút hai ba lần, cô đã hôn mê bất tỉnh.

Cho nên, cho nên! Mặc dù ngày hôm qua cô ra rất nhiều mồ hôi, nhưng cô vẫn chưa thể tắm!

Thật là, không thể nhẫn nhịn >

Lôi Ti Ti bực chán nhảy một lát như cương thi, đã cảm thấy cặp chân sắp tàn phế. Cô chỉ có thể nằm trên mặt đất vô cùng buồn bã bò về phòng tắm.

Lôi Ti Ti vuốt hông đau xót rất oán niệm, không biết cô là vì ai?! Kết quả đầu sỏ gây nên lại không thấy bóng dáng!

Lôi Ti Ti giận đến cắn vỡ răng. Cô hận hận nghĩ, nếu hiện tại công công dám xuất hiện, cô tuyệt đối nhào tới cắn chết anh!

Kết quả công công lại thật sự xuất hiện.

Lôi Ti Ti thật rất muốn chết: ông trời ông không phải thiên vị vậy chứ! Tôi chỉ oán thầm một câu, ông lại làm tôi bẽ mặt nhanh thế sao?!

Hơn nữa, tại sao tôi ra sân, nhất định phải mất thể diện như vậy?

Tình huống bây giờ là như vậy.

Mắt to của Lôi Ti Ti không có ánh sáng, màu da ảm đạm, mắt thâm quầng như con gấu mèo.

Mà Ngụy Dịch? Lại cao lớn anh tuấn, tinh thần sáng khoái, trên sợi tóc đen nhánh mềm mại còn có một tầng hơi nước thật mỏng —— chắc là vừa từ bên ngoài trở về —— khóe mắt chứa nụ cười nhẹ, đang hít hít quan sát cô.

Mặc dù ánh mắt của Ngụy Dịch vừa thâm sâu vừa đen, lấp lánh loang loáng, nhưng Lôi Ti Ti không có cảm giác: hừ, công công có thể tỏa ánh sáng gì? Tuyệt đối tuyệt đối chỉ có ánh sáng sắc lang!

Lôi Ti Ti nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới Ngụy Dịch, rầm rì tiếp tục bò về phòng tắm.

Cô không nhìn đến Ngụy Dịch thật ra thì còn có một nguyên nhân: cô đến bây giờ cũng không thể tiếp nhận, bọn họ đã, bọn họ đã... Làm chuyện đó?!

Thân thể và thân thể dán kín kẽ, thậm chí còn có thể cảm thấy nhịp tim và tần số mạch đập của nhau, hơn nữa khiến cho Lôi Ti Ti cảm thấy im lặng là, anh cần thì cần gặm thì gặm, tại sao phải chọn những chỗ tư mật?!

Vì vậy, Lôi Ti Ti cảm thấy, danh dự của cô đã vút sạch, cô không còn mặt mũi gặp người T__T

Mặc dù Lôi Ti Ti không ngừng tỏa áp suất thấp, không ngừng tạo ra cảm giác tồn tại, nhưng Ngụy Dịch cũng không cử động chút nào.

Lôi Ti Ti đợi nửa ngày, Ngụy Dịch cũng không hề nói ra một câu giải thích hay xin lỗi.

Thật là, thật là quá đáng >

Lôi Ti Ti không nhịn được ngẩng đầu nhìn xem tên cầm thú này đang làm gì, lại không được chết tử tế, vừa lúc đụng vào tầm mắt người khác.

Bị bắt ngay tại trận chưa tính, tại sao, tại sao muốn cho cô nhìn thấy trường hợp dâm dăng như vậy?

Ngụy Dịch mím môi cười một tiếng: “Để anh nhặt cho.” Nói xong anh giương tay lên, cầm một cái áo ngực đã bị kéo hư quơ quơ trước mặt cô. Ngụy Dịch cười rất vô tội, rất thuần khiết và trong sạch, nhưng mặt của Lôi Ti Ti vẫn nổ tung oanh một tiếng.

Con bà nó, anh trả cái áo ngực giảm giá lại cho em!!

Cái ý nghĩ này vừa nhô ra liền bị Lôi Ti Ti đập chết.

Không có biện pháp, công công quá mạnh mẽ, cô bắt đền anh sao? Không dùng mình để bồi thường luôn đã tốt rồi. Còn không bằng cô tố cáo hãng sản xuất áo lót: cái áo ngực này hôm qua bị công công kéo một cái liền đứt, chất lượng này có phải hơi phế vật hay không >

Tiểu Ti Ti, cái này cũng có thể là do khát vọng của người khác quá bùng bột, hơi sức quá lớn

~Trên tay Ngụy Dịch không ngừng, nhặt lên từng phần quần áo rơi vãi của Lôi Ti Ti.

Quần jean, T-shirt, vớ, dây buộc tóc, còn có —— quần lót!

Ngón tay thon dài của Ngụy Dịch kéo hai bên quần lót của cô, móng tay màu hồng như ẩn như hiện trong màu trắng mềm mại. Phía sau anh là rèm cửa sổ bay lên, màu trắng tinh nổi bật, tôn lên Ngụy Dịch đang mặc quần áo màu đen, mặt mũi anh tuấn thân hình cao ngất.

Nếu như thêm cái khung, Lôi Ti Ti cảm thấy cũng có thể sánh ngang quảng cáo rồi.

Orz, tại sao công công trời sanh đã tản ra khí chất của đại nhân vật?!

Con mẹ nó!

Lôi Ti Ti buồn bực, lại rất có AQ (năng lực xử lý lúc đối mặt nghịch cảnh) nghĩ thông rồi: có khí chất thì sao? Còn không phải cho chị?

Ha... Ha... Ha ha ha...

Lôi Ti Ti cuồng cười ba tiếng ở trong lòng, đắc ý vô cùng.

Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn.

Thời điểm Lôi Ti Ti đang cười trộm thì cảm thấy cả người chột nhẹ, còn chưa kịp kêu cứu đã mạnh mẽ rơi vào trong ngực Ngụy Dịch.

Lôi Ti Ti liếc Ngụy Dịch một cái: “Anh làm gì thế?” Anh tôn trọng em một chút!

Tức giận của Lôi Ti Ti tựa hồ chỉ là sự giải trí cho Ngụy Dịch, Ngụy Dịch nhếch khóe miệng lên, tràn ra một nụ cười nhàn nhạt.

Bây giờ Lôi Ti Ti vô cùng đáng yêu, cả người nho nhỏ cuộn trong gra giường, mắt khê nheo lại giống như con mèo xù lông. Tay của cô không còn hơi sức đẩy ngực anh ra, nhưng vẻ mặt lại phô trương thanh thế, tựa hồ tùy thời sẽ đưa ra móng vuốt cào anh, rõ là... Đáng yêu cực kỳ.

Người đáng yêu là phải được yêu thật nhiều. Ngụy Dịch cảm giác phía dưới hơi nóng, ầm Lôi Ti Ti đến cuối giường ngồi xuống, đôi môi dán vào sau lưng của cô hà hơi.

Hơi thở nóng bỏng giống như hòa tan, hơi thở ngọt ngào. Lôi Ti Ti cả kinh, chợt thẳng sống lưng, đôi tay nắm thật chặt, giày vò ga giường trải trên đầu gối ra thêm nhiều nếp nhăn.

Nhưng cô rất không có chí khí, một cử động cũng không dám.

Trên tay đang ôm chặt cô của Ngụy Dịch có đeo một cái đồng hồ màu bạc, kim giây phía trên tích tắc đi qua, giống như gõ từng phát từng phát vào thần kinh của Lôi Ti Ti.

Đáng chết, anh rốt cuộc muốn làm gì?!

Yên lặng sau một hồi lâu, Lôi Ti Ti mở miệng: “Tránh ra! Em ôm chần muốn đi xuống.”

“Sợ cái gì, ít hơn nữa cũng đã xem.” Ngón tay của Ngụy Dịch chậm rãi lướt trên người cô, một đường làm cô nổi lên da gà, tạo ra cảm giác mập mờ không rõ.

Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ, không biết xấu hổ!

Chẳng lẽ anh còn muốn một lần nữa?!

Rõ là muốn chết người a a a!

Cô nhất định phải ngăn cản anh!

Lôi Ti Ti chỉ vào dấu nông nông sâu sâu trên người: “Công công anh thật là nghiệt súc!”

Quả thật coi cô như xương mà gặm sao? Số lượng dấu dấu tây dày đặc thể này, thật là nghe mà thương tâm, thấy mà rơi lệ a.

Ánh mắt Ngụy Dịch hơi lóe: “Còn đau phải không?”

Lôi Ti Ti vừa muốn nổi đóa, trên cánh tay lại truyền đến xúc cảm hơi lạnh —— đôi môi công công nhẹ nhàng chạm vào dấu hôn trên người cô, sự quan tâm trong đôi mắt trong trẻo không phải giả.

Tức giận của cô liền giống như khí cầu bị đâm thủng.

Được rồi được rồi, nhìn ở công công đáng thương như vậy cô sẽ độ lượng một lần thôi.

Lôi Ti Ti rất hào khí phát phát tay: “Không sao.”

Ngụy Dịch nghe vậy mỉm cười: “Vậy, có muốn một lần nữa hay không?”

“Cái gì?!” Lôi Ti Ti thiếu chút nữa nhảy lên từ ngực anh, lại bị Ngụy Dịch ôm chặt.

Anh cười nhẹ vô cùng: “Yên tâm, anh còn chưa cảm thú như vậy.”

“Vậy cũng không nhất định...” Lôi Ti Ti lườm bầu, lại bị Ngụy Dịch đột nhiên ép xuống.

“Chưa có cảm thú như vậy liền thả tay, em muốn đi tắm!”

Ngụy Dịch thông thả ung dung phát tóc rối của cô, sau đó dán vào lỗ tai của cô nói một câu nhẹ vô cùng, lập tức khiến Lôi Ti Ti thét lên một tiếng.

Thật ra thì Ngụy Dịch chỉ nói hai chữ, “cùng nhau”.

Gạch men sứ trơn trượt khiến Lôi Ti Ti không thể cựa quậy, hai chân chỉ có thể nhũn ra đỡ bả vai Ngụy Dịch, gương mặt nhìn anh tắm cho cô.

Sợi tóc mềm mại của Ngụy Dịch thỉnh thoảng nhẹ nhàng cọ vào cô, tiếng nước chảy róc rách chung quanh, còn có cái gương phản chiếu toàn bộ hình ảnh của hai người, thật là dâm...

Lôi Ti Ti hối hận, thay vì như vậy, còn không bằng bị ăn lần nữa!

Ít nhất có thể chui vào chăn a a a T^T

Một buổi sáng có nội dung phong phú, tình tiết quanh co cứ như thế trôi qua.

Lôi Ti Ti nhìn Ngụy Dịch đang đổi giày ở trước cửa, hỏi: “Anh đi đâu à?”

Ngụy Dịch cười một tiếng: “Là chúng ta. Đói bụng không, dẫn em đi ăn ngon.”

“À, như vậy à.” Lôi Ti Ti sưng sốt một chút, “Vậy anh đi trước đi, một lát nữa em sẽ đi.”

Ngụy Dịch không hiểu chau mày.

“Dù sao anh cứ đi trước là được, em lập tức tới ngay!”

Lôi Ti Ti đỏ mặt đẩy Ngụy Dịch ra ngoài cửa: “Cứ như vậy cứ như vậy, gặp lại sau!”

Nói xong đóng cửa cái rầm, nghiêng đầu lại nhào vào phòng ngủ.

Chân tướng của việc Lôi Ti Ti vô cùng lo lắng chỉ có một, chính là hủy thi diệt tích cái ga giường kia.

Nhìn một chút máu trên cái ga trắng, Lôi Ti Ti cảm thấy thật là quá chướng mắt, quá mất mặt rồi.

Muốn ở trước mặt công công mà giặt cái này, làm ơn, còn không bằng cho cô đi chết.

Hắc hắc, cho nên nói, chờ công công đi thì cô len lén giặt sạch sẽ, là lựa chọn sáng suốt nhất

~Lôi Ti Ti ôm ga giường, đang muốn đi ra ban công, lại đụng ngay Ngụy Dịch vừa trở lại.

“Không phải anh đã đi rồi sao?!” Xong đời, lòi đuôi >

Ngụy Dịch cười cười: “Em biết đến đâu tìm anh sao?”

Ặc, việc này hình như, thật quên hồi...

Nhưng từ thần sắc giao hoạt giữa hai lông mày Ngụy Dịch, xem ra anh quay trở lại tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Quả nhiên anh lại chuyển đề tài lên gra giường: “Đây là cái gì?”

Nói nhảm, đương nhiên là gra giường!

Lôi Ti Ti oán thăm, nhưng vẫn nhắm mắt đáp: “Ga giường... Em muốn giặt một chút.”

Phải làm chuyện này dưới mắt của công công sao!! Vành tai Lôi Ti Ti đã đỏ đến có thể nhỏ ra máu rồi, thanh âm cũng yếu ớt như muỗi kêu. Kết quả Ngụy Dịch cười một cái: “Không cần giặt.”

Cái gì? Lôi Ti Ti ngây ngô. Ánh mắt anh trong trẻo: “Giữ lại làm kỷ niệm.”

Lôi Ti Ti thiếu chút nữa nôn ra một búng máu: công công thật quá biến thái!

Ở vấn đề giặt hay không giặt, cuối cùng vẫn là Ngụy Dịch dùng thắng lợi chấm dứt.

Cho dù sau đó đối mặt bánh bao hấp thơm ngào ngạt, Lôi Ti Ti vẫn không ngừng vỗ ngực liên tục: “Có cái gì có thể làm kỷ niệm chứ? Chẳng lẽ giữ lại cho con anh xem?!”

Ngụy Dịch đang ưu nhã húp cháo, nghe vậy khẽ mỉm cười: “Con anh? Lôi Ti Ti mới đây em đã muốn sinh con cho anh rồi à? Vậy anh phải không ngừng cố gắng.”

Cô, cô...!

Cô vẫn nên ăn bánh bao hấp của cô đi T_T

Bọn họ ăn được một nửa, cứ nhiên đụng phải người quen trong tiệm —— Lâm Lâm, đó là Thịnh Đăng Đăng.

Thịnh Đăng Đăng chỉ mặc một cái áo sơ mi và quần ngắn lao tới, chỉ vào cháo trắng trước mắt Ngụy Dịch hắc hắc he he cười: “Anh húp gì đó? Giống như ái địch!”

Lôi Ti Ti lập tức phun một ngụm cháo ra ngoài: Lâm Lâm anh nói chuyện có thể uyển chuyển một chút không?!

Kế tiếp chính là một câu càng không uyển chuyển: “Lão đại, sao phản ứng của chị dâu lớn như vậy?”

Ngụy Dịch đang dọn dẹp cục diện rối rắm Lôi Ti Ti tạo ra, nghe vậy nhẹ nhàng cười cười: “Cô học ngay làm ngay, thấu hiểu rất rõ.”

Lâm Lâm ngăn người một chút, sau đó bắt đầu cười to.

“Chị dâu, chị và lão đại, và lão đại...”

Không trách được hôm nay tâm tình lão đại tốt như vậy, hoá ra là như vậy!

Học ngay làm ngay, không phải là ngày hôm qua mới vừa biết cái loại chất lỏng tà ác đó, cho nên hôm nay mới tràn đầy cảm xúc?

Là như vậy, nhất định là như vậy —— ám hiệu này, thật là quá mật mờ quá nhộn nhạo... Lão đại, thật sùng bái anh!

Lúc này điện thoại của Lôi Ti Ti vang lên hai tiếng.

Cô mở ra xem, ra là tiểu W - bạn học cùng lớp.

Thanh âm tiểu W tràn đầy nhiều chuyện: “Ai, Ti Ti, Chiêu Chiêu muốn đến Nhật Bản du học sao? Hôm nay mình nhìn thấy cậu ấy phỏng vấn ở đại sứ quán!”

“Cái gì?!” Lôi Ti Ti kêu một tiếng, nhận ra mình thất thố liền hạ thấp âm lượng: “Điều này, mình không rõ ràng lắm. Mình sẽ hỏi cậu ấy.”

Cô cúp điện thoại, tâm hoảng ý loạn tra sổ của Lưu Chiêu Chiêu.

Cô ấy muốn đến Nhật Bản du học? Sao cô không biết gì cả.

Chiêu Chiêu, chẳng lẽ không coi cô là bạn sao?

Nghĩ như vậy, cả ngón cái đặt trên nút call màu xanh cũng phát run.

Lúc này Ngụy Dịch giơ tay lên vuốt vuốt tóc của cô: “Chưa chắc như em nghĩ.” Nói xong anh lại lặp lại một lần: “Chưa chắc.”

Ánh mắt của anh đen nhánh sáng ngời, khiến Lôi Ti Ti an tâm. Lôi Ti Ti nặng nề gạt đầu một cái, dùng sức nhún xuống. Qua giấy lát Lưu Chiêu Chiêu liền nhận điện thoại của cô.

Nghe được một tiếng “a lô” quen thuộc, uất ức trong lòng Lôi Ti Ti bị phóng đại: “Chiêu Chiêu...”

Lưu Chiêu Chiêu trấn an cười cười: “Ti Ti, là mình.”

“Mình chỉ muốn đổi hoàn cảnh mà thôi, có thể quên hai người kia là tốt nhất.”

“Xin lỗi lúc trước không có nói cho cậu biết. Chính mình cũng rất loạn, sợ cậu lo lắng. Ừ, chính là vậy”

Lưu Chiêu Chiêu dừng lại một lúc thật lâu, tiếp đó thở dài: “Tình yêu của mình chỉ như thế. Cho nên, nha đầu cậu nhất định phải tranh giành ình, sống hạnh phúc gấp đôi, sống cả phần mình.”

Lưu Chiêu Chiêu hạ thấp thanh âm xuống, tựa vào điện thoại yếu ớt nói: “Ti Ti, cậu nghe, mùa thu sắp tới rồi.”

Quả nhiên từ trong điện thoại truyền đến tin tức tiêu điều, tỏa ra cảm giác lạnh lạnh đặc biệt của mùa thu.

Mùa hè nóng bức sắp qua, mùa thu đang vội vàng tới.

Lôi Ti Ti đột nhiên cảm thấy sợ, dùng sức nắm chặt hai tay của Ngụy Dịch.

Ngụy Dịch khẽ nhếch lông mày lên bày tỏ kinh ngạc, tiếp theo khóe mắt giãn ra nếp nhăn nhàn nhạt khi cười, nhưng bất an trong lòng Lôi Ti Ti lại tăng lên vì nụ cười của anh.

Lưu Chiêu Chiêu nói đi là đi, vậy còn anh, có phải cũng có một ngày như thế không?

Mất đi cũng không đáng sợ, đáng sợ là lo lắng hạnh phúc vừa có rồi cuộc có một ngày lại sẽ mất đi.

38. Chương 38

Sau khi Lưu Chiêu Chiêu đi, cuộc sống vẫn tiếp tục.

Mặc dù Lưu Chiêu Chiêu đang ở Nhật Bản, nhưng mọi người vẫn có thể cùng nhau giết quái làm nhiệm vụ.

Bi kịch duy nhất là, nhân vật Tầm Triệu Triệu vĩnh viễn đi trên không trung. Mà Gian Thương và Sultry thì tiếp tục chiến tranh lạnh. Tổ Thủ Lộng Cầm đáng ghét lại thỉnh thoảng ẩn hiện ở trong tầm mắt Lôi Ti Ti, tựa như hiện tại ——

Lôi Ti Ti đang thoải mái vui ở trong ngực Ngụy Dịch, tay núp lấy hoa văn mềm mại đan vào nhau trên ống tay áo của anh.

Gần đây thành phố B mới có một trận mưa, gió thu mưa thu buồn giết người, khí trời nóng nực đã hoàn toàn tiêu tan hết, gió thu thỉnh thoảng thổi mạnh qua, trên cánh tay sẽ nổi lên một tầng da gà nhỏ.

Mặc dù hơi lạnh, nhưng Lôi Ti Ti vẫn cảm thấy rất vui vẻ: rốt cuộc rốt cuộc, cô và công công có thể mặc áo lông người yêu rồi, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!!

Hiện tại bọn họ là người yêu rất ngọt ngào. Áo lông một đen một trắng, lông cừu thật mỏng rất mềm mại, tay áo rất dài tới tận mu bàn tay. Kiểu nam là cổ chữ V dẫn thẳng đến ngực, từ góc độ Lôi Ti Ti nhìn vào có thể thấy hết.

Cơ ngực, hai điểm nhỏ, cơ bụng, đường cong bắp thịt tròn đẹp, làn da màu mạch khỏe mạnh, Lôi Ti Ti nhìn mà nước miếng chảy thẳng.

Thật là, quá xấu hổ >

Lôi Ti Ti len lén che mặt ing: về sau nhất định phải đổi tất cả quần áo của công công thành cổ chữ V!

Tiểu Ti Ti yêu dấu, đây là biểu hiện nên có khi xấu hổ sao?

Ngụy Dịch cũng không phát hiện cảnh xuân tiết ra ngoài, đang một tay chơi vi tính luyện cấp giúp Lôi Ti Ti: tay phải thao tác Nhất Vi Độ Giang giết quái, tay trái thao tác Phỉ Ngã Lôi Ti giết địch, đôi tay tung bay, Lôi Ti Ti nhìn mà hoa cả mắt, cho tới không thể không quấy rầy anh, để tránh anh đánh quá nhanh.

Cô sợ anh quá cực khổ — Lôi Ti Ti cảm thấy mình thật là quá hiền huệ >V

Cuối cùng một con quái vật âm âm ngã xuống đất, thiếu nữ áo trắng lưu loát thu cung, nhảy mấy bước đến cạnh chàng trai mặc áo đen, phía sau bọn họ là rừng xanh chim trắng dựa vào nhau, phía sau là nước hồ mênh mông xanh biếc và những cánh hoa màu hồng bay qua, hình ảnh vô cùng lãng mạn.

“A, con của em rõ ràng mập hơn.” Lôi Ti Ti chống cằm buồn bực mà nói.

Xong đời a, kỹ năng mà rừng xanh của người ta luyện thật phong cách thật mạnh mẽ, mà cô lại... Chỉ có thể luyện kỹ năng Thái Sơn đè đầu đáng đấm ngàn đao!

Lôi Ti Ti vô cùng đau đớn chứng kiến lịch sử béo phì như vết dầu loang, không thể nào không buồn bực.

Ngụy Dịch khẽ hoạt động một đốt ngón tay, nhoẻn miệng cười: “Sủng vật như chủ nhân mà.”

“A, hử?” Lôi Ti Ti há to mồm, nửa ngày mới phản ứng được công công cười nhạo cô mập!

Không thể nhẫn nhịn >

Lôi Ti Ti nheo Ngụy Dịch cho hả giận: “Anh ghét bỏ em! Anh ghét bỏ em! Anh ghét bỏ em!”

Ngụy Dịch cảm thấy người trong ngực nhún nhún giống như con mèo nhỏ, phía dưới từ từ dâng lên một cỗ khí nóng, anh trở tay vịn tay Lôi Ti Ti, không để lại dấu vết tiến tới gần: “Như vậy cũng tốt.”

“Tốt cái gì tốt?” mắt Lôi Ti Ti tròn trắng.

Ngụy Dịch từ phía sau nhốt chặt cô, tựa vào cô cười khế, mắt thật dài khế nheo lại, anh nhếch môi cười một tiếng: “Cảm xúc tốt.”

Lôi Ti Ti ngẩn người một chút cũng cảm thấy đầu ngón tay nóng bỏng mang theo hơi lạnh rơi vào sau lưng, Ngụy Dịch thành thạo cởi móc khóa sau lưng cô ra, ngón tay dọc theo nội y từ từ xâm nhập, Lôi Ti Ti đã ngưỡng ngưỡng vô cùng, thân thể cong lên như tôm chín, nhưng Ngụy Dịch vẫn cười nhàn nhạt, vẻ mặt cực kỳ chính nhân quân tử.

Cái đồ mặt người dạ thú!

Có một người hô hào ở trong lòng Lôi Ti Ti, nhưng thân thể lại xụi lơ giống như bị xì khí

A a a, làm thế nào?

Cô không muốn!!

Mặc dù chuyện đâm vào đâm vào như vậy cũng đã quen, nhưng Lôi Ti Ti vẫn hơi sợ.

Không biết là thể chất cô đặc biệt hay là công công vô cùng mạnh, mấy lần trước Lôi Ti Ti đều đau đến muốn chết muốn sống, hận không thể đập công công một cước rút khỏi giường.

Đáng tiếc mỗi lần đều để cho Ngụy Dịch thực hiện được, để lại mình Lôi Ti Ti cắn góc chăn lấp bắp.

Hơn nữa, bây giờ là ở trên ghế sofa, trên ghế sofa a!

Liệt nữ vĩ đại Ti Ti liệu chết cũng muốn chống cự tiến công của kẻ địch!

Lôi Ti Ti thừa dịp còn hơi tỉnh táo, tay phải yếu đuối chỉ chỉ: “Công công, Tổ Thủ Lộng Cầm đang nói chuyện với anh đấy.”

Ngụy Dịch không biết là nghe hay là không có nghe, động tác trên tay vẫn đang tiếp tục, mắt hờn.

Lôi Ti Ti không khỏi ưm một tiếng: “Hôm nay... Không được ah...”

Ngụy Dịch xoay đầu cô qua, đôi mắt đen nhánh sáng lóng lánh: “Lý do?”

Lôi Ti Ti đỏ mặt, nhỏ giọng: “Hôm nay có thân thích đến thăm em...” Tên là dì cả.

Ngụy Dịch cau mày, khó được lộ ra biểu tình u mê.

“Bây giờ em đang dùng ‘cánh nhỏ’...” Cũng chính là băng vệ sinh, .

Ngụy Dịch vẫn còn bối ra a bối ra a bối ra.

Lôi Ti Ti quần áo xốc xếch nổi giận: “Mẹ nó, chẳng lẽ anh muốn máu đào tắm súng bạc sao?!”

Ngụy Dịch bật cười phì một tiếng, mặt vốn là căng thẳng chợt nhu thành xinh đẹp.

Ngụy Dịch cười một tiếng, Lôi Ti Ti ngẩn ngơ, không khí vốn là mập mờ hoàn toàn mất hết, những động tác của anh cũng đều ngừng rồi.

Lôi Ti Ti quay lưng chỉnh lý xong quần áo của mình, quay đầu lại đã nhìn thấy Ngụy Dịch gác hai chân, cười đến giống như con hồ ly.

“Thế nào?” Lôi Ti Ti buồn bực, theo Ngụy Dịch chỉ điểm nhìn về phía màn ảnh máy vi tính, tiếp theo kêu lên: “Tổ Thủ Lộng Cầm?! Cô ta chạy đến đây làm gì?!”

Quả nhiên, trong màn ảnh nữ tử áo xanh giơ giơ chân đi xiêu vẹo, đứng trước mặt chàng trai áo đen ưu nhã.

Âm hiểm a âm hiểm, tùy tùy tiện tiện vừa đứng như vậy, lại đứng ở chỗ mặt có vẻ nhỏ nhất, ngực có vẻ lớn nhất — thật là quá âm hiểm! Vong du mà thôi, đến mức thế sao.

Tổ Thủ Lộng Cầm cười tươi đẹp làm sao: “Ai nha, là Ti Ti và Giang gia à, thật là đúng dịp thật là đúng dịp.

Lôi Ti Ti lầu bầu: “Một cỗ mùi khai!”

Ngụy Dịch xoa tóc của cô mỉm cười nhàn nhạt, khi cười thì khóe mắt giãn ra nếp nhăn nhàn nhạt: “Ghen?”

Lôi Ti Ti xù lông: “Mới là lạ! Người theo đuổi em có thể lượn quanh một vòng trái đất, sao em muốn ăn dấm của anh?!”

Ngụy Dịch vút cho cô một biểu tình “Vây sao”, thân thể dựa vào trên ghế sofa, nụ cười có vẻ càng lưỡi biếng.

“Anh không tin?!” Lôi Ti Ti nhào tới, lại bị Ngụy Dịch nhốt chặt. Anh rất bất đắc dĩ buông tay: “Không dám.”

“Giận mà không dám nói, hử?!”

Ngụy Dịch đầu hàng: “Anh sai lầm rồi có được hay không?”

Lôi Ti Ti vẫn còn đang giương nanh múa vuốt, màn hình máy vi tính lại không sợ làm phiền người khác vang lên.

Con bà nó, chánh phòng không phát uy, xem cô là người ngu ngốc?!

Lôi Ti Ti hung hăng với Ngụy Dịch: “Em mượn máy chơi chút!”

Ngụy Dịch khẽ mỉm cười: “Tùy ý em.”

Tổ Thủ Lộng Cầm vẫn còn tiếp tục diễn giảng: “Tình cảm của Ti Ti và Giang gia thật là tốt, thật là làm cho người ta hâm mộ a.”

Phỉ Ngã Lôi Ti: “Tình cảm của Tổ Thủ tỷ tỷ và Yên bang chủ không phải cũng rất tốt sao? Sao lại hâm mộ chúng tôi?”

Lôi Ti Ti dừng một chút, ngón tay tung bay: “Hay là, hai người giả hòa bình?”

Lôi Ti Ti tà ác cười một tiếng, trong đôi mắt to lấp lánh loang loáng. Cô cảm thấy một đôi tay đang từ eo của cô vuốt lên, đột nhiên nhớ tới công công đang ở đây a!

Công công ở chỗ này a! Tại sao cô có thể cay nghiệt ở trước mặt anh như vậy!

Xong rồi xong rồi, hình tượng con cừu nhỏ của cô đã bị phá hủy, phá hủy, phá hủy...

Lôi Ti Ti khóc không ra nước mắt, bầu vú bả vai Ngụy Dịch lấp bắp: “Công công, anh có ghét em hay không?”

Ngụy Dịch nghi ngờ: “Ghét cái gì?”

Điều này bảo cô nói thế nào a a a a!!!

“... Có phải em hơi ác độc?” Lôi Ti Ti nghiêng mắt nhìn Computer, “Đối với Tổ Thủ Lộng Cầm, hử!”

“Điều này...” Ngụy Dịch nhẹ nhàng nâng nâng lông mi, “Anh lại cảm thấy rất hưởng thụ.”

Anh nhìn màn ảnh một chút: “Cô gái kia còn nói.”

Cô gái kia?

Lôi Ti Ti nghe ba chữ này siêu cấp hưởng thụ a...

Lôi Ti Ti chuyển sang màn hình, nhìn thấy phía trên lại thêm mấy hàng chữ: “Giang gia anh có xem chuyên mục về ngày gặp gỡ không? Ti Ti rất nổi đó. Đúng rồi, bên trong có tấm hình Giang gia anh có xem không? Chính là hình Ti Ti bị người ta ẵm đi?”

Ngụy Dịch ở bên cạnh dù bận vẫn ung dung nhìn, trong đôi mắt có nụ cười nhàn nhạt.

Lôi Ti Ti nín thở, chờ gặp chiêu phá chiêu.

Quả nhiên câu nói tiếp theo của Tổ Thủ là như thế này: “Ai, cũng không biết hai người có quan hệ thế nào? Giang gia chẳng lẽ anh không ăn dấm sao?”

Lôi Ti Ti giận, khích bác ly gián à!

Vì vậy rục rịch chộn rộn muốn tiết lộ sự thực Ngụy Dịch = công công = Giang gia, nhưng một đôi tay từ phía sau vòng qua.

Lôi Ti Ti cất lực quay đầu lại, Ngụy Dịch cười yếu ớt, ngón tay không ngừng.

Một hàng chữ từ từ xuất hiện ở trên màn ảnh: “Phu nhân có người xuất sắc thể theo đuổi, vì phu cảm thấy rất vui mừng.”

Một chỗ khác trong thành phố, có một cái ly thủy tinh bị một mỹ nữ làm rớt bể.

Mỹ nữ cắn răng nghiêng lợi: chuyện buồn nôn nhất cõi đời này, coi trọng một người đàn ông vậy mà anh lại thích một cô gái khác. Mà là cô gái anh ta thích vượt tường, anh ta còn chúc mừng người bên kia tường của cô!

Tổ Thủ Lộng Cầm ngồi ở trước puter, oán khí bắn ra nổ tung ầm ầm...

Cứ như vậy, chiến dịch Lôi Ti Ti đấu với Tổ Thủ Lộng Cầm, thắng lợi toàn diện mà chấm dứt.

Sau này, ngày tựa hồ trôi qua nhanh hơn. Thời gian trôi qua giống như gió, đảo mắt thành phố B bắt đầu mùa đông, một trận tuyết đang lưu loát trải xuống, Lôi Ti Ti vui ở trong góc phòng học, một cái tay nắm vành tai, một cái tay hạ bút như bay trên bài tập.

Ô ô ô, cô không muốn đâu >

Đều do công công, làm cho tinh lực của cô tiêu hao, con bà nó!

Cuối cùng cũng giải quyết bài tập xong, vừa vặn chuông tan học cũng vang lên.

Lôi Ti Ti vội vàng xông lên đưa bài tập cho trợ giáo, tiếp liền quay đầu xông ra ngoài, mới vừa ra trường học liền bị người ngăn lại.

Lôi Ti Ti khẩn cấp thắng xe, mới không có đụng vào trên người mỹ nữ mềm mại yếu ớt trước mắt.

“A, ngượng ngùng ngượng ngùng! Cô không sao chứ?”

Mỹ nữ hé miệng cười cười: “Không sao.”

Không biết thế nào, trong lòng Lôi Ti Ti không thoải mái: rõ ràng là cô cản đường tôi mà? Tôi nể mặt khách khí là may mắn của cô đó!

Lôi Ti Ti cảm thấy kỳ quái, mình đối với người khác không có cay nghiệt như vậy nha, tại sao cố tình đối với vị mỹ nữ này thì không có hảo cảm?

A, đại khái là thanh âm vị mỹ nữ này, thật sự là rất giống hoa khôi của trường trung học phổ thông của cô, người hại cô và Ngụy Dịch hiểu lầm nhiều năm >

“Là học tỷ Ti Ti sao?”

“A, là tôi.”

“Xin chào, em là phóng viên của trường - Tần Khả Nhân, thật hân hạnh gặp chị.”

Cả tên cũng giống! Lôi Ti Ti kinh hãi, nhưng gương mặt này không hề giống hoa khôi của trường.

Lôi Ti Ti cười rất cứng: “Ha, cao hứng, cao hứng.”

Tần Khả Nhân vươn tay ra nắm nhẹ tay Lôi Ti Ti, không khí quỷ dị giống như buôn bán đàm phán.

“Học tỷ Ti Ti và học trưởng Ngụy Dịch rất quen, xin hỏi có thể giúp em không?”

Cái gì gọi là rất quen, anh ấy là bạn trai tôi có được hay không?

“Ngụy Dịch là bạn trai Lôi Ti Ti”, là do diễn đàn của trường học ban tặng, đây là tin tức nổi bật cả trường đại học đều biết.

Lôi Ti Ti gật đầu một cái: “Được. Là chuyện gì?”

Mỹ nữ nheo mắt vừa lớn vừa tròn lại, trong mắt tựa hồ lướt qua một nụ cười giảo hoạt: “Sang năm không phải kỷ niệm trăm năm ngày thành lập trường rồi sao? Chúng em muốn phỏng vấn học sinh xuất sắc.”

“Ngụy Dịch, Ngụy Dịch anh ấy... anh ấy là học sinh xuất sắc?” Không thể nào?

“Học sinh xuất sắc cần rất nhiều mặt ~ học trưởng ở tuổi này đã rất lợi hại rồi!”

Cái này cô lại thừa nhận >V

Lôi Ti Ti mắng ở trong lòng, nụ cười ngược lại rực rỡ: “Tốt tốt, cứ để tôi lo. Phỏng vấn là lúc nào?”

“Tối hôm nay”

Vội vã như vậy? Hôm nay còn có tuyết rơi đấy.

“Chị Ti Ti làm ơn! Bản thảo cần phải nộp gấp.” Tần Khả Nhân thấy Lôi Ti Ti do dự, vội vàng nói.

Lôi Ti Ti lặng yên một chút, sau đó nói: “Tôi sẽ hỏi giúp, chỉ là anh ấy phải rảnh mới được.”

“Vậy thì tối nay sáu giờ gặp ở Hương Phường, cảm ơn, bái bai!” Tần Khả Nhân dí dỏm mở trừng hai mắt với cô, tiếp đó quay đầu bước đi.

Lôi Ti Ti nhìn bóng lưng cô hơi buồn bực: cái đó, không phải tôi nói, anh ấy rảnh rồi mới được sao?

Buổi tối Ngụy Dịch vừa vặn không có việc, nhưng mà anh luôn không thích mấy loại phỏng vấn này.

Cuối cùng là Lôi Ti Ti ra sức, Ngụy Dịch mới miễn cưỡng đáp ứng cùng đi gặp Tần Khả Nhân với cô.

Ngày tuyết đường trượt, Ngụy Dịch không có lái xe, hai người tay nắm tay từ từ đi tới.

Tuyết đã rơi một ngày, vẫn không giảm, gió thổi lên mặt hơi đau. Nhưng Lôi Ti Ti vẫn vui vẻ cười khúc khích ngây ngô. Cảm giác đan xen mười ngón với công công, thật là rất đã. Đèn đường tỏa ánh sáng mơ hồ trước mặt họ, chân đạp ở trên mặt tuyết vang dội.

Lôi Ti Ti có chút hoảng hốt, cô từng bước từng bước đi như vậy, có phải sẽ theo công công cả đời.

Loại cảm giác này, tựa hồ cũng không tệ.

Lúc Lôi Ti Ti vẫn đắm chìm, Ngụy Dịch đã sẵn sóc giúp cô cởi khăn quàng cổ, một cái tay khác đẩy cửa Hương Phường ra: “Đến.”

“Đến à?” Lôi Ti Ti biểu hiện ngây ngô, ngẩng đầu đã nhìn thấy Tần Khả Nhân ngồi ở cạnh cửa đang ngoắc họ.

“Công công, cô ấy chính là người muốn phỏng vấn anh.”

Lôi Ti Ti chỉ, lại phát hiện tay Ngụy Dịch nắm cô đột nhiên buộc chặt. Cô ngẩng đầu đã nhìn thấy biểu tình không thể tin trên mặt Ngụy Dịch — một loại vẻ mặt luống cuống anh chưa từng có.

39. Chương 39

Bữa cơm này, Lôi Ti Ti ăn không ngon chút nào.

Mặc dù công công che giấu biểu tình khác thường lúc này rất nhanh, nhưng cảm giác có không khí khác lạ đang nổ đom đóp.

Tần Khả Nhân cười lên thật đáng yêu, mắt hơi nhếch có phần tươi đẹp như hoa. Giọng nói vừa nhẹ vừa mềm, thật khiến Lôi Ti Ti thua kém.

Lôi Ti Ti cảm thấy rất kém cỏi, nhất là lúc bọn họ tính tiền rời đi, cô trong lúc lơ đãng bắt gặp vẻ mặt như có điều suy nghĩ lúc Tần Khả Nhân nhìn mình.

Bên trong có vẻ mờ ám, Lôi Ti Ti có dự cảm xấu.

Trên đường trở về, cô và Ngụy Dịch như có suy nghĩ đều không nói gì.

Tiếp vào nhà trọ, vào thang máy, đi lên, sau đó thang máy mở ra, hai người ăn ý một trước một sau đi ra ngoài.

Ánh đèn cảm ứng hơi mờ, đến mức Lôi Ti Ti cảm thấy hoa mắt.

Cô đi mau mấy bước, không nói tiếng nào vòng qua Ngụy Dịch.

Mặt mã mở cửa rất dễ nhớ, sinh nhật âm lịch thêm sinh nhật Dương lịch của cô.

Tâm tình Lôi Ti Ti lại càng kém, mở cửa, đá giày ra.

Một chiếc giày nằm ở phía đông, một chiếc giày bay đến phía tây, cứ như vậy đường ai nấy đi.

Lôi Ti Ti đột nhiên cảm thấy thật là khổ sở.

Ngụy Dịch đứng ở sau lưng cô muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn vỗ vỗ đầu của cô: “Đi ngủ sớm một chút đi.”

“Vậy còn anh?”

“Anh xử lý một số văn kiện.”

“Anh cũng đi ngủ sớm một chút.”

“Uh.”

“Không nên quá khổ cực.”

“Uh.”

Ngụy Dịch đồng ý qua loa, giọng nói anh mệt mỏi, vẻ mặt mệt mỏi, không tốt hơn bao nhiêu so với gặp quỷ.

Lôi Ti Ti đứng một lát, nghiêng tai nghe tin tức

Tuyết rơi rất nhiều, trên khóe miệng cô cũng dính một viên tuyết nho nhỏ. Cô đưa mu bàn tay chạm một cái, lạnh đến nóng lên.

Chỉ mong là mình suy nghĩ nhiều.

—— đây là ý nghĩ duy nhất của Lôi Ti Ti đêm đó trước khi ngủ.

Nhưng dự cảm của Lôi Ti Ti từ trước đến giờ là tốt không linh, xấu thì linh.

Cô bật tai trộm chuông qua vài ngày nữa, cho đến khi nhận được điện thoại quốc tế đường dài của Lưu Chiêu Chiêu.

Tín hiệu SKYPE rất kém cỏi, thanh âm Lưu Chiêu Chiêu giống như bị máy móc cắt: “Lôi Ti Ti, cậu và Ngụy Dịch xảy ra chuyện gì?”

“Hử?” Lôi Ti Ti giả bộ ngu.

“Đừng cho là mình ra nước ngoài nên không biết? Những tấm hình kia là chuyện gì?”

Lôi Ti Ti thật buồn bực: “Hình gì?”

“Cậu không biết? Chính là diễn đàn trường học chúng ta, đồng hình kia đã ở top 10 rồi, con bà nó!”

Dưới sự chỉ huy của Lưu Chiêu Chiêu lòng đầy căm phẫn, Lôi Ti Ti bắt đầu đăng ký diễn đàn trong trường.

Quả nhiên có liên quan đến Ngụy Dịch, đang ở top 10 ngay trang đầu.

“Chiêu Chiêu, mình sợ.”

“Tiền đồ!” Lưu Chiêu Chiêu từ nào đến giờ ít lời mà ý nhiều.

Lôi Ti Ti bệt bệt miệng, bấm vào.

Tốc độ website vô cùng mau, hình trai tài gái sắc đập vào tầm mắt Lôi Ti Ti.

Bối cảnh hình màu vàng cam, khiến tất cả nổi bật lên thật ấm áp. Một nam một nữ đang mỉm cười nói chuyện với nhau, nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp, giữa bọn họ là chiếc bàn vuông nhỏ, phía trên có một mình pha lê nhỏ trông cây xanh biếc.

Lôi Ti Ti khê há to mồm, mắt tròng rất lớn: “Chiêu Chiêu.”

“Mẹ nó, tên khốn kiếp Ngụy Dịch này, lại dám trèo tường!”

Lôi Ti Ti làm bộ như chẳng hề để ý: “Là Tần Khả Nhân sưu tầm hình của anh... hai ngày trước công công đã nói với mình. Tài liệu tìm hiểu lần đầu của Tần Khả Nhân không đầy đủ, cho nên tìm anh ấy lần nữa.”

“Chó má!” Lưu Chiêu Chiêu cực kỳ tức giận mắg, “Cậu xem ánh mắt của hồ ly tinh đó, thực sự chỉ có sưu tầm đơn giản thôi sao? Hừ, mình nói cô ta, không chỉ là hấp dẫn, tuyệt đối là câu dẫn!”

Lôi Ti Ti lúng ta lúng túng: “Mình tin tưởng công công.”

“Cút!” Lưu Chiêu Chiêu giận quá rồi, “Cậu biết mình làm sao chia tay mối tình đầu không? Trách mình lúc ấy quá tin tưởng tên khốn kia, kết quả bị người bán còn kiếm tiền thay hấn ta.”

Lưu Chiêu Chiêu trở nên tận tình khuyên bảo: “Ti Ti a, chịu không được khảo nghiệm nhất chính là tình cảm. Cậu nói chuyện này với Ngụy Dịch chưa? Đã ở top 10 rồi, vậy đối với bạn gái chính thức như cậu, nói thế nào cũng là một loại tổn thương chứ?”

Lôi Ti Ti cau mày suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn còn buồn buồn “Ừ” một tiếng.

Buổi chiều lúc Lôi Ti Ti tan học, lại kéo dài thật lâu trong phòng học, mới bắt đắc dĩ đi tìm Ngụy Dịch.

Vào đông mỗi ngày anh đều đón cô về nhà.

Thị lực của Lôi Ti Ti không tốt, ban đêm đi bộ luôn luôn té ngã. Cô lại sợ lạnh, thiết bị sưởi ấm trong trường học luôn làm cô cóng đến nhảy mũi liên tiếp.

Ngụy Dịch vượt quyền thay cô quyết định buổi tối cô nên ngủ ở nơi nào. Mặc dù có chút bá đạo, nhưng có thể vui ở trong ngực ấm áp của công công, Lôi Ti Ti vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Nghĩ như vậy, Lôi Ti Ti hơi nhếch khóe miệng lên, bắt tri bắt giác đã đến chỗ hẹn.

Ừ, hôm nay công công sẽ mang đồ ăn gì cho cô đây?

Khoai lang nướng, cổ vịt hay là...

Lôi Ti Ti còn chưa nghĩ ra, liền bị cảnh tượng nhìn thấy làm cả kinh hãi trợn mắt há mồm.

Cô gái mặc váy hồng đang nhào vào trong ngực Ngụy Dịch, tóc đen hơi bay lên, phía sau cô có một bụi mai vàng vừa nở —— là Tần Khả Nhân.

Lôi Ti Ti đứng ở đó, một cử động cũng không dám, cả hô hấp đều cẩn thận. Tất cả tầm mắt của cô, đều dừng trên người của Ngụy Dịch, khoảnh khắc kia bị kéo dài vô hạn. Lòng bàn tay Lôi Ti Ti, thấm ra từng giọt mồ hôi. Mà khiến cho cô thất vọng là, Ngụy Dịch cũng không có đẩy Tần Khả Nhân ra. Ngón tay thon dài xinh đẹp của anh, theo tóc của cô ta, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lôi Ti Ti cảm giác mình tựa như dụng cụ thủy tinh, bị một màn trước mắt hung hăng đánh nát. Đầu óc của cô loạn thành một đống, cổ họng phát đắng, cả dũng khí chất vẫn cũng không có. Ý tưởng duy nhất trong đầu cô chính là trốn, chạy mau.

Cô cũng quả thật làm như vậy rồi.

Đợi cô khôi phục ý thức, cô phát hiện mình đã ngồi trên xe khách đường dài đi về nhà.

Cô nhìn người tụ lại tốp năm tốp ba chung quanh, nhẹ nhàng khịt khịt cái mũi, lấy điện thoại di động ra, quyết tuyệt tắt hết nguồn điện, nhắm mắt ngủ.

Ngụy Dịch là người cô không cách nào bỏ.

Dù anh ôm Tần Khả Nhân, Lôi Ti Ti vẫn không có dũng khí nói chia tay với anh.

Vậy thì, trước tạm ngừng thôi.

Lôi Ti Ti nghĩ như vậy, trong cơn ác mộng mình đang lên tiếng khóc rống.

Xe đồ chạy suốt cả đêm, lúc Lôi Ti Ti về đến nhà trời mới tờ mờ sáng.

Cô đứng ở cửa không biết nên làm thế nào, ngược lại buổi sáng mẹ Lôi tập thể dục trở về bị con gái mình làm sợ hết hồn.

“Ti Ti, là con?!... Tại sao?”

Lôi Ti Ti sưng sột một chút, chột gào khóc: “Mẹ ——”

Mẹ Lôi bị con gái mình làm sợ không nhẹ, lập tức cũng mất hồn.

Bà chỉ gọi điện nói với ba Lôi: “Ông già, không xong không xong. Con gái ông bị người ta khi dễ!”

Ba Lôi luôn luôn thương con gái, vừa nghe con gái mình bị khi dễ, lập tức từ trên giường bật lên, chộp nhoáng ngồi xuống ở trước mặt Lôi Ti Ti.

“Tên khốn kiếp nào khi dễ con gái bảo bối của ba vậy?”

Lôi Ti Ti cắn môi không nói lời nào, nước mắt rơi dữ hơn.

“Đừng để tôi biết tên rùa đen khốn đó là ai, nếu không tôi phế hần!”

Lôi Ti Ti khóc khóc, nước mắt như không bao giờ hết.

Đến cuối cùng cô thật sự không còn hơi sức, cả người xụi lơ ngã xuống giường, bất tri bất giác ngủ mất.

Cô có một giấc mơ kỳ quái, bên tai cũng không thanh tịnh.

Hai vợ chồng dì Trương bên cạnh lại đánh nhau? Lôi Ti Ti mơ mơ màng màng nghĩ, thật phiền —— mà trên thực tế, là con rùa đen khốn kiếp nào đó đang bị ba Lôi dùng dép đánh nhưng không dám động.

Khi Lôi Ti Ti tỉnh lại đã là hoàng hôn, trong phòng có che rèm cửa sổ vô cùng tối.

Cô hơi quáng gà, tay lung tung lục lọi trong bóng tối. Chợt cô bị ai đó nắm cổ tay, Lôi Ti Ti vừa muốn lên tiếng kinh hô, lại nhìn thấy là Ngụy Dịch.

“Công công...” Lôi Ti Ti lời vừa ra khỏi miệng, nước mắt đã rơi như bị đứt dây.

Ngụy Dịch muốn ôm cô, lại bị Lôi Ti Ti đẩy ra: “Không phải anh có Tần Khả Nhân rồi sao? Sao còn đến tìm em làm chi?”

Nghĩ tới hình ảnh kia Lôi Ti Ti liền tức giận, liều mạng dùng chân đạp Ngụy Dịch: “Anh còn tới làm gì?! Anh còn tới làm gì?!”

Càng về sau càng khóc không thành tiếng.

Ngụy Dịch nhốt chặt cô: “Đừng khóc. Lòng anh đau.”

Lôi Ti Ti lại khóc lớn hơn như đối nghịch với anh.

Anh cười khổ: “Ti Ti, tại sao không hỏi anh liền chạy? Không tin anh thế sao?”

“Uh!” Lôi Ti Ti bật thốt lên.

Ngụy Dịch nhẹ nhàng hôn hôn khước môi cô: “Tại sao?”

Lôi Ti Ti ngoan ngoãn đáp như bị đầu độc: “Anh thật tốt quá.” Tốt đến khiến em cảm thấy không giữ được, tốt đến khiến em sợ đây là mộng.

Ngụy Dịch nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu của cô, trong thanh âm có nụ cười chua chát: “Quả nhiên là người ngu ngốc.”

Lôi Ti Ti tức giận: “Tại sao anh nói em vậy, anh đi ra ngoài cho em!”

“Trừ phi, anh nói rõ ràng.” Lôi Ti Ti do dự thật lâu, mới tăng thêm một câu như vậy.

Ngụy Dịch nhàn nhạt cười một tiếng: “Được.”

Ngụy Dịch nói chuyện luôn luôn ít lời mà nhiều ý, anh cơ hồ là vài ba lời đã giao phó chuyện rõ ràng.

Thật ra thì Lôi Ti Ti cũng biết Tần Khả Nhân từ trước, chỉ là lúc ấy cô ta gọi là Thẩm Như, đã từng ngồi cùng bàn lúc trung học với Lôi Ti Ti, hoa khôi xinh đẹp của trường.

Nói như vậy Lôi Ti Ti vô cùng bội phục Thẩm Như. Cô ta vì theo đuổi Ngụy Dịch, lại chính dung thành bộ dạng của em gái đã chết của Ngụy Dịch, hơn nữa còn đổi tên mình thành Tần Khả Nhân, chính vì lợi dụng nội tâm áy náy của Ngụy Dịch để đến gần anh.

Mà thời điểm Lôi Ti Ti bắt gặp, Tần Khả Nhân đã thắng thắng thừa nhận tất cả cùng Ngụy Dịch, nhưng vẫn bị anh cự tuyệt. Hiểu như vậy, hành động khi đó của Ngụy Dịch, càng giống như người lớn trấn an trẻ nhỏ.

“Em gái là em gái, người yêu là người yêu —— anh còn không đến nỗi khốn kiếp như vậy.” Thanh âm của Ngụy Dịch quanh quẩn ở đỉnh đầu Lôi Ti Ti, Lôi Ti Ti lại bị dụ dỗ khóc.

Ngụy Dịch bắt đầu hôn nước mắt trên má cô.

Nhiệt độ đôi môi nóng bỏng, in ở trên gương mặt lạnh như băng thật ấm áp bức người.

Lôi Ti Ti không tự chủ nắm áo Ngụy Dịch: “Thẩm Như cũng sẽ hạnh phúc chứ?” Dù sao cô ta yêu chấp nhất như vậy, Lôi Ti Ti cảm thấy mình thật là kém cô ta.

“Ti Ti, em không cần đáng yêu như thế.” Hơi thở Ngụy Dịch không yên, tay dọc theo từng cái nút trên vạt áo của cô: “Anh lại muốn làm chuyện xấu rồi.”

Lôi Ti Ti gấp đến độ đẩy anh: “Không được...”

Ba mẹ còn ở đây.

Chỉ là kháng nghị nhỏ nhỏ của cô, luôn là không đáng kể...

Ba Lôi lệ rơi đầy mặt ở trong phòng khách: “Con gái lớn không dùng được a.”

Mẹ Lôi vừa xem TV vừa vui vẻ: “Hắc hắc he he hắc, không hổ là con gái của tôi.”

Bốn tháng sau.

Tử Kinh Đình Hương trong vườn của đại học T nở rộ, khắp nơi đều treo đầy poster ăn mừng trăm năm kỷ niệm ngày thành lập trường.

Trong lễ đường, một hôn lễ tập thể đang tiến hành.

Kỷ niệm trăm năm ngày thành lập trường, kỷ niệm trăm năm ngày thành lập trường!

Lôi Ti Ti cảm thấy mình thật là quá may mắn, có thể kết hôn vào lúc này, thật là vô cùng có ý nghĩa a...>V<>

Chỉ là người cùng làm cô dâu với cô, tựa hồ có chút buồn buồn không vui.

“Ai là ông xã của chị?” Lôi Ti Ti tiến tới. Cô dâu này chắc là nghiên cứu sinh, xem ra thành thực hơn mình một chút, thời điểm mắt khẽ nheo lại sẽ có nếp nhăn nhàn nhạt, làm cho người ta rất muốn thân cận.

“Người đó.” Cô dâu chỉ chỉ, “Chồng em đâu?”

“A, anh ấy!” Ngụy Dịch nghe được thanh âm của cô xoay đầu lại, gương mặt cười một tiếng với cô.

“Rất tốt a.”

“Nào có ~” Lôi Ti Ti rất dối trá, “Cũng tạm. Tính khí vừa kém người vừa lại ngây thơ, đáng vẻ lại quá trêu hoa ghẹo nguyệt, một chút cũng không tốt!”

Cô dâu hí mắt, nụ cười giảo hoạt: “A, em vừa nói thế, cũng đúng.”

“Em xem” cô dâu bẻ ngón tay đếm, “Anh ta không có nụ cười đáng yêu của chồng chị, không có thành thực như chồng chị, không có thủ đoạn như chồng chị —— anh ta cự tuyệt con gái là hạng nhất —— cái gì cũng kém chồng chị.”

Lôi Ti Ti nóng nảy. Cô chỉ giả khiêm tốn thôi mà >

Cô nhất định phải thay công công tìm về mặt mũi!

“Ai nói, ít nhất anh ấy có một điểm mạnh hơn ông xã chị!”

Cô dâu mỉm cười, có chút hăng hái nhìn cô.

“Ngực của bà xã anh ấy, lớn hơn ngực của bà xã ông xã chị!”

Đây là một chuỗi khẩu lệnh a...

Lôi Ti Ti nói xong cũng thở hắt hắt rồi, nhưng vẫn rất mặt dày nhìn cô dâu đối diện.

Cái gì, dám so với công công nhà tôi?

Công công đương nhiên là tốt nhất >V

Chín giờ sáng, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Người điều khiển chương trình nói chêm chọc cười::Nhân ngày kỷ niệm trăm năm thành lập trường này, chúc các vị người mới cưới trăm năm hảo hợp.”

“Mọi sự vui vẻ.”

“Gậy tre trăm thước.”

“Rét trăm chân, chết vẫn đứng vững...”

“Nói cái gì đó? Xê một bên đi. Quan trọng nhất là câu này: Trăm con sông đều chảy về hướng đông ra biển. Bao giờ mới trở lại hướng tây đây. Còn trẻ mà không chịu phấn đấu cố gắng. Khi già rồi thì chỉ có ân hận mà thôi —— các vị chú rể, phải thừa dịp trẻ tuổi mà cày cấy a! Nhất là đêm động phòng hoa chúc...”

Lôi Ti Ti che mặt, trong đầu nhảy ra bộ dạng công công vất vả cày cấy ở trên người cô —— thật là quá xấu hổ... >///<>

Ngụy Dịch mỉm cười, nâng tay của cô nắm thật chặt. Lôi Ti Ti nhìn người đàn ông cao lớn anh tuần bên cạnh, trong lòng trời lên cảm xúc ấm áp áp áp. Cô dùng sức cầm lại, cười rất vui vẻ. Thật tốt, anh và cô, một trăm năm.

40. Chương 40

Truyện Giác Mộng Của Anh, Chính Là... đang được tác giả hoàn thiện Chương 40 nhé, bạn vui lòng quay lại sau!

CÓ THỂ BẠN CHƯA BIẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mong-cua-anh-chinh-la-em>